https://t.me/tamilpdfebooks

கோணல்
பக்கங்கள்

சாரு நிவேதிதா

1

https://t.me/tamilpdfebooks

கோணல் பக்கங்கள்

(முதல் பாகம்)

https://t.me/tamilpdfebooks

கோணல் பக்கங்கள்

முதல் பாகம்

சாரு நிவேதிதா

https://t.me/tamilpdfebooks

ரமேஷ்
வெங்கடேஷ்
மற்றும் அவந்திகா
என் வாழ்வை நிரப்புகின்ற இவர்களுக்கு

https://t.me/tamilpdfebooks

உள்ளே

1. நம்பிக்கைக்கு அப்பால்
2. அடிமை எறும்புகள்
3. ‘எஸ், ஸார்!’
4. ஆளவந்தானுக்கு நேர்ந்த ஆபத்து!
5. இதுவா கிராமம்?
6. ‘மெய்யில் வாழ்க்கை’
7. புத்தக வெளியீட்டுக்கு மும்தாஜ்
8. மறதி
9. அடக்குமுறையும் அச்ச உணர்வும் கொஞ்சம் காமெடியும்
10. நான் முதலமைச்சர்
11. ‘ஆண்டிப்பட்டியில் 86,000 ஓட்டுகளில் ஜெயம்’ ஆவியுடன் ஒரு பேட்டி
12. இந்தியர்களுக்கு இது போதும்?!
13. காட்சிகள்!
14. பெரியாரின் பயணக் குறிப்பு
15. லகானுக்கு ஆஸ்கார் கிடைக்காது என்பது என் அனுமானம்
16. பேசும் படங்கள்
17. ஏனென்றால் நான் ஆண்!
18. பால், பாதாம், ஏழை, பணக்காரன்!
19. டிப்ஸ்
20. ஒரு தன்னிலை விளக்கம்
21. மூர்த்தியின் கதை தொடர்கிறது
22. பாபா வரும்வரை சினிமாவுக்கே வர மாட்டேன்
23. வீணாய்ப் போன எழுத்தாளனின் வீ.ஆர். அனுபவங்கள்!
24. சாந்தா ஃபே சந்திப்புகள்
25. முதலிரவு அறையில் திருடன்
26. கவுண்டமணியும் அப்படித்தான்
27. தபால் ஆபீஸ் மூலம் கடிதம் எழுதும் ஆதி மனிதர்களுள் ஒருவனாக இருக்கிறேன்

https://t.me/tamilpdfebooks

28. தவளைச் சத்தங்கள் ஆன்மிகமல்ல
29. ஆறு மட்டக் குதிரைகளும் ஒரு மந்திரியும்
30. கோ-எட் ஏக்கம்
31. Kudos to ஞாநி
32. அதே கண்கள்
33. ‘மலே மலே’வுக்கு ‘ஓ போடு’ ஈடாகாது!
34. ‘சாப்பாடு, குடி, கொண்டாடு’
35. ‘தூக்கம் வருகிறது நண்பா...’
36. கூவாகம்
37. அலியாகப் பிறக்க விரும்புகிறேன்
38. நரேந்திர மோடியும் நாஜி ஜெர்மனியும்
39. ‘கடவுளிடம் பேசினேன்’
40. தேவை சுயபரிசோதனை
41. இங்கே எனக்கு எந்த அடையாளமும் இல்லை
42. மகாகவி பாரதியார்
43. எதுவுமே கற்பனை அல்ல
44. தற்கொலை கீதம்
45. இளையராஜாவின் இசை ஏன் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை!
46. ஞான திருஷ்டியும் ஜோசியமும்
47. உண்டியலைத் தவிர வேறு வழியில்லை
48. என்.ஓ.சி.
49. என் கண்டுபிடிப்புகள்
50. ஜப்பான் டிக்கட்?

https://t.me/tamilpdfebooks

உள்ளே நுழையும் முன்...

முதல் பதிப்பின் முன்னுரை

எண்பதுகளின் துவக்கத்தில் பெங்களூரிலிருந்து வெளிவந்த 'இங்கே இன்று' என்ற பத்திரிகையில்தான் கோணல் பக்கங்கள் என்ற பத்தியை எழுத ஆரம்பித்தேன். பிறகு அது நின்று போயிற்று. மீண்டும் தொண்ணூறுகளில் 'குதிரை வீரன் பயணம்' என்ற சிறு பத்திரிகையில் கோணல் பக்கங்களைத் தொடர்ந்த போது சிறு பத்திரிகை வட்டத்தில் இது பெரிதும் விவாதிக்கப்பட்டது. பின்னர் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பாரீஸ் நகரில் வாழும் புகலிட எழுத்தாளர்கள் சிலரின் முயற்சியால் வெளிவந்த 'எக்ஸில்' என்ற பத்திரிகையில் கோணல் பக்கங்களை மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினேன். இப்பக்கங்களிலுள்ள கட்டற்ற சுதந்திரத்தைப்பற்றி அப்போது பலரும் குறிப்பிட்டார்கள். பல விதமான வசைகளையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டேன். பெரும் பத்திரிகைகளிலும் சில பகுதிகளை எடுத்து வெளியிட்டனர்.

அதன் பிறகு 2002 ஜனவரியிலிருந்து விகடன் இணைய தளத்தில் கோணல் பக்கங்கள் வெளிவந்து, உலக அளவில் பரவலான கவனிப்பையும் பெற்றதால் இதற்கென்றே பிரத்தியேகமான இணையதளம் ஒன்றையும் என்னால் தொடங்க முடிந்தது (www.charuonline.com). விகடன் இணையதளத்தில் வெளிவந்த பக்கங்கள் மட்டுமே இப்போது புத்தக வடிவில் வெளிவருகின்றன.

இந்த நேரத்தில்தான் பலரையும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன். ரமேஷ் வைத்யா, யுவன் சந்திரசேகர், ஜி.கே. விஜயன், திலகவதி மற்றும் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர்.

இதை எழுதுவதற்கு என்னைப் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்திய முகம் அறியாத நண்பர்கள் பலர். அமெரிக்கா, பெரூ, சுவிட்ஸர்லாந்து, ஜெர்மனி, தாய்லாந்து, தைவான், ஜப்பான் என்று பல நாடுகளில் வசிக்கும் அவர்களின் பெயரை எல்லாம் குறிப்பிட்டு இங்கே நன்றி

https://t.me/tamilpdfebooks

சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால், அது ஒரு பெரும் பட்டியலாக நீளும் என்பதால் என் விருப்பமில்லாமலேயே அதைத் தவிர்க்கிறேன்.

இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி...

23.10.2002

- சாரு நிவேதிதா

https://t.me/tamilpdfebooks

1. நம்பிக்கைக்கு அப்பால்

சீக்கியர்கள்தான் இந்த உலகத்திலேயே அதிக நகைச்சுவை உணர்வு கொண்டவர்கள் என்பார்கள். உண்மைதான். ஒருமுறை ஒரு சர்தார் நண்பன் 'உலகின் மிகச் சிறிய ஜோக் ஒன்று சொல்லட்டுமா?' என்று கேட்டான்.

'சொல்' என்றேன்.

'இரண்டு சர்தார்ஜிகள் செஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்!'

அவ்வளவுதான் ஜோக்...புரிகிறதா?

* * *

கடைசியில் குஷ்வந்த் சிங்கின் வாக்கு பலித்து விட்டது. அதுவும் ஓரிரு நாட்களிலேயே. நைப்பாலுக்கு நோபல் பரிசு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தவர்களில் குஷ்வந்த் சிங்கைப்போல் நானும் ஒருவன்.

'இந்தியா: ஓர் சிதைவுண்ட நாகரீகம்', 'ஓர் இருண்ட பகுதி' போன்ற நைப்பாலின் புத்தகங்களை பல ஆண்டுகளுக்கு முன் படித்திருக்கிறேன். நான்கு இஸ்லாமிய நாடுகளில் பயணம் செய்து அவர் எழுதிய இரண்டு புத்தகங்களும்கூட பிரசித்தமானவைதான். 'நம்பிக்கையாளர் நடுவில்: ஓர் இஸ்லாமியப் பயணம்', பின்னர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழித்து இதே நாடுகளுக்குச் சென்று எழுதிய 'நம்பிக்கைக்கு அப்பால்: மதம் மாறியவர்களிடையே ஒரு பயணம்.'

நைப்பால் எனக்கு அறிமுகமானது ஒரு வித்தியாசமான சம்பவத்தின் மூலமாகத்தான். திருவல்லிக்கேணியில் 'பெரிய தெரு' என்ற பெயருள்ள சிறிய தெரு ஒன்று உள்ளது. இத்தெருவின் முடிவில் குறுக்காக ஓடும் தெருவில் ஒரு கழிப்பறை உள்ளது.

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்துக்காக

https://t.me/tamilpdfebooks

அந்தப் பக்கம் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அப்போதுதான் அத்தெருவின் ஓரத்திலிருந்த அந்தக் கழிப்பறையைக் கண்டேன். விவரிப்பே வேண்டாம். பிரசுரிக்க இயலாது. நான் கண்ட பயங்கரத்தைப் பற்றி என் நண்பனிடம் புலம்பியபோது அவன் சொன்னான். 'இதே கழிப்பறையைப் பற்றித்தான் வேறொரு எழுத்தாளரும் எழுதியிருக்கிறார். கக்கூஸ்தான் என்று கிண்டலடித்திருக்கிறார். அவர் பெயர் வி.எஸ். நைப்பால்'.

நோபல் பரிசு பற்றி சர்ச்சை எழுவது சகஜம்தான் என்றாலும் இந்த முறை சற்று அதிகமான சத்தம். நைப்பால் இஸ்லாமை விமர்சிப்பவர் என்பதால் 'இப்போதைய சூழ்நிலையில் மேற்கத்திய நாடுகளின் வற்புறுத்தலால் நோபல் கமிட்டி இவரைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது' என்பது புத்திஜீவிகள் பலரின் கருத்து.

இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் எட்வர்ட் சையத். பாலஸ்தீனத்தைச் சேர்ந்தவர். அமெரிக்காவில் வசிப்பவர். 'ஓரியண்டலிசம்' என்ற புத்தகத்தின் மூலமாக உலகப் புகழ் பெற்றவர்.

'நம்பிக்கைக்கு அப்பால்' ஒரு முட்டாள்தனமான புத்தகம். அறிவுலகின் வீழ்ச்சி இது. தன் மனைவி நாதிராவின் உணர்வுகளுக்குக்கூட மதிப்பு கொடுக்காமல் முஸ்லிம்களைப் பற்றி என்னென்னவோ எழுதி காசு பண்ணியிருக்கிறார் நைப்பால் என்கிறார் சையத். இதில் என்னுடைய ஆட்சேபணை என்னவென்றால் பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் பெண்மணியான நாதிரா தன் கணவர் நைப்பாலின் கருத்துகளை தீவிரமாக ஆதரிப்பவர். இந்த விஷயம் சையத்துக்குத் தெரியாமல் போனது எப்படி என்பதுதான் ஆச்சரியம்.

* * *

சார்லி சாப்ளினைப்போல் மற்றொரு நகைச்சுவை நடிகர் வூடி ஆலன். இவருடைய 'ஸெலிக்' என்ற படத்தின் நாயகனுக்கும் எனக்கும் ஓரளவு ஒற்றுமை இருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

ஸெலிக் யாரோடு பழகுகிறானோ அல்லது எந்தச் சூழ்நிலையில் இருக்கிறானோ அதற்கேற்ப மாறி விடும் தன்மை கொண்டவன். பச்சோந்தி மாதிரி. ஒல்லியான மனிதரோடு இருக்கும்போது ஒல்லியாக

https://t.me/tamilpdfebooks

இருப்பான். குண்டானவரோடு இருக்கும்போது குண்டு.

ஜெர்மனிக்குப் போகும்போது முன் பின் பழக்கமில்லாமலேயே ஜெர்மன் மொழியைப் பேசுகிறான். ஹிட்லரின் நாஜிப் படையில் சேர்ந்து (நிஜ) ஹிட்லரிடமிருந்து பரிசெல்லாம் வாங்குகிறான். (இந்தியன் படத்தில் நேதாஜியுடன் கமல் இருக்கும் காட்சியைப் போல). பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இப்போதைய கிரா்ஃபிக்ஸ் அட்டகாசமெல்லாம் இல்லாத போதே வூடி ஆலன் இதைச் செய்து காட்டியிருக்கிறார்.

நான் சென்ற ஆண்டு கிறிஸ்துமஸ் சமயத்தில் ஜெர்மனியின் தலைநகர் பெர்லினில் இருந்தபோது ஸெலிக்கை நினைவூட்டும் விதத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகை நெருங்கிவிட்டது. ஆனால், இன்னமும் உறைபனி விழவில்லையே என்று பெர்லின் மக்கள் கவலை கொண்டிருந்தனர். உறைபனி இல்லாத கிறிஸ்துமஸை அவர்களால் கற்பனையே செய்ய இயலாது. ஆனால், ஆச்சரியப்படும் விதத்தில் 24ஆம் தேதி மாலை திடீரென்று உறைபனி விழ ஆரம்பித்தது. எல்லாருடைய முகத்திலும் மகிழ்ச்சிப் பரவசம். கர்த்தர் ஏமாற்றி விடவில்லை என்று வெளிப்படையாகவே சொன்னார்கள்.

மறுநாள் காலை எழுந்து பார்த்தால் பெர்லின் நகரையே போர்வையால் போர்த்தியிருந்தது உறைபனி. சாலையெங்கும் ஐஸ் கட்டி மூடியிருந்தது. ஐஸ் விழுந்து விழுந்து கட்டியாகி ஸ்படிகம்போல் ஆகியிருந்தது. கார்களையும், மரங்களையும், வீடுகளையும் உறைபனி மூடியிருந்தது. நகர சபை ஊழியர்கள் வாகனங்களில் வந்து சாலையெங்கும் கறுப்பு உப்பையும் மணலையும் தெளித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தரையெல்லாம் கண்ணாடியைப்போல் இருந்ததால் வழுக்கி விழ நேரிடும். அதுவாவது பரவாயில்லை. கார்களும் மற்ற வாகனங்களும் வழுக்க ஆரம்பித்தால் என்ன ஆவது? அதைத் தடுக்கவே இந்த உப்பு, மணல் சிகிச்சை (இதனால் ஐஸ் கட்டியும் ஓரளவு கரையும்).

ஒவ்வொரு வீட்டின் சொந்தக்காரரும் தத்தம் வீட்டு வாசலில் விழுந்திருந்த ஐஸ் கட்டிகளை கோடரியால் வெட்டி

https://t.me/tamilpdfebooks

அப்புறப்படுத்துவதில் மும்முரமாக இருந்தனர். இல்லாவிட்டால் இவர்கள் வீட்டு முன்னே யாராவது வழுக்கி விழுந்தால் அதற்குரிய அபராதம், நஷ்ட ஈடு போன்றவற்றை வீட்டின் உரிமையாளர் பாதிக்கப்பட்டவருக்குத் தர வேண்டியிருக்கும்.

(நம் ஊரில் முப்பதடி ஆழத்துக்குக் குழியை வெட்டி அதன் மேல் பேப்பரை போட்டு மூடுவதும் - என்ன ஒரு புத்திசாலித்தனம்! - அதில் குழந்தைகள் விழுந்து சாவதும் தவிர்க்க முடியாமல் நினைவுக்கு வந்து தொலைக்கிறது!)

முதலில் நடக்கும்போது ஸ்கேட்டிங் செய்வதுபோல் இருந்தது. ஆனால், கொஞ்ச நேரத்தில் சுவாதீனமாகி விட்டது. அந்தப் பனிக்கட்டியில் நடக்க படு ஜோராக இருந்தது. நாள் பூராவும் நடந்துகொண்டே இருந்தேன். குளிர் ஸீரோ டிகிரிக்கும் கீழே இருந்தது. கைகளுக்கு க்ளவ்ஸ், நல்ல கம்பளி ஸ்வெட்டர், கம்பளி சாக்ஸ் எல்லாம் அவசியம்.

இன்னொரு முக்கிய விஷயம் - ஷூ. இந்தியாவில் 2000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிய உயர்தர ஷூ அங்கே எடுபடவில்லை. ஐரோப்பிய குளிருக்கு இதெல்லாம் வெறும் பிசாத்து. என் நண்பரின் மகன் டீனோ (ஹைஸ்கூல் மாணவன்) இரண்டு ஜதை வைத்திருந்ததால் எனக்கு ஒன்று கொடுத்தான்.

என் கண்ணெதிரியிலேயே சிலர் வழுக்கி விழுந்தார்கள். நான் வழுக்கவில்லை (ஸெலிக்!). மறுநாள் தினசரிகளில் பெர்லினில் மட்டும் 350 பேருக்கு நடக்கும்போது விழுந்து கை, கால் முறிந்ததாகக் கண்டிருந்தது!

https://t.me/tamilpdfebooks

2. அடிமை எறும்புகள்

கூபாவுக்குச் செல்லவேண்டும் என்று நானும் என் நண்பர் வெங்கடேஷும் சுமார் ஆறு மாதங்களாகத் திட்டமிட்டோம்.

ஏற்கெனவே இருவரும் திபெத், நேபாளம் என்று நிறையச் சுற்றியிருக்கிறோம். இருவருமே பயணம் செய்வதில் தீவிர ஆர்வம்கொண்டவர்கள்.

உலகில் எத்தனையோ நாடுகள் இருக்க, ஏன் கூபா? காரணம் இருக்கிறது. சே குவாரா புரட்சி செய்த இடம் என்பதால் அல்ல. அப்படியானால் அதற்குச் சரியான நாடு பொலிவியாதான். அங்கேதான் குவாரா அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ.வினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

நாங்கள் கூபா செல்ல விரும்பியதன் காரணம் அந்த நாட்டின் இசை, இலக்கியம், நடனம், சினிமா.

உலகில் கூபாவின் இசைக்கென்று தனி இடம் உண்டு. சமீபத்தில் கூட சாந்தா மரியா என்ற கலைஞரின் ஜாஸ் ஆல்பம் (ஓலே ஓலா) சி.டி.யில் வந்துள்ளது. 600 ரூபாய் கொடுத்து அந்த சி.டி.யை வாங்கி விட்டேன். இனிமேல்தான் சி.டி. ப்ளேயர் வாங்க வேண்டும்.

கூபாவின் இசை வரலாற்றைத் தொகுத்து எழுதியவர் அலேஹோ கார்பெந்த்தியர். இசை பற்றி எழுதியிருந்தாலும் இவர் உலகம் போற்றும் ஒரு இலக்கிய மேதை. தன் இறுதி நாட்கள்வரை ஃப்ரான்சில் கூபாவின் தூதராக இருந்தார்.

மேஜிகல் ரியலிசம் என்ற கோட்பாடு லத்தீன் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த காப்ரியல் கார்சியா மார்க்வெசின் பெயரோடு சேர்த்துப் பேசப்படுகிறது. நோபல் பரிசினால் அவருக்குக் கிடைத்த புகழும் இதற்கு ஒரு காரணம். ஆனால், உண்மையில் மேஜிகல் ரியலிசத்தின் தந்தை கார்பெந்த்தியர்தான். அவர் எழுதிய Kingdom of this Earth என்ற நாவல் மிகவும் சுவாரசியமானது. ஒரு கட்டிடத் தொழிலாளியின்

https://t.me/tamilpdfebooks

கதை. உழைத்து ஓடாகத் தேய்கிறான் அவன். கிடைக்கும் வருமானம் ஒருத்தருக்கே போதவில்லை. குடும்பமே பட்டினி கிடக்கிறது. மழைக் காலத்திலோ வேலையே கிடைக்காது.

என்ன அவலமான வாழ்வு இது? தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தோன்றுகிறது. ஆனால், அதற்குத் தைரியமில்லை. இந்தக் கொடுமையிலிருந்து தப்பிக்க வேறு என்ன வழி என்று யோசித்து கடைசியில் எறும்பாக மாறிவிடுகிறான்.

ஐயோ... அதற்குப் பிறகு அவன் (அது) படும் கஷ்டங்கள் இருக்கிறதே, வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாது. எறும்புகளின் சாம்ராஜ்யம் மனித வாழ்வைவிடக் கேவலமாக இருக்கிறது. ரவுடி எறும்புகள், அரசியல்வாதி எறும்புகள். அதிலும் ராணி எறும்பின் அட்டகாசம் சொல்லி மாளாது. (அங்கே கூடவா?) ராணியின் பள்ளியறை விஷயங்களுக்கு என்றே சில கட்டுமஸ்தான வேலைக்கார எறும்புகள். அவற்றின் வேலை 'அது' மட்டும்தான்.

எல்லாவற்றுக்கும் கீழே அடிமை எறும்புகள். எப்போதும் உழைத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஓய்வே கிடையாது. அதைவிடக் கொடுமை - மனிதர்கள் என்ற ராட்சசப் பிறவிகளிடமிருந்து வேறு தப்பியாக வேண்டும். பார்த்தாலே நசுக்கிக் கொன்று விடும் அரக்கர்கள். நம் கதாநாயகன் பயந்து போய், திரும்பவும் மனிதனாகவே மாறி விடுகிறான்.

கூபாவின் மற்றொரு விசேஷம் - சால்ஸா என்ற நடனம். இங்கே சென்னையில் ரஷ்ய கலாச்சார மையத்தில் சால்ஸா கற்றுத் தரும் நடனப் பள்ளி உள்ளது. விருப்பமுள்ளவர்கள் சேர்ந்து சல்சா ஆடலாம். மற்றவர்கள் ஆளவந்தான் படத்தில் சால்ஸாவை ரசிக்கலாம். கமல் நன்றாக சால்ஸா ஆடியிருப்பதாகக் கேள்வி.

சினிமா என்று எடுத்துக்கொண்டால் - கூபாவில் தாமஸ் அலியா என்ற இயக்குனரின் ரசிகன் நான். அங்கே வியாபார மசாலாப் படங்களே கிடையாது. எல்லாமே உயர்தர சினிமாதான். ஆனால், நம்மூர் ஆர்ட் பிலிம் மாதிரி தாடி வைத்த ஒருத்தன் டீ குடிப்பதையே கால் மணி நேரம் காண்பிக்க மாட்டார்கள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

கிட்டத்தட்ட எம்ஜியார் படம் மாதிரி, ரஜினியின் பாட்சா மாதிரி விறுவிறுப்பானவை அவை.

அலியாவின் கடைசி விருந்து (Last Supper) என்ற படம் ஒரு உதாரணம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்திய காலகட்டம் அது. அடிமைகள் கரும்புத் தோட்டங்களில் ஒரு நாளைக்கு 20 மணி நேரம் உழைத்துச் சாகிறார்கள். உடல் தளர்ந்து விழுபவர்கள்மீது சவுக்கடி விழுகிறது. தோல் பிய்ந்து ரத்தம் கொட்ட, தடுமாறி எழுந்து வேலையில் ஈடுபடுகிறார்கள். யாராவது எதிர்த்துப் பேசினால் அவர்களின் நாக்கு அறுக்கப்படுகிறது. ரொம்பவும் எதிர்த்தால் கத்தியால் கூறு போட்டு விடுவார்கள் பண்ணையாரின் அடியாட்கள்.

ஒருநாள் பண்ணையார் தன் அடிமைகளுக்கு விருந்து அளிக்கிறார். அடிமைகள் அவரோடு சரி சமமாக அமர்ந்து உண்ண அஞ்சுகின்றனர். பண்ணையார் தைரியப்படுத்துகிறார். இது ஒரு கொண்டாட்ட தினம். இன்று நீங்கள் என்னை வாடா, போடா என்றுகூட அழைக்கலாம்.

அடிமைகள் பயம் நீங்கி மது அருந்துகிறார்கள். உயர்தரமான திராட்சை மது. முதன்முதலாக ஒரு பண்ணையார் வாழ்வின் சொகுசு அவர்களுக்குப் புரிகிறது.

ஆனால் மறுநாள். மீண்டும் அதே நரகம். 20 மணி நேர உழைப்பு. பட்டினி. சவுக்கடி. முந்தின தினக் கொண்டாட்டம் ஞாபகம் வருகிறது.

எதிர்த்துப் போராடுவோம் என்கிறான் ஒருவன். அவனோடு சில நண்பர்கள் சேருகிறார்கள். கூபாவின் முதல் கிளர்ச்சி வெடிக்கிறது. ஆனாலும், பண்ணையாரின் கூலிப் படை அவர்களை ஒவ்வொருவராக வேட்டையாடி கழுவில் ஏற்றுகிறது. ஒரே ஒருவன் மட்டும் தப்பி ஓடுவதாக படம் முடிகிறது. சுமார் நூறு ஆண்டுகள் கழித்து அவன்தான் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவாக வருகிறான் என்று சூசகமாகச் சொல்கிறார் அலியா.

அலியாவின் மற்றொரு படத்தில் ஒரு பெண் பாத்திரம் காஸ்ட்ரோ ஒரு முட்டாள் என்கிறாள். இதையும் பார்த்து ரசிக்கிறார் காஸ்ட்ரோ. நம்மூர் நிலைமையை யோசித்துப் பாருங்கள். ஒரு கதாபாத்திரம் ஒரு

https://t.me/tamilpdfebooks

அரசியல்வாதியின் பெயரைச் சொல்லி இப்படித் திட்ட முடியுமா? போலிசும் அரசியல் ரவுடிகளும் சேர்ந்து அந்த இயக்குநரை பீஸ் பீஸாகக் கிழித்துவிட மாட்டார்களா?

இத்தனைக்கும் கூபா ஒரு கம்யூனிச நாடு. அலியா அங்கே ஒரு அரசு ஊழியர்தான். இந்தியாவைப்போல் ஐந்து கோடி, ஆறு கோடி சம்பளம் எல்லாம் கிடையாது. கூபாவில் திரைப்படத் துறையே அரசின் கையில்தான் உள்ளது. அலியாவின் சம்பளம் இங்கே ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டரின் சம்பளத்துக்குச் சமம்!

இந்த அளவு கருத்துச் சுதந்திரம் எப்படி சாத்தியமாயிற்று என்று அலியாவிடமும் ஃபிடலிடமும் கேட்க வேண்டும். ஃபிடலிடம் கேட்க வேண்டிய வேறொரு முக்கிய கேள்வியும் உள்ளது. (இவ்வளவு வயதிலும் எப்படி இத்தனை இளமையாக இருக்க முடிகிறது?)

இயற்கையாகவே கூபர்கள் உடல் வலிமை கொண்டவர்கள். ஆப்பிரிக்க இனமும் ஸ்பானிஷ் ரத்தமும் கலந்த முலாட்டோ இனம்.

ஒலிம்பிக்கில் தங்க மெடல்களை அள்ளிக் குவிக்கிறார்கள். முக்கியமாக பாக்சிங். கூபர்களின் மற்றொரு விசேஷம் அவர்களின் ஆட்டம் பாட்டம் கொண்டாட்டம். எவ்வளவு வறுமையிலும் அதை அவர்கள் விட்டதில்லை.

காலையில் பாலுக்காக நீண்ட க்யூவில் நிற்கும்போது ஒருத்தன் ஜாலியாக தாளம் போட ஆரம்பித்தால், எல்லோரும் சேர்ந்து நடனமாடுவார்களாம்.

அது மட்டுமல்ல. வெள்ளிக் கிழமையிலிருந்து மூன்று நாட்கள் தெருக்களில் 'ரம்' ஆறு ஓடுமாம். வெள்ளை நிற பக்கார்டி ரம்!

இந்த 'கார்னிவல்' தேசத்தைப் பார்ப்பதே எங்கள் திட்டம். ஆனால், அதற்கு இப்போது ஒரு தடங்கல். கூபா போய் வந்தால் அதன் பிறகு அமெரிக்காவுக்குள் நுழைய விட மாட்டார்கள் என்று வெங்கடேஷிடம் யாரோ 'பிட்' போட்டு விட்டார்கள். ஒசாமாவுக்குப் பின் நிலைமை கடுமையாகி விட்டதாம்.

வெங்கடேஷ் இப்போது தயங்குகிறார். காரணம் அவர் பிசினஸ் விஷயமாக அடிக்கடி அமெரிக்கா சென்று வருபவர்.

https://t.me/tamilpdfebooks

‘பிட்’ விஷயம் உண்மையா என்று விவரம் தெரிந்தவர்கள் யாராவது தெரிவித்தால் தேவலை!

* * *

இந்தியாவின் வடகிழக்கு மாநிலம் ஒன்றில் ஒரு கிராமத்தில் நடந்த சம்பவம் இது. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் நான் தவறாமல் கலந்துகொள்ளும் பீச் மீட்டிங்கில் ஒரு நண்பர் சொல்லக் கேட்டது. இந்தியாவில் மக்கள் தொகை கட்டுக்கடங்காமல் பெருகிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கவலையுற்ற ஒரு வெளிநாட்டு நிறுவனம் தங்கள் பெண் ஊழியரை அந்தக் கிராமத்துக்கு அனுப்பியது. அந்தப் பெண், கிராமத்துப் பெண்களைக் கூட்டி ‘காண்டம்’ பயன்படுத்துவதைப் பற்றி விளக்கியிருக்கிறார். எல்லோரும் புரிந்தது என்று தலை ஆட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஒரு ஆண்டு ஆகியும் தொடர்ந்து சிருஷ்டியின் தீவிரம் குறைந்தபாடில்லை. அந்தப் பெண் மறுபடியும் கிராமத்துப் பெண்களை அழைத்து ‘காண்டம் உபயோகிக்கிறீர்களா?’ என்று கேட்க, பெண்கள் பலமாகத் தலையாட்டியிருக்கிறார்கள். பெண் ஊழியருக்குக் குழப்பம். ‘சரி காண்டமை எப்படிப் போடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டார். பெண்கள் காண்டமை எடுத்து தங்கள் கட்டை விரலில் போட்டுக் காண்பித்தார்கள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

3. 'எஸ், ஸார்!'

தமிழில் இப்படி ஒரு சுவாரசியமான புத்தகத்தைப் படித்ததே இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். என் நண்பர் யுவன் இந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுத்து அவசியம் படிக்க வேண்டியது என்றார்.

305 பக்கமுள்ள அந்தப் புத்தகத்தை ஒரே இரவில் படித்து முடித்தேன். ஆயிரம் பக்கங்கள் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டிய புத்தகம் என்று தோன்றியது.

நாமக்கல் கவிஞர் என்று அறியப்படும் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை எழுதிய 'என் கதை' என்ற சுயசரிதையே அது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்திய வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் அரிய ஆவணமான இந்த நூலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் ஒரு சிறு கதை.

தன் அன்னையைப் பற்றி விவரிக்கிறார் பிள்ளை.

> 'என்னுடைய அன்னையின் பெயர் அம்மணி அம்மாள். வெகு தைரியசாலி. எந்தக் காரியத்திலும் ஆற்றலுடையவர். வீட்டுக்கு எத்தனை பேர் திடீரென்று வந்து விட்டாலும் வெகு விரைவாகச் சமைத்து விருந்திடுவார். நல்ல திடகாத்திரமும் தேக பலமும் அமைந்தவர். அரை மூட்டை உளுந்தைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு இடுப்பிலும் ஒரு கூடை நிறைய பாரம் வைத்துக் கொண்டு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள சந்தைக்கு அநாயாசமாகச் சிறு பிராயத்திலேயே நடப்பார்களாம். எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. ஆனாலும், பாரதம், ராமாயணம், ஹரிச்சந்திர புராணம், தொண்டர் புராணம், பவளக் கொடி, அல்லி - அர்ஜுனன், நல்லதங்காள், கோவலன் முதலான எல்லாக் கதைகளும் மனப்பாடம்...'

பிள்ளையின் தந்தையார் ஒரு போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் சூப்பரின்டென்டெண்ட்டை எதிர்கொள்ளும் சம்பவம்

https://t.me/tamilpdfebooks

பின்வருவது;

‘என் தந்தைக்கு இங்கிலீஷ் துளிக்கூடத் தெரியாது. வெறும் வாய்ப் பழக்கமாக குட்மார்னிங், குட்ஈவினிங், எஸ், நோ, ஆல்ரெடி, வெரிகுட் என்று சில பதங்களை மட்டுமே இங்கிலீஷ் தெரிந்தவரைப்போல் உச்சரிப்பார்...

துரை என் தந்தைக்குச் சமீபமாக வந்து நின்றுகொண்டு ‘இதுதானே டவுன் போலிஸ் ஸ்டேஷன்?’ என்று இங்கிலீஷில் கேட்டார். ‘எஸ் ஸார்’ என்று என் தந்தை துரைமார்களுடன் பழகிய வழக்கத்தால் சொன்னார். ‘துரைமார்கள் குடியிருக்கும் இடத்துக்கும் இந்த இடத்துக்கும் இரண்டு மைலுக்கு மேலே இருக்கும் போலிருக்கிறதே’ என்றார் துரை.

‘எஸ் ஸார்’ என்றார் தந்தை.

‘போலிஸ் ஸ்டேஷன் ஊருக்கு மத்தியில் அமைந்திருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது.’

‘எஸ் ஸார்.’

‘இந்த ஊரில் சீதோஷ்ண நிலமையும் நன்றாகத் தானிருக்கிறது.’

‘எஸ் ஸார்.’

‘டவுன் இன்ஸ்பெக்டர் நீங்கள்தானே?’

‘எஸ் ஸார்.’

‘ஸ்டேஷன் ஹவுஸ் ஆபீஸர் யார்?’

‘எஸ் ஸார்.’

‘ஸ்டேஷன் ஆபீஸர் யாரென்று கேட்கிறேன்?’

‘எஸ் ஸார்.’

‘உமக்கு நான் சொல்வது கேட்கவில்லையா? காது மந்தமா?’

‘எஸ் ஸார்.’

‘உமக்கென்ன பைத்தியமா? எல்லாவற்றுக்கும் எஸ் ஸார்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்கிறீரே.'

'எஸ் ஸார்.'

'உமக்கு இங்கிலீஷ் தெரியாதா?'

'எஸ் ஸார்.'

'நான்சென்ஸ்' என்று துரை கோபத்தோடு கச்சேரிக்குள் நுழைந்தார்.

பிள்ளை, தாசில்தார் ஆபீசில் சில மாதம் குமாஸ்தா வேலை பார்க்கிறார். அங்கே தன் சகபாடியான வரதராஜ ஐயர் என்பவரைப் பற்றிய பிள்ளையின் சித்திரத்தைப் பாருங்கள்.

'ஐயர் கொஞ்சம் வயசானவர். பெரிய குடும்பி. கள்ளங்கபடமில்லாதவர். கனத்த சரீரம். சாதாரணமாக இருக்கிறபோது இனிமையான முகம் உள்ளவர்தான். வெகு சரசமாக சிரித்துப் பேசுவார். ஆனால், கச்சேரி வேலையில் ரொம்பக் கவனமாக இருக்கிறபோது அவருடைய உருவம் பல வேடிக்கையான விகாரங்களைக் காட்டும். முகத்தைச் சுளிப்பார். உதட்டைப் பிதுக்குவார். பல்லைக் கடிப்பார். உருட்டி விழிப்பார். கச்சேரியே கேட்கும்படி, நொச்சுக் கொட்டுவார். தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளுவார்.

ஒரு கையில் பேனா, இன்னொரு கையில் பொடி மட்டை, நாலு வரி எழுதுவார். ஒரு சிம்டா பொடியை உறிஞ்சுவார். மூக்கில் பொடியும் சளியும் ஒழுகிக்கொண்டேயிருக்கும். அதை இடக் கையால் துடைத்து, அப்படியே வேஷ்டியில் அப்பிக்கொண்டே வேலையில் கண்ணாயிருப்பார். குறுகிப் பரட்டையான தலை மயிர் அவிழ்ந்து ஆடிக்கொண்டிருப்பதை அறியமாட்டார். அந்தச் சமயத்தில் தாசில்தார் கூப்பிட்டு விட்டால் மயிரை முடியவும் மறந்துபோய், அதன்மேல் தலைப் பாகையை மட்டும் அவசரமாக வைத்து அழுத்திக்கொண்டு ஓடுவார். அவருடைய அலங்கோலத்தைக் கண்ட யாருக்கும் பரிதாபமே உண்டாகும்.

நான் சொல்லப் புகுந்த அன்றைய தினம் அவர் வெகு

https://t.me/tamilpdfebooks

முக்கியமான ஜாபிதா ஒன்றைத் தயார் செய்துகொண்டிருந்தார். அதற்காக ரூல்தடி, ரப்பர், பென்சில், பேனாக்கள், சிவப்பு மை, கறுப்பு மை முதலான அத்தனையும் வேண்டியிருந்தது. அவற்றை அவர் மாற்றி மாற்றி எடுத்து வேலை செய்வதும், இடையிடையே பொடி போடுவதும், சளியைத் துடைப்பதும், தலை மயிர் ஆடுவதும், தொப்பை குலுங்குவதும், வேர்வை கொட்டுவதும், எல்லாமாகச் சேர்ந்து வேடிக்கையான ஒரு படமெழுத வேண்டிய காட்சியாக இருந்தது.'

பெரியார் ஈ.வே.ரா.வின் நண்பர் மாணிக்க நாயக்கர். அவர் ராமலிங்கம் பிள்ளையின் நெருங்கிய சிநேகிதர். நாயக்கர் வீட்டில் பெரியாரை அடிக்கடி சந்தித்திருக்கிறார் பிள்ளை.

ஒரு முறை நாயக்கரும் பிள்ளையும் இந்தியா முழுவதும் ஐந்தாறு மாத யாத்திரை கிளம்புகிறார்கள். அப்போதைய இந்தியா பாகிஸ்தானையும் உள்ளடக்கியது என்பதால் ஆப்கன் எல்லை வரை செல்கிறார்கள். அங்கே ஒரு படு சுவாரசியமான சம்பவம்.

ஆப்கன் மலைவாசிகள் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கிறார்கள். கொரில்லா போர் முறையில் அவர்களைத் தாக்குகிறார்கள் (அப்போதைய தாலிபான்கள்!). அந்த எல்லைப் பகுதியில் பிள்ளையும் மாணிக்க நாயக்கரும் ஆப்கன் புரட்சிக்காரர்களிடம் மாட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

இருவரும் புரட்சியாளரிடமிருந்து தப்பி வருவது ஒரு சாகசக் கதை!

அவர்களின் தலைவனிடம் தாங்களும் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கும் புரட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்லி, நம்ப வைக்கிறார்கள். பிறகு வருவது இந்தப் பகுதி:

'எல்லைப் புறத்தில் சுமார் நாலு லட்சம் பேர் ஆயுதபாணிகளாக இருப்பதாகவும், இன்னும் ஒரு மாதத்தில் இங்கிலீஷ்காரனோடு போர் தொடுக்கப் போவதாகவும் சொல்லி, எங்களது சேனை எவ்வளவு பேர் கொண்டது என்று தலைவன் கேட்டான். நாயக்கர் தம்முடைய சேனை பத்து லட்சம் கொண்டது என்றார். என்னையறியாமல் எனக்குச்

https://t.me/tamilpdfebooks

> சிரிப்பு வந்து விட்டது. உடனே அந்தச் சிரிப்பை இருமலாக மாற்றிக்கொண்டேன். நாயக்கர் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். நான் திகிலடைந்தேன்.
>
> பிறகு போர் நடத்தப்போகும் 'பிளான்'களுடைய பேச்சு வந்தது. நாயக்கர் கோணல் மாணலாக ஒரு இந்தியா படம் வரைந்து, என்னென்னவோ பொய்யும் புளுகுமாக யுத்தத்துக்கு அணி வகுத்துக் காட்டினார். அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவனாவது பூகோளம் படித்தவனல்ல என்று கண்டுகொண்டேன். நாயக்கர் எதைச் சொன்னாலும் ஏன் என்று கேட்பாரில்லை...'

என்று போகிறது கதை. பிறகு இருவரும் ஏதோ பொய் விலாசத்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வருகிறார்கள்.

ஆனால், இப்போது பின்லாடனிடமிருந்து பிள்ளையவர்கள் தப்பி வருவது அவ்வளவு சுலபமல்ல என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அடுத்து ராமலிங்கம் பிள்ளை தன் மனைவி முத்தம்மாளைப்பற்றி 'நம்புவீர்களா?' என்ற தலைப்பில் நீண்டதொரு பகுதியை எழுதுகிறார்.

உலக இலக்கியத்தில் வரும் மிகச் சிறந்த காதல் கதைகளில் இது ஒன்று என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லுவேன். படிக்கும்போது கண்கலங்கச் செய்து விட்ட கதை இது.

அந்த நீண்ட கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல முயல்கிறேன்.

முத்தம்மாளுக்கும் பிள்ளையவர்களுக்கும் புத்திர பாக்கியம் எதுவுமில்லை. தன் தங்கையை இரண்டாம் விவாகம் செய்துகொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறார் முத்தம்மாள். காந்தியவாதியான பிள்ளையவர்களுக்கு அதில் இஷ்டமே இல்லை. ஆனால், மனைவியின் தொந்தரவோ தாங்க முடியவில்லை.

இறுதியில் ஒரு அஸ்திரத்தை விடுகிறார் இப்படி... 'சரி. எனக்குக் குழந்தையில்லை என்பதற்காக நான் இன்னொரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்கிறேன். உனக்குக் குழந்தையில்லை என்பதற்காக நீ இன்னொரு புருஷனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறாயா?'

இப்படிச் சொல்லியும் அந்தப் பெண்மணி கணவரை

https://t.me/tamilpdfebooks

விட்டபாடில்லை. இனி பிள்ளையவர்களின் மொழியில்: 'நான் இருக்கும்போது நீங்கள் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மாட்டீர்கள். நான் செத்தாவது போகிறேன். அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளுங்கள்' என்றாள். எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

'சீ! என்ன பேச்சு இதெல்லாம்? போதும் படுத்துத் தூங்கு' என்றேன். உடனே அவள் அந்தப் பேச்சை விட்டு விட்டு வேறு பேச்செடுத்து வெகு சந்தோஷமாகப் பேசி, என் கோபத்தை மாற்றி விட்டுத் தூங்கிப் போனாள்.

மறு நாள் முத்தம்மாள் செத்தே போனாள்.

நம்புவீர்களா? நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்.

நான் மூர்ச்சையாகி விட்டேன்.

சுமார் மூன்று மாதம் வரையில் நான் பித்துக்கொண்டவன்போல் இருந்தேன்.

எனக்கு சித்த ஸ்வாதீனம் கெட்டுப் போகுமோ என்று பயந்து என் நண்பர் நாகராஜ ஐயங்கார் என் பக்கத்திலேயே இருந்து பராமரித்தார்.

புத்தகம் பாரதி தரிசனத்தோடு முடிகிறது. பாரதி பற்றி எத்தனையோ பேர் எழுதியிருந்தாலும் ராமலிங்கம் பிள்ளையைப்போல் யாருமே எழுதவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பிள்ளையவர்களைப் பற்றி மற்றொரு ஆச்சரியமான விஷயம். அவர் ஒரு தேர்ந்த ஓவியராகவும் இருந்துள்ளார். ஜார்ஜ் மன்னரிடம் தன் ஓவியத்துக்காக தங்க மெடல் வாங்கியிருக்கிறார். ஆனாலும், ராஜா ரவி வர்மாபோல் இவர் ஏன் புகழ் பெறவில்லை? இவர் வரைந்த படங்கள் இன்னும் இருக்கின்றனவா? நாமக்கல் டவுன் ஹாலில் இவர் வரைந்த படத்தை மாட்டியதாக எழுதுகிறார். அந்த வருடம் 1912.

https://t.me/tamilpdfebooks

4. ஆளவந்தானுக்கு நேர்ந்த ஆபத்து!

ஆளவந்தான் - பலருக்கும் பிடிக்கவில்லை. எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

தமிழ் சினிமாவில் மனநிலை பிறழ்ந்தவர்களை காமெடி பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது கமல் தொடர்ந்து அவர்களைக் குறித்துச் சிந்திப்பது பாராட்டுதலுக்குரியது.

பலரும் இப்படத்தை வன்முறையோடு தொடர்புபடுத்தியே பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால், கொலை என்பது மனநிலை பிறழ்ந்த ஒருவருக்கு கொலையாக அர்த்தமாவதில்லை.

மனீஷா கொய்ராலாவை தவறுதலாகக் கொன்று விடும்போது 'ஸாரி' என்கிறான் நந்து. அதேபோல் இறுதியில் தன் தம்பியின் மனைவியைக் கொல்வதற்காகத் துரத்தியது தவறு என்று தெரிகிறபோது, தம்பியிடம் 'உன் மனைவியிடம் ஸாரி சொல்லி விடு' என்று சொல்லிவிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்கிறான்.

நந்துவைப் பொறுத்தவரை கொலையோ, தற்கொலையோ உயிரை அழிப்பதல்ல. அது ஒரு இடமாற்றம். அவ்வளவுதான். பூலோக வாசத்திலிருந்து (residence on earth), சொர்க்க வாசம்! (residence on paradise).

இதே மனநிலையைத்தான் நாம் தீவிரவாதிகளிடமும் பார்க்கிறோம். மரணம் அவர்களுக்கு மரணமல்ல. கடவுளின் சாம்ராஜ்யத்தில் ஓர் இடம். அதனால்தான் அவர்களால் பத்தாயிரம் பேரைக்கூட கொல்ல முடிகிறது இறைவனின் பெயரால். நந்து அடிக்கடி இறந்துபோன தன் அம்மாவிடம் பேசுகிறான். 'இது விட்டலாச்சார்யாவில் ஏற்கெனவே பார்த்த காட்சிதான்' என்றான் என் நண்பன். தவறு. விட்டலாச்சாரியாவிடம் காண்பது மந்திர, தந்திரக் காட்சிகள் அல்லது வித்தை. ஆனால், நந்துவுக்கு நிகழ்வது மிகவும் சூட்சுமமானது.

என் நண்பர் மனநலம் குன்றி சிகிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருந்தபோது சொல்வார்: 'என் கண்களை மூடி விட்டால் போதும், கிறிஸ்துவுடன்

https://t.me/tamilpdfebooks

பேச முடியும்' என்று. இப்படித்தான் நந்து தன் அம்மாவுடன் பேசுகிறான்.

நாணயத்தை நந்து 'டாஸ்' போடும் காட்சிகளும் முக்கியமானவை. தலைக்குப் பதிலாக பூ விழுந்திருந்தால் நந்து விஜய் ஆகவும், விஜய் நந்துவாகவும் ஆகியிருக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறு! வாழ்வின் அபத்தத் தன்மை (absurdity) காவிய அழகுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

படம் நெடுகிலும் பாலியல் (erotic) தன்மை வெகு கவனமாக தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. மனீஷா வரும் காட்சிகளில்கூட. உதாரணமாக அவர் சிறுநீர் கழிக்கும் காட்சி ஒன்றே போதும்.

ஒரு அழகிய பெண் - படத்தில் அவர் ஒரு நடிகை - அவருடைய தொப்புளையோ பிருஷ்டத்தையோ காட்டி கிளுகிளுப்பு மூட்டாமல் - அவர் சிறுநீர் கழிப்பதாகக் காண்பிக்கும்போது erotic தன்மை அடியோடு மறந்து போகிறது. நந்துவின் பாத்திரத்துக்கு ஒட்டிய குரூர அழகியலை இது போன்ற காட்சிகள் இன்னும் செழுமைப்படுத்துகின்றன.

படத்தில் எனக்குப் பிடித்த அம்சங்களை இப்படிப் பட்டியலிட்டுக்கொண்டே போக முடியும். ஆனால், வேறு ஒரு பிரச்னை எழுகிறது. ஆளவந்தான் மசாலா சினிமாவா? சீரியஸ் சினிமாவா? சீரியஸ் சினிமாவுக்கான குணாம்சங்களோடு படத்தின் இறுதியில் வரும் ஸ்டண்ட் காட்சிகள் எப்படிப் பொருந்துகின்றன? நந்து வளர்ந்தது மனநோய் விடுதியிலா? உடற்பயிற்சி நிலையத்திலா? 'டாஸ்' போடும்போது ஏன் பிரிட்டிஷ் நாணயம்? நெக்ரோஃபீலியா பற்றி எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? Necrophilia என்பதன் பொருள்: இறந்த உடல்களின் மீதான காம உந்துதல்).

சீரியஸ் சினிமா வியாபார ரீதியாகவும் வெற்றியடைய முடியும் என்பதற்கு பல உதாரணங்கள் உண்டு. சமீபத்தில் மான்சூன் வெட்டிங், ஆனால், சீரியஸ் சினிமாவையும் மசாலாவையும் கலந்தால் ஆபத்து. அதுதான் ஆளவந்தானுக்கு நேர்ந்திருப்பது.

* * *

வன்முறை குறித்த மூன்று காட்சிகள்:

https://t.me/tamilpdfebooks

காட்சி ஒன்று: அன்றைய தினம் பேருந்தில் ஏறிய என்னிடம் சில்லறை இல்லை. பத்து ரூபாய் தாளை கண்டக்டரிடம் கொடுத்து, 'தினமும் சில்லறை கொண்டு வருவேன். இன்றைய தினம் தவறி விட்டது. மன்னியுங்கள்' என்று சொன்னேன். அதற்கு நடத்துனர் கூறிய பதில்: 'ஏய்யா.. ஒன்க்கு ஏதாவது இர்க்கா? தெனம் சோர் துன்றே... இன்னிக்கு ஒரு நா துன்னாம இர்ப்பியா? எர்ங்கு பா கீய.'

காட்சி இரண்டு: வேறு ஒரு பஸ், வேறு ஒரு நடத்துனர். ஒரு பயணி அவரிடம் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை நீட்டுகிறார். நடத்துனர் மிகவும் பணிவுடன் 'சில்லறை தாருங்கள்' என்று கேட்க பயணி சென்னை பாஷையில் இறங்கியதோடு நிற்காமல் நடத்துனரின் குரல் வளையை நெரித்து விடுகிறார். நடத்துனர் இரு கைகளையும் மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில் கூப்பிய பிறகுதான் பயணி குரல் வளையிலிருந்து கையை எடுத்தார். அவர் வயது 25 இருக்கும். நடத்துனருக்கு அவர் தந்தையின் வயது.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு பேருந்து தன் பாட்டுக்குச் சென்று கொண்டே இருந்தது. நடத்துனர் எதுவுமே நடக்காத தோரணையில் எச்சிலைத் தொட்டு டிக்கட்டைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

காட்சி மூன்று: தொலைபேசி துறையில் ஜெனரல் மேனேஜராக இருக்கும் என் நண்பர் ஒருவர் இலக்கிய வாசகர். ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி. இலாகாவில் ஜி.எம். என்றால் ஒரு மகாராஜா மாதிரி.

ஆனால், என் நண்பர் மிகவும் எளிமையானவர். ஒருநாள் தபால் நிலையம் சென்று (நடந்தேதான் செல்வார். அரசு வாகனத்தையோ உதவியாளர்களையோ பயன்படுத்த மாட்டார்) ஒரு இன்லண்ட் லெட்டர் கேட்டிருக்கிறார். கவுண்டருக்கு உள்ளிருந்து 'இல்லை' என்ற முரட்டுத்தனமான குரல் வந்துள்ளது. நண்பர், 'சரி. ஒரு கவர் கொடுங்கள்' என்று கேட்க, 'அதுதான் இல்லேன்னு சொன்னேல்ல. காதுல விழல? நீ என்ன செவுடா?' என்று அதட்டலான பதில்.

'ஸாரி... இன்லண்ட் லெட்டர்தான் இல்லேன்னு சொன்னீங்க... அது இல்லேன்னா கவர் இருக்கான்னு கேட்டேன்.'

'யோவ் போய்யா அந்தாண்ட... பெரிய விளக்க மயிரு குடுக்கிறாரு.

https://t.me/tamilpdfebooks

வேற போஸ்டாபீஸ்ல போய் வாங்கிக்கய்யா போய்யா.'

தன் சக அஞ்சல் துறை அதிகாரிக்கு ஒரு போன் செய்திருந்தால் அந்தக் குரலின் சொந்தக்காரர் வேறு இடத்துக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பார். ஆனால் என் நண்பர் சாத்விகமானவர்.

என்னிடம் வருத்தத்துடன் சொன்னார்: 'எப்போது எந்தப் பக்கத்திலிருந்து அடி விழும் என்றே தெரியவில்லை.'அவர் குரலில் இருந்த நடுக்கம் எனக்கு இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

சிறைச் சாலைகளிலும், போலிஸ் நிலையங்களிலும் நடக்கும் கற்பழிப்புச் சம்பவங்களுக்கும் மேலே கண்ட காட்சிகளுக்கும் - வன்முறையின் அளவில் மாறுபாடு இருந்தாலும் - அதன் அடிப்படையில் அதிக வித்தியாசமில்லை என்பது என் கருத்து.

சமூகத்தில் வன்முறை அதிக அளவில் பரவி வருகிறது. இது பற்றிய எந்தப் பிரக்ஞையும் இல்லாமல் 'நந்தா' வன்முறையை - அதாவது, ரவுடித் தனத்தை ஆதரிக்கிறது.

வரிசையில் நின்று கொண்டிருக்கும் தன் அம்மாவை ஒரு கூர்க்கா தள்ளிவிட்டுவிட்டான் என்பதற்காக அவனை மரண அடி அடிக்கும் நந்தா ஒரு ரவுடி. ஹீரோ அல்ல. ஆனால் படத்தில் ஹீரோவாக மையப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறான். கதை அவனைச் சுற்றியே நகர்கிறது. இந்த ரவுடித்தனத்தை நியாயப்படுத்த கீதோபதேசம் வேறு!

படத்தில் தாலி அறுக்கும் பெண்களுக்கு கணக்கே இல்லை. ஹீரோவும் கடைசியில் செத்துத்தானே போகிறான் என்று கேட்க முடியாது. வில்லன் நடிகர் பொன்னம்பலம் ஒரு சினிமாவில் கொல்லப்படுவதற்கும் 'நந்தா'வின் புனித மரணத்துக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் உள்ளது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? ஏற்கெனவே தங்கள் உற்றத்தையும் சுற்றத்தையும் இழந்து ரத்தக் குளியல் குளித்துவிட்டு அகதியாக ஓடி வரும் லைலா இங்கே வந்து ஒரு ரவுடியைக் காதலிப்பதும் அவனும் கொல்லப்பட்டு தாலியறுத்து மறுபடியும் அந்த அகதிப் பெண்ணை ரத்தத்தில் மூழ்கடிப்பதும் எந்த விதத்தில் நியாயம்? போதாக்குறைக்கு அகதிகளை குரூப் டான்சும்

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆட வைத்திருக்கிறார் இயக்குனர்.

நந்தா என்ற பெயருக்குப் பதிலாக படத்துக்கு 'தாலியறுத்தான் கதை' என்ற பெயர் இன்னும் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.

பின்குறிப்பு: நடிகர்களுக்கு மேக்கப் போடாமல் மிச்சப்படுத்திய பணத்தை, படத்தில் ரத்த வெள்ளம் ஓட வைப்பதற்காக சிவப்புச் சாயம் வாங்கிச் செலவழிக்காமல் இருந்திருக்கலாம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

5. இதுவா கிராமம்?

சேரனின் பாண்டவர் பூமி பார்த்தேன். மற்ற தமிழ் படங்களில் உள்ளது போன்ற ஆபாசம் சிறிதும் இல்லை. பிரமாதமாக நடித்திருக்கும் நடிகர்கள். இது தவிர பி. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பங்களிப்பு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று.

ஆர்ட் டைரக்டர் என்றால் பாடல் காட்சியில், இதயம் என்ற வார்த்தை வரும் போது முப்பதடி உயரத்தில் இதயம் மாதிரி ஒரு கட் அவுட் செய்து வைக்கும் ஆள் என்பதாகவே இருந்தது.

பிறகு மணிரத்னம், ஷங்கர் படங்களில் சிறிது மாற்றம். பாடல் காட்சி லடாக்கில் எடுக்கப்படும்போது தனியாக ஒரு வேலி (இந்தியா-திபெத் எல்லை போலும்!) போடுகிறார்கள். கிருஷ்ணமூர்த்தி அப்படிப்பட்டவர் அல்ல. சிறந்த ஓவியர். நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்தபோதே 'பிரக்ஞை' என்ற சிறு பத்திரிகையில் அவரது லினோ கட் ஓவியங்களை ரசித்திருக்கிறேன்.

பாண்டவர் பூமியில் அவரது பணி வியப்பூட்டுவதாக உள்ளது.

இவ்வளவு இருந்தும் படத்தில் ஒரு முக்கியமான பிரச்னை சேரனின் கிராமம் பற்றிய புரிதல். உபதேச மஞ்சரி என்று சொல்லும் அளவுக்கு கிராமத்தின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாக எழுதி ராஜ்கிரணை மனனம் செய்ய வைத்திருக்கிறார் சேரன்.

ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நம்முடைய கிராமங்கள் சேரன் சொல்வது போலவா இருக்கின்றன?

கிராமிய சமூகத்தில் ஊடாடியிருக்கும் கொடூரமான வன்முறை ஏன் சேரனுக்குத் தெரியவில்லை?

மேலவளவு கிராமத்தில் தலித்துகளைக் கொன்று போட்டார்கள். முருகேசனின் கழுத்தை அறுத்து தலையைத் தனியாக எடுத்துச் சென்று, வடியும் ரத்தத்தை மற்றொரு தலித்தின் வாயில் விட்டார்கள்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்பது நேரில் கண்ட சாட்சிகள் சொல்வது.

என்ன காரணம்? ஒரு தலித், பஞ்சாயத்துத் தலைவராக வரக் கூடாது. என்ன ஒரு சாதி வெறி!

சமீபத்தில் நடந்த பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில்கூட, தேர்தலில் நிற்க முயன்ற பல தலித்துகள் தடுக்கப்பட்டார்கள்.

சரி, சாதி வெறி, சாதி மோதல்களையாவது விடுங்கள்.

பங்காளிச் சண்டைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். சினிமாவிலிருந்தே உதாரணம் தர முடியும்.

தேவர் மகன். இறுதிக் காட்சியில் நாசர் தலை துண்டிக்கப்பட்டு ரத்தமாகப் பீறிட்டுக் கொட்டும்போது அவர் தாய் சொல்வார். 'நான் கொடுத்த பாலெல்லாம் இப்படி ரத்தமாய் ஓடுதே' என்று கதறுவார்.

இந்தக் கதறல்தான் கிராமிய சமூகத்தில் நிலவும் வன்முறையின் அடையாளம்.

அதை தேவர் மகனைப்போல் இவ்வளவு அழுத்தமாக வேறு எந்தப் படமும் சொல்லியதாகத் தெரியவில்லை.

இறுதிக் காட்சியில் கமல் சொல்லுவார்: 'போய் படிங்கடா. படிக்கப் போங்கடா' என்று.

கிராமத்தில் வன்முறையில் ஈடுபடுபவர்கள் படிக்காதவர்களா என்ன? படித்தவர்கள்தான். படிப்பையும் மீறி சாதியமும், பகை உணர்வும் ஊறிப் போயிருக்கிறது.

ஒரு ஆடு ஒருத்தரின் தோட்டத்தில் புகுந்து விட்டது. அரும்பாடு பட்டு உழைத்த செடி கொடிகளில் கொஞ்சம் காலி. தோட்டக்காரர் அடித்ததில் ஆட்டின் கால் முறிந்து விட்டது. ஆட்டை வளர்த்தவரும் பாவம், பரம ஏழை, ஆடுதான் அவருடைய சொத்து.

தோட்டக்காரரைக் கத்தியால் குத்தி விட்டார். தோட்டக்காரரின் ஆட்கள் ஆட்டுக்காரரின் ஆட்களை வெட்டினார்கள். கிராமமே ஒரு குட்டி ஆப்கானிஸ்தான் மாதிரி ஆகியது.

அந்தப் போர்க் களத்திலிருந்து என் இருபதாவது வயதில் அகதியாக வெளியேறியவன் நான். ஆனால், தமிழ்ப்பட இயக்குனர்களோ

https://t.me/tamilpdfebooks

கிராமத்தை சொர்க்க பூமியாகச் சித்தரித்து காதில் பூ சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைவிட எந்த உபதேசங்களையும் அள்ளித் தராத 12B போன்ற ஜாலியான படங்கள் எவ்வளவோ தேவலாம்!

* * *

திடீரென்று தான் தெரிந்தது, எனக்கு உயர் ரத்த அழுத்த நோய் இருப்பது. 180-140 என்ற ரீடிங். இந்த அளவு இருந்தால் பொதுவாக தலை சுற்றல், தலைவலி, படபடப்பு போன்ற அறிகுறிகள் தெரியும். எனக்கோ எந்த அறிகுறியும் இல்லை. அதுதான் ரிஸ்க்.

120-80 தான் நார்மல். 130-90 என்றால் பரவாயில்லை. எனக்கு இருந்த அளவுக்கு நான் சிகிச்சைதான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மாத்திரை மட்டும் போதாது. வாழ்க்கை முறை மாற வேண்டும். இரவு ஒன்பது மணிக்கே தூங்கி விடவேண்டும். மது, மாமிசம் கூடாது. புகை அறவே கூடாது. கோபம் கூடாது. இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போகக்கூடாது என்று பல கூடாதுகளை அடுக்கிக்கொண்டே போனார் டாக்டர்.

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதை வேண்டுமானால் தவிர்க்கலாம். நான் புகை பிடிப்பதில்லை. மது அருந்தும்போது மட்டும் எப்போதாவது. (இது பற்றிய பாப்புலர் ஜோக் ஒன்று இருக்கிறது. நான் அந்த மாதிரி ஆள் அல்ல) சரி. அதையும் நிறுத்தி விடலாம். அதாவது புகையை, மற்றதுகளை விட முடியாது.

எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு அப்புறம் வாழ்வதுதான் எதற்காக என்றது மனம்.

நியாயம்தான். யோகா, தியானம் போன்றவை நல்லது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் ஆன்மிக வழிகாட்டியான ஓஷோவின் (ரஜ்னீஷ்) கேசட்டுகளை வாங்கிக் கேட்டேன்.

அவரது கருத்துக்கள் பலவற்றுடன் எனக்கு உடன்பாடு உண்டு. நான் அவருடைய விசிறி என்றே சொல்லலாம். அவரது குரலும், பேச்சும், முகமும், கண்களும் எனக்குப் பிடிக்கும். அவரது விசேஷமான

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆங்கில உச்சரிப்பும்கூட.

நடனமும் தியானம் போன்றதுதான் என்றார் ஓஷோ.

எனக்கு ஏற்கெனவே நடனம் மிகவும் பிடித்த ஒன்று. அதனால் நடனம் ஆட ஆரம்பித்தேன்.

நடனம் என்றதும் அதற்காக நடன வகுப்புகளுக்குச் செல்லத் தேவையில்லை. நமக்குப் பிடித்த மாதிரி ஆடுவதே நடனம். இவ்வளவு பெரிய உடம்போடு அத்னான் சாமியே ஆடும்போது (முஜ்கோ பி லி·ப்ட் கரா தே!) நாம் ஆடினால் என்ன?

ஆனால், வீட்டில் ஆட்கள் இருக்கக்கூடாது. இருந்தால் ஏர்வாடியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார்கள். உஷார்!

எம்.டி.வி., வீ.டி.வி என்று போட்டு இஷ்டத்துக்கு ஆடினேன். அதோடு உணவுப் பழக்க வழக்கத்தையும் லேசாக மாற்றினேன். ஒருவேளையாவது இயற்கை உணவு என்று பழக்கிக் கொண்டேன்.

இரண்டே மாதத்தில் இரத்த அழுத்தம் 140க்குக் குறைந்தது. போனசாக இடுப்பு அளவும் இரண்டு இஞ்ச் மைனஸ்!

எம்.டி.வி. ஆட்களான மைக்கேல் ஜாக்ஸன், ஜெனி·பர் லோபஸ், ரிக்கி மார்டின் போன்றவர்கள் ஒருவகை என்றால், ரஷீத்கான் வேறொரு வகை. பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் ஆட்டக்காரர் அல்ல. இவர் இந்துஸ்தானி பாடகர். ரஷீத்கானைக் கேட்டால் ரத்த அழுத்தம் வராது என்று உத்தரவாதமாகக் கூறலாம்.

ஒரே ஒருநாள் கே.டி.வி. படத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டு ரஷீத்கானை கேட்டுப் பாருங்கள். விண்வெளி சஞ்சாரம் என்றால் என்ன என்று புரியும்.

சிலர் பிறக்கும்போதே மேதையாகப் பிறக்கிறார்கள். ரஷீத் கானும் அப்படிப்பட்டவர். 1980இல் தன் பதினைந்தாம் வயதில் இசைச் சாதனையை நிகழ்த்தியவர்.

நான் கேட்டதில் 'பிர் ந ஜானே ரே பலாமா' என்ற பாடலில் அவர் உருகுவதை மறக்கவே இயலவில்லை. மால்கோ(ன்)ஸ் ராகம். ரொமான்டிக் ராகம் என்கிறார்கள். எனக்கோ பெரும் ஆன்மிக

https://t.me/tamilpdfebooks

அனுபவத்தைத் தருவதாக இருந்தது!

https://t.me/tamilpdfebooks

6. ‘மெய்யில் வாழ்க்கை’

ஒருநாள். அதிகாலைப் பொழுது. பக்கத்து வீட்டு டி.வி.யிலிருந்து ‘சிங்குச்சா சிங்குச்சா சிவப்பு கலரு சிங்குச்சா’ என்ற தேவ கானம் காற்றில் தவழ்ந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

மனம் மிக நொந்து என்ன செய்வதெனப் புரியாமல் மோட்டு வளையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் எதிரிலிருந்த காலண்டர் கண்ணில் பட்டது. மார்கழி முதல் நாள்.

வெளியூருக்குச் சென்று விட்டதால் சமீபத்தில் சென்னை சுந்தர மகாலில் நடந்த ஆண்டாள் திருவிழாவில் கலந்துகொள்ள முடியாததுபற்றி வருத்தம் கொண்டேன். அந்த விழாவையொட்டி மகாபலிபுரத்துக்கு அருகில் திருவிடந்தையில் உள்ள நித்ய கல்யாண பெருமாள் கோவிலில் நடந்த அரையர் சேவையைக் காணும் வாய்ப்பையும் இழந்தேன். ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஆழ்வார் திருநகரி, திருநாராயணபுரம் என்ற நான்கு ஊர்களில் மட்டுமே நடக்கக்கூடியது அரையர் சேவை. ஆழ்வார்களின் பாடல்களைப் பாடி அவற்றின் அர்த்தங்களை விளக்கி, அபிநயங்களின் மூலம் நிகழ்த்திக் காட்டுவதே அரையர் சேவை. முதன்முறையாக சென்னையில் அரையர் சேவையைக் காணக்கூடிய வாய்ப்பு. இதற்காக ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரின் மூத்த அரையரே இங்கு வந்திருக்கிறார். அந்த அரிய வாய்ப்பை இழந்தது பற்றிய வருத்தம் மேலோங்க திடீரென்று காலம் பின்னோக்கிச் சென்றது.

ஊரில் சிறு வயதில் மார்கழி என்றால் பெருமாள் கோவிலிலிருந்து கேட்கும் ஆண்டாள் பாடல்களைக் கேட்டுத் தான் கண்விழிப்பது வழக்கம். குளிரில் நடுங்கியபடி பல் துலக்கி விட்டு, திண்ணைக்குக் கீழேயுள்ள வராந்தாவில் குத்துக் காலிட்டு அமர்ந்தபடி அம்மாவும் மற்ற பெண்களும் போடும் கோலத்தை வேடிக்கை பார்ப்பதில் கழியும் மார்கழி.

https://t.me/tamilpdfebooks

மார்கழி முடிந்ததும் ஆண்டாள் பாடல்களுக்காக மனசு கிடந்து ஏங்கும்.

பிறகு தஞ்சாவூரில் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் மீண்டும் ஆண்டாள். கல்லூரிப் பக்கம் எட்டியே பார்த்ததில்லை. வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினால் கால்கள் சரஸ்வதி மகால் நூலகத்தை நோக்கியே நடக்கும். அப்போது என் பிஸிக்ஸ் வாத்தியாராக இருந்தவர் இன்று தமிழ்ச் சிந்தனை உலகில் பிரபலமாக இருக்கும் அ. மார்க்ஸ். ஆனால், அந்தக் காலத்தில் அவர் முகத்தைக்கூட நான் பார்த்ததில்லை. காரணம் ஆண்டாள்.

சரஸ்வதி மகால் நூலகத்தில் அப்போது 'ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா' என்று ஒரு பத்திரிகை வரும். அதை விடாமல் வாசிப்பேன். தினமும் ஆண்டாள் பாசுரங்களைப் படிப்பேன். அதிலிருந்து நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம்மீது ஈடுபாடு வந்து அதையும் படிப்பேன். புரிகிறதோ இல்லையோ, பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள், பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராச்சாரியார் போன்றவர்களின் உரைகளையும் படிப்பேன்.

கடைசியில், அட்டென்டன்ஸ் இல்லாததால் பரீட்சை எழுத அனுமதி கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அதெல்லாம் பெரிய விஷயமாகத் தெரியவில்லை. குலசேகர ஆழ்வாரே 'மெய்யில் வாழ்க்கை' (நிலையற்ற, சாஸ்வதமில்லாத இவ்வுலக வாழ்க்கை) என்று சொல்லிவிட்டார். அப்புறமென்ன?

எல்லாம் இந்த மார்கழி முதல் நாள் ஞாபகம் வந்தது. ஆண்டாளின் பாசுரங்களை உடனே கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல் மேலிட்டது. அவந்திகாவை அழைத்துப் பாடச் சொல்லலாமா என்று யோசித்தேன். ஆனால், அவள் வீட்டு வேலையில் மூழ்கியிருந்தாள். அவள் தங்கையின் மாமனார் காலமாகி பதிமூன்றாம் நாள் நிகழ்ச்சிக்குச் செல்ல வேண்டும்.

அதன் பிறகு, அவந்திகாவுடன் கிளம்பும் அவசரத்தில் ஆண்டாளை மறந்து போனேன்.

ஆனால் என்ன ஒரு ஆச்சரியம். அன்றைய தினம் சுமார் நான்கு

https://t.me/tamilpdfebooks

மணி நேரம் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் மூழ்கித் திளைக்கும் அற்புதமான அனுபவம் கிடைத்தது.

வைணவ சம்பிரதாயத்தில் அந்த நிகழ்ச்சிகளை சுபஸ்வீகாரம் என்கிறார்கள். திவ்யப் பிரபந்தத்தை ஒருவர் ராகத்தோடு பாட நான்கைந்து பேர் சேர்ந்து பாடுகின்றனர். நான்கு மணி நேரம் செவிகளில் தேனாறு பாய்ந்தது. பாடியவர் வயதில் மிக இளையவராக இருந்தார். குரலும் அருமையாக இருந்தது. பல சமயங்களில் நெக்குருக வைத்தது பிரபந்தம். கவ்வாலி நிகழ்ச்சியில் 'வ்வாஹ்', 'வ்வாஹ்' என்பார்களே, அதைப்போல் என்னை அறியாமலேயே சொல்லி விடுவேனோ என்றிருந்தது. ஆனாலும், ஏதேனும் இசைகேடாகப் போய்விடுமோ எனப் பயந்து அடக்கிக்கொண்டேன். காலையில் ஏங்கியதற்கு இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பலன் கிடைத்ததே என்ற ஆச்சரியம் மட்டும் நீங்கவேயில்லை.

எல்லாம் முடிந்து சாப்பிடும் வேளையில் அவியலோடு முருங்கைக்காய் துண்டு ஒன்று வாய்க்குள் சென்று விட்டது. அதை வெளியே எடுப்பது சரியா, தவறா என்று பயந்து கடித்துக் கடித்தே மென்று விழுங்கியது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம்.

கிளம்பும்போது யாரோ ஒருவர் சொன்னார்: 'இந்த ஃப்ளாட்ஸ்ல இருக்கிறவாள்ளாம் நம்மவாளா இருக்கிறதுனால வைதீக காரியங்கள்ளாம் பண்றதுக்கு வசதியா இருக்கு.'

அந்த அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்பில் சுமார் 50 குடும்பங்கள் இருக்கும். அவ்வளவு பெரியது. ஆண்டாளையே ஐந்து வயதுக் குழந்தையாக பெரியாழ்வார் கண்டெடுத்தாகத்தான் சொல்லுகிறது வராஹ க்ஷேத்ர புராணம்! அப்படியிருக்கும்போது நம்மவர் அடுத்தவர் என்றெல்லாம் உண்டா என்ன என்று தோன்றியது.

* * *

தமிழ் மீது ஆர்வமுடையவர்கள் ஆண்டாளையும் மற்ற ஆழ்வார்களையும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டும். திருப்பாவைக்கு இணையான ஒன்றை உலக இலக்கியத்தில் காண முடியுமா என்பது சந்தேகமே! திருப்பாவை மட்டுமல்ல. திவ்யப் பிரபந்தமே ஒரு தேன்

https://t.me/tamilpdfebooks

காடுதான்.

நூலின் நேரிடையார் திறத்தே நிற்கும் ஞாலம் தன்னொடும் கூடுவதில்லை யான், பேயரே எனக்கு யாவரும் யானுமோர் பேயனே எவர்க்கும், மின்னனைய நுண்ணிடையார் உருப்பசியும் மேனகையும் அன்னவர்தம் பாடலொடும் ஆடலவை ஆதரியேன் என்றெல்லாம் இவ்வுலக இன்பங்களை ஒதுக்கி விட்டு பெருமாளிடம் சரணடையும் குலசேகரர் - திருமழிசை ஆழ்வாரின் திருச்சந்த விருத்தத்தின் நீரோடை போன்ற இசை - ஒரே ஒரு உதாரணம்.

ஆதி ஆதி ஆதி நீ ஓரண்டமாதி ஆதலால்

சோதியாத சோதி நீ அது உண்மையில் விளங்கினாய்

வேதமாகி வேள்வியாகி விண்ணினோடு மண்ணுமாய்

ஆதியாகி ஆயனாய மாயமென்ன மாயமே?

மதுரகவி என்று ஒரு ஆழ்வார். நாலாயிரம் பாடல்களில் வெறும் பதினோரு பாடல்களே மதுரகவி பாடியவை. ஆனால் மதுரத்தின் உச்சம்.

ஆனால் இவ்வளவு இன்பத்துக்கு இடையிலும் சில குளவிகள் கொட்டும். 'துவரித்த உடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச் சமணர்க்கும்', 'அறியார் சமணர் அயர்த்தார் பவுத்தர் சிறியார் சிவப்பட்டார்', 'தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்' என்பது போன்ற குளவிக் கடிகளைத் தாண்டிச் சென்றால் ஒரே அமுத வெள்ளம்தான். அதில் ஒரே ஒரு துளி.

ஆதியெழ சங்கும் வில்லும் எழதிசை

வாழியெழ தண்டும் வாளுமெழ அண்டம்

மோழையெழ முடிபாதமெழ அப்பன்

ஊழியெழ உலகம் கொண்டவாறே.

பிற்சேர்க்கை: தினம் காலையில் 'சிவப்புக் கலரு சிங்குச்சா'வினால் நான் துன்பமுறுவது கண்டு என் மாமனார், நித்யஸ்ரீயின் திருப்பாவை ஒலிப் பேழையை வாங்கித் தந்தார். இப்போது காலைப் பொழுது நன்னாளாக விடிகிறது.

https://t.me/tamilpdfebooks

7. புத்தக வெளியீட்டுக்கு மும்தாஜ்

மனிதரை மனிதர் மதிக்க வேண்டும். அவமதிக்கலாகாது. அதிலும் இறந்து போனவர்களை அவமதிப்பதென்பது எந்த ஒரு நாகரீக சமூகத்திலும் ஏற்கக் கூடியதல்ல. ஆனால், அப்படி ஒரு செயலை சாகித்ய அகாதமி என்ற நிறுவனம் சமீபத்தில் செய்துள்ளது.

சி.சு. செல்லப்பாவுக்கு காந்தியமும் இலக்கியமும் இரண்டு கண்கள். சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய தியாகி. அதைப் போலவே இலக்கியப் போராட்டத் தியாகியும்கூட. தனது இலக்கியக் கோட்பாடுகளுக்காக வாழ்நாள் முழுதும் போராடியவர். அக்கோட்பாடுகள் ஒன்றில்கூட எனக்கு ஒப்புதல் இல்லையெனினும் அவர் ஒரு தியாகி என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கே இடமில்லை.

சி.சு. செல்லப்பா தன் வாழ்நாள் முழுவதும் இலக்கியப் பரிசுகளை விமர்சித்து வந்தார். தனக்கு அளிக்கப்பட்ட எல்லா இலக்கியப் பரிசுகளையும் மறுத்தார். அந்த மறுப்பில் சற்று மூர்க்கமும் இருந்தது என்பதை நாம் காண முடியும்.

ஒரே ஒரு விதி விலக்காக - அமெரிக்காவின் விளக்கு என்ற அமைப்பு கொடுத்த பரிசை மட்டும் நண்பர்களின் வற்புறுத்தலால் ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தப் பணத்தையும் அவர்களுக்கே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார் - புத்தக வெளியீட்டுக்காக.

அப்படிப்பட்ட ஒருவருக்கு, இன்று - அவர் இறந்து மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு - சாகித்ய அகாதமி பரிசு வழங்கி இருக்கிறது என்றால் இதைவிட குரூரமான வன்முறை வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

அமெரிக்காவின் 'விளக்கு' பரிசு பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லியாக வேண்டும். விளக்கு அமைப்பு தரும் பரிசுத் தொகை 500 டாலர். நம்மூர் பணத்தில் 25,000 ரூபாய். விளக்கு அமைப்பினர் அமெரிக்க வாழ்

https://t.me/tamilpdfebooks

தமிழர். மாத வருமானம் 5,000 முதல் 10,000 டாலர் இருக்கலாம். அமைப்பில் ஒரு நான்கைந்து பேராவது இருக்கக்கூடும். ஆக, இது எப்படியிருக்கிறது என்றால் நீங்கள் ஒரு ஐந்து பேர் சேர்ந்து ஆளுக்கு நூறு ரூபாய் போட்டு ஐநூறு ரூபாயை ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு ‘பரிசு’ என்று அளிக்கிறீர்கள். அந்தப் பரிசுக்கு பெட்ரோமாக்ஸ் லாந்தர் என்றோ, டார்ச் லைட் என்றோ பெயரும் வைத்து விடுகிறீர்கள். ஆகா, என்னே ஒரு தமிழ்த் தொண்டு!

உலகத்தில் மூன்றாம் உலக நாடுகளே ரொம்பவும் பாவம். படு ஏழ்மையானவை. அதிலும் இந்தியா - அதிலும் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளன் என்பவன் ஆகக் கடைசியான ஒரு அப்பாவி. அவனைப் போய் நக்கல் பண்ணுகிறது அமெரிக்க விளக்கு.

* * *

முன்பெல்லாம் இலக்கியக் கூட்டம் என்றால் அண்ணா சாலையில் உள்ள பாவாணர் நூலகக் கட்டிடத்தில் ஒரு சிறிய அறையில் நடக்கும். மாதக் கணக்கில் தூசு படிந்த மரப் பெஞ்சுகள் தாறுமாறாகக் கிடக்கும். ‘சைனஸ்’ பிரச்னை இல்லாதவர்களுக்குக்கூட அது வந்து விடும். மொத்தமே பதினைந்து பேர்தான் வருவார்கள். குர்த்தா, ஜோல்னாப் பை சீருடையுடன்.

ஆனால், இன்று எல்லாமே மாறி விட்டது. இப்போதைய இலக்கியக் கூட்டங்களில் சினிமா நட்சத்திரங்கள் ஜொலிக்கிறார்கள். (என் நண்பர் ஒருவர் தன் புத்தக வெளியீட்டுக்கு மும்தாஜை அழைக்க இருப்பதாகச் சொன்னார்). ஆங்காங்கே சில அழகிய பெண்களும் தென்படுகின்றனர். கார்களை நிறுத்த இடமில்லை. செல்போன்களின் சத்தம் இடையூறு செய்கிறது. இந்தக் கூட்டங்களுக்காகவே வெகு தூர ஊர்களிலிருந்து எழுத்தாளர்கள் வருகின்றனர். புத்தக விற்பனை ஒரு லட்சத்தைத் தொடுகிறது.

சமீபத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அரங்கத்துக்கு வெளியே ஆங்காங்கே நின்று புகைத்தபடி எழுத்தாளர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அது ஒன்றுதான் இன்னமும் மாறாமல் இருக்கிறது.

https://t.me/tamilpdfebooks

கூட்டம் முடிந்ததும் எதிரே ஸ்பென்சரில் லஞ்ச் சாப்பிடப் போனேன். உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து விட்டேன். இது சென்னைதானா என்றே சந்தேகம் வந்து விட்டது. அவ்வளவு அழகழகான பெண்கள் கூட்டம். இவர்களெல்லாம் எங்கே இருக்கிறார்கள், எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்று பிரமிப்பாக இருந்தது. ஃபெமினா மிஸ் இந்தியா போட்டிக்கு வருபவர்களெல்லாம் இவர்களுக்கு முன்னால் ஜுஜுபி என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

பிறகு புத்தகச் சந்தைக்குச் சென்றேன். கூட்டம் அள்ளிக்கொண்டு போனது. இலக்கியப் புத்தகங்களின் விற்பனையும் அதிகமாகவே இருந்தது. ஜனவரி மாதத்தில் மட்டும் 200 இலக்கிய நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன என்று தகவல். 'இது தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம்தான் போல' என்றார் என் நண்பர். எனக்கு அவ்வளவாக உடன்பாடில்லை. எப்போது எதிரே உள்ள ஸ்பென்ஸருக்கு வரும் அளவு பெண்கள் கூட்டம் இலக்கியக் கூட்டத்தின் பக்கம் வருகிறதோ, அப்போதுதான் பொற்காலம் என்று ஒப்புக்கொள்வேன்!

* * *

புத்தகச் சந்தையில் பார்த்த மற்றொரு காட்சி - black humour வகையைச் சார்ந்தது.

சந்தையின் வாசலில் புல் தரையில் நண்பர்களுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அங்கே வந்த ஒரு தமாஷ் நடிகர் வாசலில் நின்று விதவிதமாக புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டார். புகைப்படக்காரரையும் உடன் அழைத்து வந்துள்ளார் என்று தெரிந்தது. பிறகு இருவரும் உள்ளே சென்று விட்டனர். அதன்பின் நானும் அவரை மறந்துவிட்டேன்.

ஒரு மணி நேரம் கடந்திருக்கும். அன்னம் ஸ்டாலில் நின்று கொண்டிருந்தபோது மீண்டும் அந்த தமாஷ் நடிகருடன் ஒரு 'ராந்தவூ!' அங்கிருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கிறார் போல ஒரு போஸ்... சிரித்துக்கொண்டு ஒரு போஸ். புகைப்படக்காரர் நடிகரின் ஒவ்வொரு அசைவையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து கர்ம சிரத்தையுடன் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அப்போதுதான் நடக்கக் கூடாத அந்த விபரீத சம்பவம் நடந்தது. நடிகரிடம் யாரோ என்னைப் பெரிய எழுத்தாளர் என்று சொல்லி விட்டார். அவ்வளவுதான். நடிகரின் முகத்தில் நூறு வாட் பல்பின் பிரகாசம். வாயெல்லாம் பல்லாக என் கையைக் குலுக்கி ‘இந்த புக் ஃபேருக்கு வந்தால் புத்தகங்களைப் பார்ப்பதோடு உங்களைப்போன்ற பெரிய எழுத்தாளர்களையும் சந்திக்க முடிகிறதே’ என்றார். இவ்வளவு நீண்ட டயலாக்கைப் பேசுவதற்குள் நான்கு ஃப்ளாஷ் அடித்து விட்டார் புகைப்படக்காரர்.

நான் ஒரு டியூப் லைட். கொஞ்ச நேரம் கழிந்த பிறகே விஷயம் என் மூளையில் உறைக்கும். எதிர்வினை செய்வதற்குள் சம்பவமே முடிந்து போயிருக்கும்.

வி.எஸ். நைப்பால் கலந்து கொண்ட ஒரு பார்ட்டியைப்பற்றி எழுதுகிறார் குஷ்வந்த் சிங். நைப்பாலோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் ஒரு அழகிய பெண். திடீரென்று அவர் உங்களோடு சேர்ந்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ளலாமா என்று கேட்டபடி பையிலிருந்த தன் கேமிராவை எடுக்கிறார். ஆனால் நைப்பால் உடனடியாக அதை மறுத்து விடுகிறார். நிச்சயமாக அந்த நட்பான சூழலில் இது சற்றும் எதிர்பாராதது. பார்ட்டியே சிறிது நேரம் சங்கடமான மௌனத்தில் ஆழ்ந்து பிறகு தொடர்ந்தது என்கிறார் குஷ்வந்த்.

தமாஸ் நடிகர் அடுத்த ஸ்டாலுக்குச் சென்ற பிறகு இந்தச் சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. இவர் என்னுடைய அனுமதியின்றி என்னுடன் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டது சற்று எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. என்றாலும் பரவாயில்லை. மிருகக்காட்சி சாலையைப் பார்க்கும் ஒரு குழந்தையின் ஆர்வத்துடன் அவர் அந்தப் புத்தகச் சந்தையை வளைய வந்து கொண்டிருந்ததால் மன்னித்து விடலாம்!

https://t.me/tamilpdfebooks

8. மறதி

என் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள அந்தப் புகழ் பெற்ற கோவிலுக்கு என் நண்பரின் மகளுடைய திருமணத்துக்காகச் சென்றிருந்தேன். வாழ்க்கையின் மறக்க முடியாத ஆச்சரிய சம்பவங்களில் அதுவும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று அப்போது நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கோவிலுக்கு முன்பாக ஒரு பர்லாங் தூரத்தில் இருந்தே கடுமையான கூட்டம். அதன் உள்ளே நுழைந்து பத்து பதினைந்து அடி தூரம் செல்வதற்குள்ளாகவே மூச்சுத் திணறல் வந்து விடக் கூடிய அளவு கூட்டம். எனக்கு நீச்சல் தெரியுமெனினும் மக்கள் வெள்ளத்தில் நீந்திப் பழக்கமில்லாததால் கிட்டத்தட்ட சுழலில் மாட்டிக்கொண்டதுபோல திணறினேன். மேலும் முன்னேறி கோவிலுக்குள் நுழைவதைக் கற்பனையும் செய்து பார்க்க இயலவில்லை. வெளியே வந்துவிடலாம் என்று பார்த்தால் அதுவும் முடியவில்லை. மிகுந்த பிரயாசையுடன் அரை மணி நேரம் பேராடிய பின்னரே வெளியே வந்து விழுந்தேன்.

வியர்வையில் குளித்திருந்தது உடம்பு. பட்டன்கள் கிழிந்து தொங்கின. பக்கத்தில் இருந்த கடையில் சோடா வாங்கிக் குடித்து பத்து நிமிடம் ஓய்வெடுத்த பிறகே இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தது.

என் நண்பர் மிகவும் நல்லவர். ஒரு தூசு துரும்புக்குக்கூட தீங்கு நினைக்காதவர். அப்படிப்பட்டவர் எனக்கு ஏன் இப்படி ஒரு சோதனையைக் கொடுத்தார் என ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனால், பிறகுதான் தெரிந்தது அன்றைய முகூர்த்த தினத்தில் மட்டும் அந்தக் கோவிலில் 250 திருமணங்கள் நடந்தேறியதாம். என் நண்பர்கள் பலரும்கூட கூட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி விட்டதாகச் சொன்னார்கள். பிறகு என் நண்பரைப் பார்த்தபோது அவர் ஒரு கதையைச் சொன்னார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அது கோவிலுக்குள் நடந்த கதை. முகூர்த்த வேளை முடியப் போகிற நேரத்திலும் சம்பந்தப்பட்ட குருக்கள் வந்து சேர முடியவில்லை. கோவிலுக்குள்ளே இருந்த கூட்டத்தில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டார். நண்பரின் நிலையைப் பார்த்து வேறொரு குருக்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைத்திருக்கிறார்.

'கூட்டத்தில் மணமக்களே மாறி விடுவதற்குக்கூட சாத்தியம் உள்ளது' என்றார் நண்பர்.

ஆனால், இதுவாவது பரவாயில்லை. விவாகம் நடப்பதற்கு நல்ல நாள், கிழமை என்றெல்லாம் இருக்கிறது. விவாகத்தை ரத்து செய்வதற்கு சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்கள் தவிர மற்ற எல்லா தினங்களுமே சுபதினங்கள்தான். குடும்ப நீதிமன்றங்களில் எல்லா தினங்களிலும் கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது. பதினைந்து நீதிபதிகளால் மட்டுமே சமாளிக்கக் கூடிய இடத்தில் ஒரே ஒரு நீதிபதி.

நெருக்கியடித்துக்கொண்டு நின்றபடி ஒரு பெருங்கூட்டம் நீதிபதியையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்போது அங்கே ஒரு அழகிய இளம் பெண். இந்தி சினிமா கதாநாயகியைப்போல் இருக்கிறார். விவாக ரத்து வேண்டும் எனக் கேட்க நீதிமன்றமே ஒரு கணம் ஸ்தம்பிக்கிறது.

எந்திரத்தைப்போல் சகலமானவருக்கும் ஒத்தி வைப்புத் தேதி கொடுத்துக்கொண்டிருந்த நீதிபதியே சற்று மனித உணர்வு பெற்றவராக அந்தப் பெண்ணைக் கேட்டார்.

'ஏம்மா உனக்கு விவாக ரத்து வேணும்?'

'அவுங்க வீட்ல ரொம்பக் கூட்டமாக இருக்குதுங்க.'

'என்னது, கூட்டமா? பஸ்ஸா இருந்தா இறக்கி விட்டுடலாம். வீடாச்சேம்மா? உங்களுக்காக எல்லாரையும் விரட்டி விட்ர முடியுமா?' என்ற நீதிபதி பிறகு அந்தப் பெண்ணின் கணவர் பக்கம் திரும்பி 'ஏன் சார்... அந்தம்மாதான் தனிக் குடித்தனம் வேணுங்கிறாங்கல்ல. தனிக் குடித்தனம் போனா என்ன? இந்த மாதிரி ஒரு பெண்ணோட தனிக்குடித்தனம் போக கசக்குதா. இதையெல்லாம் ஒரு ஜட்ஜ் சொல்லித் தரணுமா?' என்று கேட்டார். அவர் சொன்னதன் அர்த்தத்தைப்

https://t.me/tamilpdfebooks

புரிந்துகொண்ட கூட்டத்திலிருந்து பெரும் சிரிப்பலை.

இந்த வழக்கு இப்படி இருந்தாலும் குடும்ப நீதிமன்றங்களில் கூட்டம் அலை மோதுவதற்குக் காரணம் இரண்டு என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். ஒன்று: கூட்டுக் குடும்பங்கள் மறைந்து நியூக்ளியர் ஃபேமிலி என்கிற (கணவன் - மனைவி - ஒரு குழந்தை) சிறு குடும்பங்கள் உருவானது. இரண்டு: பெண்கள் வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

'நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன். நீ என் அடிமை' என்கிற கணவன்மார்களைப் பெண்கள் இனி பொறுத்துக்கொள்வதாக இல்லை.

என் தோழி ஒருத்தி சொல்கிறாள்... அலுவலகம் செல்வதைத் தவிர வீட்டில் ஒரு வேலையும் செய்வதில்லை. அவள் கணவன் ஃப்ரிஜ்ஜுக்கு அருகிலேயே அமர்ந்துகொண்டு, சமையலறையில் வேர்க்க விறுவிறுக்க வேலையாக இருக்கும் அவளைக் கூப்பிட்டு தண்ணீர் கேட்கிறான். அதற்குள் சமையலறையில் ஏதோ ஒன்று கருகி விடுகிறது. அதற்கு வேறு சாப்பிடும்போது திட்டு.

'என்னய்யா வாழ்க்கை இது? ஏதோ குழந்தைகளுக்காகப் பார்க்கிறேன். இல்லேன்னா...' என்று அவள் இழுப்பதில் மிகுந்த சலிப்பும் கோபமும் தெரிகிறது. சுமார் 50 சதவிகிதத்தினர் விவாகரத்துக்கு விண்ணப்பிப்பதாகக் கூறுகிறது புள்ளி விபரம். ஆனால், விகிதம் அதைவிட அதிகமாகத்தான் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. பல தம்பதியினர் தங்கள் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் கருதியே விவாகரத்து செய்துகொள்வதில்லை - என் தோழியைப்போல.

* * *

என் நண்பர் ஒருவர் சமயம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் என் வயதை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருப்பார். தப்பித் தவறி, 'உடம்பு அசதியாக உள்ளது' என்று சொல்லிவிட்டால்கூட, ஏதோ இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகவே காத்திருந்ததுபோல 'வயசாயிடுச்சில்ல சாரு' என்பார்.

நாற்பது வயதானதுமே அறுபது ஆகி விட்டதுபோல் நினைத்துக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கொண்டு விடுகிறார்கள் தமிழர்கள். நினைப்புக்கேற்றபடியே உடம்பும் தளர்ந்து விடுகிறது.

நான் இந்த விஷயத்தில் நெல்சன் மண்டேலா ரகத்தைச் சேர்ந்தவன். உடம்பையும் மனத்தையும் இளமையாக வைத்துக்கொள்வதன் ரகசியம் பற்றி பிறகு சொல்கிறேன். இப்போது சொல்லப் போவதற்கும் வயதுக்கும் சம்பந்தமில்லை.

விஷயம் இதுதான் - மறதி.

மறதி என்றால் முழுமையான மறதி அல்ல. செலக்டிவ் அம்னீஷியா. அரசியல்வாதிகளிடம் மட்டுமே காணக்கூடிய இந்த வியாதி என்னையும் பீடித்துள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக பெயர்கள் மனத்தில் தங்குவதில்லை. சமீபத்தில் அப்படி ஒரு குளறுபடி நடந்தது.

ஒரு நண்பரிடம் அவர் பெயர் கதிர் என்று நினைத்தபடியே பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், கதிர்தானா என்பதில் சற்று சந்தேகம் இருந்ததால் பெயரைக் குறிப்பிடாமலேயே சமாளித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு 'கதிர்' எனக்கு சரவணன் என்பவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். மறுநாள் மூவரும் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு.

மறுநாள் சரவணனை போனில் அழைத்து, 'இன்று சிறிது தாமதமாக வருகிறேன். கதிரிடமும் சொல்லி விடுங்கள்' என்றேன். அவர் சற்றே தயங்கி, 'சரி சொல்லி விடுகிறேன்' என்றார்.

அன்றைய தினம் சந்தித்தோம். சரவணன் எதிர்ப்படவே 'என்ன சரவணன், கதிரிடம் சொல்லி விட்டீர்களா?' என்றேன்.

'நான் சரவணன் இல்லை. ஃபெலிக்ஸ்' என்றார் அவர். நொந்து கொண்டே கதிரிடம் சென்று 'இந்த மாதிரி ஹென்றியைப் பார்த்து சரவணன் என்று அழைத்து விட்டேன். இப்போது சரவணன் யார் என்று தெரிய வேண்டும்' என்றேன்.

'அது இருக்கட்டும் சாரு. முதலில் நான் கதிர் இல்லை. என் பெயர் கனகு. முழுப் பெயர் கனகசபை. நீங்கள் சற்று முன்பு பார்த்தது ஹென்றி அல்ல. ஃபெலிக்ஸ்' என்றார்.

இதேபோல் ஒரு முறை நீதிபதியின் முன்பு நிற்க நேர்ந்தபோதும் நடந்தது. பெயரைக் கேட்டார் நீதிபதி. சரியாகச் சொன்னேன். அடுத்து

https://t.me/tamilpdfebooks

வீட்டு முகவரி கேட்டார். எனக்கு வீட்டு எண், தெருவின் பெயர் போன்ற விபரங்கள் ஏதும் தெரியவில்லை. ஏரியாவின் பெயர் மட்டுமே தெரியும். 'சின்மயா நகர்' என்றேன். எரிச்சலடைந்த நீதிபதி வழக்கை ஒத்தி வைத்து விட்டார். நல்ல வேளை நீதிமன்ற அவமதிப்பு என்று சொல்லி உள்ளே தள்ளவில்லை. தப்பித்தேன். அடுத்த முறை முகவரியை நன்கு மனப்பாடம் செய்துகொண்ட பிறகே சென்றேன்.

ஆனாலும் ஒன்று, பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு தில்லியில் நான் பார்த்துப் பழகிய பஞ்சாபி பெண்ணின் பெயரும், மூன்று ஆண்டுகள் அவளோடு தினசரி பேசிய வசனங்களும் கொஞ்சம்கூட மறக்கவில்லை என்பதுதான் ஆச்சரியம்!

* * *

முன்பெல்லாம் சிறு பத்திரிகைகளில் ஒரே அடிதடி ரகளை கட்டுரைகளாக இருக்கும். ஆனால், இப்போது முகஸ்துதியும், முதுகு சொறிதலும் கழக அரசியல்வாதிகளையே கூச்சப்பட வைக்கும் அளவுக்குக் காணக் கிடைக்கின்றன. ஒரு உதாரணம்.

நாவலாசிரியராக வலம் வரும் ஒருவர் தன்னைப் பிரதானப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் ஒரு சிறு பத்திரிகையைக் கொண்டு வருகிறார். அதில் கடிதம் எழுதும் வாசகர் ஒருவர் குறிப்பிட்ட நாவலாசிரியரை மாரியோ வார்காஸ் லோசாவுடன் (Mario Vargas Llosa) ஒப்பிடுகிறார். பிறகு காஃப்கா, ஆல்பெர் கம்யு, இடாலோ கால்வினோ போன்ற மேதைகளுடன் ஒப்பிடுகிறார். அப்போதும் வாசகருக்குத் திருப்தியில்லை. அடுத்த பத்தியில், உம்பர்த்தோ எக்கோவுடன் ஒப்பிட்டு தனது ஆதர்ச தமிழ் எழுத்தாளரின் நாவல்களை 'பின் நவீன வேதங்கள்' என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

இதே ரீதியில் போனால் தலைவரின் அடுத்த நாவல் சீக்கிரம் வெளி வரவில்லை என்றால் தொண்டர் தீக்குளித்து விடுவார் போலிருக்கிறது.

நாவலாசிரியருக்கு ஒரு வேண்டுகோள்... சீக்கிரம் உங்கள் தோற்ற நிலை மெய்ம்மை நாவலை வெளியிட்டு தொண்டனின் உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள்!

https://t.me/tamilpdfebooks

தோற்ற நிலை மெய்ம்மை என்றால்? Virtual realityயாம்! அட தேவுடா!

https://t.me/tamilpdfebooks

9. அடக்குமுறையும் அச்ச உணர்வும் கொஞ்சம் காமெடியும்

காட்சி ஒன்று: 1333ஆம் ஆண்டு. இப்ன் பதூதா என்ற மொராக்கோ தேசத்துப் பயணியின் குதிரை அந்த அரண்மனை வாயிலில் தயங்கி நிற்கிறது. தரையில் கிடக்கும் ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்துக் கனைக்கிறது. பதூதா தன் உதவியாளனிடம் கேட்கிறான்.

‘இன்று காலையில் இந்த இடத்தில் மூன்று துண்டுகளாக வெட்டப்பட்ட ஒரு மனிதனின் முண்டம் இது’ என்கிறான் உதவியாளன்.

அரண்மனையின் உள்ளே செல்கிறார்கள். அங்கே ஒரு துறவியின் வாயை கிடுக்கியினால் ஒருவன் அகலத் திறக்க, மற்றொருவன் அவர் வாயில் நரகலைத் திணிக்கிறான். துறவி செய்த குற்றம், அரசனின் புகழைப் பாட மறுத்தது.

மற்றொரு பக்கம் - ஒருவனை உயிரோடு வைத்து, கதறக் கதற அவன் தோலை உரிக்கிறார்கள். பிறகு அவனை வெட்டி கொதிக்கும் உலையில் போட்டு அரிசியோடு சேர்த்து சமைத்து, பக்கத்தில் திகிலோடு உறைந்துபோய் நிற்கும் அவனது உறவினர்களுக்கு அந்த ‘உணவைத்’ தின்னக் கொடுக்கிறார்கள். தின்ன மறுப்பவர்களுக்கு அடி உதை.

அந்த அரசனின் பெயர்: முகமது பின் துக்ளக். இப்ன் பதூதாவின் பயணக் குறிப்புகளில் இது போன்ற ஏராளமான காட்சிகள் உண்டு.

மற்றொரு காட்சி: ஜனவரி மாதம் 2001. சாஷென் ஹாசன் வதை முகாம். பெர்லின் நகரத்துக்கு அருகில் உள்ளது. ஃபாசிசத்தின் குரூர சாட்சியாக நிற்கும் ஒரு இடம்.

முழங்கால்வரை கால்கள் பனியில் புதைய விக்கித்து நின்று கொண்டிருக்கும் என்னிடம், ஜெர்மனில் வசிக்கும் என் நண்பர்

https://t.me/tamilpdfebooks

சுசீந்திரன் ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறார். அந்த இடம் மட்டும் தனித்துக் காட்சியளிக்கிறது. அருகில் சென்று அங்கே என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கிறேன்.

ஹிட்லர் காலத்தில் 2000 ஹோமோ செக்ஷுவல்கள் கொல்லப்பட்ட இடம் அது.

அடக்குமுறை ஆட்சி என்றதும் என் நினைவுக்கு வந்த இரண்டு காட்சிகள் அவை.

அடக்குமுறை, மக்கள் மனத்தில் அச்ச உணர்வை உருவாக்குகிறது. இந்த அச்ச உணர்வு எப்படி ஏற்படுகிறது?

நடு இரவில் பக்கத்து வீட்டில் சத்தம் கேட்டால்கூட நம் வீட்டுக் கதவைத்தான் தட்டுகிறார்களோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது என்று ஒருவர் சொல்கிறார். சொல்வது சாதாரண பிரஜை அல்ல. நான்கு முறை முதல்வராக இருந்தவரின் மனைவி.

ஒருவரின் மிக அந்தரங்கமான - யாருமே நுழைய முடியாத இடம் படுக்கையறை என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது அந்த எண்ணம் போய்விட்டது. திடீர் திடீரென்று கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டு துர் சொப்பனத்தில்தான் தூக்கி வாரிப் போட்டு எழுந்துகொள்கிறேன்.

இந்தப் பின்னணியில்தான் சமீபத்திய சட்டம் ஒன்றையும் நாம் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், சட்டம் நல்லதையே சொல்வதாகத்தான் தெரிகிறது. புகையை இழுப்பவர் 15 விழுக்காட்டை மட்டுமே புகைத்து விட்டு, எஞ்சிய 85 விழுக்காட்டை வெளியே விட்டு சுற்றுச் சூழலை மாசுபடுத்துகிறாராம். புகை பிடிப்பவருக்குப் புற்று நோய் வருகிறதாம். எல்லாம் சரி. நம் பேருந்துகள் விடும் டீசல் புகையைவிட கெடுதியான ஒன்று இருக்க முடியுமா என்ன?

ஒரு முறை என் மகளுக்கு அம்மை நோய் கண்டபோது அதற்காக வேப்பிலை தேடிப் போனேன். டீசல் நாற்றம் அடிக்காத வேப்பிலைக்காக நான் அலைந்த அலைச்சல் ஒரு தனிக் கதை.

இதேபோல் ஏற்கெனவே சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. நகரில்

https://t.me/tamilpdfebooks

போஸ்டர் ஒட்டக் கூடாது என ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. யாருக்காவது இன்று ஞாபகம் உள்ளதா?

மதுபானக் கடைகளில் 'பார்' இருக்கக் கூடாது என்று ஒரு சட்டம். ஆனால், 'பார்' இல்லாத மதுபானக் கடையே ஒன்றுகூட கிடையாது. போலிசுக்கு 'சம்திங்' கொடுத்து விட்டு 'பார்'கள் சுதந்திரமாக இயங்குகின்றன.

ஆக, இப்போது பீடி குடிக்கவும்கூட ஒரு தொழிலாளி போலிசுக்கு 'சம்திங்' கொடுக்க வேண்டுமா?

ஹெல்மெட் அணிந்து வாகனம் ஓட்டினால் எத்தனையோ உயிர் இழப்புகளைத் தவிர்க்கலாம் என்று ஒரு நரம்பியல் மருத்துவர் பல ஆண்டுகளாக கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார். அதற்கு இங்கே ஒரு சட்டம் செய்ய முடியவில்லை.

சென்னையின் சாலைகளில் சென்றால் கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு அபார்ஷனே ஆகி விடும். இவ்வளவு மோசமான சாலைகளைச் சீர் செய்ய இங்கே எந்தவிதச் சட்டங்களும் இயற்றப்படவில்லை.

ஈவ் டீசிங் காரணமாக ஒரு கல்லூரி மாணவி இறந்ததும் அதற்கு ஒரு சட்டம் அவசர அவசரமாக இயற்றப்பட்டு அதே அவசரத்தோடு மறக்கடிக்கப்பட்டும் விட்டது.

இப்படி மறக்கடிக்கப்பட்ட சட்டங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. ஓராயிரம்!

பொதுவாக, மூன்றாம் உலக நாடுகளில் போலிஸ் போன்ற அரசு எந்திரங்கள் மக்களோடு சிநேக உணவு கொண்டவையாக இருப்பதில்லை.

ஆனால், மேற்கத்திய நாடுகளின் நிலைமை அப்படியில்லை. உதாரணமாக, ஃப்ரான்சில் சில இடங்களில் புகை பிடிப்பதற்குத் தடை உண்டு. ஆனால், அந்த இடங்கள் சாலைகளோ, டீக்கடைகளோ பஸ் நிறுத்தங்களோ அல்ல. மெத்ரோ எனப்படும் அண்டர்கிரவுண்ட் ரயில் நிலையம் போன்ற ஒரு சில இடங்கள் மட்டுமே, அந்த இடங்களில் நீங்கள் தப்பித் தவறி புகை பிடித்தால் போலிசார் வந்து உங்களை லத்தியால் அடிக்க மாட்டார்கள். பிடறியில் கை போட்டு போலிஸ்

https://t.me/tamilpdfebooks

ஸ்டேஷனுக்கு இழுத்துச் செல்ல மாட்டார்கள். ஆயிரத்தில் ஒருவர் மிகப் பணிவுடன் மன்னிப்பு கோரும் விதத்தில் உங்களிடம் புகைப்பதை நிறுத்தச் சொல்லி கெஞ்சக் கூடும். அவர் கூட நம் பாண்டிச்சேரிக்காரராகத்தான் இருப்பார் (ஆனால் என்னுடைய ஒன்றரை மாத அனுபவத்தில் அப்படிக்கூட ஏதும் நேரவில்லை).

மேலும் ஒன்று ஃப்ரான்சில் நீங்கள் ஒரு பேருந்துக்காக அல்லது ரயிலுக்காக அதிகபட்சம் மூன்று நிமிடங்கள் காத்திருந்தால் போதும். இரவு 1.13க்கு ரயில் என்றால் ஒரு நொடிகூட தாமதமின்றி மிகச் சரியாக 1.13க்கு வந்து சேரும் ரயில். ஆனால், இங்கே ஒருவர் தன் பேருந்துக்காக ஒரு மணி நேரம் காத்திருப்பதெல்லாம் சர்வ சகஜமான ஒன்று. (என் வாழ்நாளில் பாதி நேரம் பேருந்துக்காக காத்திருப்பதிலேயே கழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது). அந்த ஒரு மணி நேரத்தில் அந்தப் பரிதாபகரமான மனிதரின் கையில் இருக்கும் சிகரெட்டையும் பறித்து விட, குளுகுளு கார்களில் சென்று கொண்டிருக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

ஆக, மக்கள் நல அரசுகள் (Welfare State) மட்டுமே இது போன்ற சட்டங்களை இயற்றுவதில் அர்த்தம் இருக்க முடியும். நமது நாட்டின் அடித்தட்டு மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றாமல் - இங்குள்ள பிரச்னைகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் - மேல் நாட்டுச் சட்டங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தால் அது மக்களுக்கு உதவாது. அவர்களின் அச்ச உணர்வை அதிகரிக்கவே உதவும்.

ஆனால், மற்றொரு வேடிக்கையான விஷயமும் இருக்கிறது. இங்கு எவ்வளவுதான் சட்டங்கள் போட்டாலும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள பிரச்னை. பொது இடங்களில் புகை பிடிப்பதைத் தடை செய்யும் சட்டம் ஒன்று வந்ததாகவே இப்போது தெரியவில்லை. ஏற்கெனவே இரண்டு ஆள் வேலையை ஒரே ஆளாகச் செய்துகொண்டிருக்கும் போலிஸ்காரருக்கு இதற்கெல்லாமா நேரமிருக்கிறது?

சினிமா தியேட்டரில் இடைவேளையின்போது ஒரே புகை மண்டலமாக இருக்கும். அதில் இப்போதும் கொஞ்சம்கூட குறைவில்லாமல்தான் இருக்கிறது. வேறு எந்த இடத்திலும் புகை

https://t.me/tamilpdfebooks

பிடிக்க யாரும் தயங்குவதாகத் தெரியவில்லை. போலிசுக்கே அப்படி ஒரு சட்டம் வந்தது மறந்து போயிருக்கும்போல் தோன்றுகிறது.

பான் பராக்கைத் தடுப்பதற்குக்கூட ஒரு சட்டம் வந்தது. ஆனால், அதுவும் சகஜமாக கிடைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது - அதிக விலையில்.

விலைவாசி உயர்வாலும் இன்ன பிற பிரச்னைகளாலும் அல்லாடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களை கிச்சு கிச்சு மூட்டுவதற்காக அரசாங்கம் போடும் காமெடி வேடங்களே இவை என்றுதான் புரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது!

https://t.me/tamilpdfebooks

10. நான் முதலமைச்சர்

இந்தப் பக்கங்களில் கோணல் மிகவும் கம்மி. ரொம்ப 'நேராக' உள்ளன என்று குறைப்பட்டுக்கொண்டார் நண்பர் ஒருவர். இனிமேல் சரி செய்துவிடுவோம். சிறு பத்திரிகை எழுத்தாளர்களில் யார் யாருக்கு என்ன விலங்குகள் பிடிக்கும் என்று ஆராய்ந்து இந்தப் பட்டியலைத் தயார் செய்திருக்கிறேன்.

* தர்முசிவராமு - பாம்பு.
* நகுலன் - நாய் (நாய்கள் நாவல்).
* சுந்தர ராமசாமி - குரங்கு (குரங்குகள் கவிதை).
* மௌனி - வவ்வால்.
* தேவதேவன் - வெண் புறா.
* வல்லிக் கண்ணன் மற்றும் தி.க.சி. - மணிப் புறா (தபால் கார்டை நினைவு கூர்க).
* ஜெயமோகன் - பைங்கிளி (மலையாளத்தில் பைங்கிளி என்றால் என்ன பொருள் என்று விசாரித்து அறிந்துகொள்க).
* சா. கந்தசாமி - செம்போத்து.
* பிரேம் (புனைப் பெயர்: பிரேதா) - பிணந்தின்னிக் கழுகு.
* சாருநிவேதிதா - கழுதைப் புலி (உள்நாட்டில் கழுதை, வெளிநாட்டில் புலி).
* சூத்ரதாரி, யூமா வாசுகி - மேய்ப்பனின் பின்னே செல்லும் ஆடுகள்.
* கோணங்கி - அண்டரண்டப் பட்சி.
* அழகிய சிங்கர் - நத்தை.
* ஞானக் கூத்தன் - பசு (காராம் பசு).

https://t.me/tamilpdfebooks

* அ. மார்க்ஸ் - மாடு (Beef)
* விக்ரமாதித்யன் - அணில்.
* புதுமைப்பித்தன் - சண்டைக்கோழி.
* தி. ஜானகிராமன் - அன்னம்.
* அம்பை - பெண் யானை (பிடி).
* ரவிக்குமார் - Jaguar.
* ந. முத்துசாமி - ஜோடி மாடு.
* பிரம்மராஜன் - Camel.
* கண்ணன் (காலச் சுவடு) - சர்க்கஸ் குதிரை (சுற்றிச் சுற்றி வரும்).
* பெருமாள் முருகன் - காக்காய்.
* தமிழவன் - பனை நரி.
* லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் - நீர் யானை (எப்போதும் தண்ணீரிலேயே கிடக்கும்).
* கௌதம சித்தார்த்தன் - ஜோசியக் கிளி.
* 'க்ரியா' ராமகிருஷ்ணன் - பெங்குவின்.
* எஸ்.வி. ராஜதுரை - சைபீரியக் கரடி.
* பொன்னீலன் - ஈ (பரிசுகளை மட்டுமே மொய்க்கும்).
* சலபதி - யாளி (Extinct)
* நாகார்ச்சுனன் - அட்டை.
* பெருந்தேவி - கோழி (அதாவது சிக்கன்).
* குமார செல்வா - பால் சுறா.
* சேரன் - நரி.

* * *

சாதி போன்ற சமூக அவலங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டக் கூடியவை திருமண விளம்பரங்கள் என்பது என் எண்ணம். ஆனால்,

https://t.me/tamilpdfebooks

சமயங்களில் அவ்விளம்பரங்களில் ஒரு சிறுகதையோ அல்லது நாவலோகூட அடங்கியிருக்கக் காண்கிறேன். சமீபத்தில் அப்படி ஒரு விளம்பரத்தைக் கண்டேன்.

‘வயது முப்பது. செல்வாக்கான பெரிய மனிதர் ஒருவரின் சின்ன வீடாக இருந்தவருக்குப் பிறந்த மகள். அந்தப் பெரிய மனிதரே படிக்க வைத்து, அரசு வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தார். எனினும், சமூகத்தின் கேலிப் பார்வைக்கும், பேச்சுக்கும் ஆளாகி, மனம் வெறுத்து வேலையை உதறி விட்டுத் தாயுடன் வேறு ஊருக்குச் சென்று விட்டேன். தாயின் கை மணத்தில் முறுக்கு, சீடை போன்ற பட்சணங்களைத் தயாரித்து சிறிய கடையை ஆரம்பித்தேன். இன்று அது பெரிய ஸ்நாக் பார் ஆக வளர்ந்து, சிற்றுண்டி சாலை, காபி பார், ஐஸ்க்ரீம் பார்லர் என்று பல்கிப் பெருகி விட்டது. சொந்த பங்களா, கார் என்று சகல வசதியுடன் இருக்கிறேன். கம்பானியன் தேவை.’

Autobiography in a bus ticket?

* * *

ப்ரெட் உப்புமா கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? இதோ செய்முறை.

முதலில் ப்ரெட்டை தூளாக உதிர்த்து வாணலியில் போட்டு லேசாக வறுத்து வைத்துக்கொள்ளவும். வாங்கி இரண்டு நாளான சால்ட் ப்ரெட் என்றால் நலம். மொரமொரப்பாக இருக்கும். இனிப்பு ப்ரெட்டைத் தவிர்க்கவும்.

பிறகு, கேரட், முட்டைகோஸ், வெங்காயம், குடை மிளகாய், இஞ்சி போன்றவற்றைத் துருவி ஒவ்வொன்றாய் வாணலியில் போட்டு வதக்கவும். சீஸ், புதினா, கொத்துமல்லிக் கீரை, கறிவேப்பிலை, தக்காளி - தேவையானால் ஒரு பச்சை மிளகாய் இவற்றைத் தூளாக நறுக்கி, பச்சைப் பட்டாணி சேர்த்து எல்லாவற்றையும் வதக்கவும். தேவையான அளவு உப்பிடவும். தண்ணீர் சேர்க்கலாகாது. இவற்றுடன் ப்ரெட் தூளைக் கலந்து மூடி பத்து நிமிடம் ஸ்டவ்வில் வைக்கவும்.

ஸ்டவ் ‘சிம்’மில் இருக்கவேண்டியது அவசியம். இல்லா விட்டால் எல்லாம் கருகிப்போய்விடும். ப்ரெட் உப்புமா ரெடி. தொட்டுக்கொள்ள தேங்காய் சட்னி. ஸாரி, மறந்து விட்டேன். ஆரம்பத்திலேயே

https://t.me/tamilpdfebooks

வாணலியில் உளுந்து, கடுகு போட்டுத் தாளித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அசைவப் பிரியர்கள் இதனுடன் முட்டையையும் சேர்த்துக் கொண்டால் அசல் கொத்து பரோட்டா மாதிரியே இருக்கும்.

விடுமுறை தினத்தில் ஒருநாள் எதிர்பாராத விதமாக உங்கள் மனைவிக்கு செய்துகொடுங்கள். 'மலே மலே' பார்க்க தியேட்டருக்கெல்லாம் போக வேண்டியதில்லை. வீட்டிலேயே கண் குளிரப் பார்க்கலாம். வாழ்நாள் பூராவும் சமையல் தொழில் செய்யும் பெண்களுக்கு நாமும் ஒருநாள் செய்து கொடுக்கலாம் என்று எண்ணி, நானே உருவாக்கிய 'ரெசிபி' இது!

* * *

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் G.K.C. என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் செஸ்டர்ட்டனின் கட்டுரைகளில் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கிறேன். பிறகு இத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் 'வ.ரா. வாசகம்' என்ற நூலைப் படித்தபோது ஜி.கே.சி.யின் நினைவும் அவரைப் படித்தபோது ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பரவசமும் ஒருங்கே எழுகிறது. இதில் ஒரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால், வ.ரா.வின் உரைநடையைப் பற்றி தி.ஜ. ரங்கநாதனும் இதையேதான் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வ.ரா. எழுதிய முதல் நாவல் சுந்தரி. 1920க்கு முன்பு எழுதப்பட்டது. இதில் 'சுந்தரி விதவை சகுனத் தடை' என்று ஒரு பகுதி. இது பற்றி தி.ஜ.ர. எழுதுகிறார்.

'விதவை என்றால் சகுனத் தடையா? கவிதைபோல், தத்துவம்போல், உணர்ச்சி வெள்ளம்போல், அறிவு இடிபோல் இந்த அபத்தத்தைத் தாக்குகிறார் வ.ரா. (இது) என் உள்ளத்தைக் கிளர்த்தி விட்டது. இதை வ.ரா.விடம் சொன்னேன். 'ஏன்யா! அதை நான் எழுதி முடித்ததும் என்ன ஆனேன் தெரியுமா? அப்படியே மூர்ச்சை போட்டு விட்டேன்' என்று அவர் கூறினார்.'

உண்மைதான். வ.ரா.வின் உணர்ச்சிப் பிரவாக நடை நம்மையும் மூர்ச்சையடைய வைப்பதாகத்தான் உள்ளது.

https://t.me/tamilpdfebooks

இப்புத்தகத்தில் ‘நமது தமிழ்நாடு’ என்று ஒரு கட்டுரை உள்ளது. தமிழின் மிகச் சிறந்த உரைநடைகளில் இதுவும் ஒன்று என்பது என் கருத்து.

‘நான் கண்ட தமிழ்நாடு, எங்கள் ஊர்தான். சுமார் நூறு ஏக்கரா விஸ்தீரணம் கொண்டது எங்கள் ஊர்.’

‘எங்கள் பாட்டனாரோடு சம அந்தஸ்து வகித்து ஊரில் யாரும் உட்கார மாட்டார்கள்... நான்தான் பாட்டனாரின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பேன். எனவே என் ‘தமிழ்நாட்டில்’ எனது மூன்றாவது வயதிலேயே, எனக்கு முதல் மந்திரிப் பதவி கிடைத்து விட்டது.’

‘எங்கள் தமிழ்நாட்டில், குடிப்பதற்கான நீர் எங்கிருந்து கிடைத்தது என்று கேட்கலாம். ஒரே ஒரு கிணறு. அதிலிருந்துதான். ஆனால், அந்தக் கிணற்றிலிருந்து குடியானவர்கள் நீர் எடுக்க முடியாது. கோடைக் காலத்தில் இவர்கள் படும் கஷ்டத்தைச் சொல்லி முடியாது.

ஒரு புதுக் கிணறு வெட்டுவதற்கு முப்பது ரூபாய் அந்தக் காலத்தில் இருந்தால் போதும். அதுக்குக்கூட வழியில்லாமல், கிணறு வெட்டச் சொந்த நிலமில்லாமல், ‘என் தமிழ்நாட்டிலே’ குடியானவர்கள் அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்றால், எங்கள் நாட்டில் அப்பொழுது உலவிய ஒற்றுமை உணர்ச்சியையும் செல்வ நிலையையும் நீங்களே யூகம் செய்துகொள்ளுங்கள்.’

‘நான் ‘முதல் மந்திரியாக’ இருந்த போதிலும், என் பழக்கமெல்லாம் மாடு மேய்க்கும் பையன்களோடுதான். அவர்கள் ஆடுவதும் பாடுவதும் கண்களுக்கு இனிய காட்சியாகவும் காதுக்கு இன்பமாகவும் இருக்கும்.

குடியானவ ஸ்திரீகள் கழனி வேலையோ அல்லது கூலி வேலையோ முடிந்த பின்புதான் நீராடுவது வழக்கம். மாற்றுச் சேலைகள் அனேகருக்கு இருக்காது. எனவே, நீரில் நின்று கொண்டு முதுகில் நீரை வாரித் தெளித்து, கை கால்களைக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கழுவிக்கொண்டு குளியலை முடித்துக்கொள்ளுவார்கள்.

கூலி வேலை செய்யும் குடியானவப் பெண்களுக்கும் ஹரிஜன ஸ்த்ரிகளுக்கும் மாற்றுச் சேலைகள் இல்லாததால் அவர்கள் நீரில் அமிழ்ந்து குளிப்பதில்லை என்பது எனக்கு அப்போது தெரியாது. சரியானபடி ஸ்நானம் செய்யச் சோம்பல் படும் முட்டாள் ஜனங்கள் என்று அவர்களைப்பற்றி, நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.'

அந்தக் காலத்து திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் என்ற காராக் கிரகத்தைப் பற்றி எழுதுகிறார்.

'கொட்டத்துக்கு, பிரம்படி. இதற்கு திண்ணைப் பள்ளி பாஷையில், பிரப்பம் பழம் என்று பெயர். நல்ல, கனிந்த பழமாக, மூன்றுக்குக் குறையாமல், வாத்தியார் கொடுத்து விடுவார். கை சிவந்து போகிற கொடுமையிலே, ரேகைகளைக்கூட அது மறைத்து விடும்.

குழந்தைகள், ஒரு பழத்தை வாங்கிக்கொண்டதும், பஞ்சைப் போன்ற தங்கள் மிருதுவான கையை, தொடைப் பக்கத்துத் துணியில் வைத்து ஒத்திக்கொண்டு வலி பொறுக்க முடியாமல் கதறும் காட்சி மிக்க பரிதாபமானது.

வாத்தியாருக்கு இதைப் பற்றிய கவலையே கிடையாது. 'அடியாத மாடு படியாது' என்று உளறிக்கொண்டே இருப்பார்.'

பிறகு திண்ணை பள்ளிக்கூடத்தின் தண்டனைகளை விவரிக்கிறார் வ.ரா. அவற்றில் கோதண்டம் என்ற தண்டனை பற்றி.

'உத்தரத்தில், இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக் கோர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு, தொங்கிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். கால்கள் தரையில் படக்கூடாது. பட்டால் குத்தும்படியாக, எழுத்தாணிகள், சுடர் உள்ள பக்கம் மேலே இருக்கும்படியாக, தரையிலே சொருகப்பட்டிருக்கும்.'

இவ்வளவு கொடுமையான அந்தத் 'தமிழ்நாட்டில்' ஒரு சில அற்புதங்களும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட காட்சி ஒன்று.

'எங்கள் ஊரில் பிரம்பையன் என்று ஒரு பூசாரி இருந்தார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அவர் மிதக் குடிப் பேர்வழி அல்ல. முழுக்குடி ஆசாமி. தலையில் கரகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டால் வேறு ஆள் ஆகி விடுவார். உதயசங்கராவது அஸ்தமன சங்கராவது, பிரம்பையனுக்குச் சரிசமானமாக, கால் போட முடியுமா?

நாகசுரத்தில் கரகப்பாட்டு உதயமாக வேண்டியதுதான். பிரம்பையனுடைய கால்கள் தாமாகவே, தாளக் கட்டு விடாமல் நர்த்தனம் செய்ய ஆரம்பித்து விடும். ‘கறகறவென்று பறந்து செல்லுது நீலவேணிக் குதிரை’ என்று தேசிங்கு ராஜன் கதையில் சொல்லுவதைப்போல பிரம்பையனுடைய கால்கள் பம்பர ஆட்டம் ஆடும். தலை மட்டும் அசையாது.

இந்த வித்தையைப் பிரம்பையன் எப்படிப் பழக்கிக் கொண்டாரோ! பிரம்பையன், கையில் பிரம்பு கொண்டு கரகம் ஆடும் காட்சியைக் காண, சுற்று வட்டாரப் பத்து மைலிலிருந்து ஜனங்கள் வருவார்கள். ரொக்கமாகப் பத்து ரூபாய் கிடைக்கும்.

ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன் கிடைக்கும் பத்து ரூபாய், இப்பொழுது நூறு ரூபாய்க்குச் சரி என்று சொல்ல வேண்டும்.’

அதாவது, நூறு வருஷங்களுக்கு முந்திய கதை இது!

பழமையைச் சாடுவதில் கிட்டத்தட்ட பெரியார் அளவுக்குக் கடுமை காட்டுகிறார் வ.ரா. அது குறித்த ஒரு ரசமான சம்பவம் இது.

ஒருநாள் எழும்பூர் வழியாக ரிக்ஷாவில் வருகிறார். அப்போது ஏழெட்டு ‘நீக்கிரோவ்’ சிப்பாய்கள் இவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு "Where drink?' என்று கேட்கின்றனர். ஏற்கெனவே தள்ளாடுகிற போதையில் உள்ளனர் அவர்கள். இவருக்கோ கள் சாராயக் கடை இருக்குமிடம் தெரியாது. மறியலுக்காகக்கூட அந்தப் பக்கம் போனவரல்ல. வ.ரா. சொல்லா விட்டால் வ.ரா.வை அடித்து விடுவார்கள்போல் உள்ளது.

‘என் பண்டை நாகரீகப் பெருமையும் அதன் நினைவும் எனக்கு அப்பொழுது உதவி செய்யுமா? மூவாயிர வருஷமாக முதிர்ந்து பக்குவமான நாகரீகத்தின் பெருமையை முதுகெலும்பில் தாங்கி நின்ற நான் பழமையும் பண்பாடும்

https://t.me/tamilpdfebooks

> சரித்திரமும் இல்லாத நீக்கிரோவ் சிப்பாய்களுக்கு வகை பண்ணி விட்டுத்தான் வெளியேற வேண்டும்.'
>
> 'பாக்கு கடிக்கிற நேரத்துக்குள் "Where girl?' என்று கேட்டேன். இடி இடித்தது போல ஏக காலத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். ஒருவன் என்னைக் கை குலுக்கினான். என் கை பிய்ந்து விழுந்து விடுமோ என்று பயந்தேன். அவனுடைய உடல் வலு என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? அப்பா, என்னால் தாங்க முடியவில்லை!'

வ.ரா. என்று அழைக்கப்படும் வ. ராமசாமி அய்யங்கார் 1889ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திங்களூரில் பிறந்தவர். அரவிந்தருடனும் பாரதியுடனும் நெருங்கிப் பழகியவர். 1930-ல் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டு சிறை சென்றவர். மணிக்கொடியின் ஆசிரியர். இலங்கை சென்று வீரகேசரி தினசரியின் ஆசிரியராக இருந்தார். 1951ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 23ஆம் தேதி காலமானார். அவர் பணியாற்றிய பத்திரிகைகள்: வர்த்தகமித்திரன், சுதந்திரன், பிரபஞ்சமித்திரன், தமிழ்நாடு, ஊழியன், ஸ்வராஜ்யா, மணிக்கொடி, வீரகேசரி, பாரத தேவி, நவயுகம்.

வ.ரா. அடிப்படையில் ஓர் சீர்திருத்தவாதி. சனாதனம், மூட நம்பிக்கை போன்றவற்றைக் கடுமையாக எதிர்த்த வ.ரா, 'அக்கிரகாரத்து அதிசயப் பிறவி' என்று அழைக்கப்பட்டவர். விஞ்ஞானம், பெண் விடுதலை, சாதி ஒழிப்பு, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் போன்ற விஷயங்களில் இவர் பெரியாரை ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

வேற்று சாதியில் மணம் புரிந்துகொண்டு சாதிச் சடங்குகளைப் புறக்கணித்து விட்டதால் பிராமண சமூகம் இவரை ஒதுக்கி விட்டது. பெற்றோரும் சுற்றத்தினரும் கை விட்டு விட்டனர். வறுமையாலும், வியாதியாலும் (காச நோய்) பீடிக்கப்பட்ட நிலையிலும், அவரது வாழ்வின் அடிநாதமாக இருந்த தர்மாவேச அக்னி அவரிடமிருந்து அகலவில்லை.

https://t.me/tamilpdfebooks

11. 'ஆண்டிப்பட்டியில் 86,000 ஓட்டுகளில் ஜெயம்' ஆவியுடன் ஒரு பேட்டி

எச்சரிக்கை: இது கதை அல்ல. கட்டுரை!

சமீபத்தில் வெங்கரையாம்பாளையம் என்ற குக்கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். மொத்தம் பத்தே வீடுகள்!

அங்கே எனக்கு ஏற்பட்ட விசித்திரமான அனுபவம் இது.

நண்பரும் எழுத்தாளருமான தேவி பாரதி தனது ஆவியுலக அனுபவங்களை - அதாவது ஆவியுடன் பேசியது பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அது ஒரு தேர்தல் நேரம். தி.மு.க. அலை வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. கருத்துக் கணிப்புகள் அனைத்தும் தி.மு.க.வுக்கே சாதகமாக உள்ளன.

அப்போதுதான் தேவி பாரதி ஆவியுடன் உரையாடுகிறார். தேர்தல் முடிவுகள் பற்றிக் கேட்கிறார். தி.மு.க. ஒரு சீட்தான் என்கிறது ஆவி. அ.தி.மு.க.வுக்கு 210.

நண்பர் நம்பிக்கை இழந்து பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறார்.

தி.மு.க. அலையே தொடர்ந்து வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

திடீரென்று ஒருநாள்... டவுன் பக்கத்தில் ஊரே ஸ்தம்பித்து விடுகிறது. ராஜிவ் காந்தி படுகொலை...

சில தினங்களில் தேர்தல் வருகிறது.

ஆவி சொல்லியபடியே அ.தி.மு.க.வுக்கு 210 சீட். தி.மு.க.வுக்கு 2.

ஆவி 'ஒன்று என்றுதானே சொல்லியது?' என்று நண்பருக்குக் குழப்பம். 'சரி. ஆவி ஒரு சிறிய தவறு செய்து விட்டது' என்று மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்கிறார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆனால் ஆச்சரியம் தொடர்கிறது. கருணாநிதி தன் எம்.எல்.ஏ. பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டதால் தி.மு.க.வின் எண்ணிக்கை ஆவி சொல்லியபடியே ஒன்று என ஆகி விடுகிறது.

இதேபோல் கன்னட நடிகர் ராஜ்குமார் விடுதலை விஷயத்திலும் ஆவியின் கணிப்பு சரியாகிறது.

இப்படியே பல சம்பவங்கள்.

'நானும் ஆவியுடன் பேச முடியுமா?' என்கிறேன்.

தரையில் ஆங்கில எழுத்துக்கள், எண்கள் எல்லாம் எழுதப்படுகின்றன. (நாம் தமிழில் அல்லது எந்த மொழியில் கேட்டாலும் ஆவி ஆங்கிலத்தில்தான் பதில் சொல்லுமாம். ஆவியுலகில் ஆங்கிலமே உலகப் பொதுமொழி!)

கிண்டல் வேண்டாம். சற்றே சீரியஸாக மாறுவோம்.

எழுத்துக்களின் மையத்தில் எவர்சில்வர் டம்ளர் வைக்கப்படுகிறது. என் பக்கத்தில் க.சீ. சிவகுமார்.

என் முதல் கேள்வி. எனக்கு வேலை கிடைக்குமா?

நோ என்கிறது ஆவி. 'பார்த்த வேலையை விட்டுவிட்டு இப்போது கேள்வியைப் பார்' என்று கிண்டலடிக்கிறார் சிவகுமார்.

பிறகு கேள்விகள் தொடர்கின்றன. எனது அடுத்த வெளி நாட்டுப் பயணம்? லண்டன். அடுத்த நாவல்? ரேஷ்மாவை (என் மகள்) சந்திக்க முடியுமா? நோ. அவந்திகாவைப் பற்றி... என் மகனைப் பற்றி...

டம்ளரை யாரும் நகர்த்தவில்லை என்பது தெளிவாகப் புரிகிறது. டம்ளர் சுற்றிச் சுற்றிப் பறக்கிறது. ஒரு வளையம் கீழே விழும் போது சுழன்றபடி அமைதியாகும் அல்லவா... அதைப்போல்.

எனக்கு மட்டும் தெரிந்த அந்தரங்கமான விஷயங்கள்கூட வெளிவருகின்றன. இருந்தும் என் சந்தேகம் தீரவில்லை. இறுதியில் ஆவியை சோதித்துப் பார்த்து விடுவது என்ற முடிவுடன் 'என் மனைவியின் பெயர் என்ன?' என்கிறேன்.

'FOOL' என்று சொல்லிவிட்டு வட்டத்தை விட்டே வெளியேறி விடுகிறது ஆவி. எனக்கு வேர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது. பயமும்கூட.

https://t.me/tamilpdfebooks

'இவ்வளவு தூரம் நமக்கு உதவிய ஆவியை அவமதித்து விட்டோமே... நம்மை அடித்து விட்டால் என்ன செய்வது? ஆவியடித்தா சாவது?

மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். டம்ளர் அசையவில்லை. பலமுறை கெஞ்சிய பிறகே மன்னிப்பு கிடைத்தது.

பிறகு ஆவியிடம் யாருமே கேட்கத் துணியாத அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். ஆயுள் பற்றி யாருமே கேட்க மாட்டார்கள். ஒரு வருடம் என்று சொல்லி விட்டால் என்ன செய்வது? அதை விடப் பெரிய தண்டனை ஒரு மனிதனுக்கு உண்டா என்ன?

இது விஷயத்தில் ஒரு சிறுமியே எனக்கு குருவாக இருந்தாள். தேவி பாரதியின் தங்கை மகள் நந்தினி. 'ஆவியைப் பார்த்தால் என் சார்பாக இரண்டே இரண்டு கேள்வி கேளுங்கள். மாமா' என்று சொல்லியபடி பள்ளிக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

என்ன கேள்விகள்?

ஒன்று என் படிப்பு பற்றி.

அடுத்தது?

எவ்வளவு காலம் உயிரோடு இருப்பேன்?

அடடா... ஒரு சிறுமிக்கு இருக்கும் தைரியம் நமக்கு இல்லாமல் போய் விட்டதே என எண்ணி, துணிச்சலாக ஆவியிடம் கேட்டேன்.

ஆனால், இது நல்ல ஆவி. ஒருவித வள்ளல் தன்மையுடன் வாரி வழங்கியது ஆண்டுகளை...

பிறகு ஆவியின் பெயரைக் கேட்டோம். சாமிக்கண்ணு. தங்களைப் பற்றிய மற்ற விபரங்களைச் சொல்ல முடியுமா?

மற்றவர்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதில்தான் எத்தனை ஆர்வம் மனிதனுக்கு.

முடியாதென மறுத்து விட்டார் சாமிக்கண்ணு.

சிவகுமாருக்கு வேலை கிடைக்குமா என்று கேட்டோம். 'கிடைக்காது.'

அப்படியானால் எப்படி ஐயா அவர் சாப்பிடுவது?

https://t.me/tamilpdfebooks

விர்ரென்று டம்ளர் சுழன்றபடி சென்று TV என்று இரண்டு எழுத்துக்களில் நின்றது.

பிறகு இலக்கியக் கேள்விகள்.

சுந்தர ராமசாமிக்கு ஞானபீட விருது கிடைக்குமா?

நோ.

சாகித்ய அகாதமி?

யெஸ்.

ஜெயமோகனுக்கு?

F என்று ஆரம்பித்தது ஆவி.

'ஐயோ, இது மார்க்சீய ஆவிபோல... என்னைத் திட்டியதுபோல ஜெயமோகனையும் திட்டப் போகிறது' என்றேன்.

இல்லை. எல்லோரும் ஆச்சரியப்படும் விதத்தில் Fellowship என்று காண்பித்தது ஆவி.

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு நோபல் பரிசு கிடைக்குமா?

நோ.

கமலுக்கு ஆஸ்கார்?

நோ.

எங்களுடன் அமர்ந்திருந்த மற்றொரு இளைஞர் 'எனக்கு இந்த ஆண்டே 'கதா' இலக்கியப் பரிசு கிடைக்குமா?' என்றார்.

'அடப்பாவி.. நீ எழுதி இருப்பதே இரண்டு கதைகள்... அதற்குள் உனக்கு இந்த விபரீத ஆசையா?' என்றேன்.

ஆவி 'W' என்ற எழுத்தில் நின்றது. 'Waste' என்று சொல்லப் போகிறது என்று எல்லோரும் சிரித்தனர்.

இல்லை, ஒரு இளம் எழுத்தாளனைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை ஆவி.

'WAIT' என்றது.

https://t.me/tamilpdfebooks

எழுத்தாள நண்பரின் முகத்தில் புன்முறுவல்.

இதேபோல மற்ற நண்பர்களும் தங்கள் எதிர்காலம் பற்றிக் கேட்டனர்.

திருமணமாகாத நண்பர்கள் சிலர் தங்கள் எதிர்கால மனைவியின் பெயரைக் கேட்டனர்.

பெயர், ஊர், திருமணமாகப் போகும் வருடம் என்று எல்லா விபரங்களையும் தட்டாமல் சொன்னது ஆவி.

ஒரு நண்பருக்குத் திருமணமே ஆகாது என்றது.

'அப்படிச் சொன்னால் எப்படி? என் நண்பன் பிரம்மச்சாரியாகவே வாழ வேண்டியதுதானா? செக்ஸ் என்ற உணர்வை ஏன் படைத்தாய் ஆவி?' என்று கேட்டேன்.

'திருமணம்தான் ஆகாது என்றேன். உன் நண்பன் பலே கில்லாடி. பல பெண்களுடன் அவனுக்குத் தொடர்பு உண்டு' என்றது ஆவி.

கடைசியாக ஆண்டிப்பட்டி தேர்தலுக்கு வந்தோம். '86,000 வாக்குகளில் ஜெயம்' என்றார் சாமிக்கண்ணு.

நன்றி கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தோம்.

தேவைப்படும்போது ஆவியை அழைக்கும் வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டு சென்னைக்கு ரயில் ஏறினேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

12. இந்தியர்களுக்கு இது போதும்?!

தமிழ் நண்டு கதை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஒரு தமிழ் சினிமாவில் கேட்ட கதை இது. தெரியாதவர்களுக்காகச் சொல்கிறேன்.

ஒரு குடுவையில் பஞ்சாப் நண்டு, உ.பி. நண்டு, பீகார் நண்டு என்று பல மாநில நண்டுகள் மாட்டிக்கொள்கின்றன. முதலில் குடுவையிலிருந்து வெளியேறிய நண்டு கேரள நண்டு. அடுத்து வெளியேறியது பஞ்சாப் நண்டு. இப்படியே ஒவ்வொரு நண்டாக வெளியேறி விடுகிறது. இருந்தும் குடுவையில் இரண்டு நண்டுகள், ஏன் அந்த இரண்டு நண்டுகளால் மட்டும் வெளியேற முடியவில்லை?

நடந்தது இதுதான். ஒரு நண்டு ஏறும்போது மற்றொரு நண்டு அதன் காலைப் பிடித்து இழுத்து விட்டு விடுகிறது. பிறகு இரண்டாவது நண்டு ஏற முயற்சிக்கும்போது முதல் நண்டு அதன் காலை வாரி விட்டு விடுகிறது. இப்படியே இரண்டு நண்டுகளும் வெளியேற முடியாமல் குடுவைக்குள்ளேயே இருந்து மடிந்து சாகின்றன.

அந்த இரண்டும்தான் தமிழ் நண்டுகள்.

இதை சமீபத்தில் என் அனுபவத்தில் உணர்ந்தேன். ஸீரோ டிகிரியின் மலையாள மொழிபெயர்ப்புக்குப் பால் ஸக்கரியாவிடம் முன்னுரை கேட்கலாம் என்று அவரை அணுகினோம். ஸக்கரியாவும் நாவலைப் படித்து விட்டு சந்தோஷத்துடன் முன்னுரை எழுதித் தரச் சம்மதித்தார்.

ஸக்கரியாவிடம் முன்னுரை வாங்குவது என்பது மிக அரிதான ஒன்று. காரணம், சமகால எழுத்து பற்றி கடுமையான விமர்சனங்கள் கொண்டவர் அவர். அவருடைய சம்மதம் கிடைத்தது எங்கள் கொண்டாட்டத்துக்கு உரிய விஷயமாயிற்று.

'ஆனால் இப்போதைக்கு இதை யாரிடமும் வெளியே சொல்ல வேண்டாம். காரியத்தைக் கெடுத்து விடுவார்கள்' என்றார் நண்பர்.

https://t.me/tamilpdfebooks

'அதுதான் சரி' என்று நினைத்த நானும் 'இதை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். ரகசியம்' என்று எச்சரிக்கை செய்து ஒரு ஐம்பது அறுபது பேரிடம் சொல்லி வைத்தேன். இதில் யாரோ ஒரு நபர் என் எச்சரிக்கையை மீறி ஏதோ ஒரு நண்டிடம் சொல்லி விட்டார் போலும்.

ஒரே வாரத்தில் அந்த நண்டு ஸக்கரியாவை போனில் அழைத்து 'ஸீரோ டிகிரி மாதிரி ஒரு மட்டமான நாவலுக்கு உங்களைப் போன்ற தரமான எழுத்தாளர் முன்னுரை எழுதுவது தகாது. உங்கள் பெயரே கெட்டு விடும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஒரு தமிழ் நாவல் ஒரு அண்டை மாநிலத்துக்குச் செல்வதற்கே இவ்வளவு வேக்காடு என்றால், இன்னும் ஃப்ரெஞ்ச், ஆங்கிலம் என்று போனால்... சாமி... நினைக்கவே குலை நடுங்குகிறது!

* * *

முன்பெல்லாம், அதாவது பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தில்லியில் ஒவ்வொரு தூதரகத்திலும் வாரம் ஒரு சினிமாவைத் திரையிட்டு அது முடிந்ததும் மதுபான விருந்து அளிப்பது வழக்கம்.

ஐரோப்பிய நாட்டுத் தூதரகங்கள் இதில் முன்னணியில் நிற்கும். ஹங்கெரி நாட்டுத் தூதரகத்தில் வோட்கா வெள்ளமாக ஓடும். மாக்ஸ் ம்யுல்லர் பவன் புல்வெளியில் நாள் முழுதும் ஜாஸ் நிகழ்ச்சி நடக்கும். ரசிகர்கள் இசையிலும் மதுவிலும் மிதப்பர். குந்த்தர் க்ராஸ் அப்போது அடிக்கடி வருவார். வரும் போதெல்லாம் கேளிக்கைதான்.

அப்படி ஒரு கேளிக்கை இரவில் ஒரு இளம் சர்தார்ஜி இரண்டு கைகளிலும் மதுக் கோப்பைகளை வைத்திருந்தார். என்ன விஷயம் என்று விசாரித்தேன். 'பேரர் வருவதற்கு நேரமாகி விடுகிறது. அதனால்தான் இந்த ஏற்பாடு. ஒன்றை முடித்ததும் இன்னொன்று... எப்படி?' என்று சொல்லி கண்களைச் சிமிட்டினார்.

இப்படியெல்லாம் ஓகோ என்று இருந்த தூதரகங்களில் இப்போது டீ மட்டுமே கொடுக்கப்படுகிறது, பிளாஸ்டிக் கப்புகளில். சில தூதரகங்கள் சற்றே தாராள மனத்துடன் டீயோடு வடையையும் கொடுக்கின்றன.

இந்தியர்களுக்கு இதுபோதும் என்று முடிவெடுத்து விட்டார்களோ

https://t.me/tamilpdfebooks

என்னவோ!

காலப் போக்கில் இந்திய நாளேடுகள் மாவட்ட அளவில் சுருங்கிப் போய்விட்டன. ஒரு நாளேட்டை எடுத்தால் அந்த நாளேடு பிரசுரமாகும் குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தின் செய்திகளை மட்டுமே அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. அடுத்த மாநிலச் செய்திகள் கூட காணக் கிடைப்பதில்லை. இந்த நிலையில் நிகராகுவா, கூபா, எல் சால்வடார் போன்ற தென் அமெரிக்க நாடுகளைப் பற்றியோ அல்லது லாவோஸ், கம்பூச்சியா போன்ற கீழ்த் திசை நாடுகளைப் பற்றியோ எப்படித் தெரிந்துகொள்வது?

இப்படி ஒரு பிரச்னை இருந்தாலும், டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா பத்திரிகையை வேறு சில காரணங்களால் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அதில் வரும் கட்டுரைகள் ஒரு காரணம். சமீபத்தில் இந்தியாவின் முக்கியமான வரலாற்று ஆசிரியரான இர்ஃபான் ஹபீப் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் இப்படி ஒரு வாக்கியம்.

"இந்தியாவில் சரித்திரத்தின் இடத்தை Mythology பிடித்துக்கொண்டு விடப்போகிறது. அதுகூட நமது நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வரும் Mythology அல்ல. கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட Mythology."

அந்த நாளேட்டில் அடுத்ததாக என்னைக் கவர்ந்த அம்சம் அதன் சினிமா விமர்சனங்கள். படத்தின் தரத்துக்கு ஏற்றவாறு நட்சத்திரம் கொடுக்கப்படும். ஒரே ஒரு நட்சத்திரம் என்றால் படு மோசம். ஐந்து நட்சத்திரம் என்றால் மிகச் சிறப்பானது. சமீபத்தில் ஒரு படத்துக்கு நட்சத்திரமே போடவில்லை. என்னவென்று பார்த்தால் Not Applicable என்று கண்டிருந்தது!

Ocean's Eleven என்ற ஹாலிவுட் படத்துக்கு மிக அரிதாக நான்கு நட்சத்திரம் விழுந்திருந்தது. படத்தின் இயக்குனர் Steven Soderbergh. Sex, Lies and Videotape, Erin Brockovich மற்றும் Traffic என்று பெரிதும் பேசப்பட்ட படங்களை இயக்கியவர். இதில் Traffic மட்டும் பார்த்திருக்கிறேன். என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்த ஒரு படம்.

என் நண்பர் ஒருவர் ஹாலிவுட் ரசிகர் என்பதால் ஸோடர்பர்கின்

https://t.me/tamilpdfebooks

புதிய படத்துக்கு அழைத்தார். தயக்கமின்றிச் சென்றேன். லாஸ் வேகாஸிலுள்ள கஸீனோ ஒன்றைக் கொள்ளையடிக்கத் திட்டமிட்டு அதில் வெற்றி பெறுகிறது ஒரு கோஷ்டி. இவ்வளவுதான் எனக்குப் புரிந்தது. மற்றபடி வேறு எதுவுமே புரியவில்லை. அவ்வளவும் வசனம். வசனம். எனக்கோ விசனம். வாயை அசைப்பது தெரிகிறது. சொற்கள் கொழகொழவென்று காதில் விழுகின்றன. ஒரு அர்த்தமும் விளங்கியபாடில்லை. அரங்கமோ நிறைந்துள்ளது. பார்வையாளர்கள் சிரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றனர். என் நண்பரும் நொடிக்கொருமுறை சிரிக்கிறார். நானோ ஜடம்போல அமர்ந்திருக்கிறேன். உலகப் புகழ் பெற்ற நடிகை ஜூலியா ராபர்ட்ஸைக்கூட ரசிக்க முடியவில்லை. எனக்கு என்னவோ கேதரீன் ஸீட்டா - ஜோன்ஸ்தான் பேரழகியாகத் தெரிகிறார். மாஸ்க் ஆஃப் ஸோரோ, ட்ராஃபிக் இரண்டிலும் அவரது அழகை உலகம் ரசித்தது. அவரது அழகுக்காகவே பெயருக்கு நடுவே வரும் பங்க்சுவேஷன் மார்க்கை மன்னித்து விடலாம்!

உலகில் சினிமா தயாரிக்கும் அத்தனை தேசத்துப் படங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். செனகல் நாட்டு உஸ்மான் செம்பீன், க்ரீஸின் கான்ஸ்டான்டின் கோஸ்த்தா காவ்ரஸ், போலந்தின் யானுஸி, பொலிவியாவின் ஹோர்ஹே சான்ஹீனஸ், ஜெர்மனியின் வெர்னர் ஹெர்ஸாக் என்று மிக நீண்ட பட்டியலே போடலாம். அவ்வளவும் புரிந்திருக்கிறது. காரணம்: சப்-டைட்டில்ஸ். ஹாலிவுட் படங்களுக்கு அந்த வசதியில்லை என்பதால் புரிவதில்லை. ஆனால், ஜாக்கி சான், ஷெவார்ஸ்னாகர் போன்றவர்களின் படங்கள் வேறு விதம். அவற்றுக்கு வசனமே தேவையில்லை.

ஃப்ரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மன் வாழ் மக்களுக்கு இந்தப் பிரச்சனை இல்லை. ஹாலிவுட் படங்களுக்கு அவரவர் பாஷையில் சப்-டைட்டில் போட்டு விடுகின்றனர். அல்லது ‘டப்’ செய்து விடுகின்றனர். அப்படித்தான் பெர்லினில் ஹிடன் டிராகன், க்ரௌச்சிங் டைகர் படம் பார்த்தேன். ஆனால், அந்தப் படத்தை ஜெர்மன் மொழியில் என்ன, எந்த மொழியில் வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம்.

இவ்வளவுக்கு இடையிலும் ஹாலிவுட்டின் ஜாக் நிக்கல்ஸன்,

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆன்டனி ஹாப்கின்ஸ் போன்ற நடிகர்களுக்கு நான் ரசிகன்.

* * *

புடவையின் நிறத்துக்கு ஏற்றவாறு அவந்திகா ப்ளவுஸ் துணியை தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் கடைக்கு வெளியே - மனதில் தோன்றும் சுய பச்சாதாப உணர்வுகள் முகத்தில் தெரிந்து விடாதபடி பற்றற்ற துறவிபோல் முகத்தை வைத்துக்கொள்ள விரும்பி, அதில் தோற்று, 'பேக்கு'போல் நின்று கொண்டிருப்பேன். தனியாளாக அல்ல. பக்கத்தில் சக பேக்குகளும் உண்டு.

'அடுத்தமுறை இங்கே வரக்கூடாது' என்று மனதுக்குள் சப்தம் எழும். ஆனால், இது பிரசவ வைராக்கியம் மாதிரி. அடுத்தமுறை கிளம்பும்போது எல்லாம் மறந்து போகும். அன்பு, காதல், பாசம், பரஸ்பர exploitation என்று பலவித காரணங்களைச் சொல்லலாம்.

ஒருமுறை அப்படி நின்று கொண்டிருந்தபோது என் பக்கத்தில் ஒரு இளைஞர் - போலியோவினால் சூம்பிய கால்கள் - பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் பிச்சையெடுக்கும் பாணி மிக வித்தியாசமாக இருந்தது. பெண்களைப் பார்த்து கையை விறைப்பாக மிலிட்டரி ஸ்டைலில் நெற்றிக்கு உயர்த்தி 'மேடம்' என்பார். வேறு எந்த வார்த்தைகளும் இல்லை. காசு... ஸாரி... பணம் கிடைத்ததும் சரேலென்று 90 டிகிரியில் ஒரு அரை வட்டம் போட்டுத் திரும்பி, எதிர்வரும் பெண்மணியைப் பார்த்து அதே மிலிட்டரி ஸ்டைலில் மேடம் என்று தொடர்ந்தது அவரது இயக்கம்.

ஒரு பெண்மணி அவர் கையில் பத்து ரூபாய் நோட்டைத் திணித்த போதுதான் அவரை உன்னிப்பாக கவனிக்க ஆரம்பித்தேன். சரியாக ஒரு மணி நேரத்தில் அவருக்குக் கிடைத்த தொகை 125 ரூபாய் என்று எண்ணி முடிக்கும்போது அவரிடம் ஐந்து ரூபாய் நாணயம் ஒன்று கொடுக்கப்பட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவந்திகா.

என் ஆச்சரியத்தைச் சொன்னேன். 'பாவங்க' என்றாள்.

அவருக்கு அருகிலேயே ஒரு மூதாட்டி. 70 வயது இருக்கும். பதினைந்து நிமிடம் நின்று பார்த்து ஒன்றும் கிடைக்காமல் அடுத்த கடைக்கு நகர்ந்தது மனத்தில் உறுத்தியது.

https://t.me/tamilpdfebooks

சாமியில் பணக்கார சாமி, ஏழை சாமி என்று இருப்பதுபோல பிச்சைக்காரர்களிலும் பணக்காரப் பிச்சைக்காரர், ஏழை பிச்சைக்காரர் என்று உண்டு போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

13. காட்சிகள்!

காட்சி: ஒன்று

காதலர் தினத்துக்கு முந்தின நாள். இடம்: கதீட்ரல் சாலையின் 'மஞ்சள் பக்கங்கள்' பஸ் நிறுத்தம். என் அருகில் ஒரு கல்லூரி மாணவி. அங்கே சிக்னலுக்காக ஒரு பஸ் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து சுமார் இருபது இளைஞர்கள் (பதினேழிலிருந்து இருபது வயது வரை இருக்கும்) அந்த மாணவியைப் பார்த்து பச்சைப் பச்சையாகப் பேசி அழ வைத்தனர். குரங்குகளைப் போன்ற சேஷ்டைகள் வேறு. நேரடியாகவே கட்டிலுக்கு அழைக்கும் வார்த்தைகள். அந்தப் பையன்களை இழுத்துப் போட்டு நையப் புடைக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால், நான் சினிமா ஹீரோ அல்லவே? மேலும், சினிமா ஹீரோ தன் நண்பர்களுடன் செய்யும் ரவுடித்தனத்தைத் தானே அந்தப் பையன்களும் செய்தனர்?

ஈவ் டீசிங் காரணமாக பல பெண்கள் தற்கொலை செய்துகொள்வதை தினந்தோறும் நாளேடுகளில் படிக்கிறோம். முகத்தில் அமிலம் வீசுவது எங்கோ காஷ்மீரத்தில் நடப்பதல்ல. இதோ நமது நாகர்கோவிலில் அன்றாடம் நடக்கிறது. பையன் கொடுக்கும் காதல் கடிதத்துக்குப் பெண் பதில் கொடுக்கவில்லையென்றால் ரசாயன சோதனைக் கூடத்தில் இருக்கும் அமிலம் அவள் முகத்தில் பறக்கிறது.

இதே பையன்கள்தான் காதலர் தினத்தைக் கொண்டாட மனம் கொள்ளாத வக்கிரத்துடன் அலைகின்றனர். காதலர் தினம் என்ன ஈவ் டீசிங் செய்வதற்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்ட தினமா? பெண்களை அவமானப்படுத்தி, அவர்கள் முகத்தில் அமிலம் ஊற்றி, அவர்களைக் கொலை செய்யும் ரவுடிகளுக்குக் காதலர் தினம் கொண்டாட என்ன உரிமை இருக்கிறது?

* * *

https://t.me/tamilpdfebooks

காட்சி: இரண்டு

காதலர் தின ஆதரவாளர்கள் மன்னிக்கவும். என்னிடம் மோட்டார் சைக்கிள் இல்லாததால் காதலர் தினத்தைக் கொண்டாடி சாதி ஒழிப்பில் பங்கேற்க முடியவில்லை. வாங்கியபின் கொண்டாடலாம் என்றாலும் வாய்ப்பில்லை. சைக்கிளே ஓட்டத் தெரியாது எனக்கு.

இருந்தாலும் ஆசை விடவில்லை. ஆனந்த் திரைப்பட வளாகத்தில் சுயமரியாதை இயக்கம் காதலர் தினத்தைக் கொண்டாடி சாதியை ஒழித்துக்கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது நாம் இங்கே சும்மா இருப்பதா என்று அவந்திகாவிடம் கேட்டேன்.

ஏற்கெனவே பெரும் எரிச்சலில் இருந்தாள் அவள். அலுவலக வேலையின் பளு. நான்கு பேர் செய்யவேண்டிய வேலையை ஒரே ஆளாகச் செய்ததன் சோர்வு முகத்தில் தெரிந்தது.

சீனிவாசனைப் போய்ப்பார்த்தேன். 'தினமும் வீட்டுக்குப் போகவே ஒன்பதுக்கு மேல் ஆகி விடுகிறது. சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கினால் மறுநாள் இதே கம்ப்யூட்டர் முகத்தில்தான் விழிக்கிறேன். கம்ப்யூட்டர் வந்த பிறகு வேலை அதிகமாகி விட்டது' என்று ஒரேயடியாக அழுதான்.

அவந்திகா சொன்னது சரிதான். இருந்தாலும் மறுபடியும் ஒரு முறை முயற்சிப்போம் என்று அவளிடம் வந்தேன். 'சரி, போகலாம் என்றாலும் நிகழ்ச்சி முடிந்து எப்படி வீட்டுக்குத் திரும்புவது?' என்றாள் அவந்திகா.

'ப்பூ... இவ்வளவுதானே? ஆனந்த் தியேட்டரிலிருந்து நம் இடத்துக்குப் போகும் பஸ் நிறுத்தம் ஒரு கி.மீ. பொடி நடையாகப் போய்விடலாம். பஸ் நிச்சயம் வரும். அரை மணி நேரம் தானே... பேசிக் கொண்டிருந்தால் போய்விடும். அடிக்கடி சின்மயா நகரை ஆப்கானிஸ்தான் என்று சொல்லாதே. நிச்சயம் பஸ் வரும். இல்லா விட்டாலும் வடபழனிக்குப் பஸ் உண்டு. அங்கிருந்து சின்மயா நகருக்கு மூன்று கி.மீ. நடந்து விடலாம். நடப்பது இதயத்துக்கு நல்லது. சாப்பாடா? பன்னிரண்டு மணிக்குப் பசி மரத்து விடும். மறுநாள் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.'

https://t.me/tamilpdfebooks

அவந்திகா முறைத்த முறைப்பில் துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்று சாதி ஒழிப்பு cum காதலர் தின அரங்கத்துக்கு ஓடி வந்தேன். மேடையில் எவரோ தூய தமிழில் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் நின்ற என் நண்பர் 'விசுவின் அரட்டை அரங்கம்' என்றான். எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை. சாதி ஒழிப்புக்காகத் தோழர்கள் செய்யும் பணிகளைப் பாராட்டவே தோன்றியது. 'அங்கே பார் முன் வரிசையில்' என்றான் நண்பன்.

பேராசிரியர்களும், ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளும் அமர்ந்திருந்தனர். 'அதனாலென்ன? மார்க்சுக்கே நீ வர்க்கம் பற்றி போதிக்க ஆரம்பித்து விட்டாயா? நேரம்...' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து பஸ்ஸுக்காக நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

* * *

காட்சி மூன்று

2000 டிசம்பர் கடைசி வாரம். இடம்: பாரிஸ். நானும் என் நண்பனும் ஸென் நதிக் கரையில் அமர்ந்து மதியத்தில் இருந்து குடித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இரவு பத்து மணி ஆகி விடுகிறது. கால் போன போக்கில் நடக்கிறோம்.

ஒரு மெத்ரோவுக்குள் நுழையும்போது ஏதோ தீவிர இலக்கிய சர்ச்சையில் நான் 'வாள், வூள்' என்று கத்துகிறேன். பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு இந்தச் சத்தம் ஒரு ஆச்சரியம். வேடிக்கை. அவர்கள் பேசுவது காதலர் இருவர் ரகசியம் பேசிக்கொள்வதுபோல காதல் கிசுகிசுப்பதுபோல் உள்ளது. இரண்டு தெருக்களுக்குக் கேட்கும்படி நானும் நண்பனும் இலக்கிய சர்ச்சை செய்தவாறு படிகளில் இறங்கியபோது எங்கள் எதிரே வந்த இரண்டு அழகிய இளம் பெண்களில் ஒருத்தி என் குரலையும் சத்தத்தையும் மொழியையும் மிமிக்ரி செய்து காட்டினாள். ஆடம் டீசிங்! பதிலுக்கு என் நண்பனும் சிரித்துக் கொண்டே அவர்கள் பேசுவதுபோல் பேசிக்காட்ட ஒரே சிரிப்பு... கும்மாளம்...

பிறகு ஒரு கஃபேவுக்குள் சென்று மேலும் குடித்து விட்டு நண்பனின் அறைக்குச் செல்லும் கடைசி ரயிலைப் பிடிக்கிறோம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

ஐந்தாவது சூனில் இருக்கிறது நண்பனின் அறை. பாரிசைச் சுற்றி ஐந்து வட்டங்கள். ஒவ்வொரு வட்டமும் ஒவ்வொரு சூன். ஐந்தாவது சூன்தான் கடைசி. அதுவே பாரிஸ் நகரின் எல்லை.

நான்காவது சூன் வரைதான் எனக்கு சீசன் டிக்கெட் இருந்தது. நான்காவது சூன் முடிந்ததும் இறங்கி டிக்கெட் எடுத்து வர இருவர் கையிலும் பணமும் இல்லை. அடுத்ததாக ரயிலும் இல்லை. எனவே நான்காவது சூனிலிருந்து நான் வித்-அவுட். ஆனால், அது அங்கே சகஜம்.

நண்பனின் ஊர் - நொஸியல் வந்ததும் இறங்கி நடக்கிறோம். ஸீரோவுக்கும் கீழேதான் இருந்தது குளிர். குளிர் எனக்கு மிக விருப்பம். அதை அனுபவித்தபடியே வெளியே வருகிறோம். இரவு இரண்டு மணி இருக்கலாம். சாலையின் ஓரத்தில் உள்ள மர பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி இரண்டு பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். நான் அவர்களைப் பார்த்துக் கையை அசைக்கிறேன். பதிலுக்கு அவர்களும் கையைத் தூக்கி அசைப்பதோடு ஏதோ சொல்கிறார்கள். என்னவென்று விளங்கவில்லை.

நண்பனின் அறைக்குச் சிறிது தொலைவு நடக்க வேண்டும். சாலையில் ஒரு துளி சப்தமில்லை. அசைவில்லை. எதிரே ஒரு இளம்பெண் தனியே வருகிறாள்.

‘என்ன ஒரு ஆச்சரியம்!’ என்று வாய் விட்டுச் சொல்கிறேன்.

‘இதுதான் சாரு... காந்தி சொன்ன சுதந்திரம். ஒரு இளம்பெண் நடு இரவில் தனியாக எப்படிப் பயமின்றி வருகிறாள் பாருங்கள்!’ என்றான் நண்பன்.

ஃப்ரான்சில் இதுதான் நடைமுறை. இதுதான் இங்கே வாழ்க்கை.

அந்தப் பெண் எங்களை நோக்கி வருகிறாள்.

‘சிகரெட்...’

என்னிடமிருக்கும் சிகரெட்டை எடுத்துத் தருகிறேன். பற்ற வைக்கச் சொல்கிறாள். கையுறையோடு என்னால் பற்ற வைக்க இயலவில்லை. நண்பன் உதவுகிறான். ‘மெர்ஸி’ சொல்லி விட்டு நகர்கிறாள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

* * *

காட்சி: நான்கு

அவன் ஒரு புகழ் பெற்ற ஓவியன். அவனுடைய நண்பனின் காதலியாக இருந்தவள் ஒருநாள் ஓவியனைப் பார்த்ததும் அவன் கலைமீது தீவிர காதல்கொண்டு பிறகு ஓவியன் மீதே காதல் கொண்டுவிடுகிறாள். ஓவியனும் அவளும் சேர்ந்து வாழத் துவங்குகின்றனர். ஓவியன் தன் வாழ்நாள் காலத்தில் அதிக அளவு ஓவியங்களை அவளோடு வாழும் போதுதான் வரைந்து தள்ளுகிறான். காதலியின் உடல் முழுவதும் ஓவியமாகத் தீட்டுகிறான். அவள் உடலே அவனது ஓவிய வெளியாகிறது.

காலம் அப்போது குறுக்கீடு செய்கிறது. அவள் மரணமடைகிறாள். அவளது கல்லறையின் முன்னே நிற்கிறான் ஓவியன். தனது முதலும் கடைசியுமான கவிதையைச் சொல்கிறான். அதன் இறுதி வரி: என் கண்ணே.. நான் இன்னும் உன்னைக் காதலிக்க ஆரம்பிக்கவே இல்லை. அதற்குள் மறைந்து விட்டாயே!

அந்த ஓவியனின் பெயர் - சால்வதோர் டாலி, காதலியின் பெயர் - காலா.

https://t.me/tamilpdfebooks

14. பெரியாரின் பயணக் குறிப்பு

சமீபத்தில் ஒரு தமிழ்ச் சேனலில் காண்பிக்கப்பட்ட சூப்பர் மாடல் ஃபேஷன் ஷோவைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்தது. எஃப்.டி.விக்கும் இதற்கும் அதிக வித்தியாசம் தெரியவில்லை. இன்னும் ஐந்தாறு ஆண்டுகளில் F ஐயும் மிஞ்சி விடும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஆனால், இதையெல்லாம் கவனிக்காமல் தமிழ் கலாச்சாரக் காவலர்கள் எங்கே போய்விட்டார்கள்?

* * *

பெரியார் எழுதிய அயல் நாட்டுப் பயணக் குறிப்புகளைப் படித்திருக்கிறீர்களா?

1932ஆம் ஆண்டு பெரியார் ரஷ்யா, ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறார். மாஸ்கோ நகரில் ஒரு பெண்மணி பெரியாருக்குக் கை கொடுத்தது பற்றி ‘அந்த அம்மாள் ஷேக் ஆன் கொடுத்ததில் கையை நசுக்கி விட்டாள்’ என்று எழுதுகிறார்.

பெர்லினில் பார்த்த எஸ்கலேட்டர் பற்றி மெத்தைப்படி மிஷினில் சுருளுகிறது; ஏறி நின்றுகொண்டால் படி மாதிரி ஏற்றிக் கொண்டு போகிறது என்கிறார்.

வீதியை தண்ணீர் விட்டு ‘புருஷ்’ போட்டு மிஷின்கள் மூலம் கழுவி சுத்தம் செய்வதுபற்றி எழுதுகிறார்.

09.06.1932 அன்று பெர்லினுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள நிர்வாண சங்கத்தில் உறுப்பினராகி நிர்வாண சினிமா பார்த்தது பற்றி எழுதுகிறார். 500 அடி டவர், 100 பெண்கள் டான்ஸ் எல்லாம் பார்க்கிறார். பிறகு 10.06.1932 அன்று மீண்டும் நிர்வாண சங்கத்துக்குச் செல்கிறார். அங்கே சுமார் இருபது, முப்பது ஆண், பெண்கள்

https://t.me/tamilpdfebooks

நிர்வாணமாக சூர்ய ஸ்நானம், பச்சைத் தண்ணீர் ஸ்நானம், சரீர அப்பியாசம் எல்லாம் செய்கிறார்கள். மொத்த உறுப்பினர் 400 பேர். ஆண்கள் 300. பெண்கள் 100. சந்தா மாதம் 40 பென்னிக்ஸ். பத்து வயது முதல் அறுபது வயது பெண்வரை இருக்கிறார்கள். ஒரு பெண் சரீர அப்பியாச வாத்தியாராக இருந்து நடத்துகிறாள். தொடர்ந்து சில நாட்கள் நிர்வாண சங்கத்துக்குச் செல்கிறார் பெரியார். இனி பெரியாரே சொல்கிறார்:

‘15 மைல் தூரமுள்ள ஒரு பெரிய தோட்டத்துக்கு ரயிலிலும் பஸ்ஸிலும் நடந்தும் போனோம். ஒரு பெரிய காடு மத்தியில் கொஞ்சம் நிலம் விட்டு தீவுபோல் சுற்றிலும் வெட்டி விட்டுத் தண்ணீர் நிறைந்திருக்கிறது. அங்கு அன்று சுமார் 200 பேர்களுக்கு மேல் பல பார்ட்டியாரும் அதாவது அனார்க்கி, பாஸிஸ்ட், சோஷியல் டிமக்கரிட்ஸ், கம்யூனிஸ்ட்ஸ் ஆகிய பார்ட்டிகளைச் சேர்ந்த ஆண், பெண்கள் வந்திருந்தார்கள். காலை 9 மணி முதல் மாலை 4 1/2 மணி வரை நிர்வாணமாக நீந்தியும், சரீராப்பியாசம் செய்தும், சூரிய ஸ்நானம், ஓட்டம், புட்பால் பந்தயம், லெக்சர், பாட்டு, டான்ஸ், வாத்தியம் முதலியவை தனித்தனி க்ரூப்பாக நடந்துகொண்டிருந்தன. EVR 10, 15 போட்டே எடுத்துக் கொண்டார். (தன்னைப் பற்றி EVR என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார் பெரியார். நிர்வாண சங்கத்தில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட நிர்வாண புகைப்படங்கள் இந்தப் பயணக் கட்டுரை நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது). 10 வயது முதல் 85 வயது வரை ஆண், பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் படியாக இன்னும் இங்கு 10 இடங்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றிலும் இன்று இதுபோல் நடந்து கொண்டிருக்குமாம். சில சமயங்களில் 3000, 4000 பேர் நிர்வாணமாக ஒரு இடத்தில் கூடுவார்களாம். மொத்த மெம்பர்கள் லட்சக் கணக்கில் உண்டு. பர்லினில் மாத்திரம் 40 ஆயிரம் மெம்பர்கள். சிலர் இந்தத் தோட்டத்தில் மாதக் கணக்கில் வசிக்கிறார்கள். சிலர் செலவுச் சுருக்கத்தை உத்தேசித்து வருஷத்தில் 5, 6 மாதம் இங்கு இருக்கிறார்கள். புருஷன், பெண் ஜாதியும், உத்தேச புருஷன், பெண் ஜாதியும் இங்கு இருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுடன் இருக்கிறார்கள்...’

நான் பெர்லினில் இருந்தபோது பெரியார் குறிப்பிடும் நிர்வாணத் தோட்டத்துக்குச் செல்லலாமா என்று நண்பர் சுசீந்திரனிடம் கேட்டேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அவருக்கு நேரமில்லை. ஆனால், ஒரு சந்தேகம். பெர்லினில் நான் இருந்தபோது உறைபனி விழுந்து கொண்டிருந்தது. குளிர் மைனஸ் ஐந்து. நிர்வாணமாக இருந்தால் விறைத்து விடமாட்டார்களா?

உண்மைதான். பெரியார் சென்றது ஜூன் மாதம். கோடைக் காலம். நான் அங்கே இருந்தது ஜனவரி முதல் வாரம்.

இதே அனுபவம்தான் எனக்கு ஃப்ரான்சிலும் ஏற்பட்டது. அங்கே சில நிர்வாணக் கடற்கரைகள் உண்டு. அது பற்றிய தகவல்களையும் சேகரித்து வைத்திருந்தேன். ஆனால் பொறுக்க மாட்டாமல் லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் இங்கே சென்னையிலிருந்து எனக்கு ஒரு ஈ-மெயிலே அனுப்பியிருந்தார் (என்ன நியூட் பீச் சென்றீர்களா?) ரஷ்யாவின்மீது படையெடுத்து வரும் பேரரசர்கள் அங்கேயுள்ள மைனஸ் முப்பது குளிரைக் கணக்கில் எடுக்காமல் புகுந்து விட்டு தோற்று ஓடிய கதைதான் எனக்கும் நேர்ந்தது.

'நியூட் பீச்' எல்லாம் கோடையில் மட்டும்தான். குளிர்காலத்தில் அங்கே மனித நடமாட்டமே இருக்காது' என்றார்கள் நண்பர்கள்.

மீண்டும் ஒரு முறை கோடையில் ஃப்ரான்ஸ் செல்லவேண்டும்.

* * *

'**யு**த்தத்தின் இரண்டாம் பாகம்' என்ற சிறு கதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியரான சக்ரவர்த்தி கனடாவில் புலம் பெயர்ந்து வசிக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளர். சென்ற ஆண்டு அவர் தமிழ்நாடு வந்தபோது என் வீட்டுக்கு வந்தார். இரவு முழுதும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். வாழ்க்கை முழுதும் சோகம். சோகத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஆனாலும் அவர் குரலில், வார்த்தைகளில் தன்னிரக்கம் இல்லை. ஏதோ வரலாற்றுப் புத்தகத்திலிருந்து சில பக்கங்களைக் கிழித்தெடுத்து வாசிப்பது போன்ற விட்டேற்றியான தொனி.

இப்போது கனடாவில் புகலிட வாழ்க்கை. மைனஸ் முப்பது நாற்பது என்பதெல்லாம் சகஜம். ட்ரக் டிரைவராக வேலை. நீண்ட தூரம், நீண்ட நாட்கள் ட்ரக்கை ஓட்டிச் செல்ல வேண்டும். பத்து, பதினைந்து நாட்கள் எனத் தொடர்ந்தாற்போல் ட்ரக்கிலேயேதான் வாழ்க்கை கழியும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

உறைபனி அதிகம் விழுந்து சாலை அடைபட்டு விட்டால் ட்ரக்கிலேயே புத்தகங்களை வாசித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

ஆனால், யாருக்குத் தெரியும். இப்படிக் கனடாவில்போய் செட்டில் ஆவேன் என்று? இலங்கையிலிருந்து கிளம்பி அகதியாக எங்கெங்கோ சுற்றியலைந்து சீனாவுக்குச் சென்று - அங்கே அவர்கள் பிடித்து ஜெயிலில் போட்டு - பிறகு, குற்றமற்றவர் என வெளியே விட்டு - ஒருநாள் இரவு சீனத்துப் பெருஞ்சுவரில் தனியாளாக நின்றபடி பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பற்றிச் சொன்னார் சக்ரவர்த்தி.

அகதி வாழ்வின் அந்தக் கணத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன். மனமும் உடலும் ஒருங்கே அதிர்ந்தது. சக்ரவர்த்தி இனி எழுதப் போகும் ஏதோ ஒரு கதையில் அந்த சீனத்துப் பெருஞ்சுவரும் அங்கே புகைத்துப் போட்ட பீடியும் இடம் பெறலாம்.

* * *

இப்போதெல்லாம் நடிகைகளின் பயோடேட்டாவைக் கேட்டால் பகீர் என்கிறது. பழைய கே.ஆர். விஜயா மாதிரி சோகக் கதையெல்லாம் இல்லை. மருத்துவப் படிப்பு அல்லது பயோ கெமிஸ்ட்ரியில் ஃபிலடெல்ஃபியாவில் பி.ஹெச்.டி. முடித்து விட்டு டி.வி. சீரியலில் நடிக்க வருகிறார்கள். என்ன காரணம் என்றுதான் புரியவில்லை.

https://t.me/tamilpdfebooks

15. லகானுக்கு ஆஸ்கார் கிடைக்காது என்பது என் அனுமானம்

இன்னும் ஒரு மாதத்தில் ஆஸ்கார் முடிவுகள் தெரிந்துவிடும்.

சிறந்த வெளிநாட்டுத் திரைப்படத்துக்கான போட்டியில் கலந்து கொள்ள 'லகான்' தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த விருது லகானுக்குக் கிடைக்காது என்பது என் அனுமானம். மீறி கிடைத்து விட்டால்? தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சர் ஆவதைப் போன்றதொரு லக்கி ப்ரைஸ். அவ்வளவுதான்.

காரணம் என்ன என்று பார்ப்பதற்கு முன் சில செய்திகளை நினைவுபடுத்திக்கொள்வோம்.

1957ஆம் ஆண்டு ஃபெலினியின் Nights of Cabiriaவும் மற்றொரு படமும் வெளி நாட்டுத் திரைப்பட விருதுக்குப் போட்டியிட்ட போது வாக்கெடுப்பில் இரு படங்களும் சரிசமமான வாக்குகள் பெற்று மூன்று முறை திரும்ப வாக்கெடுப்பு நடத்த வேண்டியதானது. இறுதியில் ஃபெலினி படமே வென்றது. அப்படி ஃபெலினியோடு போட்டியிட்ட படம் வேறு எதுவுமில்லை. நம்முடைய நர்கீஸ் நடித்து மெஹ்பூப் இயக்கிய 'மதர் இண்டியா'தான். (இசை: நௌஷாத்).

தவறு அப்போதே ஆரம்பித்துவிட்டது என்று சொல்லலாம். சத்யஜித் ரே, ரித்விக் கட்டக், ஷியாம் பெனகல், கேதான்மேத்தா போன்றவர்களின் படங்களை விட்டு விட்டு, தொடர்ந்து மசாலா படங்களையே இந்தியா அனுப்பிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் ஆஸ்கார் போட்டியில் போட்டியிடுவதற்கான தகுதிகூட இல்லாமல் ஒவ்வொன்றாகத் திரும்பி வந்தன.

1957க்குப் பிறகு 31 ஆண்டுகள் இப்படியே தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு 1988ஆம் ஆண்டு மீரா நாயரின் 'சலாம் பாம்பே' ஆஸ்கார் போட்டியில் பங்கு பெறும் தகுதி பெற்றது. இப்போது

https://t.me/tamilpdfebooks

மீண்டும் 14 ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் லகான் சென்றுள்ளது. இடைப்பட்ட காலத்தில் சத்யஜித் ரேவுக்குப் பதிலாக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட படங்களுள் ஒன்று 'ஜீன்ஸ்'. இது போன்றதொரு அவமானம் ஆஸ்கார் வரலாற்றிலேயே நடந்ததில்லை என்கிறார்கள். நிலைமை இப்படியிருக்கும்போது இந்திப் படங்களுக்கு ஆஸ்கார் எப்படிக் கிடைக்கும்?

பின்னர் இஸ்மயீல் மெர்ச்சென்டின் முயற்சியால் சத்யஜித் ரேவுக்கு வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது கிடைத்தது. அதுவும் அவர் மரணப் படுக்கையில் கிடந்தபோது!

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் தவறுகள் திருத்திக் கொள்ளப்படவில்லை. இப்போதும் இந்திய மசாலா சினிமாவின் ஃபார்முலாவில் இருந்து சிறிதும் பிறழாமல் எடுக்கப்பட்டுள்ள லகான்தான் அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

லகான் ஒரு பொழுதுபோக்குப் படம். அதுவும்கூட கிரிக்கெட் பார்ப்பதுபோல்தான் இருந்ததே தவிர சினிமா பார்ப்பதுபோல் இல்லை. இக்குறையைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக என்றே படத்தில் ஒன்றரை மணி நேரம் பாடல்கள். (மொத்தப் படம் மூன்றரை மணி நேரம்).

மான்சூன் வெட்டிங்கில்கூடப் பாடல்கள் அதிகம் உள்ளது. ஆனால், அதில் செயற்கைத்தனம் சிறிதும் இல்லை. வெகு இயல்பாக படத்தோடு ஒன்றி கவிதைபோலவே ஆகியுள்ளன பாடல்கள்.

லகானுக்குப் பதிலாக மான்சூன் வெட்டிங் அனுப்பப்பட்டிருந்தால் ஆஸ்கார் கிடைத்திருக்கலாம். அமெரிக்க சினிமா விமர்சகர்களும் இதே கருத்தைத்தான் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால், நம் தேர்வுக் கமிட்டியின் சினிமா அறிவு அவ்வளவுதான். என்ன செய்ய?

ஒரு நல்ல திரைப்படத்துக்குரிய எந்த அம்சமும் லகானில் இல்லை. அசட்டுத்தனத்தின் உச்சம்... மேலும், குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு விஷயம், அப்படத்தில் வரும் தலித் பாத்திரம். தலித்தை இதைவிட வேறு யாரும் அவமானப்படுத்த முடியுமா?

அந்தக் கதாபாத்திரத்தின் பெயர் கச்டா. அதாவது கச்சடா; கழிசடை; குப்பை. மற்றும் அவன் உடல் ஊனமுற்றவன். வலது கை விளங்காதவன். ஏன், ஒரு தலித் உடல் ஊனமுற்றவனாகத்தான்

https://t.me/tamilpdfebooks

காண்பிக்கப்பட வேண்டுமா? அமீர்கான் மாதிரி வாட்டசாட்டமாக இருந்தால் கிரிக்கெட் அணியில் இடம் பெற முடியாதா?

அது மட்டுமல்ல. கச்டாவுக்கு வலது கை ஊனமுற்று இருப்பதால்தான் அவன் ஸ்பின்னராகிறான். ஆக, தீண்டத் தகாதவன் என்ற தகுதியைப்போலவே, கச்சடாவின் கிரிக்கெட் திறமையும்கூட பிறப்பினாலேயே அமைகிறது.

மேலும், உத்தரப்பிரதேசத்தின் ‘அவத்’ என்ற மாகாணத்தில் அமீர்கான் காண்பிக்கும் கிராமத்தில் 1893ஆம் ஆண்டு எல்லா ஜனங்களும் எவ்வித ஜாதி முரண்பாடுகளும் இல்லாமல் வாழ்கிறார்கள். கச்சடாவைத் தவிர வேற யாருடைய ஜாதியும் குறிப்பிடப்படவில்லை. வேறு தலித்துகள் யாரும் அங்கே வாழ்வதாகவும் தெரியவில்லை. ஜாதி அடையாளமுள்ள ஒரே ஒரு ஆள் கச்சடா மட்டும்தான். அவன் தீண்டத்தகாதவன்!

1893இல் நடப்பதாக அமீர்கான் எங்கேயிருந்து கண்டுபிடித்தார் இப்படி ஒரு சொர்க்க பூமியை?

இது போக கச்டாவை - அந்த தலித்தை - அணியில் இடம் பெறச் செய்வதற்காக அமீர்கான் அடிக்கும் லெக்சரில் தெரியும் சமூகப் பிரக்ஞை இருக்கிறதே... அடடா.. அம்பேத்கரே வந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் அமீர்கானிடம்!

இந்த ஆண்டின் சிறந்த வெளிநாட்டுத் திரைப்படத்துக்கான பரிசு ‘அமேலி’ என்ற ஃப்ரெஞ்சுப் படத்துக்கே என்பது என் அனுமானம்.

* * *

தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பேட்டி ரொம்ப தமாஷாக உள்ளது. ஒரு எழுத்தாளர் சொல்கிறார்: நான் 1943இல் பிறக்கிறேன். 1963இல் மைசூர் போகிறேன். 1965இல் என் முதல் புத்தகம் வெளிவருகிறது.

எனக்கு ஒரே குழப்பம். ஏன் இவர் கடந்த காலத்தில் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் நிகழ்காலத்தில் சொல்கிறார் என்று. என் நண்பனிடம் கேட்டேன். ‘மேதைகளின் பேச்சே அப்படித்தான். இன்னும் சிலர் ‘நாம் 1943இல் பிறக்கிறோம்’ என்று கூடச் சொல்வர்’ என்றான்.

https://t.me/tamilpdfebooks

வேறு சில எழுத்தாளர்கள் தம் பேட்டியில் தங்கள் தாயாருடன் ஷேக்ஸ்பியர் பற்றி விவாதித்ததாகவும், தகப்பனாருடன் செர்வாந்தேஸின் தோன் கெஹோத்தேயின் (Don Quixote) சாகசங்கள் பற்றி உரையாடியிருப்பதாகவும் சொல்கின்றனர்.

எனக்கு அப்படி ஏதும் நேரவில்லை. அம்மா ரெண்டாங் கிளாஸ். அப்பா எட்டாங் கிளாஸ் (ஃபெயில்). குடும்பத்திலேயே எட்டாங்கிளாஸ் வரை எட்டிப் பார்த்த ஒரே ஆள். அம்மா என்னிடம் அதிகம் பேசுவது வறட்டி தட்டுவதுபற்றி; அப்பா பேச மாட்டார். ஓய்வில்லாத அலைச்சலில் இருப்பவர். என்னைப் பார்க்க நேர்வதே அபூர்வம். என்றைக்காவது மீன் மார்க்கெட்டுக்கு ஒன்றாகச் சேர்ந்து போவோம். அவருடைய எலும்புக் கூடு சைக்கிளில் பயந்தபடியே பின்னால் அமர்ந்திருப்பேன். திரும்பி வரும்போது தனி ஆள்தான். மீனை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு அப்பா கிளம்பி விடுவார். கிளம்பும்போது, 'தம்புடு, இன்னிக்கு கெண்டதான் இருந்திச்சின்னு அம்மாட்ட சொல்லிடு... காணாங்கெளுத்திய வாங்கி என்னா பண்றது? சப்புன்னு இருக்கும்.'

சரியென்று தலையாட்டுவேன்.

இதுதான் எனக்கும் அப்பாவுக்கும் நடக்கும் உரையாடல்.

இப்போது பல ஆண்டுகள் கழிந்து யோசித்துப் பார்க்கிறேன். 'அப்படியெல்லாம் எதையும் இழந்து விடவில்லை' என்றே தோன்றுகிறது. ஷேக்ஸ்பியரும் செர்வாந்தேசும் வேறு வழியில் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்!

https://t.me/tamilpdfebooks

16. பேசும் படங்கள்

சென்ற ஆண்டு நான் பாரிஸிலிருந்து திரும்பும்போது விமானத்தில் என் பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த நெதர்லண்ட்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவி நீண்ட நேரம் புகைப்படக் கலை பற்றியும், செக் நாட்டைச் சேர்ந்த புகைப்படக் கலைஞர் Jan Pohribny பற்றியும், அவரது புகைப்படங்களின் சாரியல் தன்மை குறித்தும் பேசிக்கொண்டு வந்தாள்.

ஆம்ஸ்டர்டாமில் புகைப்படக் கலையில் இளங்கலைப் பட்டம் படிப்பதாகவும், அதன் ஒரு பகுதியான கள ஆய்வுப் பணியின் நிமித்தமாகவே இந்தியா வருவதாகவும் கூறினாள் அந்த மாணவி. தன் தோழிகளையும் அறிமுகப்படுத்தினாள். 'கஜுரஹோதான் தங்கள் பயணத்தின் முதல் கட்டம்' என்றாள். இந்தியாவின் ரகுராய் பற்றியும் நன்றாகவே அறிந்திருந்தாள். ஆம்ஸ்டர்டாமில் மட்டுமல்ல. ஐரோப்பா முழுவதுமே பள்ளிப் படிப்பில் இருந்தே புகைப்படக் கலை ஒரு விருப்பப் பாடமாக உள்ளது என்பதை அறிந்துகொண்டேன்.

அந்தப் பெண்ணை மீண்டும் சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு அறவே இல்லை என்றாலும் அவள் குறிப்பிட்ட அந்த செக் நாட்டுப் புகைப்படக் கலைஞர் ஜான் போரிப்னியின் புகைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு இவ்வளவு விரைவில் கிடைக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. பொதுவாகவே எனக்குப் பிடித்த பத்திரிகைகளின் பட்டியலில் இலக்கியப் பத்திரிகைகள் இடம் பெறவில்லை என்பது எனக்குச் சற்று ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய விஷயம். நேஷனல் ஜியோகிரா∴பிக், டிராவலர், பெட்டர் போட்டோகிரா∴பி, தி டிராமா ரெவ்யூ (செல்லப் பெயர் TDR) போன்ற பத்திரிகைகளே எனக்கு விருப்பமானவை.

சமீபத்தில் பெட்டர் போட்டோகிரா∴பியில்தான் அந்த ஆம்ஸ்டர்டாம் பெண் குறிப்பிட்ட போரிப்னியின் புகைப்படங்களைக் காண நேர்ந்தது. அவள் சொன்னது உண்மைதான். சால்வதோர் டாலியின் ஓவியங்களை நினைவூட்டக் கூடியதாக இருந்தன போரிப்னியின் புகைப்படங்கள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

காட்சிகளின் சாரியல் தன்மைக்காக பல மணி நேரங்கள், பல நாட்கள் உறைபனி விழும் பனிக் காலங்களில், மழையில், இருண்ட காடுகளில் இரவு பகலாகக் காத்திருந்ததாகச் சொல்கிறார் போரிப்னி. கம்ப்யூட்டர் அறையில் கிடைப்பதை விட, இம்மாதிரி இயற்கைச் சூழலில் எடுக்கக்கூடிய புகைப்படங்களில் கிடைக்கும் டிஜிடல் துல்லியம் அதிகமானது என்கிறார்.

ஓவியமா, புகைப்படமா என்று சந்தேகப்பட வைக்கும் போரிப்னியின் புகைப்படங்கள் டிஜிடல் தொழில் நுட்பத்தைச் சிறிதும் பயன்படுத்தாதவை. 'பண்பாடு, நாகரீகம் என்று கூறி இயற்கையில் இருந்து பிரிந்து வெகு தூரம் வந்து விட்டோம். நகர மயமாக்கல் என்பது அதன் மற்றொரு கொடிய விளைவு' என்று கூறும் போரிப்னியின் புகைப்படங்கள் இயற்கைக்கும் நமக்குமிடையே அறுபட்டுக் கிடக்கும் இசையின் நரம்புகளை மீண்டும் இணைப்பவையாக உள்ளன.

இந்தியாவில் புகைப்படக் கலைக்கு உரிய மரியாதையை நாம் தருவதில்லை. ஆனால், இந்தப் பிரச்னை ஓவியக் கலைக்கு இல்லை. காரணம் அது காலத்தால் மூத்தது. மனித குலத்தின் ஆதி கலைகளுள் ஒன்று. புகைப்படக் கலையோ சமீபத்திய தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் குழந்தை. அதனாலேயே அதை ஒரு டெக்னிகல் சமாச்சாரமாகவே நினைக்கிறார்களோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. தமிழ் சினிமாவில்கூட ஒரு ஆர்ட் டைரக்டருக்குக் கொடுக்கப்படும் மரியாதை ஒரு ஸ்டில் போட்டோகிராபருக்கு இல்லை என்பதிலிருந்து இதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மேற்கு நாடுகளில் இந்த நிலை இல்லை. அங்கே புகைப்படக் கலைஞர்கள் தனியாக விமானமெல்லாம் வைத்துள்ளனர். இங்கே புகைப்படக் கலைக்கு உரிய அங்கீகாரம் இல்லாததற்கு புகைப்படக் கலைஞர்களும் ஒரு காரணம் என்று தோன்றுகிறது.

ஒரு இலக்கியவாதியைப்போலவே புகைப்படக் கலைஞருக்கும் தத்துவப் பார்வை தேவை. அதுதான் தொழில்நுட்பத்தைக் கலையாக மாற்றக்கூடிய வித்தையின் அடிப்படை!

பி.கு: வியட்நாம் போரின்போது எடுக்கப்பட்ட அந்தப் புகழ் பெற்ற

https://t.me/tamilpdfebooks

புகைப்படம் ஞாபகம் இருக்கிறதா?

* * *

சமீபத்தில் நண்பருடன் பாண்டிச்சேரி சென்றபோது நட்சத்திர ஓட்டல் ஒன்றில் தங்க நேர்ந்தது.

எனக்குக் குளிர் மிகவும் பிடிக்கும். சைபீரியாவில் மைனஸ் முப்பதில் வாழ வேண்டும் என்றெல்லாம் நீண்ட நாள் கனவு. ஏர் கண்டிஷனுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த சுவிட்சில் எண்கள் காணப்பட்டன. அதிகபட்சம் முப்பது என்று கண்டிருந்தது. சரி. இன்றைக்குப் பாண்டிச்சேரியிலேயே சைபீரியாவைப் பார்த்து விடுவது என்று சுவிட்சை முப்பதில் திருகி வைத்துவிட்டு, தலையில் மஃப்ளர் சுற்றிக்கொண்டு ஸ்வெட்டரை அணிந்து ரஜாய்க்குள் புகுந்துகொண்டேன்.

ஆனால், அதிகாலை நான்கு மணிக்கு விழிப்பு வந்து விட்டது. சைபீரியாவுக்குப் பதிலாக சவுதி அரேபியா! ஒரே வெப்பம்... சூடு... உடம்பெல்லாம் வியர்வையில் நனைந்து தொப்பலாகியிருந்தது. லேசான ஜுரம் வேறு. காலை வரை விழித்திருந்துவிட்டு பக்கத்து ரூமில் நண்பரை எழுப்பிச் சொன்னேன்... ‘என்னய்யா நட்சத்திர ஓட்டல்... ஏ.சி.கூட வேலை செய்ய மாட்டேங்குது?’

‘அப்படியா?’ என ஆச்சரியப்பட்டார். அவரது அறை குளிராக இருந்தது. வந்து பார்த்தவர் என் அறையிலிருந்த வெப்பத்தைப் பார்த்து அதிர்ந்து சுவிட்சைப் பார்த்தார். பார்த்து விட்டு தலையில் அடித்துக்கொண்டார். ‘என்னய்யா இது. முன்ன பின்ன நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்கினதில்லையா? இது என்ன ஃபேன் சுவிட்ச்சா முன்னால் திருகுவதற்கு? ஏ.சி. என்றால் பின் பக்கம் திருக வேண்டும்!’

இன்னும் இதுபோல் நட்சத்திர ஓட்டலில் கற்றுக்கொள்ள நிறைய விஷயங்கள் இருக்கும் போலிருக்கிறதே என நினைத்துக் கொண்டேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

17. ஏனென்றால் நான் ஆண்!

நம் நாட்டில் பேச்சு சுதந்திரமோ, எழுத்துச் சுதந்திரமோ இல்லையென வெகு காலமாக எழுதி வருகிறேன். அதற்குச் சமீபத்திய உதாரணம்: அருந்ததி ராய்.

வெளிநாட்டார் இந்திய எழுத்தாளர் ஒருவரை மிக உயர்ந்த விருது அளித்துப் பாராட்டுகின்றனர். நாமோ அவரை ஜெயிலில் அடைக்கிறோம்.

'நரகலின் நடுவே என்னை இழுத்துச் செல்கிறார்கள். இது மீடியாவின் பிரச்னை என்பதை மீடியாவும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. பத்திரிகையாளர்கள் பயப்படுகிறார்கள்' என்று கூறியிருக்கிறார் அருந்ததி ராய்.

அருந்ததி ராய் ஒரு பெண் என்பதால் கருணை காட்டி ஒரே ஒருநாள் சிறைத் தண்டனை கொடுத்திருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறது நீதிமன்றம். பெண் இனத்துக்கு இதைவிட அவமானம் வேறு எதுவுமில்லை. இதைச் சொல்வதற்குக்கூட எனக்கு பயமாக உள்ளது. ஏனென்றால் நான் ஆண்!

குஜராத்தில் நூற்றுக்கணக்கானவர்களை உயிரோடு எரித்துக் கொன்றவர்கள் சுதந்திரமாகத் திரிகிறார்கள். எழுத்தாளர்களோ சிறையில் அடைக்கப்படுகிறார்கள்!

இதுவும் அருந்ததி ராய் சொன்னதுதான்.

* * *

எனது நண்பர்களான சினிமா நிருபர்கள் இருவரை சமீபத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஒருவர் நடிகைகள் ஸ்பெஷலிஸ்ட். மற்றவர் நடிகர்கள் ஸ்பெஷலிஸ்ட்.

நடிகர்களைப்பற்றி நண்பர் சொன்ன தகவல் எதையுமே பகிர்ந்து

https://t.me/tamilpdfebooks

கொள்ள இயலாது. அவ்வளவு பயங்கரமானவை அவை. திகிலூட்டக் கூடியவை.

வேண்டுமானால் ஒன்றே ஒன்றைச் சொல்லலாம். ஒரு நடிகர், பல வருடங்களாக மினரல் வாட்டரில்தான் குளிக்கிறார். அவுட் டோரில்கூட அதேதான்.

இதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஹங்கெரியில் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பதோரி சீமாட்டி பற்றிய ஒரு கதை ஞாபகம் வந்தது. பதோரி மனித ரத்தத்தில்தான் குளிப்பாளாம். தனது இளமையைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்காக!

மற்றொரு சினிமா நிருபர் சொன்ன நடிகை கதைகள் ஒரு நாவலாகவே எழுதக்கூடியவை. அது ஒருபுறமிருக்க, நிருபர் நண்பருக்கு வேறொரு பிரச்னை. இப்போதெல்லாம் ஆண்களிடம் பேசவோ, பழகவோ பிடிக்கவில்லையாம். மனைவியிடமும் சொல்லி விட்டாராம். இனிமேல் மேக்கப் போடாமல் தன்னிடம் பேசக் கூடாது என்று.

* * *

கிராமத்தில் இருந்து நகரத்துக்குச் செல்பவர்களும், நகரத்தில் இருந்து கிராமத்தைப் பார்ப்பவர்களும் சில கலாச்சார அதிர்ச்சிகளைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

அப்படிச் சில அனுபவங்கள்:

1. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் மந்தைவெளியில் ஒரு அறையில் தங்கியிருந்தபோது கிராமத்து நண்பர் ஒருவர் வந்தார். அது ஒரு கடுமையான கோடைக்காலம். கடும் தண்ணீர்ப் பஞ்சம். குடிப்பதற்காக மினரல் வாட்டர் கேன் ஒன்று வாங்கி வைத்திருந்தேன்.

நண்பரை இளைப்பாறி விட்டு அலுவலகம் வரச் சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினேன்.

மாலையில் அறைக்குத் திரும்பியபோது கேன் காலியாக இருந்தது. ஒரு சொட்டுக்கூட இல்லை. வாங்கி ஒருநாள்கூட

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆகவில்லையே என்று எனக்கு ஒரேயடியாகக் குழப்பம். எப்படி யோசித்தும் விளங்கவில்லை. இரவு அறைக்குத் திரும்பிய நண்பரிடம் கேட்டேன். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு எனக்கு அதிர்ச்சி. கலாச்சார அதிர்ச்சி!

பாத்ரூமில் தண்ணீர் வரவில்லை. அதனால் நண்பர் குளிப்பதற்காக கேனில் தண்ணீர் பிடித்து வைத்திருக்கிறேன் என்று நினைத்துக் குளித்திருக்கிறார்!

2. எங்கள் கிளப்பைச் சேர்ந்த ஒரு நண்பர் ஒரு முறை பாங்காக் சென்று நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்கியிருக்கிறார். பாங்காக்கை உலகின் செக்ஸ் தலைநகரம் என்பார்கள். நண்பர் சென்றதும் அந்தக் காரணத்துக்காகத்தான்.

ஓட்டலில் தங்கிய முதல்நாள் நண்பர் ஒரு தூய்மை விரும்பி என்பதால் காரியத்தில் இறங்குவதற்கு முன்பாக பாத்ரூம் சென்று தனது ஜனனேந்திரியத்தை மட்டும் எடுத்து குழாய்க்கு முன்னே வைத்து குழாயைத் திறந்து விட்டிருக்கிறார்.

அடடா! என்ன ஒரு கொடுமை... குழாயிலிருந்து கொட்டியது கொதிக்கக் கொதிக்க வெந்நீர். ஒரு வாரம் ஆசாமி அசையவே முடியாமல் படுத்த படுக்கை. ஒரு வருட காலம் கிளப் பக்கமே தலை காட்டவில்லை நண்பர்!

https://t.me/tamilpdfebooks

18. பால், பாதாம், ஏழை, பணக்காரன்!

சமீபத்தில் ஆங்கில மாதாந்திரப் பத்திரிகை ஒன்றைப் பார்க்க நேர்ந்தது. 'மிகச் சிறந்த லைஃப் ஸ்டைல் பத்திரிகை இதுதான்' என்று ஒரு வாசகர் எழுதியிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்ததும் ஆவலுடன் பக்கங்களைப் புரட்டினேன்.

மிகச் சிறந்த சுடிதார் பற்றிய கட்டுரை முதலில் தென்பட்டது. சுடிதாரின் விலை 7000 ரூபாய். (இனி வரும் விலைப் பட்டியல் ரூபாய்களில்). அடுத்து வாசகர்களுக்கு ஒரு நற்செய்தி காத்திருக்கிறது. லண்டனிலிருந்து இறக்குமதியாகியிருக்கிறதாம் உலகப் புகழ் பெற்ற ஒரு கம்பெனியின் சட்டைகள். விலை 2758 ரூபாய்.

தொடர்கிறது இது போன்ற கட்டுரைகள். விபரமும் விலைப் பட்டியலும் கீழே:

கையால் செய்யப்பட்ட 24 காரட் தங்கத்தினால் ஆன விளிம்புகளைக்கொண்ட மதுக் கிண்ணம் (goblets) - விலை 3475/-

லெதர் கோட் - ரூ. 1,50,000/-

வினிகர் - ரூ. 2000/- (நூறு மில்லி)

மும்பையில் நல்ல உணவு எங்கே கிடைக்கும் என்ற தகவல்களுடன் ஒரு கட்டுரை. கட்டுரையின் விலை, ஸாரி, சாப்பாட்டின் விலை - ரூ. 275/-

அடுத்த கட்டுரைதான் நமக்கு மிக மிக அவசியமான ஒன்று. இதுவரை நாம் தேடித் தேடி அலுத்துக் கிடைக்காத ஒரு பொருள் பற்றியது.

கோஹினூர் வைரம். அது பற்றிய அரிய தகவல்கள். மேலும் கட்டுரையை ஆழ்ந்து வாசிக்கும்போது வைரம் பற்றிய அபூர்வ தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. வைரத்தின் முக்கியமான அம்சம்,

https://t.me/tamilpdfebooks

அதிலுள்ள வெட்டுக்கள் (cuts). வெட்டுக்கும் வைரத்தின் வடிவத்துக்கும் சம்பந்தமில்லை. மிக நன்றாக வெட்டப்பட்ட வைரமே நன்கு மின்னும். இது வைரம் செதுக்குபவரின் திறமையைப் பொறுத்துள்ளது.

மற்றும் இது போன்ற வைர விபரங்கள் அறிந்துகொள்கிறோம்.

ஒரு வைர மோதிரத்தின் விலை ரூ. ஒன்றரை லட்சம்.

அடுத்து, வாழ்வின் இரண்டாவது அடிப்படைத் தேவையான வாட்ச் பற்றிய கட்டுரை.

வைரம் பதித்த ஒரு வாட்சின் விலை ரூ. 9.3 லட்சம். இது ஆண்களுக்கான வாட்ச்.

பெண்கள் வாட்ச் விலை குறைவு - ரூ. 9 லட்சம்.

மிகக் குறைந்த விலையிலும் டிசைனர் வாட்சுகள் இப்போது கிடைக்கின்றன. விலை வெறும் ரூ. 3500 தான். இதிலேயே சற்று அதிக விலையில் ரூ. 26850/- இது நீலக் கல் (Sapphire) பதித்தது.

மேலும் சிகரெட் லைட்டர் (வெள்ளி), சட்டை பட்டன் மற்றும் டை. டையின் விலை ரூ. 995இலிருந்து. ப்ரூச் ரூ. 6425/-

பஷ்மினா சால்வைகள் - ரூ. 8000/-

காது வளையம் ரூ. 42,500/-

மோதிரம் ரூ. 12,500/-

லேடீஸ் கைப்பை ரூ. 3,000/-

நெக்லேஸ் ரூ. 1.05 லட்சம்

இனி மலிவு விலைப் பொருள்கள்:

ஸோடியாக் பெல்ட் ரூ. 700/-

ஷூ பாலிஷ் போடும் பிரஷ் - சிவப்பு தேவதாரு

மரத்தால் செய்யப்பட்டது - ரூ. 1250/-

ஷூ பாலிஷ் ரூ. 305/-

கலர் ப்ளஸ் சாக்ஸ் - ரூ. 1100/-

https://t.me/tamilpdfebooks

வட சென்னையில் நடைபாதை ஓரங்களில் வாழும் மக்களின் அன்றாட வருமானம் என்னவென்று யாருக்காவது தெரியுமா?

வீடு கட்டும் காண்ட்ராக்டர் ஒருவரிடம் என் தம்பி கூலியாக வேலை செய்கிறான். ஒருநாள் கூலி 75 ரூபாய். அதிலும் மழைக் காலங்களில் வேலை இருக்காது.

பாண்டிச்சேரி போய்விட்டுத் திரும்பும் வழியில் மகாபலிபுரத்தில் கண்ட காட்சி இது. ஜன்னல் வழியே குரல் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தேன். 65 வயது மதிக்கத்தக்க மூதாட்டி, முழங்கால்வரை தொங்கும் பாவாடை, மேலே சட்டை. கை முழுவதும் பாசி மணிகள். பத்து ரூபாய்க்கு மூன்று என்றாள். ஐந்து கொடுத்தால்கூட வேண்டாம் என்றேன். கூடவே இதைக் கோர்க்க இந்த மூதாட்டி எவ்வளவு நேரம் உழைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது.

பிறகு அந்த பாசி மணி வியாபாரம் வேறு ரூபமெடுத்தது.

'டீ குடிக்க ரெண்டு ரூபாய் தாங்கய்யா.'

பின்குறிப்பு: நம் நாட்டில் உள்ளதுபோல் ஏழை பணக்கார வித்தியாசம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இல்லை.

* * *

சுந்தர ராமசாமியின் நாவல் ஒன்றுக்கு நீண்ட விமர்சனம் எழுதினேன்.

நாவலின் பெயர்: குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள்.

விமர்சனம்: அலிகள் என்ன பாவம் செய்தார்கள் சாமி?

* * *

என் நண்பர் ஒருவர் தொழிலதிபர். இளைஞர். கல்லூரி மாணவனைப்போல் தோற்றம். 'உடம்பு சதை போட என்ன செய்யலாம்?' என்று கேட்டார். எல்லோரும் 'டேய் தம்பி' என்று அழைக்கிறார்களாம்.

தினமும் பாலும் பாதாமும் சாப்பிட்டு வருமாறு சொன்னேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

ஒரு மாதம் கழித்து அவரைச் சந்தித்தபோது ‘என்ன சாரு. இப்படிப் பண்ணிட்டீங்க?’ என்றார்.

‘என்ன விஷயம்?’

‘என்ன விஷயமா? உடம்பு குண்டாவதற்குப் பதிலாக உடம்பில் நடு சென்டரான ஒரு பகுதிதானே குண்டாகிறது!’ என்று ஒரு போடு போட்டாரே பார்க்கலாம்.

பதில் சொல்லாமல் ஓடி வந்து விட்டேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

19. டிப்ஸ்

நாற்பது வயதிலேயே அறுபது வயது ஆனதுபோல் கிழடு தட்டிப் போகாமல் உடலை இளமையாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் வைத்துக்கொள்வது எப்படி என்பதற்கான டிப்ஸ் சிலவற்றைத் தரலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த டிப்ஸ் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். எதுவும் புதிதல்ல. ஆனாலும் இந்தியர்களைப்போல் உடல் துஷ்பிரயோகத்தில் இந்த அளவுக்கு ஈடுபடுகிறவர்கள் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது என்றே தோன்றுகிறது.

வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்கிறார்கள். வாஷிங் மெஷின், வேக்கும் க்ளீனர் என்ற ஏகப்பட்ட சாதனங்கள். ஆனால், உயிர் உறையும் உடலைப்பற்றி ஒரு சிறிதும் அக்கறையில்லை. அதனால்தான் நாற்பதிலேயே வழுக்கை விழுந்து, முதுகு வளைந்து எப்படி எப்படியோ கோணிக்கொண்டு விடுகிறது இந்த உடல்.

சரி. உடலைப் பேணும் பத்தாயிரத்தில் ஒருத்தருக்காக இந்த டிப்ஸ்:

1. காலையில் பச்சை வாழைத் தண்டை பொடியாக நறுக்கி தயிரில் போட்டுச் சாப்பிடலாம். உப்பு தேவைப்படாது. நாக்கு ருசி கண்டவர்கள் சிறிது உப்பிட்டு தாளித்துக்கொள்ளலாம்.

(இந்த உணவைப் பற்றிச் சொன்னால் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு ஜந்துவைப் பார்ப்பதுபோல் என்னைப் பார்க்கின்றனர். ஏனென்று தெரியவில்லை!)

2. மதியம் கீரை, தொட்டுக்கொள்ள கொஞ்சம் சோறு. இந்தச் சோறு என்கிற விஷயத்தை விசேஷ காலங்களில் மட்டுமே சாப்பிடுவது நலம். மற்றபடி மறந்து விடுவதே நல்லது.
3. இரவில் சப்பாத்தி.
4. நெய், பால், வெண்ணெய் போன்றவற்றை மறந்துவிட வேண்டும்.
5. அப்பளம், ஊறுகாய் கூடாது. ஊறுகாய் பிரியர்கள் குறுமிளகு

https://t.me/tamilpdfebooks

ஊறுகாய் மட்டுமே சேர்த்துக் கொள்ளலாம். குறுமிளகு உடல் நலத்துக்கு மிகவும் உகந்தது.

6. இந்தியர்கள் பொதுவாக நான்கு பேர் சாப்பிட வேண்டிய சர்க்கரையை ஒரே ஆளாகச் சாப்பிடுகின்றனர். டீ என்று கேட்டால் பாயசம் தருகின்றனர். எனவே, சர்க்கரையை நான்கில் ஒரு மடங்காகக் குறைக்கவும். முதலில் கஷ்டமாக இருக்கும். பிறகு பழகி விட்டால் பழகி விடும்!

7. தினமும் ஒரு கொய்யா. (ஆப்பிள்தான் சாப்பிட வேண்டும். அது நம்மைப் போன்ற ஏழை பாழைகளுக்குக் கட்டுப்படி ஆகாது!)

8. தினமும் அரை மணி நேரம் உடற்பயிற்சி. அல்லது ஒரு மணி நேர நடை. (உடற்பயிற்சியை காலையில் மட்டுமே செய்ய வேண்டும் என்பதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. எப்போது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்).

9. அடிக்கடி மீன் சாப்பிட வேண்டும். அதாவது வாரம் மூன்று முறை. ஒரேயடியாக வஞ்சிரம், வவ்வால், கொடுவா, விரால் என்று போக வேண்டாம். நெத்திலி, சங்கரா போன்ற சிறிய மீன்களே உடம்புக்கும், பட்ஜெட்டுக்கும் நல்லது. மீன் வறுவல் கூடாது. மீனில் Alpha Linolinic Acid உள்ளது. இது ALA என்றும் ஒமேகா 3 என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இருதயம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களே அண்டாது.

10. முட்டையின் மஞ்சள் கரு. மட்டனை முழுமையாகத் தவிர்க்கவும். வெள்ளைக் கரு நலம்.

11. ஈசல் பொறி ஆண்மை விருத்திக்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் நல்லது. ஈசலைப் பிடித்து எண்ணெய் விடாமல் வாணலியில் வறுப்பார்கள். மொமொறுவென்று படு ருசியாக இருக்கும். இங்கே என் வீட்டுக்கு எதிரே கோயம்பேடு மார்க்கெட் வாசலில் ஒரு பெண்மணி ஈசல் பொறி விற்கிறார். விலை ரொம்ப சல்லிசு. நூறு கிராம் எட்டணா!

12. மனிதனின் ஆதி உணவுகளில் ஒன்று கடல் பாசி. இன்றைய உணவு முறையில் கடல் பாசியே வழக்கொழிந்து விட்டது வருந்தத்தக்கது. இப்போது கேப்சூல் வடிவில் கிடைக்கிறது

https://t.me/tamilpdfebooks

(Spirulina).

13. மாதம் ஒரு முறை விளக்கெண்ணெய் உட்கொள்ள வேண்டும். வயிற்றை சுத்திகரிக்கும். சித்த மருத்துவக் கடைகளில் மூலக்குடார எண்ணெய் என்ற பெயரில் கிடைக்கிறது. கால் டம்ளர் பாலில் மூன்று ஸ்பூன் கலந்து குடிக்கலாம்.

14. அடிக்கடி உணவில் முருங்கைக் கீரை, வாழைப் பூ போன்ற ‘காணாமல் போய்விட்ட’ அயிட்டங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

15. அடிக்கடி எண்ணெய்க் குளி நல்லது. இது விஷயத்தில் அலோபதி டாக்டர்களின் பேச்சை நம்பாதீர்கள். சித்த மருத்துவக் கடைகளில் மூலிகை எண்ணெயே கிடைக்கிறது. இதற்காக கேரளா என்றெல்லாம் போக வேண்டாம். கேரளாவிலிருந்தே சகல வித மூலிகை எண்ணெயும் இங்கே வருகிறது.

16. மாதம் ஒரு முறையாவது மனைவிக்கு ஓய்வு கொடுத்து விட்டு நாமே சமைக்க வேண்டும். வாரம் ஒரு முறை சாலச் சிறந்தது. ஆனால், அந்த அளவுக்கு ஆண்கள் இன்னும் தயாராகாததால் குறைந்தபட்சம் மாதம் ஒரு முறை. டீ போடும் வேலையை நாமே எப்போதும் செய்வது நலம்.

17. மனைவி மீது எரிந்து விழக்கூடாது. தவறி விழுந்தால் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

18. டி.வி. சீரியல் பார்ப்பதை உடனடியாக நிறுத்துக. தினமும் துக்க செய்திகளைக் கேட்பதும் பார்ப்பதும் இருதயத்துக்கு நன்றன்று. பதிலாக தியேட்டருக்குச் சென்று பிடித்த படங்களைப் பார்க்கலாம்.

19. உங்களைக் கோபப்படுத்துகிறவரோடு சகவாசம் கொள்ளாதீர்கள். அந்த நபர் உங்கள் மனைவியாகவோ, கணவனாகவோ இருக்கும் பட்சத்தில் டிப்ஸ் நம்பர் 17ஐ காண்க.

20. நிறைய இசை கேட்டுப் பழகுக.

21. ஒரு இருபது நிமிடமாவது தனிமையில் இருக்கவும்.

22. அடிக்கடி ஜீரகத்தை எடுத்து மென்று தின்னவும். அல்லது

https://t.me/tamilpdfebooks

ஒவ்வொரு வேளை உணவுக்குப் பிறகும் சிறிது ஜீரகம் என்று பழகவும். அல்லது ஜீரக நீர் சாலச் சிறந்தது.

23. வருடம் ஒருமுறையாவது வாழ்க்கைத் துணையோடு கேரளா சென்று வரவும்.

24. வெந்தயப் பொடியை தினமும் உட்கொள்க.

25. செக்ஸ் என்பது ஆரோக்கியமான விஷயம். செக்ஸ் நல்லது. செக்ஸ் பற்றிய அப்செஷன் நல்லதல்ல. நம்மிடம் இருப்பது செக்ஸ் அல்ல. அது பற்றிய அப்செஷன். நாம் செக்ஸை விட்டுவிட்டு அதற்கான பதிலிகளை (Proxy) உருவாக்குகிறோம். தவறு. ஆரோக்கியமான செக்ஸுக்கு ஆரோக்கியமான உடலும் மனமும் தேவை. நமக்கு நாற்பது ஆனவுடனேயே செக்ஸ் அந்தாண்டை போய்விடுகிறது. ஆனால், ஹாலிவுட் நடிக, நடிகையர் 68 வயதில் திருமணம் செய்து 72 வயதில் குழந்தை பெறுவதை நாளேடுகளில் வாசித்து பெருமூச்சு விடுகிறோம். தேவையில்லை. நாமே நமது உடலையும் மனசையும் பாலியல் களியாட்டத்துக்கான வெளியாக மாற்ற முடியும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

20. ஒரு தன்னிலை விளக்கம்

பல நண்பர்கள் என்னை 'நீங்கள் தலித்தா?' எனக் கேட்கின்றனர். சுய சரிதத் தன்மை கொண்ட எனது கதைகளை வாசிக்கும் ஒரு நுண்ணுணர்வுள்ள வாசகர் என் பின்னணியைப் புரிந்து கொண்டிருக்கக் கூடும்.

சிலர் நான் ஒரு தலித் எனப் பொய் சொல்லித் திரிவதாகவும் கூறுவதால் இப்போது இது பற்றிய உண்மையைச் சொல்லி விடுவது அவசியம் என்று நினைக்கிறேன்.

Gay, அலி போன்ற விளிம்பு நிலை பகுதியில் வசிக்கும் ஒருவர் தலித் என்ற அடையாளத்தில் மட்டும் தன்னைப் பொருத்திக்கொள்வது தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு உடன்பாடானது அல்ல.

என் எழுத்தினால் என் பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் பெரும் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகியிருக்கின்றனர். யாருடைய தங்கை செக்ஸ் ஒர்க்கராக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்? என் தங்கை நீண்ட காலம் செக்ஸ் ஒர்க்கராக வாழ்ந்தவள். எனது எழுத்தின் முதல் ரசிகை அவள்.

இப்போது திருமணம் செய்துகொண்டு செட்டில் ஆகிவிட்டதாகச் சொன்னாள். என் அம்மாவின் மரணத்தின்போது அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. கடைசியாக அவள் வீட்டைவிட்டு 'ஓடிய' போது அசப்பில் சிலுக்கு ஸ்மிதா மாதிரி இருந்தாள். இப்போது துலாபாரம் சாரதாபோல் ஆகி விட்டாள். கணவரை அறிமுகம் செய்துவைத்தாள். அவளைவிட வயதில் சிறியவராக இருந்தார் அவர். தமிழர்தான். ஆனால், காஷ்மீரியைப் போன்ற தோற்றம்.

சமீபத்தில் அவளிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது - தனக்குக் குழந்தை பிறந்திருப்பதாகவும், வந்து பார்த்துவிட்டுச் செல்லும்படியும். வழக்கம்போல் நான் பதில் எழுதவில்லை.

'எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிசமும் ஃபேன்ஸி பனியனும்' நாவல்

https://t.me/tamilpdfebooks

வெளிவந்த பிறகு அதைப் படித்த என் பெற்றோர் சுமார் ஏழு வருட காலம் என்னைக் குடும்பத்தில் இருந்து ஒதுக்கி வைத்தனர். சுக துக்கங்களில்கூடக் கலந்துகொள்வதில்லை. ஆந்திராவிலிருந்து பிழைப்பு தேடி வந்து இங்கே காலூன்றிவிட்ட அப்பாவின் குடும்பத்தினர் பற்றி அவதூறாக எழுதிவிட்டேன் என்பது அவர்களின் கோபம். ஆள் வைத்து உதைப்பேன் என்றுகூட அப்பா சொன்னதாக தம்பி வந்து சொன்னான்.

அப்போது ரேஷ்மா என்னை ஒருமுறை கேட்டாள்: ‘எல்லோருக்கும் தாத்தா பாட்டி இருக்காங்களே... எனக்கு மட்டும் ஏன் இல்லை? மேல போய்ட்டாங்களா?’கேட்டுக் கொண்டே ஆட்காட்டி விரலால் ஆகாயத்தைச் சுட்டினாள். அவளுக்கு அப்போது வயது ஆறு. பாவம். அம்மாவும் இல்லை. எனக்கு விவாகரத்து ஆகி ரேஷ்மாவுடன் தனியாக வசித்த காலம். அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரே adult நானாகத்தான் இருந்தேன்.

என் தந்தை காட்டு நாய்க்கன் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். வேட்டை அவர்களின் தொழில். பழங்குடியினர். அப்பாவின் அம்மாவோ மலையாளி. சாதி என்ன என்று தெரியவில்லை. மலையாளி என்பதே அப்போதைய சூழலில் போதுமான அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதால் சாதி பற்றி யாரும் விசாரித்ததில்லை.

அம்மா பர்மாவிலிருந்து வந்த அகதி. தமிழர்தான் எனினும் என்ன சாதி எனத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு முறை கேட்கும்போதும் ஒவ்வொரு சாதியின் பெயர் வரும். கார்காத்த வெள்ளாளர், அகமுடையார், நாடார் (என் தாத்தா கள்ளுக்கடை வைத்திருந்தார்), துளுவ வெள்ளாளர் என்று என்னென்னவோ சாதிப் பெயர்கள் வந்து போகும்.

‘ஏம்மா, போன தடவை கேட்டப்போ நாடார்னு சொன்னீங்க. இப்ப துளுவ வெள்ளாளர்ங்கிறீங்க?’

‘அடப் போடா பலபட்றை. பெரிய சாதியக் கேக்க வந்துட்டான்.’

இந்த ‘பலபட்றை’ என்ற வார்த்தையைத்தான் எங்கள் வீட்டின் மீதான அதிகபட்ச வசையாக தெரு ஜனங்கள் குழாய்ச்

https://t.me/tamilpdfebooks

சண்டையின்போது பயன்படுத்துவர். அதை வெகு சுவாரசியத்துடன் ரசித்திருக்கிறேன். அந்த வார்த்தையின் ஒலி நயத்துக்காகவே அது பிடித்திருந்தது.

இந்த நிலையில் நான் எந்தச் சாதியென்று சொல்வது? கதை இத்தோடு முடியவில்லை.

அப்போதுதான் பாலியல் தொடர்பான ஆங்கில வார்த்தைகள் தமிழகத்தில் இறக்குமதி ஆகியிருந்தன. அதிலும் பொதுவாக பெண்கள் மீதான விஷயத்தில்தானே ஆர்வம் அதிகம். அதனால் பேண்டீஸ், லெஸ்பியன், nymphomaniac என்றெல்லாம் பேசிக்கொள்வார்கள் பசங்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துக் கொண்டிருந்த நேரம். ஒரு பையன் என்னிடம் வந்து அந்த மிகப் பெரிய ரகசியத்தைச் சொன்னான். ‘உன் அம்மா ஒரு லெஸ்பியன்!’

ஓரிரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால்தான் அந்த அரிய வார்த்தையைக் கேள்விப்பட்டிருப்பான் அந்தப் பையன். உடனே அதன் நடமாடும் உதாரணங்களைத் தேட, கிடைத்தது என் அம்மா.

‘அப்படியா?’ என்றேன் சாதாரணமாக.

‘என்னடா இது.. நீதான் இதைத் தடுக்கணும். ஊரெல்லாம் பேசிக்கிறாங்க.’

‘அது அவுங்க பர்சனல் விஷயம். அதுக்கு நான் என்ன பண்றது?’(அந்த வயதிலேயே என்ன ஒரு முதிர்ச்சி பாருங்கள்!)

ஆக, ஒருவேளை நான் அந்த லெஸ்பியன் தம்பதியினரின் குழந்தையாகவும் இருக்கலாம்!

இன்னும் பல சொல்லாத, சொல்ல முடியாத கதைகளும் உண்டு. எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டால் அப்புறம் கதைக்கு என்ன செய்வது?

* * *

என் ஆவியுலக அனுபவங்களைப் படித்து விட்டு நானும் ஆவியுடன் பேச வேண்டும் என்று கிளம்பினார் கோபாலகிருஷ்ணன். இவரைப்போன்ற ஒரு கேரக்டரை என் வாழ்நாளில் சந்தித்ததில்லை.

https://t.me/tamilpdfebooks

அது பற்றி பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்ப்போம்.

'நானே ஆவியை அழைக்க முடியுமே' என்றேன். ஆனால், கிருஷ்ணனோ வெங்கரையாம்பாளையம் சென்று தேவி பாரதி மூலமாக ஆவியுடன் பேசினால்தான் உண்டு என்று அடம் பிடித்தார். காரணம், விஷயம் அவ்வளவு கனமானது. 45 லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்தின் உயில் காணாமல் போய்விட்டது.

'நான் அழைத்துச் செல்கிறேன்' என்றார் மணி. சேலத்திலும் அவர் பத்திரிகையின் கிளை இருந்தது. தன்னுடைய Nexia காரை எடுத்து வந்தார். கார் ஓட்டுவதில் வல்லவர். 160 கி.மீ. வேகத்தில் பறந்தது கார். வழியில் செஞ்சிக்கு அழைத்துச் சென்று தன் பால் பண்ணையைக் காட்டினார்.

'என்னதான் இருந்தாலும் பாக்கெட் பாலின் சுவை கம்மிதான். வீட்டு வாசலில் நுரை பொங்கப் பொங்கக் கறந்து சாப்பிடுவதுபோல் ஆகாது. அந்தப் பால், அதன் வெண்ணெய், நெய்... அதன் தரமே தனி' என்றார் மணி.

உண்மைதான். பல மாடுகளின் பால் ஒன்றாகக் கலந்து விடுவதால் ருசியும் தரமும் குறைந்து விடுகிறது.

'கள்ளுக் கடையில் கிடைக்கும் கள்ளுக்கும் மரத்தடியில் அமர்ந்து இறக்கிய சூட்டோடு குடிக்கும் கள்ளுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் உண்டு. ஒரே மரத்துக் கள்ளைக் குடிப்பது ஆரோக்கியத்துக்கு நல்லது என்பார்கள். அதே மாதிரிதான் பாலும்' என்றார் கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஹரியானாவில் காலை உணவே பால்தான். பெரிய பித்தளை லோட்டாவில் (ஒரு லிட்டர் பிடிக்கும்) பாலை ஊற்றி அதில் ஜிலேபியைப் போட்டு குடிப்பார்கள்.

எனக்குப் பால் பிடிக்காது. (வேறொரு பால் பிடிக்கும். அது இங்கே வேண்டாம்). பால் தொடர்பான எதுவும் பிடிக்காது. காப்பி, டீ கூட பால் சேர்க்காமல் கறுப்பாகத்தான் குடிப்பேன். ஒன்றே ஒன்றுதான் விதிவிலக்கு - அது சீஸ்.

செஞ்சியிலிருந்து சேலம் போகும் வழியில் ஒரு ஆச்சரியம். காலை பதினோரு மணியளவில் சினிமா தியேட்டரில் மக்கள் க்யூவில்

https://t.me/tamilpdfebooks

நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்புறம்தான் புரிந்தது - தோழி ஷகீலாவின் படம்! இடையில் 'பிட்'டும் சேர்ப்பார்களாம். அதற்குத்தான் அந்தக் கூட்டம்.

'என்ன செய்வது? இவர்களுக்கும் இந்த வனாந்திர பூமியில் வேறு பொழுதுபோக்கு என்ன இருக்கிறது?' என்றார் மணி.

அன்றைய தினம் சேலத்தில் ஹால்ட். தான் கொண்டு வந்திருந்த மிலிட்ரி ரம்மை எடுத்தார் கிருஷ்ணன். எனக்கு ரம் ஆகவே ஆகாது. பக்கார்டி மட்டுமே ஒத்துப் போகும். இருந்தாலும் கிருஷ்ணன் கொடுத்த தைரியத்தில் சாப்பிட்டேன். சாப்பிட்டது தவறு என்பது மறுநாளே புரிந்தது.

மணியிடம் ஒரு டிஜிடல் ரேடியோ உள்ளது. உலகம் பூராவிலுமிருந்து சுமார் 300 ஸ்டேஷன்களை படு துல்லியமாகக் கொண்டு வரும் ரேடியோ. ஜாஸ் இசையைப் போட்டு மணியும் நானும் நடனமாடினோம். இரவு இரண்டு மணி வரை. மணியின் body language அசத்தலாக இருந்தது.

மறுநாள் சேலத்திலிருந்து ஈரோடு - அங்கிருந்து முத்தூர் வரை நானும் கோபாலகிருஷ்ணனும் பஸ்ஸில் வந்து சேர்ந்தோம். முத்தூரிலிருந்து வெங்கரையாம்பாளையம் 7 கி.மீ. பஸ் எதுவும் கிடையாது. டாக்ஸி எடுத்துக்கொண்டு சென்றோம். ஆவியுடன் இரவில் பேசிக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டதால் எல்லோரும் சாதாரணமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது மூர்த்தி என்ற நண்பர் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது) தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஏகப்பட்ட திருப்பங்களுடன் கூடிய சினிமாக் கதையைப் போலிருந்தது அவர் சொன்ன கதை.

மூர்த்தி கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் அண்ணனுக்குப் பெண் பார்க்கிறார்கள். ஆனால், அண்ணனோ வேறொரு பெண்ணைக் காதலித்து மணம் செய்துகொண்டு விடுகிறார். அதனால் அண்ணனுக்குப் பார்த்த பெண்ணைத் தம்பிக்கு முடித்து விடுவதென முடிவு செய்யப்படுகிறது. மூர்த்தியின் வீட்டில் வாக்குக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். அந்த சமூகத்தில் வாக்குக் கொடுத்து விட்டால்

https://t.me/tamilpdfebooks

அவ்வளவுதான். உயிரே போனாலும் வாக்குத் தவற மாட்டார்கள்.

கடைசியில்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவரிடம் விஷயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

மூர்த்தி கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து விட்டு மேற்படிப்புக்காகக் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கும் இளைஞர். அவருக்குத் திருமணத்தில் இஷ்டமில்லை.

'படித்து என்ன செய்வது? பெண் வீட்டார் கோடீஸ்வரர்கள். ஒரே பெண். இவ்வளவு சொத்துக்கும் அந்தப் பெண் மட்டுமே வாரிசு. தானாக வந்த சீதேவியைத் தள்ளி விடாதே.'

எப்படி எப்படியோ சொல்லி மூர்த்தியைக் கட்டாயப்படுத்தி திருமணத்துக்கு சம்மதிக்க வைத்து விடுகின்றனர். தாலி கட்டும் போது மூர்த்தியின் உள்ளுணர்வு சொல்கிறது. 'மூர்த்தி... இந்த வாழ்வு உனக்கு நிலைக்காது.'

அதேபோல் திருமணம் முடிந்த கையோடு பிரச்னை ஆரம்பம். மூர்த்தி வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும் என்ற பெண் வீட்டாரின் நிபந்தனைக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் திருமணத்துக்கு முன்பே ஒப்புக் கொண்டு, மாப்பிள்ளையிடம் அதைச் சொல்லாமல் மறைத்து திருமணம் செய்து விட்டனர்.

பெண் வீட்டாரின் பணத் திமிரும் மமதையும் மூர்த்தியால் சகித்துக்கொள்ள முடியாத அளவு இருக்கவே, ஒரே வாரத்தில் தன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விடுகிறார் மூர்த்தி.

அதற்குப் பிறகுதான் ஆரம்பிக்கிறது சோதனை. எதிர்பார்த்தபடி மேல் படிப்பு படிக்க இயலவில்லை. அப்பாவுக்கு உடல் நலமில்லை. விவசாயத்தில் திடீரென்று நஷ்டம். வேலையும் கிடைக்கவில்லை. 'வாழா வெட்டி' மாப்பிள்ளை, பிழைக்கத் தெரியாதவன் என்ற ஊராரின் கேலிப் பேச்சு. கோடிக்கணக்கான சொத்தை விட்டுவிட்டு இப்படி தானும் கஷ்டப்பட்டு குடும்பத்தையும் கஷ்டப்பட வைக்கிறானே என்று பெற்றோருக்கு வருத்தம். ஒரு இடத்தில் 600 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலையில் சேர்கிறார் மூர்த்தி. வேலை என்றால், அந்த இடத்தின் கக்கூஸ் கழுவுவது உட்பட.

https://t.me/tamilpdfebooks

இதற்கிடையில் மாப்பிள்ளையை அனுப்பச் சொல்லி பெண் வீட்டிலிருந்து தூதுக்கு மேல் தூது. எதற்கும் மசியவில்லை மூர்த்தி. வீட்டில் தொந்தரவு அதிகமாகிறது. ஒருமுறை பஞ்சாயத்து செய்வதற்காக பெண்ணின் ஊரைச் சேர்ந்த கிராமத் தலைவர் மூர்த்தியின் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

பேச்சுக்கு இடையில் கிராமத் தலைவர் சொல்கிறார்: 'டேய்... கோடிக்கணக்கா அங்கே கொட்டிக் கெடக்கு. இன்னிக்கு இல்லேன்னாலும் ஒரு நா அந்தப் பணத்துக்காக நீ அங்கதான் வரணும்.'

அந்தக் குரலில் தெரிந்த எகத்தாளமும் பணத் திமிரும் மூர்த்தியை உசுப்பி விட்டு விடுகிறது. அதுவரை மூர்த்தி அப்படிப் பொறுமையை இழந்ததில்லை. மூர்த்தி சொல்கிறார்: 'டேய்... முதல்ல எழுந்து வெளியே போடா... அந்தப் பணம் எனக்கு மசுருடா... உயிரே போனாலும் பணத்துக்காக அங்கே வர மாட்டண்டா.'

இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு மூர்த்திக்கு அவர் வீட்டிலும் எதிர்ப்பு வலுக்கிறது. மன உளைச்சல் தாங்க முடியாமல் ஒருநாள் மருதமலை சென்று முருகனிடம் மனமுருகி முறையிடுகிறார். அன்றைய தினம் ஜனவரி 5. மூர்த்தியின் பிறந்த நாள்.

'முருகா... கேட்டுக்கொள். அடுத்த ஜனவரி ஐந்துக்குள் என் வாழ்வின் திசை மாறவில்லையெனில் நீ வசிக்கும் இதே மலைக்கு வந்து இங்கிருந்து குதித்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்.'

நாட்கள் ஓடுகின்றன. வாழ்வில் எந்த மாற்றமுமில்லை. துன்பம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்ததுதான் ஒரே மாற்றம். சுமார் பதினோரு மாதங்கள் இப்படியே கடந்து செல்கின்றன.

டிசம்பர் மாதத்தில் மூர்த்திக்குத் திடீரென்று வயிற்று வலி வந்து அப்பென்டிஸைடிஸுக்காக மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறார். 15 தினங்கள் சிகிச்சை. அங்கே அறிவுமதி (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது) என்ற ரிசப்ஷனிஸ்ட் மூர்த்தியை நன்கு கவனித்துக்கொள்கிறாள். அஞ்சல் மூலம் பி.காம். படிக்கும் பெண் அறிவுமதி. மூர்த்தியும் பி.காம். முடித்தவர். காமர்ஸ் புத்தகம் ஒன்று தந்து உதவ முடியுமா? என மூர்த்தியிடம் கேட்கிறாள் அறிவுமதி.

https://t.me/tamilpdfebooks

மூர்த்தியும் தருவதாகச் சொல்லிச் சென்றவர் வாழ்வின் நெருக்கடியில் புத்தகத்தையும் அறிவுமதியையும் மறந்து விடுகிறார்.

ஒரு வாரம் கழித்து பரிசோதனைக்காக மீண்டும் அங்கே வருகிறார் மூர்த்தி. பரிசோதனை முடிந்து திரும்பி விடுகிறார். அறிவுமதியிடம் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

ஜனவரி 5 நெருங்குகிறது. வாழ்வு முடியப் போகிறது என்ற விரக்தி மூர்த்திக்கு. ஊருக்குச் செல்வதற்காக பஸ் ஸ்டாண்டில் நிற்கும்போதுதான் அவருக்கு உறைக்கிறது. ‘அந்தப் பெண் புத்தகம் கேட்டாளே... சுத்தமாக மறந்து விட்டோமே... அவளிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூட இல்லையே’. மருத்துவமனைக்குப் போன் செய்கிறார். போனை எடுத்தது அறிவுமதி. விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புகிறார் மூர்த்தி.

ஊருக்குத் திரும்பியதும் பழையபடி எல்லாம் மறந்து போகிறது. ஜனவரி 5 மட்டுமே ஞாபகத்தில் உள்ளது. அப்போது பக்கத்து வீட்டு நண்பன் ஒருவன் ‘எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தருகிறாயா?’ என்று கேட்கிறான். அவனுக்கு எழுத, படிக்கத் தெரியாது. போஸ்ட் ஆபீஸ் சென்று இரண்டு இன்லண்ட் கடிதங்கள் வாங்கி வருகிறான்.

அவனுக்கான கடிதத்தை எழுதி முடித்ததும் ஒரு இன்லண்ட் லெட்டர் மிஞ்சுகிறது. சில்லறையில்லை என்று போஸ்ட் மாஸ்டர் இரண்டாகக் கொடுத்து விட்டார். இந்த இரண்டாவது லெட்டரில் யாருக்காவது மூர்த்தியைக் கடிதம் எழுதச் சொல்கிறான் நண்பன்.

மூர்த்திக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? பெற்றோர் இருந்தும் அநாதை. கல்யாணம் பண்ணியும் பிரம்மச்சாரி. நம்பிய மருதமலை முருகன்கூடக் கைவிட்டுவிட்டான். யாருக்கு எழுதுவது?

ஆனால் நண்பனோ மூர்த்தியை விடுவதாயில்லை. நச்சரிக்கிறான். அப்போதுதான் மூர்த்திக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அந்தப் பெண் அறிவுமதி ஒரு புத்தகம் கேட்டாளே... நாம் அதை மறந்து விட்டோமே...

கடிதம் எழுதுகிறான். உடனடியாக அவளிடமிருந்து பதில் வருகிறது. ‘என் குரலைக் கேட்டதும் டக்கென்று என் பெயரைச் சொல்லி விட்டீர்கள். என் குரலும் பெயரும் ஞாபகம் இருந்ததா என்ன?’

https://t.me/tamilpdfebooks

என்று அக்கடிதத்தில் ஒரு வரி நினைவில் தங்கி விடுகிறது. மூர்த்தி பதில் எழுதுகிறார். உடனடியாக அதற்கும் பதில். மூர்த்தியை ஜனவரி 4ஆம் தேதி சந்திக்க வேண்டும். காலை எட்டு மணிக்கு. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வருகிறேன் என்று பதில் எழுதிப் போடுகிறார் மூர்த்தி.

ஜனவரி 4. காலையில் எழுந்தவுடன் மூர்த்திக்கு அறிவுமதியைச் சந்திக்க வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. நாமோ திருமணமாகி தோற்றுப் போன ஆள். நாளை தற்கொலை செய்துகொள்ளப் போகிறவன். இந்தப் பெண்ணோ வாழ வேண்டியவள். இவளை ஏன் இப்போது சந்திக்க வேண்டும்?

யோசனையில் வீட்டிலேயே எட்டு மணி ஆகி விடுகிறது. சரி ஆனது ஆகட்டும். பார்த்துவிட்டே வந்துவிடுவோம் எனக் கிளம்புகிறார்.

அன்றைக்கு என்று பார்த்து பஸ் பிரேக் டவுனாகி வேறொரு பஸ் பிடித்து வந்து சேர்வதற்குள் மணி பதினொன்று. இறங்கியதும் சினிமா தியேட்டரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறார் மூர்த்தி. ஒரு பெண் மூன்று மணி நேரமாகவா காத்திருப்பாள்? நிச்சயம் கிளம்பியிருப்பாள்.

நாளை சாவதற்கு முன் ஒரு சினிமாவாவது பார்த்து வைப்போம் என்றுதான் தியேட்டரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார் மூர்த்தி.

(தொடர்கதை எழுத்தாளர்கள் இந்த இடத்தில்தானே தொடரும் போடுவார்கள்? இப்போது எனக்கும் அந்த சான்ஸ்!)

தொடரும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

21. மூர்த்தியின் கதை தொடர்கிறது

சினிமா தியேட்டரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்த மூர்த்தியின் மனதில் ஒரு மின்னல். ஒரு வேளை...அந்தப் பெண் இன்னமும் அதே இடத்தில் காத்திருந்தால்...? வாய்ப்பில்லை... ஆனால், ஒருவேளை... இப்படித் தோன்றியதும் வேகமாக அவள் குறிப்பிட்ட அந்த இடத்துக்கு ஓடினார் மூர்த்தி. அங்கே குறிப்பிட்ட இடத்தில் தலை கவிழ்ந்தபடி அமர்ந்திருக்கிறாள் அறிவுமதி.

மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு தனியாக ஒரு இடம் தேடி அமர்ந்து, தான் தாமதமாக வர நேர்ந்ததன் பின்னணியை விளக்கியிருக்கிறார் - சினிமா தியேட்டரை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்ததுவரை.

அந்தப் பெண் அந்தக் கணமே முடிவெடுத்து விடுகிறாள். இவனைத் தன்னிடம் கொண்டுவந்து ஒப்படைத்திருப்பது மருமதமலை முருகன். இவனை எப்பாடுபட்டாவது காப்பாற்றியாக வேண்டும். இவனே இனி எனக்கு எல்லாம். இதை மூர்த்தியிடமும் சொல்கிறாள் அறிவுமதி.

மறுநாள் ஜனவரி 5. ஒரேநாளில் மூர்த்திக்கு வாழ்வே மாறிப் போகிறது. அவனைப் பற்றியும் கவலைப்பட இந்த உலகில் ஒரு ஜீவன் கிடைத்து விட்டது.

வீட்டுக்குத் திரும்பினால் வீட்டில் போலிஸ். மகளிர் காவல் நிலையத்தில் மூர்த்தியின் மனைவி புகார் செய்திருக்கிறாள். வரதட்சணைக் கொடுமை, அடிதடி, உயிருக்கு பயம். ஒரு வாரத்துக்குள் மகளிர் காவல் நிலையத்தில் மூர்த்தி ஆஜராக வேண்டும் என உத்தரவு. ஒரு வாரமும் நரகமாக நகர்கிறது. வீட்டில் வழக்கம்போல் ஏச்சும் பேச்சும். கோடீஸ்வரனாகி இருக்க வேண்டியவன் இப்போது போலிசையும் வீட்டு வாசலுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டானே!

குறிப்பிட்ட தேதியில் மகளிர் காவல் நிலையத்தில் ஆஜராகிறார் மூர்த்தி. அங்கே படு தீவிரமான ஒரு லேடி இன்ஸ்பெக்டர். ஆண்களால்

https://t.me/tamilpdfebooks

வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு victim. ஆண்களுக்கு லாடம் கட்டுவதில் அந்தப் பிராந்தியத்திலேயே பிரசித்தி பெற்றவர்.

'ஏன்டா டேய்... உன்னால பொண்டாட்டிகூட ஒழுங்கா குடித்தனம் நடத்த முடியாதாடா?'

உள்ளே நுழைந்ததும் மூர்த்திக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு.

தன் டிகிரி படிப்பு பற்றிச் சொல்லி ஒரு ஐந்து நிமிடம் பேச முடியுமா என்று கேட்டிருக்கிறார் மூர்த்தி.

'சரி உட்கார்ந்து சொல்.'

எல்லா கதையையும் சொல்லி விட்டு இறுதியில் மூர்த்தி சொன்ன வார்த்தை இது. 'மேடம் நான் என் மனைவியின் வீட்டில் என் மாமனாருக்கும் மாமியாருக்கும் கால் அமுத்தி விட்டேன்னா அவ்வளவு சொத்தும் எனக்குத்தான். அவங்களுக்கு ஒரே பொண்ணு. வேற யாருமில்லை. ஆனா எனக்கு அப்படிப்பட்ட பணம் வேண்டாம். அவளை என் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்கள், வாழ வைக்கிறேன்.'

அந்த லேடி இன்ஸ்பெக்டருக்கு இது நியாயமாகத் தோன்றவே, புகார் கொடுத்த பெண் வீட்டாரை அழைத்து வரச் செய்திருக்கிறார். உடம்பு முழுதும் நகையுடன் ஆளை அடிக்கும் மேக்கப்புடன் பெண்ணும் பெண் வீட்டாரும் வந்து இறங்கியுள்ளனர். இன்ஸ்பெக்டர் பெண்ணை விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே வெளியில் நின்றுகொண்டிருந்த பெண்ணின் தகப்பனார் சத்தமாகக் குரல் கொடுத்திருக்கிறார் இப்படி... 'ஏழு தலைமுறைக்கு ஒக்காந்து சாப்பிடலாம்.. அவ்வளவு சொத்து இருக்கு எங்கிட்ட. அந்தத் தறுதலப் பயலை வந்து வாழச் சொல்லுங்க...'

'யார்யா அது வெளியில இருந்து பேசுறது? உள்ள வாய்யா. அவ்வளவு சொத்து இருந்தா ஏய்யா இந்தப் பையன் பணம் கேட்டு மிரட்டறான்னு பொய் கேசு போடுறீங்க?'

மூன்றே மாதத்தில் மூர்த்திக்கும் அந்தப் பொண்ணுக்கும் விவாகரத்து ஆகி விடுகிறது.

'சரி... அப்புறம் அந்த அறிவுமதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டீர்களா மூர்த்தி?'

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆர்வம் தாங்க மாட்டாமல் கடைசிப் பக்கத்தைப் புரட்டுகிறேன் நான்.

'இருங்க... இனிமேதான் கதையில் முக்கிய திருப்பங்கள்ளாம் இருக்கு.'

'அதை அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். மணி பதினொன்னு ஆச்சு. வாங்க ஆவியைக் கூப்பிடலாம்' என்கிறார் தேவி பாரதி.

மூர்த்தியின் மீதிக் கதையைக் கேட்பதற்காகவாவது மீண்டும் வெங்கரையாம்பாளையம் செல்ல வேண்டும்.

* * *

மகளிர் நலனுக்காக அமைக்கப்பட்டதுதான் மகளிர் காவல் நிலையங்கள். இன்றளவும் வரதட்சணைக் கொடுமைகளும், வரதட்சணைக் கொலைகளும் தொடர்ந்துகொண்டுதான் உள்ளன. இந்த நிலையில் மகளிர் நலனுக்காக இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டங்களால் சில சமயங்களில் அப்பாவி ஆண்களும் பாதிக்கப்பட்டு விடுகின்றனர். வெங்கரையாம்பாளையத்தில் நான் கேள்விப்பட்ட மற்றொரு கதை இது.

ஒரு அண்ணன், தங்கை. மகளிர் காவல் நிலையத்தில் ஒரு புகார் கொடுக்கிறாள் தங்கை. என் அண்ணன், கூடப் பிறந்தவன் என்னைக் கற்பழித்து கர்ப்பமாக்கி விட்டான்.

அந்தப் பெண் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி. அண்ணனைக் கைது செய்து ஜெயிலில் அடைத்து விட்டனர். முதலில் ஜெயில். அப்புறம்தான் விசாரணை.

விசாரணையின்போது தெரிய வந்த கதை என்னவென்றால், தங்கைக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறான் அண்ணன். புருஷனை விட்டு விட்டு இன்னொருத்தனை இழுத்துக்கொண்டு ஓடி விட்டாள் தங்கை. ஓடியவள் அவனையும் விட்டு விட்டுத் திரும்பவும் அண்ணனிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.

திரும்பவும் அவள் விருப்பத்தின்படியே இன்னொரு திருமணம் செய்து வைத்திருக்கிறான் அண்ணன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

நம்பினால் நம்புங்கள். நம்பாவிட்டால் வெங்கரையாம்பாளையத்துக்காரர் யாரிடமாவது கேட்டுப் பாருங்கள். இதேபோல் மூன்று முறை செய்திருக்கிறாள் அந்தப் பெண்.

பிறகு நான்காவது தடவையாக தங்கையின் விருப்பப்படியே திருமணம் செய்து வைத்திருக்கிறான் அண்ணன். (இப்படியும் ஒரு பாச மலர் அண்ணன்). ஆனால், அவள் விடவில்லை. அந்தப் புருஷனையும் விட்டுவிட்டு இன்னொருத்தனுடன் ஓடி கர்ப்பமாகி (இந்த முறை எப்படியோ கணக்கை தப்ப விட்டு விட்டாள் போலும்) அந்தக் கர்ப்பத்தைக் கலைக்க அண்ணனிடம் 1000 ரூபாய் பணம் கேட்டிருக்கிறாள். கடுப்பாகி விட்ட அண்ணன் முடியாது என மறுத்து விடுகிறான். 'அப்படியா சேதி. இரு உன்னைக் கவனித்துக்கொள்கிறேன்' என்று கறுவியபடி மகளிர் காவல் நிலையத்தில் வந்து மேற்படி புகார் கொடுத்து விட்டாள் தங்கை. அப்புறம் வழக்கு எப்படி முடிந்தது?

ஆயிரம் ரூபாயில் முடிய வேண்டியது இரண்டாயிரம் ரூபாய் ப்ளஸ் ஒரு வாரம் ஜெயில் என்று முடிந்திருக்கிறது. அதாவது தங்கைக்கு 2000 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்திருக்கிறான் அண்ணன். கொடுக்காவிட்டால் விசாரணை முடிந்து நிரபராதி என்று நிரூபிக்கப்படும் வரை ஜெயிலில்தான் இருக்க வேண்டும். அதனால் 2000 ரூபாய் கொடுத்து போலிஸ் ஸ்டேஷனிலேயே சமரசமாகியிருக்கிறது.

கிராம வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு பகுதி இது!

* * *

சென்ற மாதம் இரண்டு நாட்கள் பேனாவுக்கு ரீஃபிள் இல்லாததால் எழுத முடியாமல் போனது. அது தொடர்பான சில தத்துவார்த்த பிரச்னைகள்!

பாரதிக்குப் பிறகு தமிழ்க் கவிதையில் ஓர் உச்சம் தர்மு சிவராமு. அப்போது நான் மந்தைவெளியில் கல்லறை ரோட்டில் ரேஷ்மாவுடன் வாழ்ந்த காலம். ஒரு தோளில் ரேஷ்மாவின் கனமான ஸ்கூல் பை. மற்றொரு தோளில் என்னுடைய பை. ஒரு கையில் ரேஷ்மாவின் லஞ்ச், தண்ணீர் பாட்டில், டவல் அடங்கிய பிளாஸ்டிக் கூடை.

https://t.me/tamilpdfebooks

மற்றொரு கையில் ரேஷ்மா. மைலாப்பூர் மார்க்கெட்டில் காய்கறி வாங்கி அதையும் பிளாஸ்டிக் கூடைக்குள் போட்டுக்கொண்டு வெங்கடேச அக்ரஹாரம் வழியே வருவேன். மாலை மணி ஐந்து ஆகியிருக்கும். அப்போது தினமும் இதே வழக்கம்தான். ஆனால், அது வியாழக்கிழமையாக இருந்தால் எதிரே தர்மு சிவராமு வருவார். நல விசாரிப்புகள் எதுவும் இருக்காது. 'என்ன படிச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க?'

'Dictionary of Kazars.''

உடனே ஸெர்பியாவிலிருந்து துவங்கி மத்திய ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தையும் வலம் வந்து, அந்த நாடுகளின் வரலாறு, அங்கே கிறித்துவம் வந்த கதை, கிறித்துவத்துக்கு முந்திய மதங்கள், மதங்களின் வரலாறு என ஒரு மணி நேரம் பொழிந்து தள்ளுவார் சிவராமு. Sorbonneஇல் ஒரு பேராசிரியர் மதங்களின் வரலாறு பற்றிய வகுப்பு எடுப்பதுபோல் இருக்கும்.

குழந்தை பக்கத்திலிருக்கும் நடைபாதையில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். 'டீ குடித்துக்கொண்டே பேசலாமே சிவராமு?' என்று சொல்லத் தோன்றும். ஆனால், அதற்கெல்லாம் இடைவெளியே இல்லாத பெருமழை பொழிந்துகொண்டிருக்கும். சிவராமுவைப் பார்க்கும்போதும் அவர் பேசுவதைக் கேட்கும் போதும் எனக்கு பிரம்மபுத்ரா நதி மட்டுமே ஞாபகம் வரும். சுமார் ஒரு மணி ஆகியிருக்கும். திடீரென்று 'குழந்தைக்குப் போரடிக்கும், பார்க்கலாம்' என்று என் பதிலுக்குக்கூட காத்திராமல் சட்டென்று மறைந்து விடுவார் மின்னல் வெட்டியதுபோல்.

அந்தத் தெருவில் இருக்கும் சாயிபாபா கோவிலில் வியாழக்கிழமை மாலையில் கிராஅத் ஓதுவார்கள். அதைக் கேட்பதற்காக தவறாமல் வருவார் சிவராமு. (குர்-ஆன் இசையுடன் ஓதுவதே கிராஅத்).

சிவராமு திருவான்மியூர் பக்கத்தில் ஒரு சேரியில் குடியிருந்தார். சேரிக்குள் சேரி என்று சொல்லத்தக்க ஒரு இடம். அவருடைய அறைக்குப் பக்கத்தில்தான் பன்றித் தொழுவமும் பன்றி அடிக்கும் இடமும் இருந்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

சிவராமுவின் தேகக் கட்டு மெலிந்திருந்தாலும் சிலம்பம் ஆடுபவர்களைப்போல் இருக்கும். நல்ல உடல் வலு கொண்டவர். உடலுக்குத் தீங்கு செய்யும் எவ்வித பழக்கங்களும் இல்லாதவர். இருந்தும் எப்படியோ அவருக்கு மஞ்சள் காமாலை வந்து விட்டது. கவனிக்கக்கூட ஆள் இல்லை. மூன்று தினங்கள் கழித்துத்தான் நண்பர்களுக்கே விஷயம் தெரிந்திருக்கிறது. இரண்டு மாதம் கழித்து உடல்நிலை சற்று தேறியதும் அழகிய சிங்கரைப் பார்க்க அவரது அலுவலகத்துக்கு வந்திருக்கிறார் சிவராமு. அவ்வப்போது சிங்கரைப் பார்க்க சிவராமு அங்கே வருவது வழக்கம். அன்றைக்குப் பார்த்து சிங்கருக்கு மற்றொரு விருந்தாளி.

விருந்தாளி ஒரு ஸ்ட்ரச்சுரலிச கொடுக்கு. சிவராமு அழகிய சிங்கரிடம் தனக்கு வந்த நோய், தான் தங்கியிருக்கும் சேரி, பன்றித் தொழுவம் பற்றியெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார். பொதுவாக, சிவராமுவின் பேச்சில் சுய இரக்கத்தின் சுவடே துளிக்கூட இருக்காது. உலக எழுத்தாளர்களுக்கு நிகரான எழுத்தாளன் என்கிற சுய மதிப்பீடும், அதன் அடிப்படையில் எழுந்த கர்வமும் சிவராமுவிடம் உண்டு.

ஒரே ஒரு சம்பவத்தை உதாரணமாகக் கூறலாம். இது இன்றளவும் சிறு பத்திரிகை எழுத்தாளர்களிடையே பேசப்படும் ஒரு சம்பவம். ஒரு முறை வண்ணதாசன் ஒரு நண்பரின் இல்லத்தில் எதேச்சையாக தர்மு சிவராமுவைச் சந்திக்க நேர்ந்துள்ளது. அப்போது வண்ணதாசன் 'நாம் இப்போதுதான் முதல் தடவையாகச் சந்திக்கிறோம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். எரிமலைப் பிழம்புக்கு முன்னால் இப்படிப்பட்ட 'பபிள்கம்' வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தால் எப்படி? தர்மு சிவராமு, வண்ணதாசனைத் திருத்தியிருக்கிறார்.

'நாம் சந்திக்கவில்லை. நீங்கள்தான் என்னைச் சந்தித்திருக்கிறீர்கள்'. மாஸ்டர் ஸ்ட்ரோக் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்... அது இதுதான்! சரி, அழகியசிங்கர் ஆபீசுக்கு வருவோம். சிவராமு தன்னைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவரிடம் விட்டேற்றியான ஒரு தொனி இருக்கும். யாருக்கோ, எப்பொழுதோ நடந்ததைப்போல் பேசுவார்...

இந்த nuances எல்லாம் ஸ்ட்ரச்சுரலிசு கொடுக்குக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? சமீபத்தில் ஒரு அமெரிக்கப் பத்திரிகையில் படித்த

https://t.me/tamilpdfebooks

விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது கொடுக்கு. அதாவது, அமெரிக்காவில்கூட சேரிகள் இருக்கிறதாம்! அதைக் கேட்டதும் சிவராமு கடும் சினத்துடன் 'Who is this idiot? Ask him to get out of my sight' என்று அழகிய சிங்கரிடம் கூறியிருக்கிறார்.

பிறகு, சிவராமுவுக்கு மஞ்சள் காமாலையைத் தொடர்ந்து பலவித வியாதிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தாக்கி அவரை அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டது. சாகக் கூடிய வயதே அல்ல. தமிழுக்கு அதிர்ஷ்டம் அவ்வளவுதான்.

ஆனால், அவர் மறைந்த செய்தி தமிழ்நாட்டில் ஒரே ஒரு பத்திரிகையில் ஸ்டாம்ப் சைசில் வெளிவந்தது. வேறு மொழியில் அவர் எழுதியிருந்தால் - ஏன் அவரே ஆங்கிலத்தில் சரளமாக எழுதக் கூடியவர்தான். நீங்கள் ஏன் ஆங்கிலத்தில் எழுதக் கூடாது என ஒரு முறை அவரிடம் கேட்டேன். என்னை நானே அப்படி அவமானப்படுத்திக்கொள்ள மாட்டேன் என்றார்.

ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தால் நிச்சயம் அவருக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்திருக்கும். நோபல் பரிசு பெற்ற ஜோஸஃப் ப்ராட்ஸ்கியைவிட சிவராமு சிறந்த கவிஞர் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. இதையும் ஒருமுறை அவரிடம் சொன்னேன். காதில் வாங்கிக்கொண்டாரா என்றுகூடத் தெரியாதபடி அவரிடமிருந்து ஒரு மௌனம்.

சிவராமு மறைந்தபின் எழுத்தாளர்களால் ஒரு அனுதாபக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அங்கேயும் அந்த ஸ்ட்ரச்சுரலிசக் கொடுக்கு பேச வந்தது. சிவராமுவின் கவிதை ஒன்றை எடுத்து அதை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் பிய்த்துப் போட்டு கட்டம் கட்டி, அம்புக் குறி பெருக்கல் குறியெல்லாம் போட்டு ஏதோ அல்ஜீப்ரா வாத்தியார் பாடம் நடத்துவதுபோல் பேசியது. கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த இரண்டு டஜன் எழுத்தாளர்களும் துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்று ஓடி விட்டனர். ஸ்ட்ரச்சுரலிசக் கொடுக்கு ஒரு necrophile ஆகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தபடி நானும் அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தேன்.

சென்ற மாதம் இரண்டு தினங்கள் ரீஃபிள் இல்லாமல் எழுத

https://t.me/tamilpdfebooks

முடியாமல் போனபோது சிவராமு பற்றிய ஞாபகம் வந்தது. என் சிரமத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவந்திகா தன்னுடைய பால் பாயிண்ட் பேனாவை கொடுத்துவிட்டுப் போனாள். சந்தேகத்துடன்தான் வாங்கினேன். எழுதிப் பார்த்ததும் ஊர்ஜிதமாகி விட்டது. அந்த மாதிரி பேனாவினால் ஹைக்கூதான் எழுதலாம். நானோ தினம் 40, 50 பக்கம் என்று எழுதுகிறவன். பத்து பக்கம் தாண்டுவதற்குள் கை வீங்கி விட்டது. அப்போது மற்றொரு விஷயம் ஞாபகம் வந்தது.

ஆறு மாதத்துக்கொரு முறை ஆயிரம் பக்க நாவல் எழுதும் பழக்கம் உள்ள எழுத்தாளர் ஒருவரை அவர் வீட்டில் சந்தித்து விட்டு வந்த நண்பர் அந்த எழுத்தாளரின் கையும் விரல்களும் அசைக்க முடியாதபடி வீங்கிக் கிடந்தது பற்றிச் சொன்னார்.

பார்க்கர் பேனாவினால் எழுதுவதே என் வழக்கம். ரீஃபிள் தீர்ந்து போனால் தெரு முனையிலுள்ள கடையில் கடன் வாங்கிக் கொள்ளுவேன். ஆனால், முந்தின மாதம் வாங்கிய இரண்டு ரீஃபிள்களுக்கான 70 ரூபாய் கொடுக்கப்படாமல் நிலுவையில் இருந்ததால் அந்தப் பக்கமே செல்ல முடியாமல் இருந்தது. இடப் பக்கமுள்ள கடைக்குச் செல்லலாம் என்றால் அங்கேயுள்ள மெடிகல் ஷாப்பில் டியூரெக்ஸ் வாங்கின வகையில் 80 ரூபாய் கடன் வைத்திருந்தேன்.

ஆக, இரண்டு நாட்கள் எழுதவில்லை.

இனி இது போன்ற சிக்கல் ஏதும் வராது. மணியிடம் சொல்லி நிறைய பேப்பர், ரீஃபிள், டியூரெக்ஸ் எல்லாம் வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

22. பாபா வரும்வரை சினிமாவுக்கே வர மாட்டேன்

Lepidopterist என்றால் வண்ணத்துப் பூச்சிகளை ஆராய்ச்சி செய்பவர் என்று பொருள். எனக்கு மிகப் பிடித்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான வளதிமீர் நபகோவ் ஒரு Lepidopterist. அவர் இலக்கியத்துக்குச் செய்த பங்களிப்பைவிட வண்ணத்துப் பூச்சி ஆய்வில் செய்த கண்டுபிடிப்புகள் அதிகம். இதற்காக அவர் ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் எல்லாம் அலைந்திருக்கிறார். உயிரைத் துச்சமாக மதித்து எங்கெங்கோ சுற்றியலைய வேண்டிய ஒரு சாகசக் கலையே வண்ணத்துப் பூச்சி ஆய்வு. இப்போதும் உலகெங்குமுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் வண்ணத்துப் பூச்சி ஆய்வு மாணவர்கள் நபகோவின் வண்ணத்துப் பூச்சிகளைக் கற்று வருகின்றனர்.

இதைப் போன்றதொரு கலையே Ornithology. பறவைகள் ஆய்வு. உலகில் இசை ரசிகர்கள் கோடிக் கணக்கில் உண்டு. அதே போல விளையாட்டு, இலக்கியம் என்று ஒவ்வொரு துறையிலும் பெரும்பான்மையான பங்கேற்பாளர்களும் ரசிகர்களும் உண்டு. ஆனால், ஆர்னிதாலஜிஸ்டுகள் மிகவும் சிறுபான்மையினர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் எனக்குத் தெரிந்து இரண்டு பேர் உள்ளனர். ஒருவர் எஸ். தியோடர் பாஸ்கரன். மற்றவர் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர்.

பலரும் நினைப்பதுபோல் (அப்படியெல்லாம் யாரும் இந்த விஷயத்தை சீரியஸாக எடுத்துக்கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை என்பது வேறு விஷயம்!) ஆர்னிதாலஜி என்பது வெறும் பொழுதுபோக்கு அல்ல. அது ஒரு passion. அது ஒரு கலை. அது ஒரு வாழ்க்கை முறை. இந்தத் துறையில் சலீம் அலி ஒரு legend என்று சொல்வார்கள்.

சமீபத்தில் ஆங்கில நாளேடு ஒன்றில் வேட்டக்குடி பறவைகள்

https://t.me/tamilpdfebooks

சரணாலயத்துக்கு சைபீரியாவில் இருந்து 1600 gharghany ducks வந்திருக்கின்றன என்று படித்தேன். அதேபோல் 1200 வாத்துகள் (geese) திபெத்தில் இருந்து வந்துள்ளன. இது ஒரு பரவச அனுபவம் என்கிறேன். நினைத்துப் பாருங்கள். சைபீரியா எங்கே இருக்கிறது? அரியலூரிலிருந்து 35 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கும் வேட்டக் குடியிலிருந்து சைபீரியா எத்தனை ஆயிரம் கிலோ மீட்டர் தூரம் இருக்கும்?

ஆறறிவு படைத்த மனிதன் ஆகாய மார்க்கத்தை வெற்றி கொள்ள எவ்வளவு நூற்றாண்டுகள் பிடித்தன? வேட்டக்குடியிலிருந்து சைபீரியா சென்றடைய அவனுக்கு எவ்வளவு நவீன தொழில்நுட்ப வசதிகள் தேவைப்படுகின்றன?

அதில்கூட எவ்வளவு பிரச்னை இருக்கிறது பாருங்கள். வழியில் யாரேனும் தீவிரவாதிகள் இந்தியச் சிறைகளில் இருக்கும் தமது சகாக்களை விடுவிப்பதற்காக விமானத்தைக் கடத்தி விடக் கூடும்! அல்லது பிளாஸ்டிக் கத்தியால் விமானத்தைக் கடத்திச் சென்று எதிரி தேசத்தின் வானளாவிய கட்டிடம் ஒன்றின்மீது மோதச் செய்து பத்தாயிரம் பேரைக் கொன்று விட முடியும்!

பறவைகளின் உலகில் இந்தப் பிரச்னையெல்லாம் இல்லை. மதமில்லை. தேசமில்லை. போரில்லை. சிறைச்சாலைகள் இல்லை. ஆயுதங்கள் இல்லை. வெடிகுண்டுகளை யாரும் உடம்பில் கட்டிக்கொள்வதில்லை. ஆயிரக்கணக்கான பேரை உயிரோடு கொளுத்துவதில்லை.

நினைக்க நினைக்க அதிசயமாக உள்ளது. எப்படி அந்தப் பறவைகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் சைபீரியாவில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வேட்டக்குடிக்கு வந்து தங்கிவிட்டு, பிறகு துல்லியமாக சைபீரியாவுக்குத் திரும்புகின்றன? வழியில் அவை இளைப்பாறுமா? திசை அறியுமா? உணவருந்துமா?

பறவைகள் விஷயத்தில் மற்றொரு பரவசம் உள்ளது. ஒரு அபூர்வமான பறவையைப் பற்றிப் படிக்கிறோம். அதையே நேரில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது ஏற்படுவது ஒரு ecstasy!

தமிழ் மொழி பறவைகள் விஷயத்தில் மிகவும் பலவீனமாக

https://t.me/tamilpdfebooks

இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, stork, heron, egret என்பவை மூன்று வெவ்வேறு பறவையினங்கள். ஆனால், தமிழ் அகராதியில் கொக்கு, நாரை என்றே காண முடிகிறது. Ibis என்று ஒரு பறவை உள்ளது. இதற்கும் நாரை என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த ஈபீஸ் பறவையை பண்டைய எகிப்தியர்கள் வழிபட்டுள்ளனர். இந்த எகிப்திய வார்த்தையைத்தான் ஆங்கிலேயர்கள் அப்படியே தம்முடைய வார்த்தையாக எடுத்துக்கொண்டுள்ளனர். இப்போது ஈபிஸ் என்பது ஆங்கில வார்த்தை. ஆனால், தமிழ் அகராதியில் மட்டும் ஈபிஸ் என்ற பறவையை/வார்த்தையை ஒதுக்கிவிட்டு நாரை என்றே பொத்தாம் பொதுவாகக் குறிப்பிடுகிறோம். இது ஒருவகை குறுகிய மனப்பான்மையைக் காட்டவில்லையா?

Cormorant என்று ஒரு பறவை. இது பார்ப்பதற்கு loon பறவை மாதிரி இருக்கும். ஆனால் loon இல்லை. இப்போது தமிழ் அகராதி கொர்மராண்ட் என்பதற்கு கடல் வாழ் பறவை என்றும், loon என்பதற்கு நீர்வாழ் பறவை என்றும் தெரிவிக்கிறது. கொர்மராண்ட் என்பது ஃப்ரெஞ்ச் வார்த்தை. இது Corvus Marinus என்ற லத்தீன் வார்த்தையில் இருந்து உருவானது. Corvus Marinus - கடல்வாழ் அண்டங்காக்கை (Sea Raven) கொர்மராந்த் என்ற ஃப்ரெஞ்ச் வார்த்தையை ஆங்கிலேயரும் எடுத்துக் கொண்டு விட்டனர். நாம் மட்டுமே நீர் வாழ் பறவை, நிலம் வாழ் பறவை என்று adjectiveகளால் அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆர்னிதாலஜியிலிருந்து மொழியியலுக்குச் சென்று விட்டேன். Sorry.

* * *

பெண்களுக்கு நம் நாட்டில் பொழுது போக்க வாய்ப்புகள் கம்மி. அதன் பயனைச் சமீபத்தில் நன்றாக அனுபவித்தேன்.

'சினிமாவுக்குப் போகலாமே' என்றாள் அவந்திகா.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. சினிமாவுக்குச் செல்வதை முற்றாகத் தவிர்ப்பவள் அவந்திகா. ஒரே விதிவிலக்கு ரஜினி. நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து கடைசியாகப் பார்த்த படம்: படையப்பா. அதற்குப் பிறகு ரஜினி படம் தராததால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களுள் எங்களுடையதும் ஒன்று.

https://t.me/tamilpdfebooks

‘ஏன் தியேட்டருக்குச் சென்று சினிமா பார்க்க உனக்கு விருப்பமில்லை?’ என்று ஒருநாள் அவந்திகாவிடம் கேட்டேன். அவள் சொன்ன பதில் சுவாரசியமாக இருந்தது.

தியேட்டரில் ஐநூறு பேருக்கு மேல் ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து படம் பார்க்கிறோம். ஆக, அவ்வளவு பேரின் மூச்சுக் காற்றைத்தான் நாமும் சுவாசிக்க வேண்டியுள்ளது. எவ்வளவு unhygienic ஆன சமாச்சாரம் இது!

இருந்தாலும் இதையெல்லாம் மீறி ஒருநாள் நானும் அவந்திகாவும் சினிமாவுக்குச் சென்றோம்.

பள்ளிக்கூடங்களில் போடும் ட்ராமாவைப் போலிருந்தது அந்தச் சினிமா.

‘இனிமேல் பாபா வரும் வரை சினிமாவுக்கே வர மாட்டேன் சாரு’ என்றாள் அவந்திகா.

தமிழ் சினிமா இண்டஸ்ட்ரி இவ்வளவு sick industryயாக மாறி விட்டதா என வியப்பாக இருந்தது.

சொல்ல மறந்து விட்டேனே. நாங்கள் பார்த்த படம் சார்லி சாப்ளின். தமிழ் சினிமாக்காரர்களுக்குச் சார்லி சாப்ளின் மீது என்ன கோபமோ!

* * *

சிறு பத்திரிகை வட்டத்தில் சில முக்கிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளது வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

வட்டம் பெரிதாகியுள்ளது. முதல் மாற்றம். சிறு பத்திரிகைக்காரர்களின் ஜனத் தொகை இந்தியாவில் புலிகளின் எண்ணிக்கையைப்போல் முன்பு அருகியிருந்தது. டைனோசர், யாளி போன்ற மிருகங்களைப்போல் extinct ஆகிவிடுமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால், பத்து ஆண்டுகளில் என்ன ஒரு மாற்றம்!

இன்றைய தேதியில் ஒரு டஜன் சிறு பத்திரிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதிலும் glossyயாக. முன்புபோல் இலவசமாக அனுப்பப்படுவதில்லை. வல்லிக்கண்ணன், தி.க.சி. கடிதங்களைக் காணோம். (சிறு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் உஷாராகி விட்டார்களா, என்ன?)

https://t.me/tamilpdfebooks

மாதம் பத்துப் பதினைந்து புத்தகங்கள் வெளியாகின்றன. இதற்கே மாதாந்திர பட்ஜெட்டில் ஆயிரம் ரூபாயை தனியாக ஒதுக்க வேண்டியுள்ளது. ஒரு சிறு பதிப்பகம் ஒரே ஆண்டில் எண்பது புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளது. மற்றொரு சிறு பத்திரிகை பெரும் பத்திரிகையாக மாறி விட்டது. அல்லது மாறிக் கொண்டு வருகிறது. சிறு பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் சினிமாவுக்குக் கதை எழுதுகிறார்கள். சிறு பத்திரிகைகளுக்குக் கதை அனுப்பினால் 'பிரசுரிக்க இயலாமைக்கு வருந்துகிறோம்' என்ற குறிப்புடன் திரும்பி வருகிறது. இதெல்லாம் முன்பு கனவில்கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாதவை. மேட்டர் இல்லாமல் அலைவதுதான் முந்தைய வழக்கம்.

ஆனால், ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த விஷயம். முன்பு சிறு பத்திரிகையாளர்கள் சிறு பத்திரிகை மூலமாக உருவான அதிகாரத்தை நிராகரித்தார்கள்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'இலக்கிய வெளிவட்டம்' என்று சிறு பத்திரிகையை நடத்தி வந்த நடராஜன், வத்ராயிருப்பு என்ற ஊருக்குப் பக்கத்திலுள்ள புதுப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் ஒரு டீக்கடையில் டீ போடும் பணியாளாக வேலை செய்து வந்தார். பிறகு டைலராக இருந்தார். டைலர் என்றால் ஏதோ பெரிய அளவில் அல்ல. கிழிந்த ஜாக்கெட்டுகளுக்கு ஒட்டுப் போடுவதே நடராஜன் டைலரின் பிரதான வேலை.

சிறு பத்திரிகை வரலாற்றில் இப்படி நூற்றுக்கணக்கான களப் பலிகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

ஆனால், இன்று சிறு பத்திரிகை என்பது அதிகாரமாக மாறியுள்ளது. எனவே அதன் விளைவான ஊழலும் இன்ன பிற அதிகார அடையாளங்களும் வந்து ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டன.

எழுத்தாளன் என்பவன் iconoclast ஆக இருக்க வேண்டியதென்பது ஒரு அடிப்படையான தேவை. சமூகத்தின் அனைத்து மதிப்பீடுகளையும் கேள்வி கேட்க வேண்டியவன் எழுத்தாளன். ஆனால், இன்றைய நிலைமை அப்படியில்லை. வெகுஜன கலாச்சார மதிப்பீடுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவராக இருக்கிறார் சிறு பத்திரிகை எழுத்தாளர். நெற்றியில் விபூதியுடன் கோவிலை வலம் வருகிறார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

தன்னுடைய நாவல் வெற்றி பெற்றால் நேர்த்திக் கடன் செய்வதாக வேண்டிக்கொள்கிறார். அதையும் முன்னுரையிலேயே குறிப்பிட்டு விடுகிறார் (நேர்மை!).

பெயர் சொல்லி அழைப்பதென்பதே சிறு பத்திரிகை கலாச்சாரம். முப்பது வருட வித்தியாசம் இருந்தாலும் சுந்தர ராமசாமியை சு.ரா. என்றே அழைப்பேன். வெங்கட் சாமிநாதனை Sam என்றே அழைப்பேன். ஆனால், சு.ரா.வே இப்போது ஒரு அரசியல் தலைவரை அவரது பட்டப் பெயரைக் குறிப்பிட்டு எழுதுகிறார். காலச்சுவடிலும்கூடப் பட்டப் பெயர் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அந்த அரசியல் தலைவரின் குடும்பத் தொலைக்காட்சியில்கூட பட்டப் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றனர். அதேபோல் சிறு பத்திரிகை வட்டாரத்தில் முன்பு 'சார்' என்ற வார்த்தை புழங்கியதே இல்லை. இடதுசாரிகளிடம் காணக் கூடிய தோழமை உணர்வே முன்பு இருந்தது. இப்போது போனில் பேசும்போதுகூட எழுந்து நின்று குளிரில் நடுங்குவதுபோல் பவ்வியமாக சார் சார் என்கின்றனர்.

படிப்பு போய் விட்டது; அனுபவம் மட்டுமே போதும் என்றாகி விட்டது. இந்த 'அனுபவ எழுத்தாளர்கள்' பற்றி ரவிக்குமார் ரசமான உதாரணம் ஒன்று சொன்னார். நெருப்பு சுடும் என்பது ஒரு அனுபவம். இந்த அனுபவத்தை பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு ஆதி மனிதன் சொல்லி விட்டான். ஆக, இதே அனுபவத்தை அதாவது நெருப்பைத் தொட்டால் சுடும் என்ற பழைய விஷயத்தை இப்போது 2002இலும் எழுதினால் என்ன அர்த்தம்?

அரைத்த மாவையே அரைப்பது இங்கே வழக்கமாகி இருக்கிறது. அனுபவம்! என்ன செய்வது?

https://t.me/tamilpdfebooks

23. வீணாய்ப் போன எழுத்தாளனின் வீ.ஆர். அனுபவங்கள்!

நான் டி.வி. பார்ப்பதில்லை. செய்திகளுக்காகக்கூட அதன் பக்கம் செல்வதில்லை. இன்னமும் நாளேடுகளில் செய்தி வாசிக்கும் அபூர்வ பிராணிகளுள் நானும் ஒருவன். செப்டம்பர் 11 பயங்கரத்தைக்கூட மறுநாள் செய்தித்தாளில் பார்த்தே அறிந்து கொண்டேன். சில சமயங்களில் கோவையிலுள்ள என் நண்பரும் மலையாளக் கவிஞருமான விஜயகுமார் குனிசேரி இரவு பதினோரு மணிக்குமேல் போன் செய்து முக்கிய செய்தியாக இருந்தால் சொல்லுவார்.

ஆனால், ஒரு மாற்றத்துக்காக அவ்வப்போது எஃப்.டி.வி., எம்.டி.வி. வி.சேனல், டிஸ்கவரி போன்றவைகளைப் பார்ப்பேன்.

எஃப் டிவியைப் பார்க்கும்போது எனக்குத் தோன்றிய கருத்துக்கள் இவை:

1. பல சமயங்களில் பெண்கள் முழு நிர்வாணமாக நடந்து செல்கிறார்கள். எனக்கு அதில் செக்ஸ் தெரியவில்லை. (ஆனால் ‘மலே மலே’வில் மலையளவு செக்ஸ் இருந்தது).
2. பெண் சுதந்திரம் பேசும் இக்காலத்தில் ஆண்களுக்கு எஃப் டி.வி.யில் சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகிறது. ஆண்கள் நிர்வாணமாக வரும்போது ஆண்களின் ஜனனேந்திரியம் கம்ப்யூட்டர் கட்டங்களால் மறைக்கப்படுகிறது.
3. சினிமா சென்சார்ஷிப் பற்றி இவ்வளவு கவலைப்படும் அரசு முழு நிர்வாணத்தை எந்த வகையில் அனுமதிக்கிறது?
4. அழகான பெண்களை அதிகம் பார்க்க முடிவதில்லை. எஃப் டிவியில் வருபவர்களை விட நம் எத்திராஜ் கல்லூரிப் பெண்கள் அழகு.

https://t.me/tamilpdfebooks

5. தத்துவத்தில் மட்டுமே நிர்வாணம் அழகு. பௌதிகத்தில் நிர்வாணம் அழகில்லை. உடை உடுத்திய பெண்ணே அழகு.

6. ஒருவேளை, ரசனை என்பதே பழக்கத்தின்பாற்பட்டதோ என்னவோ!

சமயம் கிடைத்தால் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வீ-சேனலில் வரும் Week

ends என்ற நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கிறேன். ஒரு ஞாயிறன்று Bruce

Springsteenஇன் இசை நிகழ்ச்சி. ஸ்ப்ரிங் ஸ்டீனின் குரலையும் அவரது பாடல்களையும் கேட்டபோது ஏதோ தேவ லோகத்தின் தேசிய கீதம் என்றே தோன்றியது. சாமி வந்து ஆடுபவர்களிடம் மட்டுமே காணக்கூடிய அத்தனை தீவிரம் அவர் பாடும்போது இருந்தது. நரம்புகள் புடைத்து வெடித்து விடுமோ என ஐயப்படக்கூடிய அளவுக்கு உணர்ச்சித் தீவிரம், அவ்வளவு உருக்கம். ஒரு கணம் குருதிப் புனல் லாவா செம்பிழம்பாக பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. மறுகணம் தண்ணென்று குளிர்ந்த ஓடை. தென்றலின் சிலுசிலுப்பு. மலையடிவாரத்தின் ஏகாந்தம். கடலின் ஆர்ப்பரிப்பு. ஆகாச மௌனம். எல்லாம் கூடியதாக... இதைக் கேட்கும் மனிதர்கள் எங்ஙனம் போரில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று ஆச்சரியம் எழுந்தது.

* * *

ஒருநாள் ஜீன்ஸ், டீ ஷர்ட். (இரண்டுமே எனக்குப் பிடித்த கறுப்பு நிறம், இரண்டுமே Lee) உட்லேண்ட் ஹை ஹீல்ஸ் ஷூ சகிதம் பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அப்போது யதேச்சையாக அந்தப் பக்கம் வந்த என் நண்பர் நடேஷ் (ஓவியர்) 'எங்கே?' என்று கேட்டார். 'பென்ஷன் வாங்குவதற்காகக் கிளம்பினேன்' என்றேன்.

'அடக் கடவுளே... இந்த வி.ஆர்.எஸ். வந்தாலும் வந்தது. பென்ஷன் வாங்குபவர்களின் கோலம் இப்படி மாறி விட்டதே' என்று ஆச்சரியமடைந்தார் நடேஷ்.

'எப்படி?'

'வேறென்ன? முன்பெல்லாம் பென்ஷன் வாங்கச் செல்பவர் என்றால் - கூன் விழுந்த முதுகு, மூக்குக் கண்ணாடி, கையில்

https://t.me/tamilpdfebooks

கைத்தடி, குழி விழுந்த கன்னம் என்று ஒரு தாத்தாவின் ஞாபகமே வரும். இப்போ பாருய்யா என்னமா மாறிப் போச்சு!'

பிரபஞ்சத்தின் அதிஅற்புத சிருஷ்டி பெண்தான் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை. அந்தச் சிருஷ்டிகளுடன் பேசுவதும் பழகுவதும் அவர்களுடன் இருப்பதும் எனக்குப் பிடிக்கும்.

ஒருநாள் என் நண்பருக்குப் போன் செய்தேன். 'அவர் தற்சமயம் இல்லை' என்றாள் அந்தப் பெண். அப்போதுதான் அவள் குரலை முதல்முறையாகக் கேட்கிறேன். 'நீங்கள் யார்? இங்கே புதிதா? உங்கள் பெயர் என்ன?'

'சார்... எல்லோரும் டெலிபோன் ஆபரேட்டர் என்று ஒரு மெஷின்தான் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறார்கள். நீங்கள்தான் முதல் முதலில் என் பெயரைக் கேட்கிறீர்கள்...'

'உங்கள் பெயர் மலையாளியைப்போல் உள்ளதே. நீங்கள் மலையாளியா?'

'இல்லை. தெலுங்கு.'

'அட, என்ன ஆச்சரியம்... நானும் தெலுங்குதான்.'

தெலுங்கில் பேசத் தொடங்குகிறாள்.

'ம்ஹூம்... தெலுங்குதான். ஆனால், தெலுங்கு தெரியாது' இப்படியே பேச்சு தொடர்கிறது.

திடீரென்று நான் கேட்கிறேன். 'என்ன நீங்கள் காலையில் சாப்பிடவில்லையா?'

'அட, எப்படி அவ்வளவு சரியா கண்டுபிடிச்சீங்க?'

இதுதான் கடவுளின் கருணை என்பது! கடவுளை நம்பாத என் போன்ற நாத்திகர்களுக்குத்தான் கடவுளின் அனுக்கிரகம் உண்டு போலும்! சாதாரணமாகக் கேட்ட ஒரு விஷயத்தைக்கூட அர்த்தமுள்ளதாக ஆக்கி விடுகிறார் பாருங்கள்...

'உங்க குரல் 'வீக்'காக இருந்தது. அதை வைத்துக் கேட்டேன். அது சரி. ஏன் சாப்பிடவில்லை? சாப்பிடாமல் எப்படி வேலை செய்வது? காலைச் சாப்பாட்டை ஸ்கிப் பண்ணவே கூடாதே?'

https://t.me/tamilpdfebooks

‘கரெக்ட்தான். ஆனால், தினமும் உப்புமான்னா போரடிக்குதே.’

‘ஏன்? வீட்டில் வேறு எதுவும் செய்ய மாட்டார்களா?’

‘வீடு இல்லை. ஹாஸ்டல்.’

இப்படியே உரையாடல் தொடர்கிறது. அவளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் என்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இருவரும் பகிர்ந்துகொண்டோம். அவளுடைய சொந்த ஊர் சித்தூர். அம்மாவை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார் அப்பா. இந்தப் பெண் எப்படி எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு பட்டினி கிடந்து படித்து முன்னுக்கு வரும் வேளையில் இருபதாவது வயதில் ஒரு ஜெர்மன்காரனைக் காதலித்து (அது எப்படி நடந்தது என்று நான் கேட்கவில்லை. அனாவசியமாக தோண்டித் துருவுவது என் வழக்கமல்ல) ஜெர்மனி சென்று அங்கே வாழ்ந்து அதன்பின் இரண்டு ஆண்டுகளில் விவாகரத்து ஆகி இந்தியா திரும்பி - இப்போது இந்த இடத்தில் பணி. 22 வயதில் இவ்வளவு அனுபவங்கள்.

ஜெர்மனியில் Essen என்ற ஊரில் இருந்தாளாம். அது Dusseldorf பக்கத்தில் இருக்கிறது. நான் ஜெர்மனி போயிருந்தபோது, டுஸல்டார்ஃப் சென்றிருந்தேன். அந்த ஊருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வூப்பர்ட்டால் என்ற ஊரில் நான் தங்கியிருந்தேன். வூப்பர்ட்டாலின் இரண்டு விசேஷங்கள். அது எங்கெல்ஸ் வாழ்ந்த ஊர். அவருடைய வீடும் தொழிற்சாலையும் இன்னமும் அப்படியே பாதுகாக்கப்படுகின்றன. எங்கெல்ஸின் வீட்டில் நான் செய்த ஒரு தவறு வாழ்வில் மறக்க முடியாத ஒன்று. நினைத்து நினைத்துக் கூச வேண்டிய ஒரு செயல். அதை அப்புறம் சொல்கிறேன்.

வூப்பர்ட்டாலின் மற்றொரு விசேஷம். அந்த ஊரின் தொங்கும் ரயில்.

‘நீங்கள் அந்தத் தொங்கும் ரயிலில் போயிருக்கிறீர்களா?’

சுமார் ஒன்றரை மணி நேரம் பேசினோம்.

இரண்டு தினங்கள் கழித்து காலை பத்து மணிக்குப் போன் செய்தேன். (பத்தரைக்குத்தான் என் நண்பர் வருவார் என்று தெரியும்). அவள் குரலைக் கேட்டதும் ‘குடன்டாஹ்க்’ என்றேன். அவளுக்கு யார் என்று புரியவில்லை. ஒரு கணம் திகைத்து ‘குடன்டாஹ்க்’ சொல்லிவிட்டு ஜெர்மனிலேயே பேச ஆரம்பித்து விட்டாள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

'அம்மணி... அம்மணி பொறு. ஜெர்மனில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரே வார்த்தை அதுதான்.'

நான் என்று தெரிந்ததும் அவளுக்குச் சிரிப்பு தாங்க முடியவில்லை.

ஆறு மாதமாகிவிட்டது இது நடந்து. இப்போது இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டோம்.

* * *

'வீ.ஆர். கொடுத்து விட்டு வீட்டில் என்ன செய்கிறீர்கள்? பொழுது எப்படிப் போகிறது?'

பலரும் கேட்கும் இந்தக் கேள்வி என்னை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. காரணம் - இன்னும் படிக்க வேண்டிய புத்தகங்கள் மூன்று ஆயுள் இருந்தாலும் போதாது என்ற அளவுக்குச் சேர்ந்துள்ளன.

இன்னும் கேட்க வேண்டிய இசை.

இன்னும் செல்ல வேண்டிய இடங்கள்.

இன்றைய தேதியில் கடந்த பத்து தினங்களாக வாசிக்கப்படாத நாளேடுகள் என் முன் குவிந்து கிடக்கின்றன.

எத்தனை ரயில் பெட்டிகளில் மக்கள் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார்கள் - எத்தனை முன்னாள் மந்திரிகள், பிரதம மந்திரிகள் ஊழல் வழக்கிலிருந்து சரியான ஆதாரமில்லாமல் விடுவிக்கப்பட்டார்கள் - எத்தனை எழுத்தாளர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள் - எத்தனை உண்டியலில் தொண்டர்கள் தங்கள் தலைவருக்காக நாக்கையும் பிற உறுப்புகளையும் அறுத்து காணிக்கை செலுத்தினார்கள் என்றெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள மனசு பரபரக்கிறது. ஆனாலும் நேரமில்லை.

பல சமயங்களில் தொலைபேசியின் ரிசீவரைக்கூட எடுத்து வைத்துவிட்டே எழுதவும் படிக்கவும் செய்கிறேன்.

என் ஆதர்ச எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான கஸான்ஸாகிஸின் Report to Creco என்ற நாவல் ஞாபகம் வருகிறது. அதுதான் அவரது கடைசி நாவல். அதற்கு முன்னுரை எழுதியிருப்பவர் கஸான்ஸாகிஸின்

https://t.me/tamilpdfebooks

மனைவி. அதில் அவர் குறிப்பிடும் ஒரு விஷயம் என்னை நெகிழ்ச்சியுறச் செய்தது.

கஸான்ஸாகிஸ் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறார். மரணப் படுக்கை. இன்னும் கொஞ்ச தினங்கள்தான் என்று தெரிந்து போகிறது. அப்போது கஸான்ஸாகிஸ் தன் மனைவியிடம் சொல்கிறார்.

‘எனக்கு இன்னும் ஒரு நாவல் முடிக்க வேண்டியுள்ளது. அதற்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு ஆண்டு தேவைப்படும். ஆனால், என்னிடம் இருப்பதோ ஒரு சில தினங்கள். தெருவுக்கு ஓடிச் சென்று எல்லோரிடமும் அவரவர் ஆயுளில் ஒவ்வொரு தினத்தை யாசகம் கேட்கத் தோன்றுகிறது. அப்படிக் கிடைத்தால் அந்த நாவலை முடித்து விடுவேன்.’

மகாபாரதத்தில் கர்ணனும் கிருஷ்ணனும் இறுதியாகச் சந்திக்கும் தருணத்தைப் போன்றதொரு காவிய சோகம் ததும்பும் அற்புதக் கணத்தை கஸான்ஸாகிஸ் எழுத்தில் மட்டுமல்லாது தன் வாழ்வின் இறுதி நேரத்தில்கூட நமக்கு வழங்குகிறார்.

கஸான்ஸாகிஸ் எழுத நினைத்த அவருடைய கடைசி நாவல் எழுதப்படாமலேயே காலப் பெருவெளியில் கரைந்து போனது.

* * *

எதுகை மோனையோடு இப்படி ஒரு தலைப்பு வைக்கலாம். வீணாய்ப் போன எழுத்தாளனின் வீ.ஆர். அனுபவங்கள்!

பகல் பொழுதுகளில் வீட்டில் இருப்பதால் சில வித்தியாசமான அனுபவங்கள் நேர்கின்றன.

தெருவின் எதிர் சாரியில் ஒரு வீட்டில் நாய் ஒன்று உள்ளது. அதன் சொந்தக்காரர்கள் யாவரும் காலையில் வெளியே சென்று விடுவார்கள். நாய் மட்டும் தனியாகக் கிடக்கும். அந்தத் தனிமையை விரட்டவோ என்னவோ, நாள் முழுவதும் ஊளையிட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஊளை சலிப்புற்றால் குரைக்கத் துவங்கும்.

எதிர் ஃப்ளாட்டில் தொலைக்காட்சியில் உச்ச சப்தத்தில் அம்மன் பாடல்கள் ஒலிக்கும். அம்மன் பாடல்களுக்கென்றே பிரத்தியேகமாக

https://t.me/tamilpdfebooks

ஏதேனும் சேனல் உள்ளதா என்ன? அரை மணி நேரம் கேட்டால் போதும், நாத்திகர்களுக்கே சாமி வந்து விடும். அதே வீட்டில் ஒரு குழந்தை உள்ளது. மூன்று வயது. அம்மன் பாடல்களையும் மீறிக்கொண்டு அமானுஷ்ய சத்தத்தில் அழும். அழுகை விட்டுவிட்டு நாள் முழுதும் தொடரும்.

பக்கத்திலுள்ள ஏதோ ஒரு வீட்டில் நாள் தவறாமல் தினந்தோறும் மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு அலாரம் அடிக்கும். சரியாக ஒரு மணி நேரம் அந்த அலாரம் அடித்து ஓயும். அதன் விளைவாக இப்போது என் மண்டையில் எப்போதுமே அலாரம் ஒலித்துக் கொண்டே இருப்பதுபோல் ஒரு உணர்வு. அவந்திகாவிடம் சொன்னேன். அவள் மிகுந்த விசனத்துடன் ‘வாருங்கள்... சைக்கிரியாட்ரிஸ்ட்டைப் பார்ப்போம்’ என்றாள்.

‘அட ஏம்ப்பா நீ வேறே... ஏற்கெனவே அவனவன் என்னை மன நோயாளின்னு எழுதிக்கிட்டிருக்கான். இப்போ சைக்கியாட்ரிஸ்டைப் பார்த்தேன்னு தெரிஞ்சது... அவ்வளவுதான். சுத்தமா ஏர்வாடின்னே முடிவு கட்டிருவானுங்க’ என்றேன் பயத்துடன். இன்னமும் அலாரம் ஒலித்துக்கொண்டேதான் இருந்தது.

இப்படிப் பேய், பிசாசு, கடவுள், அலாரம், நாய் என்று பலவிதமான ஜீவிகள் எழுப்பும் decibal paradiseஇல் வாழும் போது மற்றொரு இன்ப அதிர்ச்சி வந்து கதவைத் தட்டும். திறந்து பார்த்தால் நாக்கில் வேல் குத்திக்கொண்டு அம்மனுக்கு வேண்டுதல்! இல்லாவிட்டால் வேகாத வெய்யிலில் டை கட்டிக் கொண்டு வேர்க்க விறுவிறுக்க ஒரு இளைஞன். சேல்ஸ் மேன்களுக்கே உரிய ஆங்கிலத்தில் கார்பெட் வேண்டுமா, புது வகை மிக்ஸி வேண்டுமா, திரைச் சீலை வேண்டுமா என்று ஒவ்வொருத்தராக க்யூவில் வருவதுபோல் சொல்லி வைத்துக் கொண்டு வருவார்கள். ஒரு முறை ஃபில்டர் வேண்டுமா என்று வந்தான் ஒருவன். டீ வடிகட்டுவோமே அந்த ஃபில்டர். நானும் எதிர்வீட்டு நாயாக மாறி குலைத்தேன்.

பிறகு ஒரு முடிவு செய்தேன். இனிமேல் காலிங் பெல் அடித்தால் கதவைத் திறப்பதில்லை என்று. முடிவெடுத்த முதல் தினம். அன்றைக்கு என்று பார்த்து அடிக்கடி காலிங் பெல் அடித்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

தொடர்ந்து விடாமல் அடித்தது. தீர்மானமாக திறப்பதே இல்லை என்று எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். மாலையில் வெளியே கிளம்பி வந்த போது மேலே மூன்றாவது மாடியிலிருந்து ஒரு குரல். என்னை நிற்கச் சொல்லி சைகை செய்து விட்டு ஒரு கவருடன் கீழே இறங்கி வந்தாள் அந்தப் பெண். அவள் ஒரு மலையாளி. ஒரு வார்த்தைகூடத் தமிழ் தெரியாது. பிறருக்கு உதவும் அபூர்வ குணத்தால் எங்கள் அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்பில் மிக நல்ல பெண்மணி என்று பெயர் எடுத்திருப்பவள்.

அவள் மலையாளத்தில் சொன்னது எனக்குப் புரியவில்லை. என்றாலும் நன்றி சொல்லி கவரை வாங்கிக்கொண்டேன். அடக் கடவுளே.. அது ஒரு பதிவுத் தபால்! அதை அந்தப் பெண் எனக்காக வாங்கியிருக்கிறாள். கீழே வந்து என்னிடம் கொடுப்பதற்காகத்தான் இத்தனை முறை அழைப்பு மணியை அடித்திருக்கிறாள். மூன்றாவது மாடியிலிருந்து எத்தனை முறை ஏறி இறங்கியிருக்க வேண்டும்? அதிலும் அது என்ன தபால் தெரியுமா? நான் வேலை பார்த்த அலுவலகத்தில் இருந்து எனக்குச் சேர வேண்டிய வீ.ஆர். தொகை இரண்டு லட்சம் எவ்வித வில்லங்கமும் இல்லாமல் எனக்குக் கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவிக்கும் தகவல் அடங்கிய கடிதம்! இது மட்டும் எனக்குக் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் இந்தப் பணத்தைப் பெறுவதற்கு ஆறு மாதம் ஆகியிருக்கும். தாசில்தார் ஆபீசில் சாதிச் சான்றிதழ் வாங்குவதும் இதுவும் ஒன்று!

கதவைத் திறக்கக் கூடாது என்ற முடிவை ஒரே நாளில் கை கழுவி விட்டு இப்போது மீண்டும் பழையபடி கதவைத் திறந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று... பாத்ரூமிலிருந்து ஈரத்துடன் பளிங்குத் தரையில் ஓடி வந்து கதவைத் திறப்பதற்கு செம ட்ரெய்னிங் வேண்டும்!

https://t.me/tamilpdfebooks

24. சாந்தா ஃபே சந்திப்புகள்

அமெரிக்காதான் நான் செல்ல விரும்பும் கடைசி தேசமாக இருக்கும். அந்த அளவுக்கு அமெரிக்கா என்னைப் பீதியூட்டுகிறது. பள்ளி மாணவர்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொள்கிறார்கள். டீச்சரை ஐந்தாறு பேராகக் கற்பழித்து இரும்புக் குழாயினால் அடித்துக் கொல்கிறார்கள். இரவில் தனியாக நடமாட முடியவில்லை. அமெரிக்கா எவ்வளவு பணக்கார தேசமோ அந்த அளவுக்கு வன்முறை கூடியதாகவும் உள்ளது.

ஆனாலும் அமெரிக்காவின் தெற்கு மாநிலங்களான நியூ மெக்ஸிகோ, டெக்ஸஸ் மற்றும் அரிஸோனாவைப் பார்க்கப் பெரிதும் விரும்புகிறேன். அதிலும் குறிப்பாக நியூ மெக்ஸிகோ. அடிக்கடி அங்கே சென்று வரும் வெங்கடேஷ் அது பற்றி நிறையவே சொல்லியிருக்கிறார்.

உலகில் புராதன மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் ஒன்று நியூ மெக்ஸிகோ. இன்னமும் அதன் அழிவுகளை நாம் காண முடிகிறது.

நியூயார்க் போன்ற நகரங்களின் வாழ்க்கைக்கும் நியூ மெக்ஸிகோவுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. காரணம் நியூ மெக்ஸிகோ, ஸ்பானிஷ் பின்னணி கொண்டது. தென் அமெரிக்க கலாச்சாரத்துக்கும் கீழை நாடுகளுக்கும்தான் நியூ மெக்ஸிகோவின் வாழ்வுடன் இணைத் தன்மைகள் காண முடிகிறதே தவிர, அமெரிக்காவுடன் அல்ல. அமெரிக்காவிலேயே Colored மக்களை இங்கேதான் பார்க்க முடிகிறது. வெள்ளையோ கறுப்போ அல்ல, தாமிர நிறம்.

நியூ மெக்ஸிகோ ஜியாலஜிகாரர்களின் சொர்க்கம். உலகின் ஆதி பூமியை இங்கேதான் பார்க்க முடியும். பூமியெங்கும் பாறை மலைகளே (rocks) நிறைந்துள்ளன. Ship Rock என்று ஒரு மலை உள்ளது. பழங்குடியினர் இதற்கு வைத்திருக்கும் பெயர் 'இறக்கை மலை'. இந்த

https://t.me/tamilpdfebooks

மலையின் வயது 30 மில்லியன் ஆண்டுகள்.

மாநிலத்தின் முக்கால்வாசிப் பகுதி கடல் மட்டத்திலிருந்து 4000 அடி உயரத்தில் உள்ளது. ஜனத் தொகை மிகவும் குறைவு. 25 லட்சத்தைத் தாண்டாது. தலைநகர் Santa Feயின் ஜனத் தொகை வெறும் அறுபதாயிரம். மக்தலேனா என்ற நகரின் ஜனத் தொகை வெறும் 2000.

சாந்தா ஃபே நகரை அமெரிக்காவின் கலைநகரம் என்பார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் ஓவியக் கூடங்கள். கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், காற்றிலேயே கஞ்சாவின் மணம் நிரம்பியுள்ளது. ஒரு ஓவியன் dead volcano ஒன்றை வாங்கி அதில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். சாந்தா ஃபேயின் நீளநீளமான சிவப்பு மிளகாய்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை.

இப்போது ஒரு கற்பனை. சாந்தா ஃபே நகரின் தெரு ஒன்றில் நீங்கள் நடந்து செல்கிறீர்கள். எதிரே உங்களுக்குத் தெரிந்த சிலர் வருகின்றனர். அப்படி வருகிறவர்களில் யார் யாரைப் பார்த்து மூஞ்சியைத் திருப்பிக் கொள்வீர்கள்? யாரைப் பார்த்து ஹலோ சொல்வீர்கள்? இதோ என்னுடைய பட்டியல்...

சுந்தர ராமசாமி வருகிறார். நிச்சயம் ஹலோ சொல்வேன். அவர் எழுத்துக்கள்தான் எனக்குப் பிடிக்காதே தவிர, அவர் பேச்சு படு சுவாரசியமானது.

எஸ்.வி. ராஜதுரை, தமிழவன் ஆகியோருக்கு ஹலோ கிடையாது. பண்டிதர்களை எனக்கு ஆகவே ஆகாது.

ஞானிக்கு நிச்சயம் ஹலோ உண்டு. அவர் பேச்சில் தெரியும் நக்கலும் கிண்டலும் கொஞ்சம் வக்கிரமும் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

நாகார்ச்சுனனுக்கு ஹலோ இல்லை. தலித் எதிர்ப்பாளர். திராவிட எதிர்ப்பாளர்.

வெங்கட் சாமிநாதனைப் பார்த்தால் என்ன செய்வேன் என்று உறுதியாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை. என்ன செய்வேன் என்பது அந்தக் கணத்தில்தான் முடிவாகும். ஏனென்றால், ஹலோ சொன்னால் குடிக்கப் போவோம். குடித்தால் இருவருக்கும் தகராறு வரும்.

பாமாவுக்கு ஹலோ இல்லை. நான் பேசுவது அவருக்குப் புரியாது. அவர் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்காது.

https://t.me/tamilpdfebooks

சிவகாமி வந்தால் ஓடிப்போய் பேசுவேன். அவர் எழுத்தை நான் கடுமையாக விமர்சித்து வந்தாலும் சிவகாமி மீது தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு அன்பும் மரியாதையும் உண்டு.

இமயம் - ஹலோ இல்லை. தயிர்வடை ஆசாமிகளை எனக்கு அறவே பிடிக்காது.

அ. மார்க்ஸ் வருகிறார். கூடவே அவரது வலப் பக்கம் நான்கு பேர்; இடப் பக்கம் நான்கு பேர். வலப் பக்கத்தில் முதல் ஆளாக ஷோபா சக்தி. இடப் பக்கத்தில் முதல் ஆள் சுகன். நான் மார்க்ஸைப் பார்த்ததும் பக்திப் பரவசம் பெருக்கெடுக்க அவரை நோக்கி ஓடுகிறேன். ஓடிய வேகத்தில் தடுக்கி அவர் முன்னே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து விடுகிறேன். உடனே ஷோபா சக்தி இந்தக் காட்சியை மனத்தில் படம் பிடித்துக்கொள்கிறார். அடுத்த முறை கொரில்லா நாவலை சாரு திட்டும் போது 'சாந்தா ஃபே நகரில் மார்க்ஸின் காலில் விழுந்தார் சாரு. அதற்குச் சாட்சி உள்ளது' என்று ஆளை மடக்கி விடுவோம் என்று நினைத்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொள்கிறார் ஷோபா சக்தி.

அப்படியும் என்னைப் பார்த்து ஆட்காட்டி விரலை உதட்டில் வைத்து கண்ணைக் கண்ணை உருட்டுகிறார். 'லொக்கா இருக்கும் போது என்னிடம் ஹலோ சொல்லி விடாதீர்' என்று அந்த சைகைக்கு நான் அர்த்தம் புரிந்துகொள்கிறேன். (லொக்கா என்றால் சிங்களத்தில் பெரியவர் என்று பொருள்). சுகனோ பரிதாபமாக மார்க்ஸையே பார்க்கிறார். தாய்ப் பாலுக்கு ஏங்கும் பிள்ளையின் பார்வை. 'சாருவுக்கு ஹலோ சொல்ல பர்மிஷன் தாருங்கள் மார்க்ஸ்' என்று அந்தப் பார்வையே பேசுகிறது.

மார்க்ஸோ இது எதையும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. முகத்தை படு சீரியஸாக வைத்துக்கொண்டு என்னிடம் கூறுகிறார்: 'இதோ பாருங்கள் சாரு... இப்போது நான் உங்களுக்கு ஹலோ சொல்ல நேரமில்லை. என்ன காரணம் என்றால் மாலை நான்கு மணிக்கு ஒரு மீட்டிங். ஒஸாமா பின்லாடனும் பின் நவீனத்துவமும் என்பது தலைப்பு. ஐந்தரை மணிக்கு மற்றொரு மீட்டிங். பெண்ணியம் வளர்த்த தாலிபான் என்பது தலைப்பு. ஆறரை மணிக்கும் ஒரு மீட்டிங் உள்ளது. அமெரிக்காவில் இந்துத்துவம் என்பது தலைப்பு. தோழர்கள் ராஜன்

https://t.me/tamilpdfebooks

குறையும் கோ. ராஜாராமும் கூட பேசுகிறார்கள். கிளம்புகிறோம். அடுத்த மாதம் 17ஆம் தேதி இந்தியா வருகிறேன். அப்போது மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் ஏர் ஹோஸ்டஸ் தோழிகள் மத்தியில் ஒரு மீட்டிங். அயோத்திதாஸ் பண்டிதரும் ஓமியோபதியும் என்ற தலைப்பில். அங்கே வந்தீர்களானால் உங்களுக்கு ஹலோ சொல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறேன். சரி வருகிறேன். நான் ஹலோ சொல்லவில்லை என்பதை தினமலரில் எழுதி விடாதீர்கள்' என்று அவசரமாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புகிறார்.

(இந்தியா திரும்பிய பிறகு ஷோபா சக்தியிடமிருந்து ஒரு கடிதம். 'சாந்தா ஃபேயில் உங்களுக்கு ஹலோ சொல்ல எவ்வளவோ பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டும் முடியவில்லை. தவறு நினைக்க வேண்டாம். அடுத்த முறை பார்க்கும்போது அவசியம் ஹலோ சொல்வேன்).

அடுத்து, காலச்சுவடு கண்ணன். தலையைக் குனிந்தபடியே செல்வதால் என்னால் ஹலோ சொல்ல இயலவில்லை. (பிறகு இந்தியாவில் சந்திக்கும்போது இது பற்றிக் கேட்கிறேன். அதற்கு கண்ணனின் பதில்: நீங்கள் தலையைக் குனிந்தபடியே சென்றீர்கள். ஒரு வேளை எனக்கு ஹலோ சொல்ல உங்களுக்கு விருப்பமில்லையோ என்று நினைத்தே நான் ஹலோ சொல்வில்லை!)

ரஜினிகாந்த் வருகிறார். நான் ஹலோ சொல்லாமல் தவிர்த்து விடுகிறேன். (பேச விருப்பம்தான். ஆனால், பாவம் ரோட்டில் நடப்பது எப்படி என்பதைப் பழகுவதற்காக இத்தனை ஆயிரம் மைல் கடந்து வந்திருப்பவரை லொள்ளு பண்ண விருப்பமில்லை).

ஜெயமோகன் வருகிறார். பின்னால் இரண்டு டஜன் பேர் ஜால்ராக் கட்டையுடன் அவர் நிழலைப் பின்தொடர்கின்றனர். மூஞ்சியைத் திருப்பிக்கொள்கிறேன். ஹலோ சொன்னால் ஜெயமோகன் வாயிலிருந்து - மம்மி படத்தில் மம்மியின் வாயிலிருந்து கிளம்பும் தேனீக்கள் கூட்டத்தைப்போல் - பத்து மில்லியன் வார்த்தைகள் புறப்படும். நம் செவிகள் தாங்காது.

பின்னாலேயே ஜெயமோகனைப் பிடிக்கும் அவசரத்தில் பிரேதா, பிரேதன் வேக நடை போட்டு வருகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் நான் 'ஐயோ... Necrophiles, Necrophiles...' என்று கதறியபடி ஓடி விடுகிறேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

25. முதலிரவு அறையில் திருடன்

ஸக்கரியாவைப் படித்திருக்கிறீர்களா? பிரபல மலையாள எழுத்தாளர். ஆங்கிலத்திலும் அவர் கதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் சினிமா இயக்குனர் ராஜேஷ்வர் நிறைய உலக இலக்கியம் வாசிப்பவர். நான்கு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்து படிக்கச் சொன்னார். 'உங்களுக்கு நிச்சயம் பிடிக்கும். உங்கள் Parody மாதிரியே உள்ளது' என்றார். ஸக்கரியா சிறு கதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு அது.

எனக்குப் பொதுவாக இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பிடிக்காது. அரைத்த மாவையே அரைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது என் கருத்து. காந்தீயத்தின் நிழலிலேயே வளர்ந்து சூம்பிப்போய் விட்டார்கள் அவர்கள். இன்றைய மனித வாழ்வின் சகல தளங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் குரூரம் - இந்தியச் சமூகத்தில் காணப்படும் நம்ப முடியாத ஏற்றத் தாழ்வுகள் - சாதீய ஒடுக்குமுறைகள் - அரசியல் கோமாளித்தனங்கள் - மதத்தின் பெயரால் நடக்கும் வன்முறை எதையுமே இவர்களின் எழுத்தில் காண முடியவில்லை. இவ்வளவு வெளிப்படையான பிரச்னைகளே கவனிக்கப்படவில்லை என்கிறபோது பாலியலின் சிடுக்குகள் இவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? பல ஆண்டுகளாக இவர்கள் ஜனனேந்திரியங்களே இல்லாத பாத்திரங்களைத்தான் உருவாக்கி உலவ விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

விதிவிலக்காக ஒன்றிரண்டு பேர்தான் தென்படுகின்றனர். முன்பு சதாத் ஹஸன் மாண்ட்டோ. இப்போது சல்மான் ருஷ்டி.

ராஜேஷ்வர் என்னிடம் ஸக்கரியாவின் புத்தகத்தைக் கொடுத்த போது இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய என் கருத்து இதுதான். ஆனால், ஸக்கரியாவைப் படித்தவுடன் அவரது தீவிர ரசிகனாகி விட்டேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

உலக இலக்கியத்தில் மாபெரும் கதை சொல்லிகள் என்றால் உடனடியாக நினைவுக்கு வருபவர்களில் மாரியோ வார்காஸ் லோசாவும், கஸான்ஸாகிஸும். ஸக்கரியா, அவர்களின் ‘அளவுக்கு’ எழுதவில்லை என்றாலும், எழுதியவரையில் அந்த இருவரும் தொட்டிருக்கும் அற்புதக் கணங்களை இவரும் தொட்டிருக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும். பல இடங்களைப் படித்து என் நெஞ்சம் விம்மியது. பகடியிலும் (Parody) ஆள் அசத்தியிருக்கிறார்.

ஒரே ஒரு உதாரணம்:

செங்கல்லும் ஆசாரியும் என்ற குறு நாவலில் பாபு என்று ஒரு திருடன். இவன் திருமண வீடுகளில் எந்த ஒரு காரணத்தைக் கொண்டும் இரவு நேரத்தில் நுழைய மாட்டான். கொள்ளையடிப்பதற்கு அது மிகப் பொருத்தமான தருணம் என்பது தெரிந்தாலும் பாபுவுக்கு ‘உள்ளறையில் தான் பார்க்க வேண்டி நேரிடுகிற நிர்வாணத்தையோ, தேவையில்லாத உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாட்டையோ’ சந்திக்க விருப்பம் இருப்பதில்லை. ஒரே ஒருமுறை தவறுதலாக ஒரு முதலிரவு அறைக்குள் நுழைந்து விடுகிறான் பாபு.

எங்கு பார்த்தாலும் பெரிய பெரிய சூட்கேஸ்கள் திறந்து கிடக்கின்றன. ஆனால், அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையில் யாரும் இல்லை. பாபுவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மெதுவாக சூட்கேஸ்கள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி நடக்கிறான். கால் எதிலோ தட்டுப்படுகிறது. பார்த்தால் கீழே மனித உடல்கள். தரையை விட்டு மணமகனும் மணமகளும் திடுக்கிட்டு நிர்வாண உடல்களுடன் எழுந்து நிற்கிறார்கள்.

பாபு தன் கையிலிருந்த விளையாட்டுத் துப்பாக்கியை நீட்டியவாறு சொல்கிறான்... ‘பயப்படாதீங்க... நான் உங்களோட நகைகளை மட்டும்தான் எடுக்கப் போறேன். முதல்ல நீங்க ஏதாவது ஆடைகளை அணிஞ்சுக்குங்க. ஆமா... நீங்க ஏன் தரையில் போய்ப் படுத்திருக்கீங்க?’

சொல்லிவிட்டு பாபு சூட்கேஸ்களை நோக்கி நடந்தான். திடீரென்று அவன் பாதங்கள் தரையில் வழுக்கின. கீழே கிடந்தவாறு தலையைத் தூக்கி அவர்களைப் பார்த்தான். அவர்கள் ஓசையே இல்லாமல் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்கள். எவ்வளவு முயற்சி செய்தும்,

https://t.me/tamilpdfebooks

அவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

பாபு தன் பொம்மைத் துப்பாக்கியை எடுத்தான். பிறகு அவர்களிடம் சொன்னான். ‘என்ன காரியம் செஞ்சீங்க? இந்தப் படுக்கை எதற்கு? ஒரு வேளை கட்டில்ல இருந்து ரெண்டு பேரும் கீழே விழுந்துட்டீங்களா? உங்களுக்கே வெட்கமா இல்லை? உங்களைக் கொள்ளையடிக்கிறதே எனக்கு கேவலமாக தெரியுது. நான் புறப்படுகிறேன்.’

பாபுவின் மனத்தில் இன்றும் மறக்காமல் இருக்கும் ஒரு தோல்விச் சம்பவம் இது!

குற்றவாளிகளைக் கண்டால் நமக்குப் பிடிக்காது. நம்முடைய வெறுப்புக்கு ஆளானவர்கள் அவர்கள். ஆனால், ஸக்கரியாவோ தனது ‘மிதாஸ் டச்’சின் மூலம் அவர்களை நமது பிரியத்துக்குரியவர்களாக்கி விடுகிறார்.

அனஸ்தேஸ்யா என்ற சிஸ்டர் சொல்கிறாள்: ‘ஏசுவுக்கும் யூதாசுக்கும் இடையே இருந்த உறவு எந்த மாதிரி? யூதாஸ் மட்டும் இல்லைன்னா இன்னைக்கு நம்மோட மேய்ப்பரா இருக்கிற ஏசு நமக்குக் கிடைத்திருப்பாரா? என் மனசுல படுறது என்னன்னா அன்பும், பாசமும், நம்பிக்கையும் போல கபடமும், துரோகமும், களவும்கூட நமக்குக் கிடைத்திருப்பவைதாம். வில்லன்களுக்கும் வாழ்க்கை உறவுகளில் இடமிருக்கே!’

இதுதான் தெரிதா முன்வைக்கும் other; இதைத்தான் ழான் ஜெனே தனது எழுத்திலும் வாழ்விலும் explore செய்தார் என்று எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது.

ஸக்கரியாவின் எழுத்து முழுவதுமே கடவுளுடன் அவர் நிகழ்த்தும் உரையாடல் என்றே தோன்றுகிறது. இந்த உலகின் அநீதி கண்டு கதறும் ஒரு உள்ளத்தின் உரையாடல் இது.

ஸக்கரியாவைப் படிக்கும்போது என் நெஞ்சம் விம்முகிறது என்று சொன்னேன். கஸான்ஸாகிஸ் உருவாக்கும் அற்புதக் கணங்களை ஸக்கரியா தனது ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் உருவாக்கிக்கொண்டே செல்கிறார்...

‘கர்ப்பத்தில் இருக்கும் காலத்தில் இருந்தே என் தந்தை என்னை

https://t.me/tamilpdfebooks

ஏன் அடித்திருக்க வேண்டும் என்று பல முறை யோசித்திருக்கிறேன். நிச்சயம் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஒரு பையனை தோன்றும் போதெல்லாம் அடிப்பது என்பது மனத்துக்கும் உடலுக்கும் சந்தோஷம் தரக் கூடிய செயலும் அல்ல. என்னை அடித்ததன் மூலம் என் தந்தையின் கையும் வலித்திருக்க வேண்டும். அறுபத்தைந்தாம் ஆண்டில் நான் வெடி வைத்துக் கொன்ற ஒரு பாகிஸ்தான் பட்டாளக்காரனின் பிணத்துக்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்தபோது, என்ன காரணத்தினாலோ என் தந்தையை நினைத்தேன். இந்த மனிதனுக்கும் எனக்கும் என்ன விரோதம் இருக்கிறது? இவனை நான் ஏன் கொன்றேன்? இதே மாதிரிதான் எந்தவிதக் காரணமும் இல்லாமலே என் தந்தை என்னை அடித்திருக்க வேண்டும்.

உண்மையில் அன்பின் காரணமாகத்தான் நான் இந்த மனிதனைக் கொன்றேன். அதாவது என் நாட்டின் மீது நான் கொண்ட அன்பு. இதுபோல் வெளியே சொல்ல முடியாத அன்பு காரணமாக என்னை என் தந்தை அடித்திருக்க வேண்டும். அவனுடைய இரண்டு கண்களும் திறந்திருந்தன. நான் கீழே அமர்ந்து அவன் கன்னங்களை வருடியவாறு சொன்னேன்... 'ஸாரி தம்பி! பாரத மாதாவுக்கு ஜே!' நான் அவனையும் அவன் என்னையும் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டோம். நான் என் கால் சட்டைப் பையினுள் கையை விட்டுப் பார்த்தால், அங்கு நேரு தலை உள்ள ஒரு ரூபாய் நாணயம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் பையனின் வலது கண்ணில் அந்த நாணயத்தையும், இடது கண்ணில் ஒரு சிறிய கல்லையும் வைத்து நான் அவனது கண்களை மூடினேன். பிறகு... என்னுடைய நெற்றியில் சிலுவையை வரைந்தேன். அது அவனுக்கும் சேர்த்துத்தான் என்று என் மனத்துக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.'

* * *

அப்போதுதான் சென்னை நகரத்தில் சியல்லோ வந்த புதிது. நகரில் ஒன்றிரண்டு சியல்லோக்களே ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அந்த இரண்டில் ஒன்று நண்பர் மணியுடையது. சிகப்பு சியெல்லோ. அவர் கார் விஷயத்தில் ஜெர்மன்காரர்கள் மாதிரி. ஜெர்மன்காரர்களுக்கு தங்கள்

https://t.me/tamilpdfebooks

மனைவியை விட கார்தான் முக்கியம் என்று சொல்வார்கள். அது ஓரளவு உண்மையும்கூட.

அப்படிப்பட்ட மணியின் சியெல்லோவில் ஒருமுறை ஒரு நண்பர் வறுத்த வேர்கடலையை சாப்பிட்டு, கார் முழுவதும் வேர்க்கடலைத் தோல். அதனால் காருக்குள் எதுவும் சாப்பிடக் கூடாது - குடிக்கக் கூடாது - புகைக்கக் கூடாது என்று பல கூடாதுகள்.

ஒருநாள் எக்மோர் பக்கத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு, ஒரு டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோருக்குள் நுழைந்தார் மணி. ஸ்காட்ச், தண்ணீர், ஸ்நாக்ஸ் என்று எல்லாவற்றையும் அவரே தூக்கிக் கொண்டு வர வேண்டுமே, நாமும் கூட ஒத்தாசை செய்வோம் என்ற நல்லெண்ணத்தில் காரிலிருந்து இறங்கிச் சென்று என் கையிலும் இரண்டு ஐட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

காரை நெருங்கியதும் மணி பதறிவிட்டார். என்னைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, ‘ஐயா, தெய்வமே... நீ உதவி எதுவும் செய்யாமல் காருக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாலே போதும். அதுவே பெரிய உபகாரமாக இருந்திருக்கும். இனி இந்த ஜென்மத்துக்கு நீ எனக்கு எந்த உதவியும் செய்ய வேண்டாம். ப்ளீஸ்’ என்றார். அப்போதும் எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. பிறகுதான் தெளிவாக விளக்கினார்.

காரின் கதவை நான் மூடவில்லை. ரோட்டின் பக்கத்தில் கார் கதவு திறந்தபடியே இருந்துள்ளது. ஏதாவது ஒரு வண்டி சென்றிருந்தால்கூட கதவு பிய்த்துக்கொண்டு போயிருக்கும். அப்போது கதவும் போட முடியாது. அப்படியே அந்த ஆறு லட்ச ரூபாய் காரை ஷெட்டில் தள்ளிவிட வேண்டியதுதான். நல்ல வேளை, சியல்லோ கண்டத்தில் இருந்து அப்படியாகத் தப்பினேன்.

ஒருமுறை நானும் மணியும் பாண்டிச்சேரி சென்று கொண்டிருக்கும்போது நடந்தது. அது ஒரு அம்பாசிடர் கார். நான் முன் சீட்டில் டிரைவருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறேன். பின் சீட்டில் மணி. அப்போது முன் பக்கத்தின் ரேடியோ எங்கள் பேச்சுக்குத் தொந்தரவாக இருந்ததால் ‘அதை ஸ்டாப் பண்ணேன் சாரு’ என்றார் மணி.

என் மூளை வினோதமாக வேலை செய்யும். என் எதிரே STOP

https://t.me/tamilpdfebooks

என்ற பட்டன் நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை இழுத்தேன். கார் சடாரென்று நின்றுவிட்டது. பின்னால் ஏதேனும் வாகனம் வந்திருந்தால் நிச்சயம் மோதியிருக்கும். நல்லவேளை; தப்பித்தோம். அந்த ஸ்டாப், ரேடியோ ஸ்டாப் இல்லையாம். இதெல்லாம் யாருக்குத் தெரியும்?

ஒருமுறை ஓட்டல் சோழாவில் ஒரு அறை. நான், வெங்கடேஷ், மணி மற்றும் ஒரு மாலுமி. அந்த மாலுமி இத்தாலியில் செய்யப்பட்ட விலை உயர்ந்த மதுக் கிண்ணங்கள் சிலவற்றை மணிக்கு அன்பளிப்பாக அளித்தார். அன்றைய தினம் அந்தக் கோப்பைகளிலேயே அருந்தலாம் என்று முடிவாயிற்று. நான் விசுக்கென்று எழுந்து இரண்டு கோப்பைகளை சர்வ ஜாக்கிரதையாக எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். பாத்ரூமில் சுத்தம் செய்து வருவதற்காக. மணி 'வேண்டாம்' என்று சைகை செய்தார். 'பேசாம இரு' என்று அவரை கண் ஜாடை காண்பித்து அமர்த்திவிட்டு உள்ளே சென்று தண்ணீரைத் திறந்து, கோப்பைகளைக் காட்டினேன்.

பழைய பாங்காக் கதைதான். குழாயில் வந்தது ஆவி பறக்கும் வெந்நீர். இரண்டு கிளாஸும் உடைந்து விட்டது.

இதைப்போலவே அவந்திகாவுக்கு சமையலறையில் உதவி செய்யப் போவேன். ஒரு முறை குக்கரிலிருந்து சத்தமே வரவில்லை. என்னவென்று பார்த்தால் குக்கரில் தண்ணீர் ஊற்றவில்லை! இன்னொரு முறை சத்தம் வந்தது. ஆனால், சோறு தயாராகவில்லை. இந்த முறை அரிசியில் தண்ணீர் ஊற்ற மறந்து விட்டேன்.

பொதுவாக நான் உதவி செய்வதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவன். ஆனால், மக்கள்தான் பயப்படுகிறார்கள்!

திருவனந்தபுரம் மெயிலில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. நல்ல வேளை நான் யாருக்கும் உதவி செய்யவில்லை. எனக்கேதான் உதவிக் கொண்டேன். டின்னர் வந்தபோது அந்த அட்டைப் பெட்டிக்குள் குழம்பு, சாம்பார், ரசம் என்று எல்லாம் தனித் தனி பாலிதீன் கவர்களில் இருந்தன. நான் கொரில்லா பாணியில் கவரின் ஒரு முனையைப் பல்லால் இழுத்து இழுத்துக் கடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அதைப் பார்த்து பயந்து போனாளோ என்னவோ... அந்த எதிர் சீட் பெண் 'இப்படித் திறவுங்கள்' என்று எனக்குச் செய்து காட்டினாள். வெரி

https://t.me/tamilpdfebooks

ஸிம்பிள். அதன் வாய்ப் பகுதியைப் பிளக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்!

* * *

திருவனந்தபுரம் மெயில் கிட்டத்தட்ட கேரளாவையே சுற்றிக் காண்பித்த பிறகுதான் திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்கிறது. இடையில் நூற்றுக்கணக்கான நதிகள். நதியின் கரைகளை ஒட்டி இரு புறமும் ஆயிரக் கணக்கில் தென்னை. நதியில் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறு சிறு படகுகள். எங்கு பார்த்தாலும் பலா மரங்கள். பாக்கு மரங்கள். திரும்பிய இடமெல்லாம் தடாகங்கள். குள்ள வாத்துகள் மேய்கின்றன. தமிழ்நாடு எரியும் பூமி என்றால் இங்கே dampness.... dampness... everywhere! உண்மையில் கேரளா கடவுளால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட பூமியேதான். சந்தேகமில்லை.

என்னைப் பார்த்தால் மலையாளியைப்போல் இருக்கிறதோ என்று பல ஆண்டுகளாக எனக்குச் சந்தேகம். தில்லியில் வேலை பார்த்தபோது முதன்முதலாக என்னைப் பார்க்கும் மலையாளிகள் என்னுடன் மலையாளத்திலேயே பேச ஆரம்பித்து விடுவர். இதுபோல் பலமுறை நடந்துள்ளது. இப்போது திருவனந்தபுரத்திலும் அப்படியே. ஸங்கமம் லாட்ஜிலிருந்து திரைப்பட விழாவுக்கான அனுமதி அட்டை வாங்குவதற்காக கலாபவன் செல்ல வேண்டும். ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்ததும் ஆட்டோக்காரர் சடசடவென்று பெய்யும் கோடை மழையாக ஏதோ பேசிக் கொண்டே வருகிறார். கணவன் மனைவிக்குள் தகராறு. சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்து விட வேண்டும் என்று சொல்கிறாளாம் மனைவி. (இது என்ன நம் கதை மாதிரி இருக்கிறது?) திருமணமாகி ஆறு மாதம்தான் ஆகியுள்ளது. அவள் சொல்வது சரிதான். ஆனால், பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமே? இந்த வயதில் சம்பாதிக்காமல் எப்போது சம்பாதிப்பது? அவனவன் கட்டிய மனைவியை விட்டு விட்டு துபாய்க்குப் போய்விடுகிறான். நான் என்ன அப்படியா செய்கிறேன்? வீட்டில் போரடித்தால் டிவி இருக்கிறது. பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா?

எல்லாம் புரிகிறது. பதில் சொல்லத்தான் தெரியவில்லை. மலையாளம் நமக்கு எவ்வளவு நெருக்கமான மொழி. ஆனாலும் இந்த

https://t.me/tamilpdfebooks

இளம் தோழனுக்கு ரெண்டு வார்த்தைகள் பதில் சொல்ல முடியவில்லையே... நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகுதான் நான் வெளியூர் என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. பிறகு அவர் தமிழும் மலையாளமும் கலந்து பேசினார். இந்த இடத்தில் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். சொல்வதற்கு எனக்கு முழுத் தகுதியும் உண்டு. சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள் எதுவும் ஓட்டத் தெரியாமல் வெறும் ஆட்டோவை நம்பியே சென்னையில் நான் காலம் தள்ளுவதால் வந்த தகுதி. அதாவது பெரும்பாலான ஆட்டோக்காரர்கள் சென்னையில் டபுள் சார்ஜ் வசூலிப்பவர்களாகவே உள்ளனர். ஐம்பது ரூபாய் ஆகும் தூரத்துக்கு சற்றும் கூசாமல் நூறு ரூபாய் கேட்பார்கள். பயந்து பயந்து தொண்ணூறு என்று பேசினால் அவர்களின் சட்டைப் பாக்கெட்டில் கை வைத்து விட்டதுபோல் பதறுகிறார்கள். கத்துகிறார்கள். சிலர் என்னை அடிக்கவும் வந்ததுண்டு.

இவ்வளவும் ஐம்பது ரூபாய் தூரத்துக்கு. வெறும் அரை கி.மீ. தூரமாக இருந்தால் ஏழு ரூபாய் ஆகுமில்லையா? அதற்கு வேறு மாதிரி சட்டம். அதாவது முப்பது ரூபாய். கம்மி தூரம் என்றால் டபுள் சார்ஜ் அல்ல. நான்கு மடங்கு. இங்கே கேரளாவில் எந்த நகரத்திலும் இந்த வழக்கமில்லை. ஸங்கமம் லாட்ஜிலிருந்து கலாபவன் அழைத்துச் சென்ற ஆட்டோக்காரரிடம் எவ்வளவு என்று கேட்டேன். எட்டு ரூபாய் என்றார். பத்து ரூபாய்த் தாளைக் கொடுத்தேன். மீதி இரண்டு ரூபாய் நாணயங்களைக் கொடுத்தார். சென்னையில் என்றால் நிச்சயம் இந்த தூரத்துக்கு நாற்பது ரூபாய் கறந்திருப்பார்.

* * *

எந்த நேரத்தில் சாந்தா ஃபே பற்றி எழுதினேனோ, அது இவ்வளவு சீக்கிரம் நடந்தேறும் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால், இடம் தான் வித்தியாசம். சாந்தா ஃபேவுக்குப் பதிலாக திருவனந்தபுரம் மெயில். திருவனந்தபுரத்தில் நடக்கும் திரைப்பட விழாவுக்காக கிளம்பி வந்தபோது அது நடந்தது.

ரயில் பெட்டியின் வாசல் கம்பியைப் பிடித்தபடி நிற்கிறேன். கீழே அவந்திகாவின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்புகிறது. எப்போது ஊருக்குக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கிளம்பினாலும் இந்தக் காட்சி உண்டு என்றாலும் இந்த முறை சற்று அதிகம். காரணம் முன்பதிவு செய்யப்படாத டிக்கெட். என் நண்பர் ரயில்வேயில் இருந்தவரை இது பற்றிய கவலையே இல்லாமல் இருந்தது. இப்போது ஆட்சி மாறி விட்டதால் அந்த நண்பர் மிக முக்கியப் பொறுப்புக்குப் போய்விட்டார். தொடர்பும் விட்டுப்போய்விட்டது.

பெட்டியில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. ஒரே எண்ணுக்கு இரண்டு நபர்கள். கோடைக்கால விடுமுறைக் கூட்டம். 'கக்கூஸ் பக்கத்திலாவது அமர்ந்து போய்விட வேண்டியதுதான்' என்று சொல்லி விட்டேன், வாய் தவறி. அவ்வளவுதான். அவந்திகாவுக்கு அழுகை வந்து விட்டது. 'இவ்வளவு சிரமப்பட்டு திரைப்பட விழாவுக்கு எதற்காகப் போக வேண்டும்? பேசாமல் 300 ரூபாய் டிக்கெட் போனால் போகிறதென்று பயணத்தை ரத்து செய்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடேன். இனிமேல் முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்வதாக இருந்தால்தான் ஊருக்குப் போக அனுமதிப்பேன்...'

இப்படி என்னென்னவோ அன்பு மிரட்டல்கள்!

சினிமா, எழுத்து, படிப்பு, பயணம், இசை, மது, செக்ஸ், வேட்டை, விளையாட்டு - எல்லாமே எனக்கு Passionதான். இதன் பொருட்டு எவ்வளவு சிரமத்தையும் அனுபவிக்கலாம்.

அப்போதுதான் அந்தச் சிறு பத்திரிகை அன்பர் வந்தார். புன்முறுவல் செய்தேன். அவர் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு வழிவிடச் சொல்லிக் கூட ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் சரேலென உள்ளே நுழைந்தார்.

அவந்திகாவின் கண்களுக்கு எதுவும் தப்பாது. 'உங்களுக்குத் தெரிந்தவரா?'

'தெரிந்தவர்தான். எதிர் கோஷ்டி.'

ஏதோ வார்த்தைகள் வந்தனவே அன்றி, அவர் எந்தக் கோஷ்டியென்றுகூட எனக்குத் தெரியாது. பிறகு வண்டி கிளம்பி, இருக்கைகள் ஒதுக்கப்பட்ட பின் பார்த்தால், அவருக்கு என் பக்கத்து இருக்கை. மாலை ஏழு மணிக்குக் கிளம்பிய வண்டி மறுநாள் மதியம் ஒரு மணிக்கு திருவனந்தபுரம் வந்து சேரும் வரை மனிதர் ஒரு

https://t.me/tamilpdfebooks

வார்த்தை என்னிடம் பேசவில்லை. அவருக்கும் எனக்கும் எந்தப் பகையுமில்லை. இருந்தும் ஏன் இந்தத் துவேஷம்?

என் எழுத்தினால் பலர் எனக்கு நெருக்கமான நண்பர்களாகி இருக்கின்றனர். அதேபோல் பலரது வெறுப்பையும் சம்பாதித்திருக்கிறேன். அந்த வகையில் இவர்.

ஒரு எழுத்தாளனைப் பற்றி எப்படி எப்படியெல்லாம் இமேஜ் உருவாகிறது என்று நினைக்க ஆச்சரியமாக உள்ளது. சென்ற ஆண்டு நடந்த ஒரு இலக்கிய நிகழ்ச்சியில் கனடாவில் வசிக்கும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தேன். வந்து பேசினார். பிறகு பேச்சுக்கிடையே சொன்னார். 'நான் உங்களுடன் சேர்ந்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும்.'

'ஓ... தாராளமாக.'

ஆனால் புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு அவர் சொன்ன காரணம் இருக்கிறதே. அதுதான் நான் சற்றும் எதிர்பாராதது!

'உங்களைப் பார்த்தேன், பேசினேன் என்றால் என் தோழிகள் நம்ப மாட்டார்கள். உங்களிடம் பேசினாலே நீங்கள் 'ரேப்' செய்து விடுவீர்கள் என்கிறார்கள் அவர்கள். ஆனால், நீங்களோ பரம சாதுவாக இருக்கிறீர்கள்.'

'தோற்றத்தைப் பார்த்து எதையும் நம்பி விடாதீர்கள்' என்று சொல்ல வாய் வந்து விட்டது. நல்ல வேளை. சொல்லவில்லை!

https://t.me/tamilpdfebooks

26. கவுண்டமணியும் அப்படித்தான்

சமீபத்தில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பத்திரிகையாளர் கவுண்டமணியைப் பேட்டி எடுக்கக் கேட்டிருக்கிறார். கவுண்டமணி பேட்டி எதுவும் தந்ததில்லை. எனவே மறுத்து விட்டார். பிறகு பத்திரிகையாளர் நண்பர் வேறு ஒருவருடன் பீச்சில் மது அருந்திக்கொண்டிருந்தபோது அங்கே அவர்களைச் சந்திக்க கவுண்டமணி வந்துள்ளார். ஆளைப் பார்த்தால் அடையாளமே தெரியவில்லையாம். சர்க்கரை வியாதி உடம்பை உருக்கி விட்டது. அப்போது பேட்டி பற்றி கவுண்டமணியே சொல்லியிருக்கிறார். ‘இங்கே பாரு தம்பி... நாம சந்திப்போம். பேசிக்கிட்ருப்பம். ஆனா பேட்டி கீட்டியெல்லாம் வேண்டாம். ஏன்னா, எனக்கும் உனக்குமான தொடர்பு சினிமாவோடு முடிந்து விட்டது.’

ஆகா அருமையான வாசகம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஆனால், அவருடைய வயதுதான் என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது. எழுபத்து இரண்டாம்!

* * *

எங்கள் பாண்டிச்சேரி க்ளப் உறுப்பினர்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். வெங்கடேஷ், செந்தில், கிருஷ்ணமூர்த்தி, வைத்தி, ஒரு வக்கீல். வக்கீல் நண்பருக்கு விரைவில் நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு கிடைக்க இருப்பதால் பெயர் வேண்டாம். செந்தில் ஆரோவில்லில் ஆசிரியர். மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு முறை வெளிநாடு சென்று விடுவார். வெளிநாட்டில் ஆறு மாதம். உள் நாட்டில் ஆறு மாதம். கிருஷ்ணமூர்த்தி வேர்ள்பூல் நிறுவனத்தில் வேலை. வைத்தி ஒரு மனநல மருத்துவர். இதோடு, அவ்வப்போது வந்து செல்லும் உறுப்பினர்களும் உண்டு. நடிகை ரோஜாவின் மீது அடிக்கடி கேஸ் போடுகிற சேட்டின் புதல்வர், அழகு என்று ஒரு நண்பர். (முழுப் பெயர்: அழகர் ராஜா). இப்போது இவர் ஆஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

மற்றும் மாலுமிகள். இதில் அழகுக்கு ஒரு திறமை உண்டு. எல்லா சினிமாப் பாடல்களையும் செக்ஸ் பாடலாக மாற்றி விடுவார். அதனால் அவர் இருந்தால் சபையில் சிரித்துச் சிரித்து வயிறு புண்ணாகி விடும். அது மட்டுமல்லாமல், எல்லாவற்றையுமே பகடி செய்யக் கூடியவர் அவர்.

சமீபத்தில் இந்தியா வந்திருந்த அவர் சொன்ன சம்பவம் இது. அழகு நிறைய சிகரெட் குடிப்பவர். மலச் சிக்கல் பிரச்னையும் உள்ளவர். டாய்லட்டில் புகைக்கும் விநோத ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். ஆஸ்திரேலியா சென்று தங்கிய முதல் நாள் அண்ணன் டாய்லட்டில் இருக்கும்போது அவர் வீட்டைச் சுற்றிலும் சைரன் சத்தத்துடன் ஏகப்பட்ட தீயணைப்பு வண்டிகள். டாய்லட்டிலிருந்து புகை குப் குப்பென்று வர, வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டு விட்டதாக யாரோ அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் போன் செய்து தீயணைப்பு வண்டிகளை வரவழைத்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆஸ்திரேலியாவில் வீட்டுக்குள் புகை பிடிக்கக் கூடாதாம். 'மல ஜலம் கழிக்க முடியாமல் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறேன். இந்தியா வந்துவிடப் போகிறேன்' என்று சொன்னார்.

க்ளப் மெம்பர்கள் மூன்று இடங்களில் கூடுவது வழக்கம். முதல் சாய்ஸ் மாஸ் ஓட்டல். தொடர்ந்து அங்கேயே சென்று போரடித்தால் ஸீகல். இது கடலை ஒட்டி உள்ளது. ஆனால், குறைவான அய்ட்டங்கள்தான் கிடைக்கும். இதுவும் போரடித்தால், வெங்கடேஷின் கெஸ்ட் ஹவுஸ்.

முதலில் ஒரு வழக்கம் இருந்தது. சபையில் வந்து அமர்ந்ததும் ஆளாளுக்கு போன் வரும். நேரில் இருக்கும் நண்பர்களை விட்டு விட்டு போனில் பேசுவதா முக்கியம்? போன் பேசுவதற்கா இங்கே அபூர்வமாகக் கூடுகிறோம்? எனவே சபை தொடங்கியதும் நோ போன் என்று முடிவாகியது.

சென்ற வாரம் நான் பாண்டிச்சேரி சென்றிருந்தபோது அவந்திகாவுக்குப் போன் செய்து என்ன விசேஷம் என்று கேட்டேன். டொரண்டோவில் இருந்து சக்ரவர்த்தி பேசியதாகச் சொன்னாள். அன்றைய தினம் சபைக்கு மதுரையிலிருந்து நண்பர் கண்ணன்

https://t.me/tamilpdfebooks

வந்திருந்தார். கண்ணன் சக்ரவர்த்திக்கு நெருங்கிய உறவினர் என்பதால் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

'சக்ரவர்த்தியிடம் பேசுகிறீர்களா?' என்றபடி மொபைல் போனை நீட்டினார் வெங்கடேஷ். கனடாவிலிருந்து பேசியிருக்கிறார் என்பதால் ஒரே ஒரு முறை சபையின் விதியைத் தளர்த்திப் பேசலாம். ஆனால், பணம் அடித்துக்கொண்டு போகும் என்று யோசனையாக இருந்தது. ஒன்று செய்யலாம். கனடாவிலிருந்து இங்கே பேசுவது மலிவு. எனவே வெங்கடேஷின் மொபைலில் சக்ரவர்த்தியை அழைத்து அவரை இந்தப் போனுக்கு பேசச் சொன்னேன். தொலைபேசி எண்ணையும் கொடுத்தேன்.

அரை மணிநேரம் பேசினார் சக்ரவர்த்தி. அப்போது அவர் சொன்ன ரசமான சம்பவம் ஒன்று. சமீபத்தில் ஜெயமோகன் கனடா சென்றிருந்தார். ஜெயமோகனை வைத்து ஒரு இலக்கியக் கூட்டம். அக்கூட்டத்துக்கு சக்ரவர்த்தியும் சென்றுள்ளார். ஆனால், சென்ற விதம்தான் வித்தியாசமானது. சட்டை போடாத வெற்றுடம்பு, மார்பு, கைகள், முதுகு, நெற்றி என்று எல்லா இடங்களிலும் பட்டை பட்டையாக விபூதி. கழுத்தில் ருத்திராட்சக் கொட்டை. இதோடு மட்டுமல்ல, கையில் சிறு டேப் ரிக்கார்டர். அதில் ஒரு பாட்டு சப்தமாக ஒலிக்கிறது. 'வேல் வேல் வெற்றிவேல், கந்தனுக்கு அரோகரா, முருகனுக்கு அரோகரா, ஆண்டி முருகன் அதோ வராண்டி' என்ற கே.பி. சுந்தராம்பாளின் பாடல்.

பார்வையாளர்களிடையே அதிர்ச்சி. ஆச்சரியம். கூட்டத்தில் சலசலப்பு. சக்ரவர்த்தியிடம் கேட்டபோது 'ஜெயமோகன் பேசுகிறார் என்றதும் ஏதோ ஆன்மிகக் கூட்டம் என்று நினைத்தேன்' என்று போட்டிருக்கிறார் ஒரு போடு!

* * *

ஒரு காலத்தில் - அதாவது பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு கவுண்டமணி என்றால் யார் என்பதே தெரியாமல் இருந்தது. அது மட்டுமல்ல. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த எந்தப் பெயருமே எனக்குத் தெரியாமல் இருந்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

1978இலிருந்து 90 வரையிலான பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தில்லியில் வாழ்ந்தபோதுதான் அப்படியிருந்தேன். தினமும் தில்லியின் கலாச்சார மையமான மண்டி ஹவுஸில் வெங்கட்சாமிநாதனும் நானும் கூடுவேன். சினிமா, நாடகம், இசை நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்வோம்.

அப்போது ஒருநாள் சென்னைக்கு வந்தபோது ஏதோ திடீரென்று தோன்றி அபிராமி தியேட்டருக்குப் படம் பார்க்கச் சென்றேன். படத்தின் பெயர் அக்னி நட்சத்திரம் என்று கண்டிருந்தது. படத்தைப் பார்த்து அசந்து விட்டேன். நான் அப்போது பார்த்திருந்த கடைசிப் படம் 1978இல் வெளிவந்த ஏதோ ஒரு படம்.

படத்தில் யாருடைய பெயரும் தெரியவில்லை. கமர்ஷியல் படம் தான் என்றாலும் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு நான் பார்த்த படத்துக்கும் இதற்கும் ஏகப்பட்ட வித்தியாசம். ஆனால், தியேட்டரில் கூட்டமே இல்லை. இருக்கைகள் காலியாகக் கிடந்தன. இவ்வளவு அசத்தலான படத்துக்கு ஏன் கூட்டமே இல்லை? புரியவில்லை. இடைவேளையின்போது ஒருவரைக் கேட்டேன். அவர் என்னை மேலும் கீழும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார். விஷயம் என்னவென்றால், 175 தினங்களுக்கு மேல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதாம், அதே தியேட்டரில். பிறகு அவரிடமே நடிகர்களின் பெயர்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.

'அது சரி, அந்த அப்பா நடிகர் யார்? அசத்துகிறாரே?'

'விஜயகுமார்.'

ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில், ஹீரோவாக நடித்து ஜெயிக்க முடியாமல் திணறிய அவரா இவர்? சிலருக்கு 45க்கு மேல்தான் யோகம் போலும்! கவுண்டமணியும் அப்படித்தான் என்று இப்போது தெரிகிறது. (அடியேனும் அப்படியே. நன்றி அவந்திகாவுக்கு).

அதே காலகட்டத்தில் நடந்த மற்றொரு சம்பவம்.

ஒரு நண்பரைப் பார்க்க பாண்டிச்சேரி சென்றுகொண்டிருந்தேன். நள்ளிரவு நேரம். படு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது பஸ். அப்போது பஸ்ஸின் முன்புறக் கண்ணாடியின் வழியே வெகு தூரத்தில் மூன்று தீப்பந்தங்கள் தெரிந்தன. பஸ் நெருங்க நெருங்க விஷயம்

https://t.me/tamilpdfebooks

புரிந்தது. மூன்று இளைஞர்கள் கைகளில் பந்தங்களுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். சிவப்பு பனியன், சிவப்புக் கால்சட்டை, முறுக்கேறிய உடல்.

ஆகா... என் உடலெங்கும் புல்லரிப்பு. இந்தியாவில் வேறெங்கும் வராவிட்டாலும் பாண்டிச்சேரியில் புரட்சி வந்து விட்டது! என்ன இருந்தாலும் ஜனநாயகத்துக்கு அர்த்தம் சொன்ன ஃப்ரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆண்ட பூமியல்லவா! பாண்டிச்சேரியும் கூபாவாக ஆகி விட்டது!

அப்போது நான் சே குவேரா, ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ என்று படித்துக் கொண்டிருந்த நேரம். எப்போது பார்த்தாலும் லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியம்தான். லத்தீன் அமெரிக்க சினிமாதான். புரட்சிதான்.

பாண்டிச்சேரி மண்ணை மிதித்ததும் நண்பரிடம் உடலும் உள்ளமும் பரபரக்க ஓடோடிச் சென்று விஷயத்தைச் சொன்னேன். ஆனால், நண்பர் சொன்னதைக் கேட்டதும் எல்லாம் அடங்கிவிட்டது. அவர் சொல்லித்தான் மேல்மருவத்தூர் என்ற ஊரைப் பற்றியே தெரிந்துகொண்டேன்!

* * *

சமீபத்தில் கேள்விப்பட்டேன் அந்த விஷயத்தை. கேள்விப்பட்டதிலிருந்து ஒரே வருத்தம். பிறகென்ன நீங்களே சொல்லுங்கள். தவசி என்ற படத்தில் விஜய்காந்த் காலேஜ் மாணவனாக நடித்திருக்கிறாராம். விஜயகாந்தே இப்படிச் செய்தால் பிறகு முரளி என்ன செய்வார் பாவம்?

https://t.me/tamilpdfebooks

27. தபால் ஆபீஸ் மூலம் கடிதம் எழுதும் ஆதி மனிதர்களுள் ஒருவனாக இருக்கிறேன்

நாம் இவ்வளவு மெனக்கெட்டு எழுதுகிறோம். இந்தக் கோணல் பக்கங்களை யார் படிக்கிறார்கள்? என்ன நினைக்கிறார்கள்? என்பது பற்றியெல்லாம் தெரியாமல் இருந்தது.

இப்போதுதான் இரண்டு ஈமெயில் கடிதங்கள் விகடன் அலுவலகத்தில் இருந்து காணக் கிடைத்தது.

சுரேஷ் பொன்னையன், தினேஷ் ஜேசுதாஸ் இருவரும் அமெரிக்காவிலிருந்து எழுதியுள்ளனர்.

சுரேஷ் கோணல் பக்கங்களில் சில கருத்துக்களோடு முரண்பட்டாலும் அதன் நேர்மைக்காக பாராட்டுகிறார். தினேஷ் இப்பக்கங்களில் தென்படும் அங்கதம், பகடி போன்ற அம்சங்களை சிலாகிக்கிறார். முகம் தெரியாத இந்த நண்பர்களுக்கு என் நன்றி.

சுரேஷ் எழுதியிருக்கும் வேறொரு விஷயம் எனக்கு வேறு ஞாபகங்களைக் கிளறி விட்டுவிட்டது. சுரேஷ் எழுதுகிறார்: 'நான் உங்களின் பிற எழுத்துக்களை இன்னும் வாசித்ததில்லை. நிச்சயம் நீங்கள் ஒரு நல்ல எழுத்தாளராகத்தான் இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். விரைவில் உங்கள் எழுத்துக்களைப் படிப்பேன்.'

படித்த பிறகு என்ன சொல்வாரோ என்ற ஒரு திகிலை ஏற்படுத்துகிறது இவ்வாக்கியம். காரணம் இருக்கிறது. சொல்கிறேன். உன்னத சங்கீதம் என்று ஒரு கதை எழுதினேன். இந்தக் கதையை எழுதியதே ஒரு கதை.

இயேசுவின் மீது எனக்கு அளவு கடந்த பிரியம் உண்டு. தேவாலயங்களும் அவற்றின் மணி ஓசையும் சேம்பர் மியூசிக்கும் எனக்கு மிகப் பிடித்தமானவை. மேற்கத்திய சாஸ்திரீய சங்கீதம்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்றால் எனக்கு உயிர். மொஸார்ட்டையும் சோப்பினையும் கேட்கும்போது இயேசுவிடம் பேசுவது போலவே எனக்குத் தோன்றும். மக்தலேனா என்ற பெயரில் முன்பு கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறேன். கிறிஸ்து பற்றி நீட்ஷே எழுதியது மிகவும் முக்கியமானது. கிறிஸ்துவே இந்த உலகின் முழுமையான கிறிஸ்துவர் என்கிறார் நீட்ஷே.

கிறிஸ்துவின் மீதான என் பிரியத்தை அடிப்படையாக வைத்து மேற்கத்திய சங்கீதத்தின் பின்னணியில் எழுதப்பட்டதே உன்னத சங்கீதம் என்ற கதை. சுமார் இரண்டு மாத காலம் தனியறையில் மேற்கத்திய சங்கீதத்தைக் கேட்டபடியே இருந்தேன். வேலைக்குக்கூடச் செல்லவில்லை.

கதையை எழுதி முடித்து என் நண்பர் ரஞ்சனிடம் காண்பித்தேன். கதையில் கிறிஸ்துவை ஒரு பதின்மூன்று வயதுப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்தியிருந்தேன். ‘அவளைப் பற்றிய உங்களுடைய வருணனைகளைப் போலவே - அதே வார்த்தைகள் - பைபிளில் வேறொரு இடத்தில் வருகிறது’ என்றார் ரஞ்சன். லயோலா கல்லூரியில் பணியாற்றும் என் நண்பரும் பேராசிரியருமான ராஜநாயகத்தைக் கேட்டேன். பைபிளின் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தைச் சொன்னார். ரஞ்சன் சொன்னது உண்மைதான். சில வார்த்தைகள் வருணனைகள் நான் எழுதியிருந்தவாறே அமைந்திருந்தன. வாழ்வில் என் எழுத்து பற்றி சற்று பெருமிதம் கொண்ட கணங்களில் அதுவும் ஒன்று. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு காவிய மனம் சிருஷ்டி செய்த அதே அனுபவத்தை விவிலியத்தைப் படிக்காமலேயே நானும் உருவாக்கியிருப்பது பற்றி உண்மையிலேயே சற்று நெகிழ்ந்துதான் போனேன்.

பிறகு விவிலியத்தைப் படித்து என் உன்னத சங்கீதத்தை மீண்டும் செழுமைப்படுத்தினேன்.

அவந்திகா நான் கிறித்தவனாக மாறி விடுவேனோ என அச்சம் கொண்டாள். அச்சம் கிறித்தவம் பற்றியல்ல. ஏற்கெனவே ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் பௌத்தத்துக்கு மாறியிருந்தேன் என்பதால். ‘இவன் என்ன அடிக்கடி மதம் மாறுவான் போலிருக்கிறதே?’ என்று பயந்துவிட்டாள். பிறகு நான் விஷயத்தை விளக்கினேன். நான்

https://t.me/tamilpdfebooks

ஒரு நாத்திகன். நாத்திகன் எப்படி கிறித்தவனாக மாற முடியும்?

கடவுள் மறுப்பை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்ட மதம் பௌத்தம். கடவுள் மறுப்பாளர்களைத் தன்னில் ஒரு பிரிவாக ஏற்றுக் கொண்ட மற்றொரு மதம் இந்துயிசம். நாத்திகவாதத்தைச் சொன்ன சார்வாகனையும் இந்து மதம் ஒரு ரிஷியாக ஏற்றுக் கொண்டு அந்தத் தத்துவ மரபை உள்வாங்கிக் கொண்டுவிட்டது. அது போகட்டும். உன்னத சங்கீதத்துக்கு வருவோம். இந்தக் கதையின் கையெழுத்துப் பிரதியை சென்ற ஆண்டு நான் ஃப்ரான்ஸ் சென்றபோது கையோடு கொண்டு சென்றிருந்தேன்.

அங்கே கற்சுறா-ஜெபா என்ற தம்பதியினரின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். முதல் தினமே கற்சுறாவிடம் உன்னத சங்கீதத்தைக் கொடுத்துப் படித்துப் பார்க்கச் சொன்னேன். காரணம் இருந்தது. அவர் ஏற்கெனவே 'ஸீரோ டிகிரி'யைப் படித்து என் நண்பரானவர் என்றாலும் உன்னத சங்கீதத்தைப் படித்த பிறகும் என்னை அவர் நண்பராக ஏற்றால்தான் அவர் வீட்டில் தங்குவது சரியாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன். என் எழுத்தைப் படித்து என்னைத் தன் பரம வைரிகளாகக் கருதுபவர்களும் உளர் என்பதாலேயே அப்படிச் செய்தேன்.

ஆனாலும் கற்சுறாவுக்கும் ஜெபாவுக்கும் நான் அங்கேயிருந்த வேளையில் அதைப் படிக்க நேரமில்லாமல் போயிற்று. நான் வந்த பிறகு படித்தார்கள் போலும். கற்சுறா பக்கம் பக்கமாக எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதும் வழக்கமுள்ளவர். நான் நான்கு கடிதங்கள் எழுதியும் பதில் எழுதவில்லை. போன் செய்து கேட்ட போதும் 'ஒன்றும் பிரச்னையில்லை. கடிதமே கிடைக்கவில்லை' என்று சொல்லி விட்டார்.

பிறகுதான் விஷயம் புரிந்தது. பாரிசிலுள்ள வேறு சில நண்பர்கள் தொகுத்த 'சனதர்ம போதினி' என்ற தொகுப்பில் உன்னத சங்கீதம் சேர்க்கப்பட்டது. அதைப் படித்த ஜெபா அந்தக் கதைக்கு விமர்சனமாக ஒரு பத்திரிகையில் என்னை மிகக் கேவலமான வார்த்தைகளால் திட்டி எழுதியிருந்தார்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என் சொந்த ஊரில் நடந்த ஒரு

https://t.me/tamilpdfebooks

சம்பவம் ஞாபகம் வருகிறது.

அது என் நண்பன் ஒருவனின் மூத்த சகோதரனின் திருமணம். நண்பன் வற்புறுத்தி அழைத்திருந்ததால் சென்றிருந்தேன். பந்தியில் என்னருகில் ஒரு முஸ்லிம் பெரியவர் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அங்கே வந்த என் நண்பனின் சகோதரன் என்னைப் பார்த்து விசாரித்துவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த பெரியவரிடம், 'நீங்களெல்லாம் அடுத்த பந்தியில் சாப்பிட்டால் என்ன?' என்று கேட்டுவிட்டான். அந்தப் பெரியவர் அவனுடைய தந்தையின் சிநேகிதர். இவனோ வெளியூரில் வேலை பார்ப்பவன். யார், எவர் என்ற விபரமெல்லாம் தெரியாது. உடனே எழுந்துவிட்டார் பெரியவர். நண்பனின் தந்தையார் பெரியவரின் காலைத் தொட்டு மன்னிப்பு கேட்டபோதும் மறுத்துவிட்டார் பெரியவர். 'இந்த உணவு ஹராமாகி விட்டது. இனி இதைத் தொடுவது பாவம்.'

ஹராமி என்று திட்டுவதை எங்கள் ஊரில் கேட்டிருக்கிறேன். அப்போது அதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெரியாது. அந்தப் பெரியவர் சொன்னபோதுதான் விளங்கியது. ஹராம் என்றால் விலக்கப்பட்டது. (இதன் எதிர்ப்பதம் ஹலால்).

அந்தப் பெரியவர் நிலைகூடப் பரவாயில்லை. ஹராம் என்று சொல்லி நிராகரிக்கும் வாய்ப்பாவது இருந்தது. ஆனால், நானோ ஹராமை விழுங்கி விட்டு நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

பெர்லினில் நண்பர்கள் சுசீந்திரன் - இன்பா வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். இருவருமே பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையானவர்கள். விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் 'ஸீரோ டிகிரி'யை அப்போது படித்திருக்கவில்லை.

'படித்த பிறகும் இதே மாதிரி வரவேற்பு கிடைக்குமா?' என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டேன்.

'அடுத்த ஆண்டு நீங்கள் இங்கே வரும்போது சொல்கிறேன்' என்றார் இன்பா சிரித்தபடியே.

இந்நேரம் படித்திருப்பார்கள். கேட்கலாம் என்றால், நான் இன்னமும் ஈ-மெயில் கலாச்சாரத்துக்குள் வரவில்லை. கைவசம் கம்ப்யூட்டர் இல்லை. ப்ரௌசிங் சென்டர் செல்லவோ நேரமில்லை. இப்போதும்

https://t.me/tamilpdfebooks

தபால் ஆபீஸ் மூலம் கடிதம் எழுதும் ஆதி மனிதர்களுள் ஒருவனாக இருக்கிறேன். என்னுடைய பெர்லின் நண்பர்கள் கடிதத்தை எடுத்து பேனாவினால் எழுதி பல ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. அதனால் அவர்களின் கருத்தை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வளவும் இப்போது சுரேஷ் பொன்னையன் மற்றும் தினேஷ் ஜேசுதாஸ் கடிதங்களைப் பார்க்கும் போது தோன்றியது. சமயம் கிடைக்கும்போது என் நாவல்களைப் படித்து எழுதுங்கள் நண்பர்களே!

https://t.me/tamilpdfebooks

28. தவளைச் சத்தங்கள் ஆன்மிகமல்ல

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவனந்தபுரம் திரைப்பட விழாவுக்கு நானும் என் நண்பர் ஒருவரும் திடீரென்று கிளம்பினோம். திட்டமிடாத பயணம் என்பதால் கிடைக்கிற பஸ்ஸைப் பிடித்துச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். காலை ஐந்து மணியளவில் நாகர்கோவில் வந்து சேர்ந்தோம். திருவனந்தபுரம் பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டும். நண்பர் திடீரென்று 'சுந்தர ராமசாமியைப் பார்க்கலாமா?' என்றார். எனக்குக் கொஞ்சம் தயக்கமாக இருந்தது. சு.ரா.வின் எழுத்துக்களை கடுமையாகத் தாக்கி எழுதியவன் நான். ஆனால், நண்பரோ சு.ரா.வின் தீவிர ரசிகர். சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு 'சரி' என்றேன்.

பொதுவாக எனக்குக் கைகளை எங்கே வைத்துக்கொள்வது என்பது ஒரு தீராத பிரச்னை. அநேகமாகக் கட்டிக்கொள்வேன். ஜீன்ஸ் பாக்கெட்டுகளில் வைத்துக்கொள்வேன். டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் 'ஹேண்ட்ஸ்-அப்' என்று சொன்னால் கைகளைத் தூக்குவார்களே, அந்த நிலையில் கைகளைத் தூக்கி விரல்களோடு விரல்களை இணைத்துக்கொள்வேன்.

முதலைகளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? வாயைத் திறந்தால் மூடவே மறந்து விடும். இரண்டு மணிநேரம் கூடத் திறந்த வாய் திறந்தபடியே சிலைபோல் கிடக்கும். போன ஜென்மத்தில் முதலையாகப் பிறந்திருப்பேனோ என்னவோ, மேலே தூக்கிய கைகளைக் கீழே இறக்க மறந்து விடுவேன். ஹேண்ட்ஸ் அப் நிலையிலேயே மணிக் கணக்கில் அந்தரத்தில் கிடக்கும் கைகள்.

சு.ராவுடன் அவர் வீட்டில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதும் எனக்கு இதே பிரச்னை. அமர்ந்து இருந்ததால் பாக்கெட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. மேலே தூக்கி விடலாம். ஒன்றும் பிரச்னையில்லை. ஆனால், சு.ராவுக்கு மெக்ஸிகன் கௌ - பாய் வேடம் பொருந்தாது. அதனால் வழக்கப்படி கைகளைக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கட்டிக்கொண்டேன்.

அப்போது எனக்குத் தெரியாது - அது சிறு பத்திரிகை உலகில் அவ்வளவு ருசிகரமானதொரு செய்தியாக மாறும் என்பது. கொஞ்ச காலத்துக்கு என்னைப் பார்ப்பவரெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். (சு.ராவின் முன்னால் கை கட்டி உட்கார்ந்திருந்தீர்களாமே?) எனக்கோ மிகவும் லஜ்ஜையாகி விட்டது. என்னுடைய பிரச்னை தெரியாமல் இதைச் செய்தியாக்கிப் பரப்பியவர் என் நண்பர். அதிலிருந்து சு.ராவை எங்கே கண்டாலும் கைகள் விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறேன்.

பின்னர் சில ஆண்டுகள் கழிந்து லக்ஷ்மி மணிவண்ணனை நாகர்கோவிலில் சந்தித்தேன். 'கண்ணனைப் பார்க்கலாமா?' என்றார் மணிவண்ணன்.

பொதுவாக லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் அருகேயிருந்தால் எனக்கு அளவு கடந்த உற்சாகமும் தைரியமும் உண்டாகும். பல சம்பவங்களைக் குறிப்பிடலாம். இருந்தாலும் சாம்பிளுக்கு ஒன்று.

சென்னையில் ஒருமுறை லக்ஷ்மி மணிவண்ணனும், சங்கர ராமசுப்பிரமணியனும், நானும் ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலின் மதுபான விடுதிக்குச் சென்றோம். அங்கே dress code போலும். எங்களை அனுமதிக்க மறுத்து விட்டனர். சங்கர் கைலி கட்டியிருந்ததே காரணம். 'சரி திரும்பி விடுவோம்' என்றேன் நான். ஆனால், மணிவண்ணனோ அந்த ஓட்டல் நிர்வாகியைப் பார்த்து தனது ஆட்காட்டி விரலை நீட்டி 'உள்ளே விட மறுத்தால் இந்த ஓட்டலையே எரித்து விடுவேன்' என்றார். கண்ணகியை ஆண் வடிவில் கண்டதுபோல் பூரித்துப்போனேன் நான்.

அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் அருகே இருக்கும்போது என்ன தயக்கம்? உடனே 'சரி' என்றேன். அது மட்டுமல்லாமல், அப்போது சு.ராவும் அமெரிக்காவில் இருந்தார். கைகளைப் பற்றிய பிரச்னை எதுவுமில்லை.

கண்ணன், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன், நான் மூவரும் மொட்டை மாடியில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது கண்ணனின் மகன் (பெயர் மறந்து விட்டது) என்னிடம் வந்து 'கத்திச் சண்டை போடலாமா

https://t.me/tamilpdfebooks

மாமா?' என்று கேட்டான். நான் எம்.ஜி.ஆர். மற்றும் கல்கி ரசிகன் என்பதால் கத்திச் சண்டையும், குதிரைச் சவாரியும்தான் எனக்கு மிகப் பிடித்த பொழுது போக்குகள். அது எப்படி சிறுவனுக்குத் தெரிந்தது? 'ஆகா' என்றேன் ஆர்வமாக.

அவன் கையில் ஏற்கெனவே கத்தி இருந்தது. கத்தி என்றால் ஏதோ வெங்காயம் வெட்டுகிற சிறிய கத்தி என்று நினைத்து விடாதீர்கள். இரண்டரை அடி நீளமுள்ள ஒரு வாள் அது. வாள் சண்டையையே சிறுவர்கள் கத்திச் சண்டை என்பர்.

'எனக்குக் கத்தி?'

'இருங்கள் மாமா. எடுத்து வருகிறேன்' என்று கீழே இறங்கினான் சிறுவன்.

'கத்திக்காக நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம். நீ வா. எனக்கு கையே போதும்' என்றேன்.

சண்டை தொடங்கியது. சிறுவனிடம் நல்ல துடிப்பும் லாகவமும் மின்னல் வேகத்தில் இடம் மாறுகிற வேகமும் இருந்தது. என்னிடமோ அது எதுவுமில்லை என்ற போதிலும் கத்தியின் முனையை உடைத்து விட்டேன். வயதால் வந்த மூர்க்கம்.

அப்போது திடீரென்று குறுக்கிட்ட கண்ணன் சிறுவனைப் பார்த்து 'டேய்... வேண்டாம். சாரு நிவேதிதாவைக் கொல்ல சு.ரா. வீட்டில் சதி என்று கவிதா சரணில் கட்டுரை வந்து விடும். போதும் நிறுத்து' என்றார். இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகிற அனுபவம் அது.

* * *

அப்போது நானும் விக்கியும் (விக்ரமாதித்யனின் செல்லப் பெயர்) கையில் பணமில்லாமல் எங்கெங்கோ சென்று கொண்டிருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் ஒருமுறை தர்மபுரிக்கும் சென்றோம். எங்களோடு வேறொரு நண்பரும் இருந்தார். இருவரும் 'ஜெயமோகனைப் பார்க்கலாம்' என்றார்கள். எனக்கு அதில் துளியும் விருப்பமில்லை என்றபோதிலும், அவர்கள் ஆசையைக் கெடுக்கவும் மனமில்லை. இரவு பதினோரு மணியிருக்கும் - ஜெயமோகனை நாங்கள் சந்தித்தபோது.

https://t.me/tamilpdfebooks

அவர் பேசத் தொடங்கியபோது. பதினோரு மணிக்குத் தொடங்கிய அவர் காலை ஆறு மணியாகியும் நிறுத்தவில்லை. அத்தனையும் ஆன்மிகம். தத்துவம்.

தமிழ் சினிமாவில் உங்களுக்குப் பிடித்த தத்துவப் பாடல் எது என்று கேட்டால் உங்கள் பதில் என்னவாக இருக்கும்?

சுட்டி சுட்டதடா

கை விட்டதடா

அல்லது

போனால் போகட்டும் போடா

இந்தப் பூமியில் நிலையாய்

வாழ்ந்தவன் யாரடா?

அல்லது

உலகே மாயம்

வாழ்வே மாயம்

நிலையேது நாம் காணும்

சுகமே மாயம்

புகழ் பெற்ற கண்டசாலா பாடல்.

இப்படித்தானே சொல்வீர்கள்? ஆனால், எனக்குப் பிடித்த தத்துவப் பாடல் எது தெரியுமா?

குங்குமம் சிவப்பு...

ஆஹா...!

கூந்தல் கறுப்பு...

ஓஹோ..!

ஜெயமோகனின் ஆன்மிக, தத்துவ உபந்யாசமும் இந்த ரேஞ்சில்தான் இருந்தது.

காந்தி மகாத்மா...

https://t.me/tamilpdfebooks

யதி ஞானி...

ரமணர் மகரிஷி...

எம்.ஜி.ஆர். ரசிகன் என்ற முறையில் உண்மையில் எனக்கு இது பிடித்திருக்க வேண்டும். ஆனால், எனக்கு அசலைத்தான் பிடிக்குமே தவிர நகலைப் பிடிக்காது என்பதால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் மோட்டு வளையைப் பார்த்து தாடையைத் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தபோது ஆபத்பாந்தவனாக வந்துசேர்ந்தான் ஜெயமோகனின் மகன். அவனுக்கு அப்போது மூன்று வயது இருக்கும் என்று ஞாபகம். அவனும் என்னைப்போல் ரஜினி ரசிகன், ஜாக்கிசான் ரசிகன் என்ற முறையில் எங்கள் இருவருக்கும் பகிர்ந்துகொள்ள எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருந்தன. அவற்றைத் தியரிட்டிக்கலாகவும் பிராக்டிகலாகவும் (கராத்தே, குங்ஃபூ) பேசித் தீர்த்துக் கொண்டோம். இப்படி நானும் அவனும் பிரியமாக சம்பாஷிப்பது கண்டு மகிழ்ந்து போன ஜெயமோகன் (என்னதான் உபந்யாசம் செய்துகொண்டிருந்தாலும் பெற்ற மனம் இல்லையா?) சற்றே பௌதிக உலகுக்கு இறங்கி வந்து ‘இவனும் பிரம்மராஜனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஆனால், நானும் அவரும் பேசிக்கொள்வதில்லை’ என்றார்.

‘பிரம்மராஜன் எங்கே இருக்கிறார்?’

‘இதோ... எதிர்வீடுதான்.’

ஆகா, இலக்கிய உலகம் என்றால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும் என்று புளகாங்கிதமடைந்த நான் சிறுவனுடன் என் கராத்தே உரையாடலைத் தொடர்ந்தேன். ஆன்மிகம் என்றால் அமைதி என்பார்கள். சும்மா இரு சொல் அற என்பது வாக்கு. சொற்களற்ற பேரமைதி. அதனால்தான் நமது ரிஷிகளும் ஞானிகளும் காட்டுக்குச் சென்றார்கள். வனங்களும் நட்சத்திரங்களும் மலைகளும் நதிகளும் நம்முடன் சொற்களால் பேசுவதில்லை. ஞானியின் ஒரு வார்த்தை ஒரு கோடி வார்த்தைகளுக்குச் சமம். கவியின் வார்த்தையும் அப்படியே. தவளைச் சத்தங்கள் ஆன்மிகமல்ல.

பின்குறிப்பு: இப்போதெல்லாம் சிறு பத்திரிகையாளர்கள் பெரும்பாலும் celibates ஆக இருப்பதால் தனயர்களுடனான அபூர்வ

https://t.me/tamilpdfebooks

சந்திப்புகள் நிகழ்வதில்லை!

https://t.me/tamilpdfebooks

29. ஆறு மட்டக் குதிரைகளும் ஒரு மந்திரியும்

கேரளத்தில் ஒரு காட்டு மந்திரி இருந்தார். அதாவது காட்டிலாகா மந்திரி. பெயர் குட்ட நாட்டு குலதாசன். குலதாசனுக்கு ஒரு தீராத கவலை என்னவென்றால் கேரளத்துக் காட்டு வளங்களை எல்லையோரத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள திருடர் சிலர் களவாடிப் போவதுதான். இந்தத் திருட்டை ஒழிப்பதற்காகவே முதல் மந்திரியிடம் பேசி, காட்டிலாகாவை வாங்கிக் கொண்டார் குலதாசன்.

எல்லைப்புறத் திருடர்களைப் பிடிப்பதற்காக தனது வனத் துறைக் காவலர்களை அழைத்து ஆலோசித்தார். திருடர்களைப் பிடித்தால் தகுந்த சன்மானம் வழங்கப்படும் என்று அறிவித்தார்.

குறிப்பாக அச்சன்கோவில் காட்டில் நிறைய தேக்கு மரங்கள் களவு போகின்றன. அந்தக் காட்டின் அருகில் மேகரை என்ற தமிழ்நாட்டு ஊரை நோக்கிப் பறந்தது கேரள வனத் துறையின் காவல் படை.

இந்த இடத்தில் ஒரு விவரத்தைச் சொல்ல வேண்டும். கள்வர்களின் தொழிலுக்குத் தடங்கலாக இருந்தது வனத்துறைக் காவலர்கூட அல்ல. அட்டைதான் அவர்களின் மிகப் பெரிய பிரச்னை.

அட்டை மனித உடலின் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துவிட்டால் விடவே விடாது. நெருப்பால் சுட்டால்கூட விடாது. கத்தியால் கீறினாலும் விடாது. நூல் மாதிரி தெரியும் அட்டை வேண்டிய அளவுக்கு ரத்தத்தைக் குடித்து ஊதிப் பெருத்த பிறகே கீழே விழும். இன்னொரு பிரச்னை என்னவென்றால், அட்டை கீழே விழுந்த பிறகும் ரத்தம் உறையாமல் கொட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். காரணம், அட்டை ரத்தத்தை உறிஞ்சத் தொடங்கும்போது ஒரு வித திரவத்தைத் துப்பும். அந்தத் திரவம் ரத்தம் உறைவதைத் தடுக்கும். அட்டைக்குத் தேவையான ‘உணவு’ கிடைப்பதில் தடை ஏற்பட்டு விடாமல் இருக்க

https://t.me/tamilpdfebooks

இயற்கை செய்து கொடுத்துள்ள ஏற்பாடு.

ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு மாற்று ஏற்பாடும் இல்லாமலா போகிறது? இந்த அட்டைப் பிரச்னையில் இருந்து தப்புவதற்காகவே ஒரு வித நீல நிற சோப்புக் கட்டி தயாரிக்கப்படுகிறது. இதைத் தேய்த்துக்கொண்டால் அட்டை நம்மை அண்டாது. இதன் வாசனை அட்டைக்கு அலர்ஜி. இந்தச் சோப்பை உடம்பில் தேய்த்தால் உடம்பும் நீலமாகவே இருக்கும்.

கள்வர்கள் தங்கள் தொழிலுக்காக காட்டுக்குச் செல்லும்போது அரிசி, மிளகாய், உப்பு, மண்ணெண்ணெய் மற்றும் அலுமினியப் பாத்திரங்கள் எடுத்துச் செல்வது வழக்கம். இரண்டு மூன்று தினங்கள் காட்டில் தங்கி தேக்கு மரத் துண்டுகளை அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். குறைந்தபட்சம் மூன்று மீட்டர் துண்டு. கதவு, கட்டில் போன்ற வீட்டுச் சாதனங்கள் செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் தேக்கு மரத்தில் இருந்து துண்டை வெட்டிக்கொள்வார்கள். ஒரு துண்டு ஐயாயிரத்துக்குப் போகும்.

நீல சோப்பு வந்ததிலிருந்து கள்வர்கள் அதையும் காட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தனர். வனக் காவலர் கள்வர்களைப் பிடிக்க மேகரைக்கு வருவது வழக்கம். காட்டில் பிடிப்பது இயலாத காரியம். அச்சன்கோவில் வனம் மிகவும் பெரியது. சமயங்களில் தேடிக்கொண்டு செல்லும்போது வழி தவறி சில காவலர் மாண்டதுண்டு. காட்டில் புலியும், யானையும் அதிகம். மேலும், நாள் கணக்கில் வனத்தில் அலைந்து பார்த்தால் கடைசியில் கள்வர்கள் சமைத்துச் சென்றதன் அடையாளங்களையே காண நேர்வதும் உண்டு. இதனால் சலித்துப்போன காவலர்கள் மேகரைக்கே ஜீப்பில் வந்து விடுவார்கள்.

கள்வர்களோ தாங்கள் கொண்டுவந்த மரத் துண்டுகளைப் பதுக்கி வைத்துவிட்டு சாவகாசமாக டீக்கடையில் நின்று கொண்டிருப்பார்கள். தமிழ்நாட்டில்தானே இருக்கிறோம், நாம்தான் திருடினோம் என்பதற்கு என்ன சாட்சி என்ற தெம்பில் கால்களில் உள்ள நீல சோப்பைக்கூடக் கழுவியிருக்க மாட்டார்கள்.

ஜீப்பில் செல்லும் காவலர்கள் கண்ணில் தெரியும் அத்தனை ஆண்களின் கால்களையே பார்த்துக்கொண்டு போவார்கள். யார்

https://t.me/tamilpdfebooks

கால்களில் நீலம் தெரிகிறதோ அவர்களைப் பிடித்து ஜீப்பில் ஏற்றி விடுவார்கள்.

சில நாட்களில் கள்வர்களும் உஷாராகி விட்டனர். குட்ட நாட்டு குலதாசனுக்குச் செய்தி பறந்தது.

இனி காவலர்களைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனை செய்வதில் பயனில்லை என்று உணர்ந்த குலதாசன் தானே ஒரு யோசனை செய்தார்.

வனத்திலேயே நுழைந்து கள்வர்களைப் பிடிப்பதுதான் உத்தமமான வழி. ஆனால், வனத்துக்குள் ஜீப்பிலோ நடந்தோ செல்ல முடியாது. அதற்குத் தேவை குதிரை. குதிரையில் கடுகிச் சென்றால் கள்வர்களைப் பிடித்துவிடலாம்.

உத்தரவு பறந்தது வனத்துறை அதிகாரிகளுக்கு - முதல் கட்டமாக, ஆறு குதிரைகள் வாங்கச் சொல்லி. ஆறும் ஆண் குதிரைகளாக இருக்கவேண்டும் என்றார் மந்திரி.

ஏகப்பட்ட லட்சங்கள் கஜானாவிலிருந்து அதிகாரிகள் கைக்கு மாறியது. அதிகாரிகள் என்ன செய்வார்கள் பாவம்... அவர்களுக்கு நிறைய பெண் குழந்தைகள். அவர்களின் திருமணத்துக்கு நகைகள் சேர்க்க வேண்டும். வீடு கட்ட வேண்டும். லட்சங்களைப் பங்கு பிரித்து வங்கியில் போட்டு விட்டு ஆயிரங்களோடு ஊட்டிக்குச் சென்றனர். ஊட்டியில்தான் உயர் ஜாதி அரேபியக் குதிரைகள் கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருந்தார் மந்திரி.

ஆனால் ஒரு குதிரையின் விலை இருபது லட்சம்வரை போனது. ஆயிரங்களுக்கு மட்டக் குதிரைகள் (Pony) தான் கிடைத்தன. பேசாமல் ஆறு மட்டக் குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தனர் அதிகாரிகள்.

குதிரைகளைப் பார்வையிட்ட மந்திரிக்கு அதிர்ச்சி. எல்லாம் கோவேறு கழுதைகளைப்போல இருந்தன. ஒன்றுகூட குதிரை மாதிரி தெரியவில்லை. அதிகாரிகளை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டி விட்டு, அந்த ஜந்துக்களைக் குனிந்து பார்த்தார்.

பார்த்தால் மூன்று குதிரைகளுக்கு அண்டியைக் காணோம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அதிகாரிகளை விளித்து 'அண்டியை நோக்கலியா பிராந்தன்மாரே?' என்று திட்டினார்.

அண்டி என்றால் ஆணின் ஜனனேந்திரியத்தைக் குறிக்கும் ஒரு வார்த்தை. ஆறு மட்டக் குதிரைகளில் மூன்று மட்டக் குதிரைகள் பெண்.

அதிகாரிகள் லட்சங்களுக்குக் கணக்குக் காட்ட வேண்டிய சிந்தனையில் இருந்ததால் அண்டியைக் கவனிக்க மறந்தது அவர்களின் தப்பா என்ன?

அந்த மட்டக் குதிரைகளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. இந்தக் குதிரைகளில் ஏறிப்போய் எப்படி கள்வரைப் பிடிப்பது? விசனம் கொண்டார் மந்திரி. பிறகு குதிரை லாயம் கட்டச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

குதிரை லாயம் கட்டிய கணக்கில் சில அதிகாரிகளின் வீட்டுத் தேவைகள் பூர்த்தியாயின.

குதிரைகளுக்கு புல் கட்டுகள் வாங்கிப் போடப்பட்டன. புல் கட்டுகளுக்கு தினம் ரூ. 270/- என்று கணக்கு எழுதப்பட்டது. புல் கட்டுகள் ரம்மாகவும், விஸ்கியாகவும் மாறியபடியால் மூன்று குதிரைகள் பசி தாங்காமல் சுருண்டு விழுந்து மாண்டன.

மீதி குதிரைகள் தமக்குள் இனப் பெருக்கம் செய்து இப்போது ஒரு டஜன் ஆகியிருக்கின்றன. கழுதை சைஸில் 12 குதிரைகள்.

இந்தக் கதை உண்மையில் நடந்த கதை. இதை எனக்குச் சொன்னவர் என் நண்பர் ஒருவர். அவரது பாதுகாப்பு கருதியே பெயர்களை மாற்றியிருக்கிறேன்.

அந்த மட்டக் குதிரைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் இந்தியாவின் நிலையை எண்ணி துக்கமும் சிரிப்பும் வருவதாகச் சொன்னார் நண்பர்...

அந்த மட்டக் குதிரைகளுக்கு அவர்களின் இலாகாவில் எந்த வேலையும் இல்லை என்பதால் வெவ்வேறு இலாகாக்களுக்கு எழுதிக் கேட்கப்பட்டதாம். பொதுவாக கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதும் வழக்கமில்லாத அரசாங்கத்தின் பல்வேறு இலாகாக்களிடமிருந்து இந்தக் கடிதத்துக்கு மட்டும் உடனடியாக பதில் வந்து சேர்ந்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

தங்களிடமிருக்கும் உபரி குமாஸ்தாக்களையே என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இருப்பதால் கழுதைகள் - ஸாரி - குதிரைகள் ஏதும் தற்சமயம் எங்களுக்கு வேண்டாம் என்று.

இன்னமும் குதிரைகளுக்கான புல் பணம் ரூ.270/- தினமும் கஜானாவிலிருந்து வந்துகொண்டிருப்பதாகக் கதையைச் சொல்லி முடித்தார் நண்பர்.

ஆனால், இதைப்போல் இங்கே பல மந்திரிகள் உண்டு என்றார் மற்றொரு நண்பர். மேலும் அவர் சொன்னார்:

'எங்களிடையே சலீம் அலியைப்போல் புகழ் பெற்ற ஒரு Ornithologist இருந்தார். டாக்டர் இந்து சூடன். பறவைகளின் சப்தங்களை பறவைகளின் சப்தங்கள் என எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவரே இந்துசூடன்தான். பறவைகள் பற்றி அவர் எழுதியிருப்பவை எங்களுடைய பொக்கிஷங்களுள் ஒன்று.

இங்கே தட்டைக்காடு என்ற ஊரில் பறவைகள் சரணாலயம் ஒன்று உண்டு.

இந்தப் பறவைகள் சரணாலயத்தை ஒரு மந்திரி என்ன செய்தார் தெரியுமா? தன்னுடைய சொந்த ஊருக்கு ட்ரான்ஸ்ஃபர் செய்து விட்டார். பறவைகள் என்ன அரசு ஊழியர்களா? மாற்றிய ஊர்களுக்குப் போக? இப்போது இரண்டு இடங்களும் பட்சிகள் இல்லாமல் வெறுமனே கிடக்கின்றன.

https://t.me/tamilpdfebooks

30. கோ-எட் ஏக்கம்

தொடர்ந்து இந்தக் கோணல் பக்கங்களைப் படித்து எங்கள் கிளப் மெம்பர்களையும் படிக்கச்செய்து, கிட்டத்தட்ட இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்து இதுபற்றி விவாதித்து என்னென்ன புத்தகங்கள் வேண்டுமோ, அதையெல்லாம் தருவித்துக் கொடுத்து, இப்பக்கங்களை எழுதுவதற்கு எனக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவி வரும் என் அன்பு நண்பர் வெங்கடேஷுக்கு நான் நன்றி சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

* * *

தமிழ் மக்களை விடவும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பத்தாம்பசலிகளாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஒரு சமீபத்திய உதாரணம்.

ஒரு இலக்கிய நண்பரின் திருமணத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். ஒரு பக்கம் எனக்குத் தெரிந்த இலக்கிய நண்பர்கள். நடுவே மாப்பிள்ளை. அவர்களுக்கு முகமன் கூற அங்கே சென்றேன். அவர்களுள் ஒரு நண்பர் பின்வருமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

'பீஃப் பிரியாணி பிரமாதம்!'

ஆனால், அன்றைய விருந்தில் பரிமாறப்பட்டது ஆட்டுக்கறி பிரியாணி. இந்த நண்பர் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்? சொன்ன நண்பர் உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். திருமணமாகும் நண்பரோ தலித். ஆக தலித் என்பதால் மாட்டுக் கறி என்று முடிச்சுப் போட்டு விட்டார் அன்பர். மணமகனாக எங்களிடையே நின்று கொண்டிருந்த நண்பருக்கோ முகம் செத்து விட்டது. மாட்டுக் கறியைவிட, ஆட்டுக் கறி நான்கு மடங்கு விலை அதிகம். இவ்வளவு பணம் செலவு செய்தும் இதுதான் பெயரா என்று நொந்துவிட்டார்.

அப்போது அதே இலக்கிய அன்பர் நான் வலது காதில்

https://t.me/tamilpdfebooks

அணிந்திருக்கும் வளையத்தைப் பார்த்து 'நன்றாக இருக்கிறது' என்று சான்றிதழ் வழங்கினார். உடனே பக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு இலக்கிய அன்பர் 'அரசியல்ல இதெல்லாம் சகஜமப்பா' என்றார். அன்பர் அரசியலில் நுழைந்திருந்தால் அம்மா காலில் விழுந்து மந்திரி ஆகியிருப்பார். இப்போது இலக்கிய உலகில் வெறும் மந்திரியாகத் திரிவது பற்றி யாருக்குத்தான் வருத்தம் இருக்காது. அதைத்தான் இப்படியெல்லாம் பேசி ஆற்றிக்கொள்கிறார் போலும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

மற்றொரு இலக்கிய அன்பர் ஆச்சரியப்பட்டுப் போய்விட்டார். 'பஸ்ஸில் யாரும் கேட்க மாட்டார்களா? எப்படி எல்லோரும் இதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்?' என்று இதே ரீதியில் பத்து நிமிடங்கள் கேள்விக் கணைகளாகவே தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். இறுதியில் ஒரு அறிவுரை கூறினார்: 'உடனடியாக இதைக் கழற்றி விடுங்கள். சகிக்கவில்லை, நாற்பது வயதிலேயே என்ன ஒரு Senility!

போதாக் குறைக்கு என்னோடு வந்திருந்த நண்பரைக் காண்பித்து, 'சந்தேகமிருந்தால் இவரையே கேட்டுப் பாருங்கள். சொல்லுங்கள். இது இவருக்குச் சகிக்கவில்லைதானே?'

என் நண்பரோ தர்ம சங்கடத்தில் நெளிந்தார். கடைசியில் சொன்னார்: 'என்னால் போட்டுக்கொள்ளமுடியவில்லை. சாரு போட்டிருக்கிறார்'

இந்த இலக்கிய அன்பர்கள் கவலைப்படும்படி பொது ஜனம் அவ்வளவு பத்தாம்பசலியாக இல்லை. யாரும் இந்தக் காது வளையத்தைக் கண்டுகொள்வதே இல்லை. சினிமாவின் மூலம் அந்த அளவுக்கு இது ஒரு சகஜமான விஷயமாகி விட்டது. கிட்டத்தட்ட எல்லா ஸ்டண்ட் நடிகர்களும் காது வளையம் அணிந்திருக்கிறார்கள்.

இந்த இலக்கியவாதிகளுக்கு இலக்கியமும் தெரியவில்லை. தமிழ் சினிமாவும் தெரியவில்லையே என்று நொந்து கொண்டேன்.

1979ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சிறைத் துறையில் குமாஸ்தா உத்தியோகம். கல்லூரியிலிருந்து அப்போதுதான் சூடாக வந்திருந்தேன். ஒரு அடி நீள கூந்தல். ஒருநாள் ஐ.ஜி. பார்த்து விட்டு விரோதமான

https://t.me/tamilpdfebooks

பாவனையில், ‘உடனே முடியை வெட்டு’ என்று உத்தரவிட்டார். அலெக்ஸாண்டர் போப்பின் Rape of the lock ஞாபகம் வர அன்றைய தினமே வேலைக்கு ராஜினாமா கொடுத்து விட்டேன், கால் கடுதாசியில்.

உடனே அண்ணாசாமி என்று ஒரு அதிகாரி மிகவும் தடபுடலாக என்னை மிரட்டினார். ஏதோ அவரது வீட்டுக்குள் நான் அத்துமீறி நுழைந்து விட்டதைப்போல். ‘இப்படிக் கால் கடுதாசியில் எல்லாம் ராஜினாமா கொடுக்கக்கூடாது. அதற்கென்று ஒரு படிவம் உள்ளது. அதைப் பூர்த்தி செய்து மூன்று பிரதிகள் கொடுக்க வேண்டும்.’

‘யோவ்... வேலையே வேண்டாங்கிறேன். என்னய்யா ஃபாம் கீம்னுகிட்டு’ என்று சொல்லிவிட்டு தில்லிக்கு ஓடி விட்டேன்.

அந்தச் சம்பவம்தான் இந்த இலக்கிய அன்பர்களைப்பற்றி நினைக்கும்போது ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு இலக்கியவாதிக்கும் போலிஸ் கமிஷனருக்கும் வித்தியாசமில்லாத நிலைமையைத் தமிழ்நாட்டைத் தவிர உலகில் வேறு எங்குமே காண முடியாது என்று நினைக்கிறேன்.

* * *

ஒரு காலப் பிழை நடந்துவிட்டது, என் பிறப்பில். அதாவது 25 ஆண்டுகள் முந்திப் பிறந்துவிட்டேன்.

பிறகென்ன? இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளைப் பாருங்கள். க்ரூப் ஸ்டடி என்கிறார்கள். ப்ராஜக்ட் என்கிறார்கள். இரவு முழுதும் தன் வகுப்புத் தோழி வீட்டில் ப்ராஜக்ட் செய்துவிட்டு காலையில் வருகிறான் கார்த்திக்.

‘ஏன் அவள் வரட்டுமேடா?’ என்று கேட்டேன்.

‘அவள் வருகிறேன் என்கிறாள். உங்களை நினைத்தால்தான் பயமாக இருக்கிறது.’

அதோடு பேச்சை நிறுத்திவிட்டேன். பயம் என்று அவன் சொன்னது வேறு ஒன்றுமில்லை. ஒருநாள் ஜாலியாக அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு மூத்த முன்னாள் மந்திரியின் வாழ்க்கை

https://t.me/tamilpdfebooks

வரலாற்றைச் சொல்லிவிட்டேன். அதுதான் பையன் பயப்படுகிறான்.

அது போகட்டும். நான் படித்த காலத்தை நினைத்தால் அழுகைதான் வருகிறது.

கோ-எட் என்றுதான் பெயர். ஆனால், ஒன்றாம் வகுப்பிலிருந்து பதினோராம் வகுப்புவரை மாணவிகள் யாரிடத்திலும் நாங்கள் யாரும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை. நினைத்துப் பார்த்தால் நம்பவே முடியவில்லை. பதினோரு வருடங்கள். அப்படியே தப்பித் தவறிப் பேசி விட்டால் 'ரவி-காஞ்சனா காதல்' என்று அத்தனை சுவர்களிலும் கரித் துண்டால் எழுதி விடுவான்கள். பிறகு அந்தப் பெண் பள்ளிக்கு வருவதையே நிறுத்தி விடுவாள். ஒரு மாணவனின் ஒரு சொல் ஒரு மாணவியின் வாழ்க்கையையே திசை திருப்பி விடும்.

சரி. என்னதான் பிராயச்சித்தம் இதற்கு? என்னால் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. கடைசியில் கிடைத்த ஒரே வழி - ஆண், பெண் இரு பாலருக்குமான உடற்பயிற்சிக் கூடத்தில் சேர்ந்தேன். 'கோ-எட்'டுக்கு கடைசி வாய்ப்பு. ஆனால், என்ன துரதிர்ஷ்டம். கூட்டம் அதிகமாகி விட்டது என்று ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமான நேரத்தை தனித்தனியே பிரித்து விட்டார் மாஸ்டர்.

ஒன்பதிலிருந்து மாலை ஐந்து மணி வரை மகளிர் நேரம். 'நான் வீ.ஆர். கொடுத்து விட்டதால் அந்த நேரம்தான் ஒத்து வருகிறது. எனக்கு மட்டும் விதிவிலக்கு தாருங்களேன்' என்று மாஸ்டரிடம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். சில பெண்களும் எனக்காக சிபாரிசு செய்து வருவதாகக் கேள்வி.

* * *

விளையாட்டுகளிலேயே எனக்கு மிகவும் பிடித்தது கால் பந்தாட்டம்தான். உலகக் கோப்பை போட்டிகளுக்கான நாளை தினம் தினம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். கால் பந்தாட்டம் எங்கோ பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு கிரிக்கெட் நம் நாட்டில் முன்னிலை வகிப்பதில் எனக்குத் தீராத வருத்தமுண்டு.

ஆனால், ஒரே ஆறுதல் - எனக்கு மிகப் பிடித்த தென் அமெரிக்க

https://t.me/tamilpdfebooks

நாடுகளில் பிரசித்தமான விளையாட்டு கால் பந்தாட்டம்தான்.

என் நண்பர் கோபாலகிருஷ்ணன் ஒரு கால் பந்தாட்டக்காரர். இந்தியா முழுதும் சென்று விளையாடியவர். அவர் ப்ரஸீல் வீரர் பீலே பற்றி ஒரு விஷயம் சொன்னார்.

1970ஆம் ஆண்டு உலகக் கோப்பை இறுதி ஆட்டத்தில் இத்தாலியை ப்ரஸீல் வென்ற போது லண்டனிலிருந்து வரும் ஸண்டே டைம்ஸ் இப்படி எழுதியதாம்.

How do you spell Pele? G-O-D.

‘இதைவிட பீலேயை வேறு எப்படியும் வர்ணிக்க முடியாது’ என்றேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

31. Kudos to ஞாநி

குடும்பப் பத்திரிகை என்ற வகையில் இதுவரை இருந்து வந்த ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்ததற்காக! இது பெரிய விஷயம்தான். ஒரு பத்திரிகையின் எல்லாப் பக்கங்களையும் ஒரு குடும்பத்தினரே நிரப்புவது என்பது. இம்மாதிரி கலைக் குடும்பங்கள் சமூகத்தில் பெருக வேண்டும்.

* * *

வளர்ப்புக் குழந்தை, சொந்தக் குழந்தை என்பதுபற்றி பலவித விவாதங்கள் நடந்து வருகின்றன. இது குறித்து ஒரு தமிழ்ப்படம் கூட வந்திருப்பதாகக் கேள்வி. வளர்ப்பு மகள் என்ற உண்மையை வளர்ப்பு மகளிடம் எப்போது சொல்லலாம். எத்தனாவது வயதில் சொல்லலாம். அழுதபடி சொல்வதா, தமாஷாகச் சொல்வதா என்றெல்லாம் வாதங்கள். பிரதிவாதங்கள்.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. வேற்றுக் கிரகத்து ஜீவியைப்போல் திருதிருவென விழிக்கிறேன்.

என் மகனை நான் முதல் முதலாகப் பார்த்தபோது அவனுக்கு வயது 10. ஆறாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவந்திகா ஆசையோடு அவனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள். அன்றைய தினம் அவனுடைய பிறந்த நாள் வேறு. பெரிய சாக்லெட் பார் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அவனுடைய படிப்பு பற்றியோ, மதிப்பெண்கள் பற்றியோ விசாரிக்கவில்லை.

இப்போது சொல்கிறான். அன்றைய தினமே அவனுக்குப் புரிந்து விட்டதாம், நான் அவனுடைய அன்பான அம்மாவைத் திருமணம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன் என்று.

‘எப்படித் தெரியும் உனக்கு?’

https://t.me/tamilpdfebooks

‘எப்படியோ தெரியும்.’

அவனுக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. முதல் முதலாக தன் அம்மாவின் கண்களில் தெரிந்த மலர்ச்சியை அந்தச் சிறுவன் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் தந்தை இறந்துவிட்டார். அவனைப் பொறுத்தவரை அப்பா என்பது ஒரு வெற்றிடம். அவந்திகாவை மணம் செய்துகொண்டதும் அந்த வெற்றிடத்தில் படு ஜோராக நான். அவனைப் பொறுத்த வரை நான்தான் அப்பா. எனக்கும் அப்படியே. இவ்வளவு நாள் எங்கோ வெளியூர் போயிருந்தேன். வளர்ப்பா, சொந்தமா என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

தான் ஆடா விட்டாலும் தன் சதை ஆடும். ஜீனின் உறவை வலுவாகச் சொல்லும் பழமொழி. என்னைப் பொருத்தவரை ஜீன் பந்தமில்லாமலேயே ஆடியது சதை. ஒருநாள் மதியம் விரால் மீன் சமையல். கார்த்திக்கிடம் சொன்னேன். ‘ப்ரௌசிங் சென்டர் போய் கோணல் பக்கங்கள் ப்ரிண்ட் அவுட் எடுத்து வா. வெயில் தாழ சாயந்திரம் போய் வந்தால் போதும்.’

‘இதோ போய் ஐந்து நிமிடத்தில் எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்’ என்று சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். ‘டேய்... சாப்பிட்டு விட்டுப் போ!’ அதற்குள் அவன் தெரு முனையை எட்டி விட்டான்.

சமையல் மணக்க மணக்க மேஜையில் இருந்தது. ஐந்து நிமிடம் என்று சொல்லிச் சென்றவன் ஒரு மணி நேரமாக வரவில்லை. எனக்குப் பதற ஆரம்பித்துவிட்டது. கை கால்களில் நடுக்கம். நூறு மீட்டர் ஓட்டத்தைப்போல் தெருவில் ஓடினேன். ஒவ்வொரு ப்ரௌசிங் சென்டராகத் தேடினேன்.

அவனைப் பார்த்ததும் தான் ஆசுவாசமாயிற்று. முதல் முறை என்பதால் டௌன்லோட் ஆக நேரமாயிற்றாம்.

* * *

ஒரு எழுத்தாளர் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், ஃபூக்கோ என்ற ரேஞ்சில்தான் பேசிக்கொண்டிருப்பார். குடும்பத்தை உடைக்க வேண்டும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

சிதைக்கவேண்டும். குடும்பமே சமூகத்தின் எல்லா க்ஷீணங்களுக்கும் காரணம் என்றெல்லாம் சொல்வார். பெரும் anarchist ஆக தன்னை முன்னிறுத்துவார். குடும்பம் கூடாது. அதிலும் குழந்தை கூடவே கூடாது என்பதை ஒரு கொள்கையாகவே கருதி பிரசாரம் செய்துவந்தவர், திடீரென ஒரு பெண்ணின் கடைக்கண் பார்வையில் தன் வசம் இழந்து ஒரு குழந்தையையும் பெற்றெடுத்தார்.

அவ்வளவுதான். அன்றிலிருந்து மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், ஃபூக்கோ எல்லாம் காற்றில் சருகு பறப்பதுபோல் பறந்து போனார்கள். எப்போது பார்த்தாலும் தன் புதல்வனின் அருஞ்செயல்கள் பற்றிய புராணம்தான்.

ஞான சம்பந்தரைப் போன்று உமையின் அருள் பெற்றவன் போலும். இரண்டரை வயதிலேயே கவிதை எழுதுகிறான். படம் வரைகிறான்.

'அன்றைக்கு ஒரு கடிகாரம் வரைந்தான் பாருங்கள். அப்படியே ஸால்வதோர் டாலிதான். வித்தியாசமே தெரியாது' என்று சொல்லிவிட்டுப் படத்தைக் காண்பித்தார். ஒரு வட்டமும், உள்ளே இரண்டு கோடுகளும் வரையப்பட்டிருந்தன.

'மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா? யாருடைய மகன்?' என்றேன்.

பையனைப் பற்றிய எழுத்தாளரின் பிரதாபங்கள் தொடர்ந்தன. பையனுக்கு நாலு வயதாயிற்று. Huckleberry Finn, Don Quixote எல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் வந்தனர். எழுத்தாளர் தன் மகனைப் பற்றிய பெருமையில் பூரித்துப் போனார். கிறங்கிப் போனார்.

ஆனால், சமயங்களில் சுவாரசியமாகவும் இருந்தது. எழுத்தாளரின் வீட்டைச் சுற்றி தென்னை மரங்கள். தேங்காய் பறித்துக் கொடுக்க அடிக்கடி வருவார் ஒரு ஆள்.

பையன் கேட்டானாம்: 'ஏம்ப்பா, இந்த தேங்காய்க்கெல்லாம் எய்ட்ஸ் வராது?'

'ஏன்டா கேக்குற அப்படி?'

'இல்லே... இந்த மாமா ஒரே மரத்துல ஏறாம எல்லா மரத்துலயும் ஏர்றாரே.. அதனால கேட்டேன்.'

https://t.me/tamilpdfebooks

இப்போது பையனுக்கு பத்து வயது. பள்ளிக்குச் செல்ல முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிலேயே டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானாம். 'ஏன்டா... பின்னால் சோத்துக்கு என்னா பண்ணுவே?' என்று கேட்டால், 'யாராவது பணக்காரப் பெண்ணாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்வேன்' என்கிறானாம்.

விரைவில் எழுத்தாளர் மகனின் கவிதைத் தொகுப்புகூட வெளி வரலாம்.

* * *

ரவுடிகள், கேடிகள், கொள்ளையர் போன்றவர்களைச் சந்தித்திருக்கிறீர்களா?

நீங்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஜன்னல் வழியே ஒரு அந்நியனின் கை உங்கள் படுக்கையறைக்குள் நீள்கிறது. நீங்கள் அதீத நுண்ணுணர்வு கொண்டவராக இருந்தால் எழுந்து கொண்டு 'திருடன், திருடன்' என்று கத்துவீர்கள். திருடன் 'தபதப'வென்று ஓடுவான். அம்மாதிரி சந்திப்புகளைச் சொல்லவில்லை. நிஜமான சந்திப்புகளைச் சொல்கிறேன். ஆற அமர அவர்களோடு பேசி, அளவளாவி, கதை கேட்டு, கதை சொல்லி, பாட்டுப் பாடி, இம்மாதிரி அபூர்வ சந்திப்புகள் நிகழும் இடம், இந்நேரம் நீங்கள் யூகித்திருக்கலாம். யெஸ்... மதுபான விடுதி. ஆனால், நேரம்தான் முக்கியமானது. இரவு அவர்களுடைய வேலை நேரம் என்பதால், பகலில்தான் நீங்கள் அவர்களை மேற்படி இடத்தில் பார்க்க முடியும்.

எனக்கோ பகல், இரவு என்ற பேதம் ஏதுமில்லையாதலால், காலை பத்தரை மணியளவில் அந்த இடத்துக்குச் செல்லுவேன். அப்போதுதான் அம்மாதிரி மனிதர்களைச் சந்திக்க நேர்கிறது.

'நேற்று தான் ஜெயிலிலிருந்து வந்தேன்' என்று ஆரம்பிக்கும் பேச்சு. நான் எழுத்தாளர் என்று தெரிந்தால் குஷி பிறந்து விடும் அவர்களுக்கு. கானா பாடல்கள் தூள் பறக்கும். அங்கேயே இட்டுக் கட்டி அற்புதமாகப் பாடுவார்கள்.

ஒருமுறை அப்படி ஒரு பெரும் கொள்ளைக்காரனைச் சந்தித்தேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

‘ன்’ விகுதி போட்டு எழுதும் காரணம், பத்திரிகைகளிலெல்லாம் மிகப் பிரபலமான அந்தக் கொள்ளையனின் வயது 19தான். கிட்டத்தட்ட அவனை என் மகன் போலவே எண்ணினேன்.

‘இந்த வயதில் ஏன் தம்பி இப்படி?’

என்ன செய்வது? அம்மா அப்பா இல்லாத அனாதைச் சிறுவர்களுக்கு சமூகத்தில் ஏது இடம்? சிறு திருட்டு பெரும் திருட்டாகி இப்போது பிரபல கொள்ளைக்காரனாகி விட்டான்.

மிகுந்த திறமைசாலி. படித்திருந்தால் ஒரு பெரும் நிறுவனத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றிருப்பான். அதற்கான வாய்ப்பில்லை. வங்கிகள், சேட்டுகளின் வீடுகள் போன்றவைதான் சுலபமான இலக்குகளாம்.

‘என்னா சார்... காக்கா விரட்டுற மாதிரி ஒரு குச்சியை வச்சிக்கிட்டு ரிட்டயர்ட் ஆளுங்க நிக்கிறாங்க பேங்க் வாசல்லெ... உள்ள இருக்கிறதோ அம்பது லட்சம்...’

போக்குவரத்தெல்லாம் விமானம் மூலமாகத்தான். ஹைதராபாத்தில் அவனுக்கு ஒரு காதலி இருக்கிறாள். காதலிக்காக லட்சம் லட்சமாகக் கொட்டுகிறான். அவள் மட்டும் இவனை நிராகரித்து விட்டால் தற்கொலை செய்துகொள்வான் என்று தோன்றியது.

கடைசியில் நாங்கள் கட்டித் தழுவி விடைபெற்றபோது எனக்குத் தோன்றியது - அவனுடைய வாழ்க்கை நிலையும் சூழ்நிலையும் யாருக்கு வாய்த்திருந்தாலும் அவர்களும் அவனைப் போலவே ஆகியிருப்பார்கள்!

https://t.me/tamilpdfebooks

32. அதே கண்கள்

1984ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தானிலுள்ள ஆப்கன் அகதிகள் முகாம். அந்த முகாமில் ஒரு பள்ளிக்கூடம். அங்கே ஆப்கன் அகதிகளைப் பற்றி புகைப்படம் எடுக்கச் செல்கிறார் ஸ்டீவ் மெக்கரி. பள்ளி ஆசிரியரிடம் அனுமதி பெறுகிறார். பொதுவாக ஆப்கன் மக்கள் புகைப்படம் எடுக்கப்படுவதை விரும்பாதவர்கள். ஒரே ஒரு சிறுமி மட்டும் தன்னைப் புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கிறாள். அதுதான் அந்தப் பெண் முதன்முதலாக கேமராவுக்கு முன் நிற்பது.

அந்தப் புகைப்படம்தான் நேஷனல் ஜியோகிரா்ஃபிக் பத்திரிகையின் ஜூன் 1985 இதழ் அட்டையில் பிரசுரமானது. போர் பற்றிய, போரின் அவலம் பற்றிய இரண்டு முக்கிய புகைப்படங்கள் என்று சொன்னால் - ஒன்று, வியட்நாம் போரின் போது குண்டு வெடித்தவுடன் முதுகில் தீப்பற்றிக்கொள்ள ஒரு சிறுமி உடம்பில் ஆடையின்றி ஓடி வரும் புகைப்படம். அடுத்தது ஸ்டீவ் மெக்கரி எடுத்த ஆப்கன் சிறுமி. அந்த அளவுக்கு இப்புகைப்படம் உலகம் முழுவதும் பேசப்பட்டது. சிறுமியின் பச்சை நிறக் கண்களும் அதில் தெரிந்த சீற்றமும் போரின் கொடுமையை உலகுக்குத் தெரிவித்தன. நேஷனல் ஜியாகிரா்ஃபிக் பத்திரிகையின் 114 வருட வரலாற்றில் இந்த அளவு பேசப்பட்ட புகைப்படம் வேறு எதுவுமில்லை என்று சொல்லலாம்.

இது நடந்து 17 ஆண்டுகள் கழித்து ஸ்டீவ் மெக்கரியும் அவரது குழுவும் அதே ஆப்கன் பெண்ணைத் தேடி முன்பு சென்ற அகதி முகாமுக்குச் சென்றனர். யார் யாரிடமோ விசாரிக்கின்றனர். ஒரே ஒருவர் தனக்கு இந்தப் பெண்ணைத் தெரியும் என்கிறார். ஆனால், அவள் ஆப்கனுக்கு திரும்பிச் சென்று பல காலம் ஆகிறது. இப்போது Tora Bora மலைப் பகுதியில் வசிக்கிறாள். திருமணமாகி விட்டது. மூன்று பெண் குழந்தைகள்.

(Tora Bora ஞாபகம் இருக்கிறதா?)

https://t.me/tamilpdfebooks

ஸ்டீவ் மெக்கரி அந்தப் பெண்ணைத் திரும்பவும் சந்திக்கிறார். எந்த நிமிடமும் தாலிபான் அல்லது அமெரிக்கக் குண்டு வீச்சுக்கு ஆளாகக்கூடிய சூழ்நிலை.

திரும்பவும் அந்தப் பெண்ணை இரண்டாவது முறையாக புகைப்படம் எடுக்கிறார் மெக்கரி. ஆச்சரியம் என்னவென்றால், இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அவள் எந்த கேமராவின் முன்பும் நின்றதில்லை.

அந்தப் பெண்ணைச் சந்திக்கும்வரை அவள் பெயர்கூட மெக்கரிக்குத் தெரியாது. என்ன வயது இருக்கும்? அவளுக்கே தெரியாது. ஆப்கனில் எதற்கும் எந்தப் பதிவுகளும் கிடையாது.

இப்போதுதான் அவளிடம் பெயரைக் கேட்கிறார் ஸ்டீவ் மெக்கரி.

ஷர்பத் குலா. பஷ்டூன் பழங்குடி இடத்தைச் சேர்ந்தவள். பஷ்டூன்கள் போர்க்குணம் மிக்கவர்கள். ‘போரிடும்போது மட்டும்தான் அவர்கள் அமைதியாக இருப்பார்கள்’ என்று பஷ்டூன்களைப் பற்றிச் சொல்வார்களாம்.

ஷர்பத்தின் பெற்றோர் சோவியத் குண்டு வீச்சில் கொல்லப்பட்டார்கள். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த கதை அது. ஆப்கனில் அப்போது எங்கே பார்த்தாலும் சோவியத் சிப்பாய்கள். கண்ணில் தென்படுகிறவர்களை எல்லாம் கொன்று குவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போதுதான் ஷர்பத் தன் மூத்த சகோதரனுடனும் மூன்று சகோதரிகளுடனும் அகதியாக பாகிஸ்தானுக்குக் கிளம்பினாள். வயது ஆறு இருக்கலாம். இந்த அகதிக் குடும்பத்தின் தலைவி ஷர்பத்தின் பாட்டி. ஒரு வாரம் பனி மலைகளிடையே அலைந்து குளிரில் நடுங்கி அகதி முகாமுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஸீரோ டிகிரிக்கும் கீழே இருந்த குளிரில் கம்பளிக்காக யார் யாரிடமோ யாசகம் கேட்டிருக்கின்றனர். எப்போது போர் விமானம் வரும், எப்போதும் குண்டு விழும் என்று தெரியாது. எப்போது வேண்டுமானாலும் அது நடக்கலாம். விமானத்தின் சப்தம் கேட்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

இன்னொரு தேசத்தின் அகதி முகாமில் அடுத்தவர் தயவில்

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆயிரக்கணக்கான அகதிகளுக்கிடையே அவளால் வாழ முடியவில்லை. ஷர்பத் ஒரு கிராமத்துப் பெண். அவள் கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் இல்லை. மருத்துவ வசதி இல்லை. சாலைகள் கிடையாது. குழாயில் இருந்து தண்ணீர் வராது. நீண்ட தூரம் நடந்து சென்றுதான் ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வரவேண்டும்.

இருந்தாலும் அந்தக் கிராமமே பரவாயில்லை என்று திரும்பி வந்து விட்டாள் ஷர்பத். அகதி முகாமில் அந்தரங்கம் இல்லை. எல்லாமே திறந்து கிடக்கிறது.

ஷர்பத்துக்கு திருமணம் ஆகிவிட்டது. வயது அப்போது பதின்மூன்று இருக்கலாம். அந்த வயதிலேயே அவள் பர்தாவுக்குள் சென்று விட்டாள். அத்தோடு வெளி உலகத்துக்கும் அவளுக்குமான உறவு முடிவுக்கு வந்தது. தன் தனிமையின் குகைக்குள் சென்றுவிட்டாள் ஷர்பத்.

கணவன் ரஹ்மத் குல். பெஷாவரில் ஒரு பேக்கரியில் வேலை. ஆப்கனில் யாருக்கும் எந்த வேலையும் கிடைப்பதில்லை. சில சமயம் பெஷாவரில் தன் கணவனோடு இருப்பாள். பெரும்பாலான சமயம் தன் கிராமத்தில்தான் இருப்பாள் ஷர்பத். சூரியோதயத்துக்கு முன்னால் எழுந்துகொள்ளவேண்டும். தொழுகை முடிந்து, ஆற்றுக்குப்போய் தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டும். சமைக்கவேண்டும். துணி துவைக்கவேண்டும். மூன்று குழந்தைகளையும் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதோடு ஆஸ்துமா வேறு சேர்ந்துகொண்டுவிட்டது.

இந்தப் பெண்ணின வாழ்க்கையில் என்ன சந்தோஷம் இருக்க முடியும்?

ஸ்டீவ் மெக்கரி 17 ஆண்டுகள் கழித்து அந்தப் பெண்ணை மீண்டும் சந்திக்கிறார். அந்தப் பெண்ணுக்கு ஸ்டீவ் மெக்கரியை அடையாளம் தெரிகிறது. ஆனாலும் ஆப்கனில் ஒரு பெண் பிற ஆடவனை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூடாது. கணவனைத் தவிர வேறு யாரைப் பார்த்தும் புன்முறுவல் செய்யக்கூடாது.

மெக்கரியைப் பார்த்து ஷர்பத் புன்முறுவல் செய்யவில்லை.

https://t.me/tamilpdfebooks

17 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாகிஸ்தானின் அகதி முகாமில் பள்ளிச் சிறுமியாய் இருந்தபோது எடுக்கப்பட்ட அந்தப் புகைப்படம் அவளிடம் எந்தச் சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அதை அவளால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. அவளுக்குப் புரிந்ததெல்லாம் அவள் கணவனும், குழந்தைகளும்தான். மீண்டும் ஷர்பத்தைப் புகைப்படம் எடுக்கிறார் மெக்கரி.

அதே பழைய பெண்தானா இவள்? Ophthalmologist நிபுணர்கள் ஷர்பத்தை நேரடியாகப் பார்க்கின்றனர். அவள் கண்களைச் சோதிக்கின்றனர். பழைய புகைப்படத்தின் கடல் பச்சைக் கண்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அவள்தான் இவள் என்று தெரிகிறது.

இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளாக நடக்கும் போர். பதினைந்து லட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். 35 லட்சம் பேர் அகதிகள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 'ஆப்கனின் இந்த வரலாறு அவள் முகத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது' என்று குறிப்பிடுகிறார் மெக்கரியின் நண்பர்.

'எப்படித்தான் நீங்கள் இவ்வளவு உக்கிரமான போருக்கு இடையில் இவ்வளவு காலம் உயிருடன் இருந்தீர்களோ!' என்று ஷர்பத்திடம் சொல்கிறார் ஸ்டீவ் மெக்கரி.

'இறைவனின் கருணை!' என்கிறாள் ஷர்பத்.

(நேஷனல் ஜியாகிரபிக், ஏப்ரல் 2002 இதழில் கேத்தி நியூமன் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து கிடைத்த தகவல்கள் இவை).

* * *

திருவனந்தபுரத்தில் ஸக்கரியாவைச் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவரது ஆப்ரிக்கப் பயணத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஆறு மாதப் பயணம்.

கீழே கேப் டவுனிலிருந்து நேர்க்கோடு போட்டதுபோல போட்ஸ்வானா, ஸாம்பியா, ஸெய்ர், மத்திய ஆப்ரிக்கக் குடியரசு, சூடான், சாத், நைஜீரியா என்று வடக்கு நோக்கிய பயணம்.

ஒரு சில ஜனநாயக நாடுகளைத் தவிர மற்ற நாடுகள் நிஜமான நரகம். பட்டப் பகலில் ரோட்டில் நடக்க முடியாது. அடித்துப்

https://t.me/tamilpdfebooks

போட்டுவிட்டுத் திருடிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். கற்பனையே செய்ய முடியாத வறுமை, திருட்டு, வன்முறை.

விசா கையில் இருந்தாலும்கூட சூடானில் பயணம் செய்வது அபாயம் என்று சூடான் தூதரே சொல்லி விட்டாராம். இருந்தாலும் சூடானில் பயணம் செய்திருக்கிறார் ஸக்கரியா.

'நைஜீரியா எப்படி இருக்கிறது?'

'படு பயங்கரம். இங்கே இந்தியா வந்து படிக்கும் நைஜீரிய மாணவர்களுக்கு இந்த இடம் சொர்க்கமாகத் தெரிந்தால்கூட ஆச்சரியமில்லை.'

எனக்கு நைஜீரியாவில் சமீபத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சி பத்திரிகைகளில் வாசித்தது ஞாபகம் வந்தது.

ஸஃபியா ஹுசேனி என்பது அந்த நைஜீரியப் பெண்ணின் பெயர். ஐந்து குழந்தைகளின் தாய். 35 வயது. அந்தப் பெண்ணை கல்லால் அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்று மரண தண்டனை விதித்தது நீதிமன்றம். அவள் செய்த குற்றம். திருமணமான பக்கத்து வீட்டு நபருடன் உறவு கொண்டது.

'அடல்ட்ரி' என்பதற்கான அந்த நாட்டுத் தண்டனை அது.

ஸஃபியா ஹுசேனிக்கு அரபி மொழி தெரியாது. அவளுக்குத் தெரிந்தது ஹவுஸா என்ற மொழி மட்டுமே. நீதிமன்றத்தில் தீர்ப்பு அரபி மொழியில் வாசிக்கப்பட்டவுடன் - அதாவது, இந்தப் பெண் கல்லால் அடித்துக் கொல்லப்பட வேண்டும் - அதன் அர்த்தம் விளங்காமல், பல்லெல்லாம் தெரிய சிரித்தபடி 'நன்றி, நன்றி' என்றாளாம் ஹுசேனி என்ற அந்தப் பெண்.

பிறகு மேல் கோர்ட்டில் 'சரியான சாட்சியில்லை' என்று விட்டு விட்டார்கள். அது வேறு கதை.

ஆனால், ஸக்கரியா சொன்னதில் எனக்கு அவ்வளவாக உடன்பாடில்லை. குஜராத்தில் என்ன நடக்கிறது? பெண்களைக் கற்பழித்து உயிரோடு எரிக்கிறார்கள்.

'ரோட்டில் பட்டப் பகலில் நடக்க முடியாதபடி திருட்டு' என்றார்

https://t.me/tamilpdfebooks

ஸக்கரியா. கிட்டத்தட்ட தமிழ்நாடும், ஆப்ரிக்க நாடு மாதிரி ஆகிக்கொண்டு வருவதாகத்தான் தோன்றுகிறது. 'இன்றைய கொள்ளை' என்ற தலைப்பில் தினசரிகளில் நிரந்தரமாவே தனியாக இடம் ஒதுக்கி விடலாம் என்ற அளவுக்கு நாள்தோறும் வந்து குவியும் கொள்ளைச் செய்திகள்!

'ஆனால், இந்திய அரசியல்வாதிகள் ஆப்ரிக்க அரசியல்வாதிகளுக்கு முன்னால் சும்மா பிசாத்து' என்றார் ஸக்கரியா.

ஒரு தேசமே அந்த நாட்டின் அதிபருக்குச் சொந்தமானதாக இருக்குமாம். அவருடைய ராணுவத்தைத் தவிர மற்ற மக்கள் அனைவருமே பிச்சைக்காரர்கள்தான்.

உகாண்டா, எத்தியோப்பியா எல்லாம் என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

பயண அனுபவங்களை மலையாளத்தில் தொடராக எழுதி வருகிறார் ஸக்கரியா. தமிழில் வந்தால் நல்லது.

https://t.me/tamilpdfebooks

33. ‘மலே மலே’வுக்கு ‘ஓ போடு’ ஈடாகாது!

‘ஓ போடு’ (ஜெமினி) படம் பார்த்தேன். 65 ரூபாய் டிக்கெட். ஆனால், இருக்கைகளோ எல்.கே.ஜி. குழந்தைகள் மட்டுமே உட்காரக்கூடிய அளவுக்கு அவ்வளவு சிறிசு. என் எதிரே அமர்ந்திருந்த நபர் ஆறரை அடி உயரம். அதற்கேற்ற பருமன். சற்றுக் கீழே குனிந்து உட்காரச் சொன்னேன். அவ்வளவு சிறிய இருக்கையில் அவரால் ஒரு இஞ்ச் கூட உடலை நகர்த்த முடியவில்லை. 150 ரூபாய் டிக்கெட் வைத்து இருக்கைகளைச் சற்று பெரிதாக்கலாம்.

‘ஓ... போடு’ மாதிரியான கீதங்கள் பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் வரக்கூடும். முன்பு நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது ‘மாமா மாமா மாமா.. ஏம்மா ஏம்மா ஏம்மா’ என்ற பாடல் (படம்: குமுதம்) ஞாபகம் வருகிறது. எம்.ஆர். ராதா டான்ஸ் கலக்கியிருப்பார்.

‘ஓ போடு’வில் எனக்கு ஒரே ஒரு ஏமாற்றம். தோழி மும்தாஜை காணோம். அவர் ஆடியிருக்க வேண்டிய பாடல்.

என்ன இருந்தாலும் ‘மலே மலே’வுக்கு ‘ஓ போடு’ ஈடாகாது!

* * *

இப்போதெல்லாம் தமிழ்ப் படங்களில் சில சிறு பத்திரிகை முகங்கள் தென்பட ஆரம்பித்துள்ளன. இது எனக்கு உண்மையில் கவலையைத் தருகிறது. ஏனென்று சொல்லுகிறேன்.

ஒரு நாடகத் துறை பேராசிரியர், ‘விழிகள்’ என்ற சிறு பத்திரிகையைஆசிரியராக இருந்து நடத்தியவர். பல ஆண்டுகளாக நிஜ நாடக இயக்கத்தின் சூத்ரதாரி. துர்க்கிர அவலம் போன்ற பல முக்கியமான நாடகங்களை இயக்கியவர். மிகத் திறமையான நடிகர். பெயர் மு. ராமசாமி. இதேபோல் ராஜு, கே.ஏ. குணசேகரன்

https://t.me/tamilpdfebooks

இவர்களெல்லாம் மற்ற சிறு பத்திரிகைக்காரர்களைப்போல் சோற்றுக்குச் சிங்கியடிப்பவர்கள் அல்ல. டாக்டர் பட்டம் பெற்ற பெரும் பேராசிரியர்கள். குறைந்தபட்சம் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நாடகத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள். தவிர, கே.ஏ. குணசேகரனின் மற்றொரு தகுதி அவர் அருமையான பாடகரும்கூட. உலகமெல்லாம் சுற்றியவர். இவர்கள் அனைவருமே என் மதிப்பிற்குரியவர்கள்.

இவ்வளவு தகுதி படைத்த இவர்கள் துணை நடிகர்களாக பூசாரி வேடத்திலும், வாட்ச்மேன் வேடத்திலும் முக்கால் நிமிடமும், ஒன்றரை நிமிடமும் சினிமாவில் தலை காட்டி மீசை முருகேஷ் போன்ற துணை நடிகர்களுக்கு போட்டியாக மாறலாமா?

டி.வி. சீரியல்களிலும் இப்படித் தலை காட்டுவதாக அறிகிறேன். நியாயமா? தயை கூர்ந்து அடியேன் மீது கோபிக்காமல் யோசிக்க வேண்டும்.

* * *

சென்ற ஆண்டு ஒருநாள் அதிகாலை. எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த புதரில் ஒரு பிணம். வயதான மூதாட்டி. போலிஸ் வந்த பிறகுதான் தெரிந்தது, அருகில் இருந்த முதியோர் இல்லத்தில் இறந்து போனவர் என்று. ஆனால், பிணம் எப்படி இங்கே புதருக்கு வந்தது?

முதியோர் இல்லத்தை நடத்தி வரும் பெண்மணி முந்தின தினமே போலிஸ் நிலையத்துக்குப் போன் செய்து ‘இங்கே ஒரு மூதாட்டி இறந்து விட்டார். இவரை அடக்கம் செய்ய உதவுங்கள்’ என்று சொல்லிருக்கிறார்.

‘கொலையா, தற்கொலையா?’- இது போலிஸ்.

‘இரண்டும் இல்லை. வயதானதால் ஏற்பட்ட இயற்கை மரணம்.’

‘அப்படியானால், நாங்கள் வர முடியாது. செத்தவர்களை அடக்கம் செய்வதா எங்கள் வேலை?’

ஒரு இரவு முழுவதும் வைத்திருந்துவிட்டு அதிகாலையில் பிணத்தைக் கொண்டுவந்து புதரில் போட்டுவிட்டார் முதியோர்

https://t.me/tamilpdfebooks

இல்லத்துப் பெண்மணி. போலிஸ்தான் கடைசியில் அடக்கம் செய்யவேண்டி வந்தது. அந்தப் பெண்மணியை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பெரிய அரசியல்வாதியின் பெயரைச் சொன்னார் பெண்மணி. சிக்கலில் மாட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை போலிஸ்.

நினைத்துப் பாருங்கள். அந்த முதியோர் இல்லத்தில் இருக்கும் மற்ற மூதாட்டிகளின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? இவ்வளவு காலம் இப்பூமியில் வாழ்ந்து கடைசியில் எலி, பூனை மாதிரி ஒரு அனாதைப் பிணமாகவா ரோட்டில் கிடக்கவேண்டும்?

அந்த முதியோர் இல்லத்தில் ஒரே ஒரு மூதாட்டி சற்று வித்தியாசமானவர். அவர்தான் சமையல். கடைக்குச் சென்று காய்கறிகள் வாங்கி வருவது, வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது எல்லாம். சுறுசுறுப்பாக இருப்பார். வயது எண்பது இருக்கும். அவந்திகா அந்த மூதாட்டியிடம் பரிவுடன் பேசுவது வழக்கம். ஒருநாள் அவருக்குச் சில புடவைகளை வாங்கிக் கொடுத்தாள் அவந்திகா. அப்போது அந்த மூதாட்டி சொன்னது: 'நீ என் மகள் மாதிரி. தீர்க்காயுசா இருக்கணும்மா நீ. ஆனால், கோபிக்காதே. இந்தப் புடவைங்களை நான் மத்தவாளுக்குக் கொடுத்திடறேன். ஏன்னா அவாளோட நெலமை என்னைவிட மோசம்.' இதை எழுதும்போது என் கண்கள் கலங்குகின்றன. அந்த மூதாட்டியின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரிக்கத் தோன்றுகிறது.

* * *

தெருவில் ஒரு சிறுவன் காய்கறி விற்றுக்கொண்டு போகிறான். காலை எட்டு மணி அளவில் எங்கள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுவான். வயது பத்து இருக்கும்.

'நீ ஸ்கூலுக்குப் போவதில்லையா?' என்று கேட்டேன் ஒருநாள்.

ஐந்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தானாம். வீட்டின் வறுமை காரணமாக 'வேலைக்கு' அனுப்பிவிட்டார்கள். காலையில் நான்கு மணிக்கு எழுந்து கீரைக் கட்டுகளையும், காய்கறிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு சைக்கிளில் கிளம்புகிறான்.

'படிக்க வேண்டுமென்று ஆசையாக இருக்கிறது' என்கிறான்

https://t.me/tamilpdfebooks

சிறுவன்.

* * *

நண்பர் ஒருவர் அவரது நெருங்கிய நண்பருக்கு குழந்தை பிறந்திருக்கிறதென்று எழும்பூர் மகப்பேறு மருத்துவமனைக்குக் கிளம்பினார். நானும் உடன் சென்றேன். மருத்துவமனைகளே எனக்கு அலர்ஜி என்பதால் 'வெளியே நின்றுகொள்கிறேன். நீங்கள் போய் வாருங்கள்' என்றேன் நண்பரிடம். 'எனக்கு மருத்துவமனை என்றாலே அலர்ஜி. அதற்காகத்தான் உங்களையும் துணைக்கு அழைத்து வந்தேன்' என்றார் நண்பர்.

நானும் அவரோடு உள்ளே சென்றேன். மருத்துவமனைகளே அலர்ஜி என்றால் மகப்பேறு மருத்துவமனைகள் இன்னும் அலர்ஜி. உடம்பே நடுங்கும் எனக்கு.

அரசாங்க மருத்துவமனை என்றாலும் நான் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு அசுத்தமாக இல்லை. மிக நவீன சாதனங்களோடும் வசதிகளோடும் கூடிய மருத்துவமனை என்றாலும் கொடூரமான வறுமையே கண் முன்னால் தெரிந்தது. நம் நாட்டில் மட்டும் சந்ததி விருத்திக்கு வேறு எதுவுமே செய்யவேண்டியதில்லை. புராண காலத்துக் கடவுளர்களைப்போல பார்த்தாலே போதும், கர்ப்பம் உண்டாகி விடும்போல. அந்த அளவுக்குக் குழந்தைகள், குழந்தைகள், குழந்தைகள். பெண்கள் கட்டிலில் இடமின்றி கீழே படுத்திருந்தார்கள்.

என் வாழ்விலேயே மிக அதிர்ச்சியான விஷயத்தை இங்கேதான் சந்தித்தேன்.

மருத்துவமனையின் சுவர்களில் எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு எச்சரிக்கை வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது. 'இங்கே குழந்தைத் திருடர்கள் நடமாடுகிறார்கள். குழந்தைகளை முன் பின் தெரியாத நபர்களிடம் தரவேண்டாம். கவனமாக இருங்கள்.' திரும்பின இடமெல்லாம் இதே வாசகங்கள். ஆச்சரியமும், அதிர்ச்சியுமாக நண்பரிடம் கேட்டேன். இவ்வளவு சின்னஞ்சிறிய சிசுக்களைத் திருடிக்கொண்டுபோய் என்ன செய்வார்கள்? தொப்புள் கொடி அறுக்கப்பட்ட காயம்கூட ஆறாத நிலையில் இந்த சிசுக்களைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் என்னதான்

https://t.me/tamilpdfebooks

செய்வார்கள்?

'பிச்சையெடுப்பார்கள்' என்றார் நண்பர். தெருக்களிலும், சிக்னல்களிலும் நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம்; மிகச் சமீபத்தில் பிறந்த குழந்தையை கைகளில் வைத்துக்கொண்டு பரிதாபமான முகத்துடன் பிச்சை எடுக்கும் பெண்களை. அவர்கள் கையிலுள்ள குழந்தைகள் இப்படி மருத்துவமனைகளில் திருப்பட்டவைதான். இந்தத் திருட்டு அதிக அளவில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சென்ற வாரம்கூட ஒரு குழந்தை திருடு போய்விட்டதாகச் சொன்னார் நண்பர்.

மூன்று வயதுவரை கைகளில் ஏந்தி, தோளில் போட்டுப் பிச்சையெடுத்தால் போதும். அதற்குப் பிறகு அந்தக் குழந்தையே தெருவில் இறங்கி விடும், மிகத் தேர்ந்த தொழில் நேர்த்தியுடன்.

'இந்த நாட்டில் வாழக்கூடாது. ஃப்ரான்ஸில் செட்டில் ஆகி விட வேண்டும்' என்று நான் நினைப்பதன் காரணம் இது போன்ற சம்பவங்கள்தான்.

குரூரத்துக்கும் ஒரு எல்லை இல்லையா? ஒரு பெண்ணின் வயிற்றிலிருந்து இறங்கி பூமியில் விழும் குழந்தைக்கு இவ்வளவு குரூரமான தண்டனையா? ஏன்? எதற்கு? நாம் மனிதர்கள்தானா? மிருகங்களிடம்கூட இவ்வளவு குரூரத்தைக் காண முடியாதே? இதை நாம் எப்படிச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? நாம் கும்பிடும் கடவுள்கள் இதை எப்படிச் சகித்துக் கொண்டிருக்கின்றன? நாம் படிக்கும் தத்துவங்கள் எதற்காக?

எதற்குமே எனக்கு பதில் தெரியவில்லை. ரத்தக் காட்டேரியிடம் அறை வாங்கியதுபோல் அந்த மருத்துவமனையை விட்டு வெளியேறினேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

34. ‘சாப்பாடு, குடி, கொண்டாடு’

சீக்கியர்களிடம் ஒரு பொதுவான குணம் உண்டு. ‘காவோ, பீவோ, மோஜ்கரோ’ என்பார்கள். ‘சாப்பாடு, குடி, கொண்டாடு’ என்று பொருள். ‘கொண்டாடு’ என்பதில் ஏகப்பட்ட அர்த்தங்கள் உண்டு. அதில் செக்ஸும் ஒன்று.

அதேபோல் தெலுங்கர்கள் செக்ஸின்மீது தீவிர நாட்டம் கொண்டவர்கள். கு.ப.ரா.தான் தமிழில் இந்த விஷயத்தை முதன்முதலில் தொட்டவர். அவர் எழுதிய காலகட்டத்தில் இதற்கு மிகப் பெரிய துணிச்சல் இருந்திருக்க வேண்டும். அதோடு உலக இலக்கியப் பரிச்சயமும் இதற்குத் தேவை. கு.ப.ரா.விடம் இந்த இரண்டும் இருந்தது.

1902ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர் கு.ப. ராஜகோபாலன். தமிழ் தவிர சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், வங்காள மொழிகளில் புலமை உள்ளவர். கும்பகோணத்தில் கல்லூரியில் படிக்கும்போது ஷேக்ஸ்பியர் சங்கம் அமைத்து இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்தியவர். மதுரை மாவட்டம் மேலூரில் உள்ள தாலுகா அலுவலகத்தில் கணக்கர் வேலை. இது பற்றி புனர்ஜென்மம் என்ற சிறுகதையில் கு.ப.ரா. எழுதுகிறார். ‘விதி எப்படியெல்லாமோ வேலை செய்ததில் கடைசியாக பி.ஏ. தேறின நான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ராஜம் ஒரு தாலுகா ஆபீசில் குமாஸ்தாவாக மாசம் முப்பத்தைந்து ரூபாய்க்கு உயிர் ரத்தத்தை விற்றுக்கொண்டிருந்தான்.’

பிறகு காட்ராக்ட் நோயினால் குமாஸ்தா வேலையை விட்டு விட்டு சிகிச்சை பெற்ற பிறகு முழு நேர எழுத்துப் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். 1939ஆம் ஆண்டு வ.ரா. ஆசிரியராக இருந்த பாரத தேவியில் துணை ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார்.

எழுத்து வழக்கம்போல் அவருக்கு வறுமையையே அளித்தது. இதுபற்றி ஒரு சிறு கதையில் குறிப்பிடுகிறார்: ‘சமூகத்தில் இவ்வளவு

https://t.me/tamilpdfebooks

படிப்பின்மையா? அறிவீனமா? சீ! இந்த நன்றி கெட்ட சமூகத்துக்காக நாம் ஏன் உயிரை விட வேண்டும்? எழுத்தைப் போற்றாத ஒரு தேசமா உருப்படப் போகிறது? இல்லவே இல்லை.'

கு.ப.ரா. நம் சமூகத்தைப் பற்றி அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதியுள்ள வார்த்தைகள் இன்றைக்கும் பொருந்துகிறது என்பது ஆச்சரியத்தையும் வருத்தத்தையும் அளிக்கக்கூடிய விஷயம்.

பிறகு, 1943ஆம் ஆண்டு - அ.வெ.ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், திருலோக சீதாராம் ஆகிய இருவரும் நடத்திய கிராம ஊழியன் என்ற பத்திரிகையின் சிறப்பாசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார்.

1944ஆம் ஆண்டு கு.ப.ரா.வுக்கு Gankrene என்ற நோய் வந்து அவரது இரண்டு கால்களையும் எடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இது பற்றி கரிச்சான் குஞ்சு எழுதுவது:

'ஆம்ப்யுடேஷன் செய்வதற்கு உரியவற்றை உடனே செய்யத் தொடங்கினார்கள். கு.ப.ரா. தடுத்து விட்டார். நனைந்த கண்களுடன், 'Let me die a peaceful death' என்று சொல்லிவிட்டு 'காவேரி தீர்த்தம் ஒரு டம்ளர் வேண்டும்' என்றார். உடனே ஓடிப் போய் பக்கத்தில் இருந்த பக்தபுரித் தெருவில் இருந்து வாங்கி வந்தோம். கை நடுங்க வாங்கிக் குடித்தார் ஒரு வாய். அவ்வளவுதான். துவள ஆரம்பித்தார். காரில் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தோம். வீட்டுக்குள் போவதற்குள் உயிர் பிரிந்து விட்டது.'

அந்த நாள் 27.04.1944.

இன்றைய தினத்தில் இருந்து சரியாக 58 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கு.ப.ரா.வின் உயிர் அவ்வளவு குரூரமான முறையில் பிரிந்துள்ளது.

கரிச்சான் குஞ்சு கு.ப.ரா. பற்றி என்னிடம் நிறைய சொல்லியிருக்கிறார். கு.ப.ரா.வை தனது ஆசான் எனக் கொண்டவர் கரிச்சான் குஞ்சு. அதனால்தான் தனது புனைப் பெயரையே கரிச்சான் குஞ்சு என வைத்துக்கொண்டார் (கு.ப.ரா.வின் புனைப் பெயர்களில் ஒன்று கரிச்சான்).

1933ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1944 வரை வெறும் பதினோரு ஆண்டுகள்தான் கு.ப.ரா. தீவிரமாக எழுதிய காலம். ஆனால், இவ்வளவு

https://t.me/tamilpdfebooks

குறுகிய காலத்தில் அவர் தனது சம காலத்திய அல்லது அதற்குப் பின் வந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவரையும் தாண்டி விட்டார் என்றே கருதுகிறேன்.

முக்கியமாக ந. பிச்சமூர்த்தி, மௌனி, புதுமைப்பித்தன் இம்மூவரையும்விட கு.ப.ரா.வின் சிறுகதைகள் இலக்கிய ரீதியாக வெற்றி கண்டவை. மாபெரும் சிற்பத்தை வடிக்க நினைத்துத் தோல்வியுற்றவர்கள் அம்மூவரும். ஆனால், கு.ப.ரா.வோ மிக அழகான, எளிமையான மரப்பாச்சிப் பொம்மைகளைக் கலைநயம் மிக செதுக்கித் தந்தவர். முதலில் சொன்ன மூவரும் புஷ்ப வனங்களை உருவாக்க முயன்று தோற்றவர்கள் எனில், கு.ப.ரா.வோ அழகியதொரு சின்னஞ்சிறு மலராகத் திகழ்கிறார்.

இவை தவிர கு.ப.ரா. நிறைய மொழிபெயர்ப்புகளும் செய்திருக்கிறார். ஆர்.எல். ஸ்டீவன்ஸன் எழுதிய ‘டாக்டர் ஜெகில் அண்ட் மிஸ்டர் ஹைட்’ என்ற நாவலை இரட்டை மனிதன் என்ற தலைப்பில் 1938ஆம் ஆண்டு மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அதற்கு பத்தொன்பது பக்கங்களில் நீண்ட முன்னுரையையும் எழுதியுள்ளார்.

பெண்களின் அவலம், ஆண்-பெண் உறவுகள், பாலியல் இந்த மூன்றையும் தமிழ்ச் சிறுகதையில் முதன்முதலாக கலாபூர்வமாகக் கையாண்டவர் கு.ப.ரா. இருப்பினும் இவருக்கு உரிய அங்கீகாரம் தமிழ் இலக்கியத்தில் இதுவரை கிடைக்கவில்லை என்பது வருத்தமளிக்கிறது.

பாலியல் பற்றி எழுதுகிற எந்த எழுத்தாளர் மீதும் ஆபாச எழுத்தாளர் என்ற பட்டம் வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும். இந்தப் பிரச்னையை நான் தினந்தோறும் எதிர்கொண்டு வருகிறேன். இதற்கு கு.ப.ரா.வும் ஆளாகியிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.

‘செக்ஸ் கதைகளை எழுதி அவர் தீட்டுப்பட்டு விட்டது போலவும், இலக்கிய நெறியிலிருந்து குப்புறச் சரிந்து விட்டதாகவும் சில விமர்சகர்கள் அந்தக் காலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். கற்பிழந்து ‘அந்தத்’ தெருவுக்குக் குடி போய்விட்ட பெண் பிள்ளையைப் பற்றிப் பேசுவதுபோல் அவரைப் பற்றி எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கெல்லாம் அவர் மறுப்போ, பதிலோ எழுதிய ஞாபகம் எங்களுக்கு இல்லை. ஆனால், எங்களோடு பல நாட்கள் அதைப் பற்றிப்

https://t.me/tamilpdfebooks

பேசியிருக்கிறார். 'இதைப் படிக்கிறபோது, தன் பெண்டாட்டியைப் பற்றி எழுதுகிறானே என்று கவலைப்படுகிறார்களோ?' என்று இயல்பான மெல்லிய குரலில், பதில் அடங்கிய கேள்வி ஒன்றை அவர் எங்களிடம் கேட்டது ஞாபகம் இருக்கிறது'.

இது தி. ஜானகிராமன் கு.ப.ரா. பற்றி எழுதியிருப்பது!

https://t.me/tamilpdfebooks

35. ‘தூக்கம் வருகிறது நண்பா...’

சமீபத்தில் ட்ராவலர் பத்திரிகையில் பெரூ பற்றிய கட்டுரை ஒன்றைப் படித்தேன். லீமா பற்றி எழுதியிருக்கும் கட்டுரையாளர் மாரியோ வார்காஸ் லோசா பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. மச்சு பிச்சு பற்றி எழுதியிருப்பவர் பாபலோ நெரூதாவின் புகழ் பெற்ற ‘மச்சு பிச்சு’ கவிதை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. பயணச் செலவுக்கான வவுச்சரை சமர்ப்பிப்பதுபோல் ஒரு கட்டுரை!

அக்கட்டுரையைப் படித்தபோது இரவு இரண்டு மணி. அதற்கு மேல் என்னால் உறங்க முடியவில்லை. லோசாவின் நினைவிலேயே அதிகாலை வரை மூழ்கியிருந்தேன்.

லோசாவின் பரம ரசிகன் நான் என்று சொல்லிக்கொள்ள எனக்குத் தயக்கமே இல்லை. லோசா என்றால் பெரூ. பெரூ என்றால் லோசா. காரணம், லோசாவின் எழுத்து அப்படிப்பட்டது. அவ்வளவு வசீகரம் கொண்டது. அவருடைய நாவல் The War of the End of the World என்ற நாவல் சுமார் ஆயிரம் பக்கங்கள் இருக்கும். ஆனால், ஊண் உறக்கமின்றி நீங்கள் ஒரே அமர்வில் படித்து விடலாம். என் வாசிப்பு வேகம் மிகவும் கம்மி என்பதால் எனக்கு ஒரு வாரம் ஆயிற்று. ஒரு வாரமும் நான் அலுவலகம் செல்லவில்லை. தூங்கவில்லை. வேறு எந்த வேலையையும் செய்யவில்லை.

லோசாவின் ஒரு டஜன் நாவல்களும் அப்படிப்பட்டவைதான். ரயிலிலோ பஸ்ஸிலோ பயணம் செய்யும்போது படிக்கலாம். எந்த இடத்திலும் எந்த நிலையிலும் படிக்கக்கூடியவை அவை. அந்த அளவுக்கு ஈர்க்கக் கூடியது. வாசிப்பவரை வசியப்படுத்தக் கூடியது - லோசாவின் எழுத்து. வாழ்வில் இதுவரை இரண்டு முறை லோசாவின் நாவல்களைப் படித்திருக்கிறேன். இன்னும் ஒருமுறை படிக்க வேண்டும் என்ற திட்டம் இருக்கிறது.

லோசா ஒரு வலதுசாரி. உலகில் வலதுசாரி எழுத்தாளர் என்று

https://t.me/tamilpdfebooks

லோசா ஒருவர்தான் உண்டு என்று நினைக்கிறேன். தீவிர கம்யூனிச எதிர்ப்பாளர். கார்லோஸ் ஃபுயெந்தெஸ் மாதிரியோ, கொர்த்தஸார் மாதிரியோ புத்திஜீவி அல்ல. அரசியலைப் பொறுத்தவரை முட்டாள்தனமான கருத்துக்களைக் கொண்டவர். எல்லாம் சரி. ஆனாலும், நான் லோசாவின் எழுத்துக்கு அடிமை.

எனக்குப் பல தாய்நாடுகள் உண்டு. முதலில் ஃப்ரான்ஸ். அடுத்து சுவிஸ். அதிலும் குறிப்பாக நீட்ஷே வாழ்ந்த சில்ஸ் மரியா. பிறகு, அர்ஜென்டினா (சே குவேரா, போர்ஹேஸ், மரடோனா, புவனோஸ் அய்ரஸ்), ப்ரஸீல் (பீலே, ரியோ தி ஹனைரோ), சீலே (டாக்டர் அலெண்டே, பாப்லோ நெரூதா), கொலம்பியா (கார்சியா மார்க்கேஸ்), மெக்ஸிகோ, உருகுவாய், பராகுவாய், கூபா, நிகாராகுவா, எல் சால்வதோர் என்று ஏராளமான தாய்நாடுகள். இந்தப் பட்டியலில் விசேஷமான ஒரு நாடு பெரூ.

தலைநகர் லீமா, அதை ஒட்டியுள்ள துபாக் அமாரு என்ற சேரிப் பகுதி, மீராஃப்ளோரெஸ் போன்ற ஊர்களெல்லாம் என் சொந்த ஊரைப் போலவும், வாழ்ந்த ஊரைப் போலவும் ஆகி விட்டன.

லோசாவை அடுத்து பெரூவின் முக்கியமான மற்றொரு விசேஷம் மச்சு பிச்சு.

ஆந்தேஸ் (Andes) மலைத் தொடரில் உருபாம்பா நதிப் பள்ளத்தாக்கில் 1450ஆம் ஆண்டு Inca அரசன் பச்சக்கூத்தியால் (Pachacuti) கட்டப்பட்ட நகரம் மச்சு பிச்சு. 1911ஆம் ஆண்டு இந்த நகரின் அழிவுகளை முதன்முதலாகக் கண்டவர் Hiram Bingham.

மச்சு பிச்சு ஓர் உலக அதிசயம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. 7000 அடி உயரத்தில், சக்கரங்களையே கண்டுபிடிக்காத காலகட்டத்தில் மிகப் பெரும் கற்களால் அமைந்த நகரை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். மச்சு பிச்சு பற்றிய கதைகளைப் போலவே அந்த நகரமும் அமானுஷ்யமான ஒன்றுதான்.

* * *

ஒருநாள் இரவு இரண்டு மணிக்கு தொலைபேசி அழைப்பு.

https://t.me/tamilpdfebooks

அப்போதுதான் உறங்கச் சென்றிருந்தேன். உறக்கம் இமைகளை அழுத்தத் துவங்கியிருந்த நேரம். தொலைபேசி அழைப்பிலிருந்து அது வெளியூர் அல்லது வெளிநாட்டு அழைப்பு என்று தெரிந்தது. உள்ளூர் அழைப்பு இல்லை. பொதுவாக இரவு எந்த நேரத்திலும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் நண்பர்கள் அழைப்பது வழக்கம். அதனால் எழுந்து வந்து எடுத்தேன்.

திண்டுக்கல்லில் இருந்து என் நண்பர். தத்துவத்தை முறையாகப் பயின்றவர். அதனால்தானோ என்னவோ அதிகம் எழுதாதவர். ஒரு recluse. நிலை கொள்ளாத போதையில் இருந்தார்.

'சரி. காலையில் பேசிக்கொள்ளலாம் நண்பா' என்றேன்.

'டேய் சாரு. இந்த மிடில் க்ளாஸ் புளிப்பு வேண்டாம்டா. இப்பவே பேசணும்ங்கிறதுக்காகத்தானே வேல மெனக்கெட்டு இந்த ராத்திரில கூப்பிடுறேன்'. நண்பருக்கு என்னை விட 20 வயது கம்மியாக இருக்கும். இருந்தாலும் பிரச்னை இல்லை. பானம் அருந்தியிருக்கிறார். அவர் என்னை மிடில் க்ளாஸ் என்று சொன்னதன் அர்த்தம், அவருக்கு இன்னும் அதற்கான வாய்ப்பு கிட்டவில்லை என்பதுதான். நண்பர் திருமணம் ஆகாதவர்.

நீட்ஷேவைப் பிடித்தார் நண்பர். நீட்ஷே என்றால் எனக்கு உயிர். உலகின் தத்துவவாதிகளிலேயே என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர்.

அதிக அளவு தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டவரும் நீட்ஷேதான்.

நீட்ஷே பற்றி நண்பர் பாடமே எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

அது மட்டுமல்ல. 'டேய் சாரு... ஒரு நிமிஷம் இரு. இதோ சரக்கை கிளாஸில் ஊற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்.'

நான் பதில் சொல்வதற்கு நண்பர் வாய்ப்பே தரவில்லை. ஒரு நிமிடம் என்றது ஐந்து நிமிடம் ஆகியது.

வாழ்வின் இந்த அபத்தமான தருணத்தைப் பற்றி வியந்தபடி, போனை வைத்து விடலாமா, வேண்டாமா என்று குழம்பியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தேன் நான்.

ஆனால், யோசிப்பதற்கே வழியில்லை. 'நீ போனை வைத்தால்

https://t.me/tamilpdfebooks

நான் மறுபடியும் கூப்பிடுவேன்' என்று எச்சரித்திருந்தார் நண்பர்.

மீண்டும் விட்ட இடத்திலிருந்து துவங்கியது நீட்ஷே பற்றிய உரையாடல். உரையாடலா அது? இல்லை. Soliloquy. ஜாரதுஷ்ட்ராவின் இரவுப் பாடல்.

Night has come; now all fountains speak more loudly.

And my soul, too, is a fountain.

Night has come; only now all the songs of lovers awaken. And my soul, too, is a song of a lover.

Something unstilled, unstillabe is within me; it wants to be voiced. A craving for love is within me; it speaks the language of love.

Light am I; ah, that I were night! But this is my loneliness that I am girt with light.

நண்பருக்கு நீட்ஷே முழுவதும் மனப்பாடம் போலிருக்கிறது. அப்படியே பொழிந்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த உலகின் முதன்மையான கவிஞன் நீட்ஷே என்று அந்தக் கணத்தில் எனக்குத் தோன்றியது.

நீட்ஷேவின் எழுத்து கவிதை... கவிதை...

I do not want to be a saint; sooner even a buffoon - Perhaps I am a buffoon...

'க்ளிங்' என்ற சத்தம் கேட்டது.

'டேய் சாரு... க்ளாஸ் விழுந்து உடைஞ்சிடுச்சு... கொஞ்சம் இரு... வச்சிடாதே... திரும்பப் பண்ணுவேன்.'

இந்த முறை ஐந்து நிமிடத்துக்கு மேல் ஆகியது. ஏதேதோ கடாமுடா சப்தங்கள் கேட்டது. தரையைச் சுத்தம் செய்கிறார் போலிருக்கிறது.

மணியைப் பார்த்தேன். நான்கு. மை காட்! இரண்டு மணி நேரமாக பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

நண்பர் வந்தார். சொன்னேன். 'தூக்கம் வருகிறது நண்பா... நாளை பேசிக்கொள்ளலாமே?'

https://t.me/tamilpdfebooks

நண்பருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

‘என்னது... தூக்கமா? டேய் சாரு.. நான் என் வாழ்க்கை பூராவும் படிச்சதை உனக்குத் தானமாக வழங்கிக்கிட்டிருக்கேன்... அதுக்காக நீ எனக்கு நன்றி சொல்லணும்... அதை விட்டுட்டு தூக்கம் வருதுங்கறே. உன்கிட்ட எனக்குப் பிடிக்காதது இந்த மிடில் கிளாஸ் புளிப்புத்தான்டா... சரி... கேள்.’

I am no man, I am dynamite. There is nothing in me of a founder of a religion - religions are affairs of the rabble; I want no believers. I think I am too malicious to believe in myself. I never speak to masses...

‘இருடா சாரு... ஒரு பெக் போட்டுக்கிட்டு வந்திடுறேன்.’

இப்போது மணியைப் பார்த்தேன். ஐந்து, மூன்று மணி நேரமா...? இப்படியே விட்டால் எவ்வளவு நேரம் போகும் இந்தப் பேச்சு?

நண்பர் வந்ததும் சொன்னேன்.

‘டேய் சாரு... உனக்கோ ரெண்டு பொண்டாட்டி. நானோ ஒரு பேச்சுலர். உனக்கு எதைப் பத்திக் கவலை? Sexual Starvationனா உனக்கு என்னான்னு தெரியுமா?’

‘ஐயோ என்ன இது அபாண்டம்? எனக்கு ரெண்டு பொண்டாட்டியா? அவந்திகாவுக்குத் தெரிஞ்சா என்னைத் தொலைச்சுக் கட்டிப்பிடுவாளே?’

அப்புறம்தான் நண்பர் விளக்கம் சொன்னார்.

‘டேய்... உனக்கு ஏற்கெனவே ஒரு கல்யாணம் ஆகி டிவோர்ஸ் ஆயிருக்குல்ல?’

‘ப்ச்.. அதைச் சொல்றீங்களா?’

‘பின்ன எதைச் சொல்றேன்? எனக்கு இதோ இருவத்தஞ்சு வயசாவுது.. ஒரு கல்யாணம்கூட ஆக மாட்டேங்குது. உனக்கு ரெண்டு ஆயிடுச்சே?’

‘என்னது, உங்க வயசு இருவத்தஞ்சா?’

‘ஆமாம்... ஏன்?’

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே ரிசீவரை தனியே வைத்துவிட்டு

https://t.me/tamilpdfebooks

வந்து படுத்து விட்டேன். இனிமேல் எப்படி நீ போன் பண்ண முடியும்?

வயதைப் பற்றி நான் என்றுமே யோசித்ததில்லை. அந்த ஒரே ஒரு தருணத்தைத் தவிர.

டேய் நண்பா... நீ மூன்று மணி நேரம் என்ன, முப்பது மணி நேரம் கூடப் பேசலாம். வயதும் தெம்பும் இருக்கிறது. எனக்கோ வேலைகள் அதிகம்...

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு மேல் ஆகி விட்டது... அன்றைய தினம் உறக்கம் கொள்ள...

https://t.me/tamilpdfebooks

36. கூவாகம்

கூவாகத்தில் ஆண்டுதோறும் நடக்கும் அலிகள் திருவிழாவுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று பல ஆண்டுகளாக நினைத்து வந்தது இப்போதுதான் நிறைவேறியது.

மகாபாரதத்தில் பாரதப் பேரில் பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற முப்பத்திரெண்டு சாமுத்ரிகா லட்சணங்களும் பொருந்திய ஒரு ராஜகுமாரனைக் களப்பலி இட வேண்டும் என்று சாஸ்திர விற்பன்னர்கள் கூறினர். அதன்படி பார்த்தபோது பாண்டவர்கள் தரப்பில் இரண்டு பேர் மட்டுமே களப் பலிக்குத் தகுதியானவர்களாக இருந்தனர். ஒருவன் கிருஷ்ணன். மற்றொருவன் அர்ச்சுனனுக்கும், நாக கன்னிகைக்கும் பிறந்த அரவான். 'என்னையே களப் பலி கொடுங்கள்' என முன்வந்தான் அரவான்.

களப்பலி கொடுப்பதற்கு முன்பு, 'உனக்கு ஏதேனும் இறுதி ஆசை இருந்தால் சொல்' என்று அரவானிடம் கேட்கிறான் கிருஷ்ணன்.

அதற்கு அரவான் தனக்கு ஸ்திரீ இனம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாது எனவும், பலியிடுவதற்கு முன்பு ஒரு ஸ்திரீயுடன் போகம் கொள்ள வேண்டும் எனவும் கூறுகிறான். களப் பலியாகப் போகும் அரவானை மணந்துகொள்ள எந்தப் பெண்ணும் முன் வரவில்லை. அதனால் கிருஷ்ணன் பெண் ரூபம் கொண்டு அரவானை மணம் செய்துகொள்கிறான். மறுநாள் அரவான் பலியிடப்படுகிறான். பெண் ரூபம் கொண்ட கிருஷ்ணன் தாலியறுக்கிறான்.

இந்தியா முழுவதும் உள்ள அலிகள் சித்ரா பௌர்ணமியை ஒட்டி கூவாகத்தில் கூடுகிறார்கள். தங்களைக் கிருஷ்ணனின் வாரிசாகக் கருதி, இங்குள்ள கூத்தாண்டவர் கோவில் பூசாரியின் கைகளால் தாலி கட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

மொத்தம் பதினைந்து நாட்கள் நடக்கும் கூவாகம் திருவிழாவில்

https://t.me/tamilpdfebooks

தாலி கட்டிக்கொள்ளும் நிகழ்ச்சியே முக்கியமானது. கொடியேற்றம் நடந்த பதினான்காம் நாள் இரவு இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. அலிகள் புது மணப் பெண்களைப்போல் தங்களை அலங்கரித்துக்கொள்கிறார்கள். பட்டுப் புடவை, கை நிறைய வளைகள், தலை கொள்ளாத பூ.

பூசாரி கையால் தாலி கட்டிக்கொண்டவுடன் ஒரே கூத்தும் கும்மாளமுமாக கும்மியடித்து ஆடிப் பாடுகிறார்கள். இரவு முழுதும் கொண்டாட்டம் தொடர்கிறது.

விழுப்புரத்தில் இருந்து சுமார் 30 கி.மீ. தூரத்திலுள்ள ஒரு குக்கிராமம் கூவாகம். பத்து குடிசைகள்கூட இல்லை. அவ்வளவு சிறிய கிராமத்தில் ஒரு லட்சம் பேர் கூடியிருக்கிறார்கள். அதில் பாதிப் பேர் அலிகள். மற்றவர்கள் சுற்றுப்புற கிராமங்களிலிருந்து வந்த மக்கள்.

வயல் வரப்புகள் எங்கும் அலிகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல அலிகள் பெண்களை விடவும் அழகாக இருக்கிறார்கள். முந்தின நாள் நடந்த அழகிப் போட்டியில் முதல் இடம் பெற்ற பெங்களூர் ரஞ்சிதாவும், இரண்டாவதாக வந்த ஈரோடு மதுமிதாவும் உலகின் நம்பர் ஒன் மாடல் நோமி கேம்பெல்லை விடவும் அழகாக இருந்தனர்.

பலரிடமும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எல்லாமே ஒரு நாவல் அளவு விரியக்கூடிய கதைகள்.

செக்ஸ் பற்றிய எந்தக் கூச்சமுமின்றிப் பேசினார்கள். மிகவும் நட்பாக இருந்தார்கள். கை குலுக்கியும், தோள் மீது கை வைத்தும், வெகு நாட்கள் பழகியதுபோல் பேசினார்கள்.

ஒரு அலி சொன்னார். தனக்கு ஒன்பதாவது வயதில் பெண்ணைப் போன்ற உணர்வுகள் தோன்றியதாகவும், அதற்கு மேல் பள்ளிக்குச் செல்வது தடைப்பட்டதாகவும். எல்லா அலிகளுமே பொதுவாகச் சொன்ன ஒரு விஷயம், சமூகத்தில் தங்களுக்கு எவ்வித மரியாதையும் இல்லை என்பது. ஈவ் டீசிங் காரணமாக வாரம் ஒரு பெண் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் தமிழ்நாட்டில் அலிகளின் நிலையைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்?

வாடகைக்கு வீடு கிடைப்பதில்லை. பேருந்துகளில் செல்ல

https://t.me/tamilpdfebooks

முடியவில்லை. தனியாக நடமாட முடிவதில்லை. ரேஷன் கார்டு இல்லை. கிண்டல் செய்பவர்களைப் பற்றி போலிசிடம் புகார் செய்ய முடிவதில்லை. (செய்தால், போலிசாரே சிரிக்கின்றனர்). வேலை கிடைப்பதில்லை. மூன்று வேளை உணவுக்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. இதனால் வேறு வழியின்றி விபசாரத்துக்குத் தள்ளப்படுகிறோம் என்கிறார்கள் பலர்.

ரஞ்சனி என்ற அலி மும்பையில் ஒரு இரவு விடுதியில் நடனமாடுவதாகச் சொன்னார். அவருடைய வாழ்க்கை தனிக் கதை.

அலிகள் தாலி கட்டிக்கொள்ளும் நிகழ்ச்சியில் அலிகள் மட்டுமே பங்கேற்பதில்லை. சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் நேர்த்திக் கடனுக்காக தாலி கட்டிக்கொள்கிறார்கள். கைகளில் வளையல் அணிந்து கொள்கிறார்கள். பல இடங்களில் பெண்கள் தத்தம் கணவன்மார்களுக்குப் புடவை கட்டி விடுவதைப் பார்த்தேன். ஒரே ஒருநாள் அந்த ஆண்கள் பெண்களாக மாறுகிறார்கள். கூத்தாண்டவர் கோவில் வாசலில் அரவானின் உருவச் சிலையை அமைக்கும் பணி இரவு முழுவதும் நடைபெறுகிறது. மரத்தாலான பதினெட்டு அடி சிலை இது. தனித் தனி பாகங்களாகச் செய்யப்பட்டு இணைக்கப்பட்ட அந்தச் சிலை பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு தேரில் வைக்கப்படுகிறது.

காலை ஏழு மணி அளவில் தேர் அழிகளம் நோக்கிப் புறப்படுகிறது. அதுவரை - அதாவது இரவு முழுதும் தேரின் எதிரே அம்பாரமாகக் குவிந்து கிடக்கும் கற்பூரத்தை ஏற்றி, அதைச் சுற்றிலும் கும்மியடித்து ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருந்த அலிகள், தேர் புறப்பட்டதும் ஒப்பாரி வைத்து அழ ஆரம்பிக்கின்றனர். ‘போறாரே போறாரே எங்க சாமி அழிகளம் நோக்கிப் போறாரே’ என்று கதறியபடி தேரின் பின்னால் ஓடுகின்றனர்.

கோவிலில் இருந்து அழிகளம் ஒரு கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. வயல் வரப்புகளைத் தாண்டி குறுக்கு வழியில் அழிகளம் நோக்கிச் செல்கிறேன். அரவான் வந்து சேர மதியத்துக்கு மேலாகி விடும் என்கின்றனர்.

அழிகளத்தில் பெரியதொரு ஆலமரம் நிற்கிறது. அதன் கீழே ஒரு பூசாரி. அங்கே வந்து சேரும் அலிகளின் கை வளையல்களை

https://t.me/tamilpdfebooks

உடைத்து தாலியை அறுக்கிறார். அறுபட்ட தாலிகள் ஒரு கொடி மரத்தில் குவிகின்றன. பூக்களையும் மாலைகளையும் அறுத்து எறிகின்றனர். அலிகள் கூந்தலை விரித்துப் போடுகின்றனர். அவர்களையும் மீறி அழுகை வெடிக்கிறது. வாழ்வில் ஒரு இரவு மட்டுமே பெண்ணாக வாழ முடிந்த அவர்கள் தங்கள் கணவனை இழந்து, வாழ்வை இழந்து மீளாத் துயரில் மூழ்குகின்றனர்.

ஒப்பாரிப் பாடல்கள் அந்தப் பிராந்தியமெங்கும் காற்றின் அலைகளில் பரவுகின்றன. மார்பிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு மிக நீண்ட ஒப்பாரிப் பாடல்களைப் பாடியபடி வட்டமாகச் சுற்றிச் சுற்றி ஓலமிடுகின்றனர்.

நேர்த்திக் கடனுக்காக தாலி கட்டி, புடவை கட்டி, வளையல் போட்ட ஆண்களும் தாலியறுத்து வளையலை உடைத்து விட்டு மலங்க மலங்க விழித்தபடி ஒன்றும் புரியாமல் நிற்கின்றனர்.

ஒரு லட்சம் பேர் பங்கேற்ற கிரேக்கத் துன்பவியல் நாடகம் ஒன்றைப் பார்த்தது போன்ற பிரமையில் வயல் வரப்புகளினூடே திரும்பி நடக்க ஆரம்பிக்கிறேன் நான்.

* * *

தமிழ் இலக்கியச் சூழலும் தமிழக அரசியலைப்போலவே மாசுபட்டுக் கிடக்கிறது.

இது ஒரு சமீபத்திய உதாரணம். ஒரு பத்திரிகையில் சம காலத்திய தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்காக ஒரு மாதம் இரவு பகலாகப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், கட்டுரை வெளிவந்ததும் என் மீது ஒரே அம்பு மழை! (கணினியில் அன்பு மழை என்று தட்டி விடாதீர்கள் நண்பரே!) எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் அம்புகள்...

ஒரு பத்திரிகையில் என் கட்டுரைக்காக மூன்று பக்கங்களை ஒதுக்கி - ஆனால் மறதியாக கட்டுரையை விட்டுவிட்டு என் மீது கடும் தாக்குதல். அதன் சாரம் என்னவென்றால் நான் ஒரு அலி! அதாவது sexual impotence காரணமாகத்தான் பாலியல் கதைகளாக எழுதி

https://t.me/tamilpdfebooks

வருகிறேனாம்! இதையே விரிவாக விளக்கி மூன்று பக்கங்கள். அவந்திகாவிடம் வருத்தமாகச் சொன்னேன். 'நானிருக்க பயமேன் கண்ணே!' என்று ஆறுதல் சொன்னாள்.

மற்றொரு இணைய தள பத்திரிகையில், குறிப்பிட்ட என் கட்டுரையை முன் வைத்து என் மீது கடும் வசைகள், அவதூறுகள். இதைச் செய்திருப்பவர் தமிழின் முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். அவர் என்னைப்பற்றி அவதானித்துக் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒரு கருத்து - நான் எந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுதுகிறேனோ அந்தப் பத்திரிகையைச் சிலாகித்து, அந்தப் பத்திரிகைக்கு ஏற்றாற்போல் எழுதுவேன் என்பது.

இந்த இடத்தில் நான் ஒரு உண்மையைச் சொல்லி விட விரும்புகிறேன். நான் எழுதி வரும் இந்தக் கோணல் பக்கங்களைப் பலரும் நேரில் பாராட்டிச் சொல்கின்றனர். ஆனால், ஈ-மெயிலில் இதை விமர்சித்தே கடிதங்கள் வருகின்றன. ஒருவர் இந்தப் பக்கங்களை நிறுத்திவிடச் சொல்லி ஆசிரியருக்கு சிபாரிசு செய்திருந்தார்.

நிலைமை இப்படி இருக்கிறது. பொதுவாகவே நான் வெகுஜன அபிப்பிராயங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் ஒத்துப்போகாதவன். இந்தப் பக்கங்களை வாசிப்பவர்கள் இதை மிக எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இதேபோல் மற்றொரு சம்பவம். எனக்கு வாஸந்தியின் சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் மிகவும் பிடிக்கும். குறிப்பாக அவர் இந்தியா டுடேவில் எழுதிய கதைகள். அசோகமித்திரனுக்கு அடுத்தபடியாக, பெண்களைப்பற்றிய மிக முக்கியமான கதைகள் அவை. அம்பையின் கதைகளைவிட இலக்கிய ரீதியாக வெற்றி பெற்றவை. அதிலும் குறிப்பாக அம்பையின் கதைகளில் தெரியும் துவேஷம் வாஸந்தியின் கதைகளில் கிடையாது. என்றாலும் வாஸந்தியின் கதைகளைப்பற்றி யாரும் குறிப்பிடுவதில்லை. காரணம் அவர் சிறு பத்திரிகைகளில் புழங்கியதில்லை. நான் குறிப்பிடும் அவரது கதைகள் வெகுஜனப் பத்திரிகையான இந்தியா டுடேவில் வெளிவந்தவை.

வாஸந்தியின் கதைகள் பற்றி நேர்ப் பேச்சில் நண்பர்களிடம் நான் பலமுறை குறிப்பிட்டதுண்டு. ஆனாலும், சம காலத்துச் சிறுகதைகள்

https://t.me/tamilpdfebooks

பற்றிய என் கட்டுரையில் வாஸந்தி பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இது பற்றி என் நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். வருத்தப்பட்டார். எனக்கும் வருத்தம்தான். 'என்ன செய்வது? சூழல் அப்படி' என்றேன்.

என் கட்டுரை வெளியான பத்திரிகையில்தான் வாஸந்தி வெகு காலம் ஆசிரியராக இருந்தார். அது மட்டுமல்ல. அதே பத்திரிகையில்தான் நானும் ஒரு வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். இந்தச் சூழ்நிலையில் வாஸந்தியின் பெயரை என் கட்டுரையில் குறிப்பிட நான் உண்மையிலேயே தயங்கினேன். பாருங்கள். ஒரு கட்டுரை எழுத எதைப் பற்றியெல்லாம் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது! இன்னொரு வேடிக்கை - அதே பத்திரிகையில் சம காலத்துச் சிறுகதைகள் பற்றி ரவிக்குமாரின் கட்டுரையும் வந்திருந்தது. 'கட்டுரை படித்தீர்களா?' என்று கேட்டார் ரவிக்குமார். 'அது கட்டுரையே அல்ல; டெலிஃபோன் டைரக்டரி' என்றேன் நான். அந்த அளவுக்குத் தமிழில் எழுதுகிற அத்தனை பேரின் பெயரும் அக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட டைரக்டரியில் கூட "V" வரிசையில் வாஸந்தியின் பெயர் மிஸ்ஸிங். ஏனென்று கேட்டனர் நண்பர்கள். 'இளந்தலைமுறையினர் பற்றிய கட்டுரை ஆயிற்றே' என்றார் ரவிக்குமார். 'அப்படியானால் ராஜம் கிருஷ்ணன் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்களே, அவர் இளம் தலைமுறையா?' என்று மடக்கினார் நண்பர்.

'சரி. அப்படியானால் ஒன்று செய்வோம். 'Writers Who Who" என்று ஒரு பட்டியல் தயாரிப்போம். கட்டுரையை மட்டும் எழுதி விட்டு பின்னால் அனுபந்தமாக இந்த Writers Who Who வை அப்படியே பிரசுரித்து விடுவோம், பிரச்னையே இருக்காது' என்றார் ரவிக்குமார்.

'அருமையான யோசனை' என்றேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

37. அலியாகப் பிறக்க விரும்புகிறேன்

கூவாகம் அலிகள் திருவிழாவை முடித்துக்கொண்டு பாண்டிச்சேரி வந்தேன். மணியிடமிருந்து போன். 'மதுரையில் அழகர் திருவிழாவுக்குப் போகலாமா?' என்று கேட்டார். போகலாம் என்றேன். பாண்டிச்சேரி வந்து என்னையும், வெங்கடேஷையும், செந்திலையும் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொன்னார். சொனாட்டா என்ற புதிய கார் வாங்கியிருப்பதாகவும் சொன்னார்.

பதினைந்து லட்சம் விலையுள்ள சொனாட்டாவை ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்தேன். 'எப்படியிருக்கிறது?' என்று கேட்டார் மணி

எனக்குப் பிடித்தது பென்ஸ்தான். அதிலும் மலிவு விலையில் 23 லட்சம் ரூபாய்க்கு வந்துள்ள பென்ஸ் பார்க்க சகிக்கவில்லை. பென்ஸ் 80 லட்சம்வரை இருக்கிறது. அதில் 30 லட்சம் நன்றாக உள்ளது. சிம்ரன் வைத்திருக்கும் பென்ஸ் அதுதான். ஆனால், அதைவிட 36 லட்சத்துக்கு பென்ஸில் ஜீப் வந்துள்ளது. அதுதான் ஆகப் பிரமாதம் என்றேன்.

செந்தில் என்னை முறைத்தார். முறைப்பின் அர்த்தம்: 'சைக்கிள் வாங்குவதற்குக்கூட வக்கில்லாத ஆள் நீர். உமக்கு இவ்வளவு தெனாவெட்டா?'

வரும் வழியில் கூவாகம் அலிகள் திருவிழா பற்றி பேசிக் கொண்டு வந்தேன். எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தாகி விட்டது என்று நினைத்தேன். 'ம்ஹும். வேறு ஏதோ ஒன்று தொக்கி நிற்கிறது. சொல்லுங்கள்' என்றார் மணி. மனத்தைப் படிப்பதில் வல்லவர்.

சட்டென்று நான் சொன்னேன். 'அடுத்த ஜென்மம் என்று இருந்தால் நான் அலியாகவே பிறக்க விரும்புகிறேன்.'

மதுரையில் பாண்டியன் ஓட்டலில் தங்கினோம். எம்.ஜி.ஆர்., ஜெ போன்றவர்கள் தங்கும் ஓட்டலாம். ஆனாலும், பயனில்லை. எங்கள் 'சூட்'டில் ஏ.சி. வேலை செய்யவில்லை. மேலே நான்காவது மாடிக்கு

https://t.me/tamilpdfebooks

மாறினோம். ஜெ. தங்கிய ‘சூட்’ என்றார்கள். இது பரவாயில்லை. ஏ.சி. நன்றாக வேலை செய்தது. எதிரே யானை மலை தெரிந்தது. பார்ப்பதற்கு யானை போலவே தெரிந்ததால் யானை மலை.

மாலை நான்கு மணி அளவில் அழகர் வந்தார். பாண்டியனுக்கே வந்தார். மண்டகப் படி என்றார்கள். அழகரே ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் வந்துகொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்தார்கள். இதுதான் எதிர்சேவை. பிறகு மீண்டும் எட்டு மணியளவில் அழகரைக் காண நானும் ஆட்டோ கண்ணனும் கிளம்பினோம். ஆட்டோமொபைல் பிஸினஸ் என்பதால் அவருக்கு அந்தப் பெயர்.

அந்த அனுபவத்தை என்னவென்று சொல்வது? ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால் கலாச்சார அதிர்ச்சி? மூன்று லட்சம் பேர் என்று தோன்றியது. நாளை காலை வைகையில் அழகர் இறங்கும் நிகழ்ச்சியில் இதை விடவும் கூட்டம் அதிகம் இருக்கும் என்றார் கண்ணன். Stampede என்ற வார்த்தையெல்லாம் சாதாரணம். நானும் கண்ணனும் கூட்டத்தில் மாட்டிக்கொண்டோம். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. கைக் குழந்தைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தனர் பெண்கள். சிறுவர் சிறுமியரை தங்கள் தோளில் உட்கார்த்தி வைத்திருந்தனர் அப்பாக்கள். நெஞ்சுக் கூடே உடைந்து விடும் போன்றதொரு கூட்டம், நெரிசல். இளம் பெண்களிடம் மிகத் தாராளமாகப் புழங்கிக்கொண்டிருந்தன இளைஞர்களின் கைகள். மக்கள் வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் அசந்தாலும், பின்னால் வருபவர்கள் தள்ளும் தள்ளலில் தடுமாறி விழுந்து விடுவோம். அப்படி ஒருவர் விழுந்தாலும் அவ்வளவுதான். வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் சைக்கிளில் ஒரு சைக்கிளைத் தள்ளி விட்ட கதைதான். அத்தனை பேரும் சரிந்துவிடுவோம். நான் தில்லியில் இருந்தபோது குதுப்மினாரின் படிக்கட்டுகளில் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்தது ஞாபகம் வந்தது. யாரோ வெளி நாட்டுப் பெண்களை இளைஞர்கள் இசகு பிசகாகத் தொட்டுவிட அவர்கள் மிரண்டு போய் ஓட... மிகக் குறுகலான குதுப்மினார் படிக்கட்டுகளில் அன்று கட்டுக்கடங்காத கூட்டம். மறுநாள் தினசரிகளில் மாண்டு போனவர்களின் எண்ணிக்கை வந்திருந்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

நல்லவேளை. அப்படி எதுவும் இந்தக் கூட்டத்தில் நடந்து விடவில்லை. என்றாலும் அப்படி நடப்பதற்கான சாத்தியம் முழுக்க முழுக்க உண்டு. கண்ணனின் கைகளை இறுகப் பற்றியபடியே ஊர்ந்தேன். நான் நடக்கவில்லை. மக்கள் திரளே என்னை எடுத்துச் சென்றது. உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி 'இந்தக் கூட்டத்திலிருந்து எப்படி வெளியே செல்வது கண்ணன்?' என்று கேட்டேன். என் குரலில் இருந்த நடுக்கம் எனக்கே தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதற்கிடையில் சில பெண்கள் 'இடிக்காமல் பார்த்துப் போங்க' என்றார்கள். உயிர்ப் பயத்தில் இருந்ததால் அந்த ஜோக்கை என்னால் ரசிக்க முடியவில்லை.

'அதோ பாருங்கள் சாரு' என்றார் கண்ணன்.

ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதக் காட்சி! பெரியார் பார்த்திருந்தால் பெரிதும் உவகை அடைந்திருப்பார். பெரியார் சிலையில் மனிதக் கிளைகள். எத்தனை பேர் என்றே சொல்ல முடியாத அளவுக்குத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

நீச்சல் தெரியாதவன் பெரு வெள்ளத்தில் மாட்டிக்கொள்வதுபோல் ஆனது என் நிலை. எப்படியோ கண்ணனின் பராக்கிரமத்தால் அன்றைய தினம் கரை சேர்ந்தேன். உடம்பிலிருந்து லிட்டர் கணக்கில் வியர்வை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சாலை ஓரங்களில் மக்கள் சோற்றுக் கடையைப் பரப்பியிருந்தார்கள். எல்லாம் கட்டுசாதம். அப்போதுதான் புரிந்தது. ஆண்களின் தோளில் சிறுவர் சிறுமியரோடுகூட சில மூடடைகளும் இருந்தன. அந்த மூட்டைகள்தான் இது. சாலை ஓரத்திலேயே துணி விரித்து உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு இரவு முழுவதும் அங்கேயே படுத்துக் கிடந்து காலையில் வைகைக்குக் கிளம்பி விடுவார்கள். அழகர் வைகையில் இறங்குவதைப் பார்க்க.

காலையில் எழுப்பி வைகைக்குக் கூப்பிட்டார் கண்ணன். 'டி.வி.யிலேயே பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புரண்டு படுத்தேன்.

* * *

https://t.me/tamilpdfebooks

‘மதுரைக்குச் சென்றால் விளக்குத் தூண் அருகே அருளானந்தம் மெஸ் என்று ஒரு மெஸ் உண்டு. அதற்கு அவசியம் சென்று வாருங்கள்’ என்று சொல்லியிருந்தார் நண்பர். மதுரைக்குச் சென்ற பிறகு அது பற்றி மணியிடம் விசாரிக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். மணியும் என்னைப்போலவே Connoisseur of food. தமிழ்நாட்டில் எந்தெந்த ஊரில் எந்தக் கடை சிறப்பானது என்பதெல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி. அவருக்கு எப்படி அருளானந்தம் தெரியாமல் இருக்கும்? காரில் போகும்போதே செல்போனில் நண்பர்களைக் கூப்பிட்டு மதியம் அருளானந்தம் என்று சொல்லி விட்டார்.

நான் எதிர்பார்த்ததைவிட நன்றாகவே இருந்தது அருளானந்தம். அதுவரை எந்த ஓட்டலிலும் அப்படிச் சாப்பிட்டதில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிரியாணி, வெள்ளாட்டுக் கறி சுக்கா. இந்த வெள்ளாட்டுக் கறி மதுரைக்கு மட்டுமே உரித்தானது. மற்ற ஊர்களில் சாதாரண ஆட்டுக் கறியே செம்மறியாட்டுக் கறியைப்போல் சளக் சளக்கென்று பிளாஸ்டிக்காக இழுக்கும். திருநெல்வேலிக்கு அல்வாவைப்போல் - அதுவும் இருட்டுக் கடை அல்வா ரொம்ப விசேஷம் - மதுரைக்கு வெள்ளாட்டுக் கறி. கோலா உருண்டை (கொத்துக் கறியால் செய்யப்பட்டது), விரால் மீன் வறுவல், விரால் மீன் குழம்பு.

‘எங்குமே இப்படிக் கிடைக்காது. நிறைய சாப்பிடுங்கள் சாரு’ என்றார் மணி.

‘அடடா, என்ன அப்படிச் சொல்லி விட்டீர்கள்? உங்கள் சிஸ்டர் அவந்திகா தினம் தினம் இப்படித்தான் சமைக்கிறாள். இதை விடவும் நன்றாக இருக்கும்’ என்றேன்.

எல்லோரும் ஒரு கணம் திகைத்து என்னைப் பார்த்தார்கள். நான் சொன்னது உண்மைதான். அவந்திகாவின் கைப்பாகம் அப்படி. ஆனால், எனக்கே அன்றைய தினம்தான் தெரிந்தது, தமிழ்நாட்டின் பேர் சொல்லக்கூடிய அருளானந்தம் மெஸ் சமையலைவிட அவந்திகாவின் சமையல் ஒரு படி மேல் என்பது.

‘காலையிலும் இரவிலும் இங்கே ஏதும் கிடையாது. மதியம்

https://t.me/tamilpdfebooks

மட்டுமே வீட்டிலிருந்து சமைத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அது தீர்ந்ததும் மூடி விடுவார்கள்' என்றார் மணி.

'இதையும்விட ஜெயவிலாஸ்தான் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்' என்றார் ஆட்டோ கண்ணன்.

ஆனால், ஜெய விலாஸுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. மதுரையில் அடித்த வெய்யில் எனக்கு மூலத்தையும் மூ.கடுப்பையும் கிளப்பி விட்டுவிட்டதால் மறு தினமே மதுரையிலிருந்து கிளம்பி விட்டோம்.

* * *

தமிழ்நாட்டில் தமாஷுக்கே பஞ்சமில்லை என்று தெரிகிறது. வடபழனியிலும் சாலிக்கிராமத்திலும் திரும்பிய இடமெல்லாம் ஒரு சுவரொட்டி. அதன் வாசகம். 'தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்குத் தமிழில் மட்டுமே தலைப்பு வை!'

https://t.me/tamilpdfebooks

38. நரேந்திர மோடியும் நாஜி ஜெர்மனியும்

நாடாளுமன்றத்தில் நடந்து வரும் அமளி துமளி பற்றி சமீபத்தில் ஒருவர் மிகவும் கவலைப்பட்டிருக்கின்றார். அவர் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஐம்பதாண்டு காலமாக விமர்சகர் என அறியப்படுபவர். பெயர்: வெங்கட் சாமிநாதன். இவர்தான் நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியினர் செய்துவரும் ரகளை பற்றி மிகவும் விசனப்பட்டிருக்கிறார். பல கோடி ரூபாய்கள் வீணாகப் போகிறதாம். த்சொ. த்சொ.

'ரகளை செய்பவர்களை அவைத் தலைவர் ஏன் மன்றத்தை விட்டு வெளியேற்றக் கூடாது? ஏன் குண்டுக் கட்டாகத் தூக்கி சபைக்கு வெளியே போடக்கூடாது?' என்று நாடாளுமன்ற அவைத் தலைவருக்கு அரிய யோசனையெல்லாம் வழங்கியிருக்கிறார் வெ.சா. கலை இலக்கியக் காவலராக இருந்த அவர், திடீரென்று இன்று நாடாளுமன்றக் காவலராக மாறியிருப்பதற்கு நம்முடைய வாழ்த்துக்கள்.

ஆனால், நாடாளுமன்றத்தில் இவ்வளவு கூச்சல் குழப்பத்துக்கும் காரணம் என்ன என்று பார்த்தால் அங்கேதான் வேறொரு பூதம் கிளம்புகிறது. குஜராத் முதல்வர் நரேந்திர மோடி பதவி விலக வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு கூச்சலும் குழப்பமும்!

ஒரு அரசு ஊழியர் நூறு ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கினால் அவரை வேலையை விட்டுத் தூக்க முடியும். சட்டம் அத்தனை கடுமையாக உள்ளது. ஆனால், குஜராத்தில் கடந்த இரண்டு மாதங்களில் நடந்த கலவரத்தில் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் குரூரமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். (இன்றைய தேதியில் எண்ணிக்கை மூவாயிரத்தை எட்டியுள்ளது). ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் பாலியல் வன்புணர்ச்சி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் பேர் அகதிகளாகி இருக்கின்றனர். சொந்த ஊரில், சொந்த நாட்டில் வாழ முடியாத நிலைமை!

https://t.me/tamilpdfebooks

இக்பால் ஜா:ப்ரி ஒரு முன்னாள் காங்கிரஸ் எம்.பி. அவர் வீட்டில் ஒரு கும்பல் நுழைந்திருக்கிறது. அவர் வீட்டுக்குப் பாதுகாப்பாக அங்கே வேன்களில் இருந்த போலிஸ்காரர்கள் இதைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. எம்.பி.யின் கண் முன்பாகவே அவரது பெண்கள் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டு பின்னர் கொளுத்தப்பட்டனர். பிறகு இக்பால் ஜா:ப்ரியின் தலை வெட்டப்பட்டு அவரது உடலும் துண்டாடப்பட்டிருக்கிறது.

கலவரக்காரர்களெல்லாம் வெறும் ரவுடிகளோ காலிகளோ அல்ல. மத்திய தர வர்க்கத்தினர். கையில் செல்போன்களுடன் கலவரத்தை ஒருங்கிணைத்திருக்கின்றனர். முஸ்லிம்களின் வியாபார ஸ்தலங்களுக்கு கேஸ் சிலிண்டர்கள் நிரப்பப்பட்ட லாரிகளுடன் வந்து கொளுத்தியிருக்கின்றனர். இதற்காக அவர்களுக்குப் போலிஸ் பாதுகாப்பு!

‘கோத்ரா ரயில் பெட்டியில் 69 பேர் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டதற்கான எதிர்வினையே இது’ என்கிறார் மோடி. ஆனால், இரண்டுக்கும் அடிப்படையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. கோத்ரா சம்பவம் திடீரென்று நடந்த ஒன்று. ஆனால், அதற்குப் பிறகு நடப்பதெல்லாம் அரசாங்கத்தின் உதவியோடு நடக்கும் திட்டமிட்ட படுகொலைகள்.

நாஜி ஜெர்மனியில் யூதர்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமைதான் ஞாபகம் வருகிறது.

ஒரு சம்பவம். மதிய வேளையில் ஒரு தம்பதி ஸ்கூட்டரில் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது ஐம்பது பேர் கொண்ட கும்பல் ஸ்கூட்டரை நிறுத்துகிறது. கும்பலின் கைகளில் வாள், அரிவாள், திரிசூலம், கத்தி போன்ற ஆயுதங்கள். ஸ்கூட்டரை ஓட்டி வந்த நபரின் பெயரைக் கேட்கிறது கும்பல். அந்த நபர் ஏதோ ஒரு இந்துப் பெயரைச் சொல்கிறார். கும்பலுக்கு நம்பிக்கையில்லை. ‘பேண்ட்டைக் கழற்று’. அடுத்த கணம் அந்த நபரின் மீது பாய்கிறது திரிசூலம்.

அவர் பெயர் முன்னா பாய். வயது 28. சந்தர்ப்பவசமாகப் பிழைத்து விட்டதால் இப்போது மருத்துவமனையில் கிடக்கிறார். ஆனால், அவர் மனைவி மும்தாஜ் பானுவுக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம் இல்லை. அந்தக் கும்பல் அவரை நிர்வாணமாக்கி அவரது பிறப்புறுப்பில் தொடர்ந்து

https://t.me/tamilpdfebooks

கத்தியால் குத்திக் கொன்று விட்டது.

மற்றொரு இடம். 5000 பேர் கொண்ட கும்பல். அவர்களுக்கு நடுவே ஒரு பெண். அத்தனை பேருக்கும் எதிரே அப்பெண் பலராலும் தொடர்ந்து வன்புணர்ச்சி செய்யப்பட்டு தீயில் தூக்கி எறியப்படுகிறாள்.

இந்தக் கலவரத்தில் மாட்டிக்கொண்டு அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் பிழைத்து சென்னை திரும்பிய என் நண்பர் ஒருவர் சொன்ன சம்பவம். சுற்றி வர பெட்ரோல் கேன்களுடன் கலவரக்காரர்கள். நடுவில் உயிர்ப் பீதியில் நண்பர், 'நீ யார்? பேர் என்ன?' என்று கேட்டிருக்கின்றனர். பெயரைச் சொல்லியிருக்கிறார் நண்பர். அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. வழக்கம்போல் பிறப்புறுப்பைப் பரிசோதித்த பிறகே அவரை விட்டுச் சென்றிருக்கிறது கலவரக் கூட்டம். இதைக் கேட்டதும் நான் நடுங்கிப் போனேன். ஏனென்றால், மருத்துவக் காரணங்களுக்காக நான் circumcision செய்து கொண்டவன். நண்பரின் இடத்தில் நான் இருந்திருந்தால்... நினைத்தாலே குலை நடுங்குகிறது.

இதுபோல் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, ஆயிரக்கணக்கான சம்பவங்கள். எல்லாவற்றுக்கும் சான்றுகளும், ஆதாரங்களும் இருக்கின்றன. சில டாக்யுமென்ட்ரி படங்கள்கூட எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மனித உரிமை கமிஷனைச் சேர்ந்தவர்களும் நேரில் பார்த்துவிட்டு இதைத்தான் உறுதிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

நான்கு தினங்கள் ஒரு பொந்தில் ஒளிந்து கிடந்து தப்பித்து தில்லிக்கு அகதியாக ஓடி வந்துள்ள ரேஷ்மா என்ற பெண் சொல்லியிருக்கும் சம்பவம் இது:

'முதலில் அவர்கள் ஒரு பத்து வயதுப் பெண்ணைக் கற்பழித்தார்கள். பிறகு எனக்குத் தெரிந்த கௌஸர் பானு என்ற கர்ப்பிணிப் பெண்ணை மாற்றி மாற்றி ஒரு கும்பலே கற்பழித்தது. பிறகு அவள் வயிற்றை அரிவாளால் வெட்டினார்கள். வெளியில் வந்து விழுந்த குறை மாதக் கருவை எரியும் தீயில் தூக்கிப் போட்டார்கள். பிறகு அவளையும் கண்டதுண்டமாக வெட்டி தீயில் போட்டார்கள்.'

தப்பிப் பிழைத்து ஓடி வரும் அகதிகள் சொல்லும் சம்பவங்கள் அனைத்தும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது. பெண்களின் வயிற்றைக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கத்தியால் கிழித்து எரியும் துணிப் பந்தை அதற்குள் திணிப்பது; கத்தியால் முஸ்லிம்களின் நெற்றியில் 'ஓம்' போடுவது... இதையெல்லாம் முன்னின்று நடத்துவது எம்.எல்.ஏ.க்கள், மந்திரிகள். உதவி செய்வது போலிஸ்.

எங்கு பார்த்தாலும் கரிக் கட்டையாய் எரிந்து கிடக்கும் சிறுவர்களின் உடல்கள், தலை துண்டிக்கப்பட்ட உடல்கள், எரிந்து போன வாகனங்கள், வீடுகள், கடைகள், மசூதிகள்.

குவியல் குவியலாக மனித உடல்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

நிலைமையை நேரில் கண்ட மனித உரிமை ஆணையத் தலைவர் 'வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாத பயங்கரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால், பிரதம மந்திரிக்கோ, கலவரம் துவங்கி ஒரு மாதம் வரை நேரில் வர நேரமில்லை. இடையில் கவிதை எழுத வேண்டிய அவசரமான இலக்கியப் பணி. என்ன செய்ய?

ஒரு மாதம் கழித்து வந்து பார்த்தார். உணர்ச்சி வசப்பட்டு அழுதே விட்டார். ஆனால், மறுநாள் கோவாவுக்குச் சென்றவர் பால்கோவா சாப்பிட்டதுபோல் போட்டோவுக்குப் போஸ் கொடுத்து முஸ்லிம்களைப் பற்றியும் திருவாய் மலர்ந்தார். 'இந்த முஸ்லிம்கள் எங்கெல்லாம் வாழ்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் அவர்கள் அமைதியாக வாழ விரும்புவதில்லை!'

இரண்டு மாதங்களாகியும் இன்னும் குஜராத்தில் கலவரங்கள் அடங்கியபாடில்லை. இவ்வளவுக்குப் பிறகும் குஜராத் முதல்வர் பதவி விலக வேண்டும் என்று நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சியினரின் அமளி துமளி. இந்த அமளியால் வீணாகும் பணத்தைப் பற்றியும், பாராளுமன்றத்தின் புனிதத்தைப் பற்றியும் கவலைப்படும் தமிழ்நாட்டு விமர்சகர்கள்.

'குஜராத் தலைவர் பதவி விலக வேண்டும்' என்ற கோரிக்கையைப் பார்த்தால் எனக்கு என்ன எழுதுவதென்றே தெரியவில்லை. ஹிட்லரை உலக நாடுகள் ராஜினாமா செய்யச் சொல்லியா கோரிக்கை விடுத்தன?

https://t.me/tamilpdfebooks

குஜராத்தின் இப்போதைய நிலைமை நாஜி ஜெர்மனியுடன் மட்டுமே ஒப்பிடக் கூடியது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் ஏன் ஒன்றுமே நடக்காததுபோல இருக்கிறது இந்தியச் சமூகம்?

காரணம், மும்தாஜ் பானுவும், கௌஸர் பானுவும் நமக்குச் சகோதரிகளோ, மகள்களோ அல்ல. கௌஸர் பானுவின் வயிற்றில் இருந்து வந்த கருவுக்கும் நமக்கும் எந்த உறவும் இல்லை.

தீவட்டியும் திரிசூலமும் நம் வீட்டுக் கதவைத் தட்டாதவரை நாம் நாடாளுமன்றக் கூச்சலைப் பற்றியும் அதற்காக ஆகும் மின்சார செலவைப் பற்றியும் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருக்கலாம்.

குஜராத் பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கு 1984ஆம் ஆண்டு தில்லி-திரிலோக்புரி படுகொலைகள் ஞாபகம் வருகிறது. அதை நான் நேரில் கண்டவன். அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியினர். இது பற்றி ராஜிவ் காந்தி அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னது: 'ஒரு பெரிய மரம் விழும்போது பூமி அதிரத்தான் செய்யும்!'

இது பற்றி அருந்ததி ராய் சொல்கிறார்: 'அரசியல் கட்சியினர் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் இல்லை. காங்கிரஸ்காரர்கள் இதே விஷயத்தை (படுகொலைகள்) பயந்துகொண்டு இரவில் செய்தார்கள். பி.ஜே.பி. அதையே கர்வத்துடன் பகலில் செய்கிறது!'

மத அடிப்படைவாதம் பற்றியும் அருந்ததி ராய் சொல்வது கவனிக்கத் தக்கது.

The more the two sides (Hindus and Muslims) try and call attention to their religious differences by slaughtering each other, the less there is to distinguish them from one another. They worship at the same altar. They are both apostles of the same murderous god, whoever he is.

https://t.me/tamilpdfebooks

39. 'கடவுளிடம் பேசினேன்'

நான் ஒரு அதீதன் என நினைக்கிறேன். யோகமும் சரி, போகமும் சரி, அதீதமாகவே இருக்கிறது. உடல், மன அமைப்பும் அதற்கேற்றாற்போல்தான் உள்ளது. சம்போகமெனில் காலம் அதீதம். லௌகீகமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் மூன்று மணி நேரம். தீரா வேட்கையுடன் அலையும் உடல், மனம். இப்படியும் ஒரு சிருஷ்டி வினோதமென உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொள்வேன்.

உணவிலும் இதே கதைதான். சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் தில்லியில் நடந்த சம்பவம். 'படிகள்' ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த சிவராமன் தில்லி வந்திருந்தார். ரயில் நிலையத்துக்கு எதிரே பகாட் கஞ்ஜ் ஏரியாவில் ஒரு ரெஸ்டாரண்டில் சாப்பிட உட்கார்ந்தோம். இரண்டு சிக்கன் சொன்னேன். வந்தது இரண்டு முழுக் கோழி. தந்தூரி வறுவல். மிரண்டு போய்விட்டார் சிவராமன். இன்றைக்கும் என்னைப் பார்த்தால் அந்தக் கோழி சம்பவத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமல் இருக்க மாட்டார்.

இட்லி என்றால் இரண்டு ஈடு. ஒரு ஈட்டுக்குப் பதினைந்து இட்லிகள். தோசை என்றால் கணக்கே இல்லை. வேர்த்து விறுவிறுத்துப் போகும் அவந்திகாவைப் பார்த்து ஒரு மனிதாபிமான அடிப்படையில்தான் போதும் என்று சொல்வேன்.

கீரை என்றால் இரண்டு கட்டு. (பச்சையாக அல்ல, சமைத்துத்தான்). மணியுடன் சேலம் சென்றபோது அங்கே சமையலுக்கு உதவியாக பிரகாஷ் என்பவர் உண்டு. அவரிடம் மதியம் கீரை செய்து விடுங்கள் என்றேன். பார்த்தால் நெய் விட்டுக்கொள்வதுபோல் கீரையை ஸ்பூனில்தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்போல் அவ்வளவு கம்மியாக இருந்தது. அந்த அளவுதான் எல்லோரும் கீரை சாப்பிடுவார்கள்போல. எனக்குக் கீரைதான் முழுச் சாப்பாடு!

கோடையில் மனிதர்களும் மிருகங்களும் சொல்லொணாத்

https://t.me/tamilpdfebooks

துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றனர். பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக உள்ளது. ஆனால், எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. 45 டிகிரி அக்னி நட்சத்திர உச்சி வெய்யிலில் நண்பரைப் பார்க்க நடந்தே சென்றேன். பதறிப் போய்விட்டார் நண்பர். எனக்கும் வெய்யில் உறைக்கும். ஆனால், 50 டிகிரிக்கு மேலே போக வேண்டும். ராஜஸ்தான் வெய்யில்தான் எனக்கு வெய்யில். ஒரு மனிதாபிமானத்தில்தான் இங்குள்ளவர்களின் கஷ்டத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வது. 'ஸ்ஸ்... அடடா என்ன கொடுமையான வெய்யில்' என்றால் நானும் அதே வார்த்தைகளைத் திருப்பிச் சொல்லும்போது அந்த வார்த்தைகளில் 'பா'வம் சற்று கம்மியாகத்தான் இருக்கும் என்பதை நீங்கள் கெட்டிக்காரராக இருந்தால் கண்டுபிடித்து விடலாம்.

சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் ஜனவரியில் பாரிஸில் இருந்தபோது அங்கே குளிர் ஸீரோ டிகிரியிலிருந்து ஐந்து டிகிரி வரை இருந்தது. எனக்கோ குளிரே தெரியவில்லை. தெரியாதது மட்டுமல்ல. வேர்த்துக் கொட்டியது. ரெஸ்டாரண்டுகளில் சாப்பிடும்போது வியர்வை கொட்டுவதைப் பார்த்து என்னை ஒரு வினோத ஜந்துவைப்போல் வியப்புடன் பார்த்தனர் மக்கள். அந்த அளவுக்குப் பிழியப் பிழிய வேர்த்தது. பிறகு பெர்லினுக்குச் சென்றபோதுதான் ஓரளவு குளிர் தெரிந்தது. காரணம், அங்கே குளிர் மைனஸில் இருந்தது. மேலும், உறை பனியும் கொட்டியது. பாரிஸ் நண்பர்கள் பரிவுடன் சொன்னார்கள். என் உடம்பில் ஏதோ குறை உள்ளது என்றும் மருத்துவரிடம் காண்பிக்கச் சொல்லியும்.

சென்னை திரும்பியதும் என் மருத்துவரிடம் சொன்னேன். அவரை வேடிக்கையாக கடவுள் என்றுதான் குறிப்பிடுவேன். அவரால் தீர்க்க முடியாத வியாதியே இல்லை என்பதால் அந்தப் பட்டப் பெயர். மேற்கொண்டு ஒரு விபரம் - முன்னாள் முதல்வரின் மருத்துவ ஆலோசகரும் இவர்தான்.

பாரிஸில் வேர்த்துக் கொட்டிய கதையைக் கேட்டதும் டாக்டர் சிரித்தார். பிறகு 'கனடா உங்களை அழைக்கிறது' என்றார். ஒன்றுமில்லை. கனடாவில்தான் எனக்குக் குளிர் தெரியும். 'மைனஸ் முப்பது, மைனஸ் நாற்பது என்று போகும். சென்று வாருங்கள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

தெரியும்' என்றார். சிலரது உடல் அமைப்பு அப்படியாம். மற்றபடி என் பாரிஸ் நண்பர்கள் பயந்தவாறு ஒன்றுமில்லை என்று தெரிந்தது.

இவ்வளவும் எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால் - இதுதான்...கோடை என்றால் எனக்குக் குஷி பிறந்து விடும். அப்போதுதான் இரவுகளில் நிறைய படிக்க முடியும். அதேபோல் சென்ற ஆண்டு கோடையிலும் நிறைய படித்தேன். ஒருசமயம் நான்கைந்து இரவுகள் ஒரு மணி நேரம்கூட தூங்காமல் தொடர்ந்து இரவு பகலாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் இரவு திடீரென்று தலைவலி. எனக்கு அதற்கு முன் தலைவலி வந்ததே இல்லை. பெண்களுக்குத்தான் அடிக்கடி தலைவலி வருவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதிலும் மாத விலக்கு தினங்களில் அவர்கள் தலைவலியால் துடிப்பது மிகவும் கொடுமை. நேரம் ஆக ஆக தலைவலி கூடிக்கொண்டே போனது. ஒரு கட்டத்தில் தாங்கவே முடியாத நிலையை அடைந்தது.

என்ன செய்வதென்று புரியாமல், ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த அவந்திகாவைத் தயக்கத்துடன் எழுப்பினேன். அவள் எழுந்து தலையைப் பிடித்து விட்டபோதும், தைலம் தடவியபோதும் வலி மிகவும் கூடி, கிட்டத்தட்ட அலறுகிற நிலைமைக்குச் சென்றேன். ஆயிரம் சம்மட்டி கொண்டு தலையைப் பிளப்பதுபோல் இருந்தது. ரத்த நாளங்கள் வெடித்துச் சிதறுவது போன்ற வலி. 'ஆம்புலன்சுக்குப் போன் செய்து வரவழைத்து மருத்துவமனைக்குச் சென்றுவிடலாம்' என்றாள் அவந்திகா. முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், ஆபத்பாந்தவனாக எப்போதும் கை கொடுக்கும் என்னுடைய டாக்டர் அப்போது ப்ரான்ஸ் சென்றிருந்தார் என்பதுதான். அவரது ஆலோசனை இல்லாமல் ஏதாவது மருத்துவமனைக்குச் சென்று தலைவலி போய் திருகு வலி வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று எனக்குப் பயம். மருத்துவமனை வேண்டாம் என்றதும் அவந்திகா ஒரு காரியம் செய்தாள். தன் கையை என் நெற்றியின் மீது வைத்து கண்களை மூடினாள். அவள் உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுப்பதைக் கவனித்தேன். நான்தான் நாத்திகன் ஆயிற்றே... 'என்ன மந்திரம் போடுகிறாயா?' என்று அந்த நிலையிலும் அவளைக் கிண்டல் செய்தேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆனால், ஆச்சரியம்... அவள் கண்களைத் திறந்தபோது என் வலி போயிருந்தது.

‘என்ன செய்தாய்?’

‘ஏதோ செய்தேன்.’

‘ப்ளீஸ்... என்ன செய்தாய் என்று சொல் கண்ணே.’

‘கடவுளிடம் பேசினேன்.’

அவந்திகா இரண்டாவது நபர். கண்ணை மூடினால் கடவுளிடம் பேசக் கூடிய வேறொரு நண்பரை எனக்குத் தெரியும். அவர் பேசுவது கிறிஸ்துவிடம்.

* * *

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த ஒரு சம்பவம். அந்த நண்பனுக்கு என்னைவிட இருபது வயது குறைவாக இருக்கலாம். அவன் கல்லூரி முதல் ஆண்டு படிக்கும்போது எனக்கு நண்பனானான். பிறகு நட்பு இறுகியது. அவனுக்காக நானும் எனக்காக அவனும் எங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் இழக்கத் தயாராக இருந்தோம். ஒரே தட்டில் உண்போம். ஒரே குடிசையில் உறங்குவோம். ஈருடல் ஓருயிர் என்று பழகினோம். அவன் எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் இன்றும் என்னிடம் உள்ளன. சுமார் இரண்டாயிரம் பக்கங்கள் வரும்.

அவந்திகாவை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் திடீர் திருமணம் செய்து கொண்ட பிறகு ஒருநாள் அவன் என் வீட்டுக்கு வந்தான். (அவன் வசிப்பது வெளியூரில்). அவன் அவந்திகாவிடம் சகஜமாக இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். சற்றே பயந்தது போலவும் தெரிந்தது. ‘சரி, புதிதாகப் பார்ப்பதால் இருக்கலாம். போகப் போக சரியாகிவிடும்’ என்று எண்ணினேன். வழக்கமாக சென்னைக்கு வந்தால் என்னுடன் இரண்டு மூன்று தினங்கள் தங்குபவன் அன்றைய தினம் சாப்பிடக்கூட மறுத்துவிட்டு உடனே கிளம்பி விட்டான்.

அவந்திகாவிடம் விளையாட்டாகச் சொன்னேன்... ‘என்னம்மா இது.. பாதிரியார்கிட்ட ட்ராகுலா பயப்படற மாதிரி உன்னைப் பார்த்து இப்படி பயப்படுகிறான்.’

https://t.me/tamilpdfebooks

‘உண்மைதான்... உங்கள் நண்பர் நீங்கள் நினைப்பதைப்போன்ற மனிதர் அல்ல. அவர் ஒரு ட்ராகுலாவைப் போன்றவர். அவரிடம் கவனமாக இருங்கள். அல்லது அவரிடம் பழகாமலே இருப்பது உங்களுக்கு நல்லது’ என்றாள் அவந்திகா.

எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ‘என்னுடைய உயிரே அவன்தான். தமிழ் சினிமா மனைவி மாதிரி எங்களைப் பிரிக்கப் பார்க்காதே’ என்றேன். ‘எப்படியாவது போங்கள். நான் சொல்வதைச் சொல்லி விட்டேன்’ என்று அதை அத்தோடு விட்டுவிட்டாள் அவந்திகா.

எனக்குச் சற்று வருத்தம். என் உயிருக்குயிரான நண்பன்மீது அவந்திகா தீது சொல்லி விட்டாளே என்று.

ஒரு வருடம் ஓடியிருக்கும். அதற்குள் எப்படி ஒரு அதிர்ச்சி! யூதாஸ் செய்த காரியத்தை, ப்ரூடஸ் செய்த காரியத்தை அந்த நண்பன் எனக்குச் செய்து அவந்திகாவின் வார்த்தைகளை உண்மையாக்கினான்.

இப்போதும் அந்த விஷயம் எனக்கு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. ஒருவரின் முகத்தைப் பார்த்து எப்படி அவரை அனுமானிக்க முடியும்?

எனக்குப் புரியாத பல விஷயங்களில் இதுவும் ஒன்று!

* * *

இந்தப் பக்கங்களைப் பாராட்டியும் திட்டியும் சில ஈ-மெயில்கள் வந்துள்ளன. விசேஷமாக எழுதியிருப்பவர்கள் சரவணகுமார் (வாஷிங்டன்), ஹரி சரவணன் (போரூர்) மற்றும் புவன கங்காதரன். ‘தன்னிஷ்டம்போல் ஓடும் காட்டு அருவிபோல்’ உள்ளதாக எழுதியிருப்பவர் ஹரி. மற்ற இருவரும் இப்பக்கங்களின் வெளிப்படையான தன்மையை சிலாகிக்கின்றனர். பாசாங்கும் பாவனையும் அற்ற வெளிப்படைத் தன்மை எனக்கு மிகப் பிடித்த ஒரு குணம்.

ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலில் நண்பருடன் சாப்பிடச் சென்றேன். என் நண்பரை வந்து பார்த்து முகமன் கூறினார் செ∴ப். ஒரு மெக்ஸிகன் உணவு வகையைப்பற்றிக்கூறி அதன் செய்முறையை செ∴ப்பிடமிருந்து

https://t.me/tamilpdfebooks

கேட்டறிந்து அதை ஆர்டர் செய்தார் நண்பர். எனக்கோ அன்றைய தினம் அவ்வளவு பொறுமை இல்லை. நல்ல பசி. 'பசிக்குதுங்க... எனக்கு முதல்ல ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்க' என்று கேட்டேன் செஃப்பிடம்.

செஃப் ஆச்சரியப்பட்டுச் சொன்னார் - அவரது 25 ஆண்டு அனுபவத்தில் அதுவரை யாருமே அப்படிச் சொன்னதில்லையாம். அதாவது 'பசிக்கிறது' என்று. 'ஒருவேளை பணக்காரர்களுக்குப் பசிக்காதுபோல' என்றேன்.

அன்புடன் என் கைகளைப்பற்றி முத்தமிட்டார் அந்த செஃப்.

அந்தச் சம்பவம்தான் இப்போது நண்பர்களின் கடிதத்தைப் படிக்கும்போது ஞாபகம் வருகிறது. ஆம் நண்பர்களே... நமது பயணத்தில் நாம் எதை எதையோ தொலைத்து விட்டோம். அப்படித் தொலைத்து விட்ட விஷயங்களில் ஒன்று - நம்முடைய வெளிப்படைத் தன்மை. கண்ணாடியையும் தண்ணீரையும் ஒத்த நிர்வாணத் தன்மை!

https://t.me/tamilpdfebooks

40. தேவை சுயபரிசோதனை

சிறு பத்திரிகைகள் நிறைய வந்துகொண்டிருக்கின்றன. சந்தோஷம். ஆனால், இவ்வளவு சிறு பத்திரிகைகள் வந்தாலும், வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால் - ஒவ்வொரு பத்திரிகையும் ஒரு எழுத்தாளரையே முன்னிலைப்படுத்தி அவரது ஒளி வட்டத்துக்குள் மட்டுமே இயங்குவதாக உள்ளது. அவரே அதன் ஆசிரியராகவும் இருக்கிறார். அல்லது ஆலோசகராக. அவரது வீட்டு விலாசம் மற்றும் தொலைபேசி எண் மாறுவதைக்கூடக் கட்டம் கட்டி வெளியிடுகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரு எழுத்தாளரின் தற்கொலைப் படையாகவே அந்தச் சிறு பத்திரிகையும் அதன் குழுவினரும் செயல்படுகின்றனர். புது எழுத்து, தலித் போன்ற ஒரு சில விதிவிலக்குகள் இல்லாமல் இல்லை. இருந்தாலும் பொதுவாகத் தென்படும் குணாம்சம் தற்கொலைப் படை மனோபாவம்தான்.

சமீபத்தில் பெரும் தொகை கொடுத்து எல்லா சிறு பத்திரிகைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். படித்து முடித்த பிறகு மனத்தில் ஒரு பட்டியல் தோன்றியது. அது இதோ:

பன்முகம் - குடிசைத் தொழில் (சுயவேலை வாய்ப்புத் திட்டம்).

அட்சரம் - விஜய் ரசிகன்.

புனைகளம் - முதியோர் இல்லம்.

காலச்சுவடு - பர்மா பஜார்.

கல்குதிரை - காயலாங்கடை

ஆரண்யம் - திருமண விபத்து. (அதாவது பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு திருமணம் நடந்துவிட்டால் பத்திரிகை நின்று விடும்).

விசை - அமரர் ஊர்தி நிலையம்.

புது எழுத்து - Browsing Centre.

https://t.me/tamilpdfebooks

எக்ஸில் - மல்யுத்த சங்கம்.

நிறப்பிரிகை - சாராயக் கடை (banned)

புதிய கோடாங்கி - Suzuki & Yamahito.

கதை சொல்லி - கிளி ஜோசியம்

சொல் புதிது - குடும்பப் பத்திரிகை.

கவிதா சரண் -Ex. Servicemen's Club.

தலித் - அகதிகள் முகாம்.

* * *

மற்ற சிறு பத்திரிகைகளைவிட தலித் என்ற பத்திரிகை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அதன் தலையங்கத்தில் இருந்து ஒரு பகுதி.

'வெளிறிப்போன ஆன்மிகம் படைப்புகளின் பின்புலமாவதும், சாமியார்கள் அறிவுலகிலும் அதிசயங்களாக முன் வைக்கப்படுவதும் எவ்வித எதிர்ப்புமில்லாமல் நடந்தேறுகின்றன.'

அதே பத்திரிகையில் ஹர்ஷத் மந்தர் என்பவர் குஜராத் படுகொலைகள்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அதிலிருந்து சில பகுதிகள்:

'எட்டு மாத கர்ப்பிணிப் பெண் ஒருத்தி தன்னைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுமாறு உங்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அவரைத் தாக்க வந்தவர்களோ, அவரது வயிற்றைக் கத்தியால் குத்திக் கிழித்து, அவர் வயிற்றில் இருந்த சிசுவை வெளியேற்றி அவர் கண் முன்னாலேயே அதைக் கொலை செய்தார்கள். பத்தொன்பது பேருள்ள ஒரு குடும்பத்தை அவர்களின் வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்துப் பூட்டி வீட்டை நீரால் நிரப்பிப் பின் அதில் உயர் அழுத்த மின்சாரத்தைச் செலுத்தி அவர்களைக் கொன்றது பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள்? உங்களால் என்ன சொல்ல முடியும்?

தன் தாயும் உடன்பிறப்புகள் ஆறு பேரும் தன் கண் முன்னாலேயே அடித்துக் கொல்லப்பட்டதை விவரித்தான் ஜுஹபரா முகாமைச் சேர்ந்த ஆறு வயது சிறுவன் ஒருவன். மயங்கி விழுந்த அவனை

https://t.me/tamilpdfebooks

இறந்து விட்டான் என்று நினைத்து, கொலைகாரர்கள் விட்டு விட்டதால்தான் அவன் உயிர் பிழைத்தான்.

பெண்களை பாலியல் ரீதியாக கீழ்மைப்படுத்துவது என்பது அண்மையில் குஜராத்தில் பெருமளவில் நடத்தப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவுக்கு வேறு எந்தக் கலவரத்திலும் நடந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சிறுமிகளையும், பெண்களையும் பெரும்பாலும் அவர்களின் குடும்பத்தினர் முன்னிலையிலேயே வைத்து கூட்டாக வன்புணர்ச்சி செய்வது, பின்னர் அவர்களை உயிரோடு எரித்துக் கொல்வது அல்லது கத்தியால் குத்திக் கொல்வது போன்ற செய்திகள் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் வருகின்றன. ஒரு இடத்தில் ஒரு பெண்ணை பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கு உட்படுத்திய கும்பல் பின் அவளை ஒரு ஸ்க்ரூ டிரைவரால் குத்திக் கொலை செய்துள்ளது. இதைக்கண்டு மிரண்டுபோன பெண்கள் கூட்டத்தை மேலும் கூனிக் குறுகச் செய்வதற்காக ஆயதமேந்திய ஆண்கள், அப்பெண்களின் முன்னே தம் ஆடைகளை அவிழ்த்துக் காட்டினார்கள் என்பது போன்ற அதிர்ச்சியான செய்திகளை அமன்சவுக் முகாமிலிருந்து வந்த பெண்கள் சொன்னார்கள்.

ஏராளமான காஸ் சிலிண்டர்களைச் சுமந்தபடி பாரவண்டிகள் வந்தன. பணக்கார முஸ்லிம் வீடுகளும், வணிக நிறுவனங்களும் முதலில் முறைப்படி கொள்ளையிடப்பட்டன. அங்கிருந்த விலை மதிப்பு மிக்க பொருள்கள் அனைத்தும் சூறையாடப்பட்டன. பிறகு, சிலிண்டர்களிலிருந்து சமையல் வாயு கட்டிடங்களுக்குள் பல நிமிடங்கள் செலுத்தப்பட்டது. பின்னர் அதற்கு, கும்பலைச் சேர்ந்த பயிற்சி பெற்ற ஒருவன் தீ மூட்டுவான். கட்டிடத்தை நெருப்பு முழுமையாகச் சூழ்ந்து கொள்ளும். சில இடங்களில் காங்க்ரீட் கட்டிடங்களைத் தகர்க்க, இரும்பை உருக்கி இணைக்கப் பயன்படுத்தப்படும் அசிட்டிலின் வாயு உபயோகிக்கப்பட்டது. மசூதிகளும், தர்காக்களும் இடிக்கப்பட்டன. அந்த இடங்களில் அனுமார் சிலைகளும், காவிக் கொடிகளும் நாட்டப்பட்டன. அகமதாபாத் நகரின் முக்கிய சந்திப்புகளில் இருந்த சில தர்காக்கள் இரவோடு இரவாக தகர்த்து தரை மட்டம் ஆக்கப்பட்டன. அந்த இடங்களில் சாலை போடுவதற்கான பொருள்களைப் பரப்பி மூடப்பட்டு, சாலையின் மற்ற

https://t.me/tamilpdfebooks

பகுதிக்கும் அவற்றுக்கும் எந்த வேறுபாடும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி திறம்பட நிரவப்பட்டு விட்டன. முன்பு தர்காக்கள் இருந்த அதே இடத்தின் மேல்-ஏதோ எந்தக் காலத்திலும் அவ்விடத்தில் தர்காக்கள் இருந்ததே இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு இப்போது போக்குவரத்து சுறுசுறுப்பாக நடந்து வருகிறது.

அரசின் போலிஸ் படையும் நிர்வாக எந்திரமும் குஜராத்தில் நடந்துள்ள இனப் படுகொலைக்கு மிகப் பெரிய அளவில் துணை போயிருப்பது இப்போது பரவலாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நேராக கலவரக் கும்பல்களின் கைகளில் போய் அகப்படுமாறு மக்களுக்கு போலிசார் தவறாக வழிகாட்டி உள்ளது தெரிய வந்துள்ளது. கொலை, கொள்ளை, தீ வைப்பு, பாலியல் வன்முறை போன்றவற்றில் கலவரக் கும்பல்கள் மும்முரமாக ஈடுபட்டபோது, அவர்களுக்குப் போலிசார் பாதுகாப்புக் கவசமாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலும் பெண்களும் குழந்தைகளும். கையறு நிலையில் அவர்கள் கதறிய கதறல்களை போலிஸ்காரர்கள் காதிலேயே போட்டுக்கொள்ளவில்லை. வன்முறைக் கும்பலின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகியிருந்த சிறுபான்மை சமூகத்தின் மீதே பெரும்பாலும் போலிசாரும் நேரடியாக துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதாக பல அறிக்கைகள் வந்துள்ளன.

காவல்துறை மற்றும் சிவில் அதிகாரிகள்தான் இந்த இனப் படுகொலைக்கு காரணமே தவிர, அவர்களின் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படியுமாறு பயிற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள சீருடை அணிந்த கீழ்நிலை ஊழியர்கள் அல்ல.'

இக்கட்டுரையை எழுதியிருக்கும் ஹர்ஷ் மந்தர் கடந்த 22 ஆண்டுகளாக ஐ.ஏ.எஸ். பதவியில் இருந்தவர். தற்போது குஜராத் படுகொலைகளைக் கண்டு தன் பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டார்.

ஹர்ஷ் மந்தர் தன் கட்டுரையில் குறிப்பிடும் மற்றொரு வேதனையான விஷயம் - கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களுக்காக நடத்தப்படும் அனைத்து முகாம்களுமே முஸ்லிம் அமைப்புகளால் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது. ஏதோ முஸ்லிம் மக்களின் வேதனையில் நமக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை

https://t.me/tamilpdfebooks

என்பதுபோல இருக்கிறது இது என்கிறார். சபர்மதி ஆசிரமக் கதவுகள் கூட மூடிக்கொண்டுவிட்டன என்று சொல்லும் ஹர்ஷ் மந்தரின் கட்டுரை, ஒவ்வொரு இந்தியரும் படித்து சுய பரிசோதனை செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்துகிறது.

https://t.me/tamilpdfebooks

41. இங்கே எனக்கு எந்த அடையாளமும் இல்லை

இலக்கியவாதிகள் இரவு நேரங்களில் கூடும்போது அது தவிர்க்கவே முடியாமல் மதுபானக் கேளிக்கை இரவுகளாக மாறுவதுண்டு. ஒரு கட்டத்தில் பேச்சு இலக்கியத்தில் இருந்து தடம் மாறி சினிமாப் பாடல்களுக்கு வந்து சேரும். ஒருவர் பாட ஆரம்பிக்க, பிறகு அது தொடர் ஆட்டமாக மாறும். என் முறை வரும்போது நான் மறுத்து விடுவேன். தொடர்ச்சி அறுந்தாலும் முடிச்சுப் போட்டுக்கொண்டு தொடரும் கச்சேரி - அதிகாலை வரை.

அங்கே நான் ஒரு அந்நியனாகவே அமர்ந்திருப்பேன். தில்லியில் பத்து ஆண்டுகள் இருந்தபோது எனக்கு இந்த அனுபவம் ஏற்பட்டதில்லை. அங்கே இருந்த எழுத்தாளர்களுக்குக் கலைத் துறையில் அனுபவம் அதிகம். தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த பிறகு கடந்த பத்தாண்டுகளாகத்தான் எனக்கு இந்தத் துன்பம்.

இதனால், சினிமா பாடல்களுக்கு நான் எதிரி என்று அர்த்தமல்ல. விஸ்வநாதன்-ராமமூர்த்தி ஜோடியை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். சென்ற வாரம் தொலைக்காட்சியில் 'புதிய பறவை' திரையிடப்பட இருக்கிறது என்றதும் டி.வி. பெட்டியின் பக்கமே செல்லாத நான் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் படத்தைப் போட்டேன். படம் மகா 'போர்'. பார்க்கவே முடியவில்லை. ஆனால், பாடல்கள் இன்றைக்கும் நவீனமாகவே இருந்தன. இன்னும் நூறு ஆண்டுகள் ஆனாலும் அதன் வசீகரம் குன்றாது என்பதில் சந்தேகமில்லை. 'உன்னை ஒன்று கேட்டேன், உண்மை சொல்ல வேண்டும், என்னைப் பாடச் சொன்னால், என்ன பாடத் தோன்றும்?' 'பார்த்த ஞாபகம் இல்லையோ' 'எங்கே நிம்மதி?' போன்ற அற்புதமான பாடல்கள் என்றுமே மறக்க முடியாதவை. 'எங்கே நிம்மதி' என்ற பாடலில் நூறு வயலினிஸ்டுகளை அமரச் செய்வதற்கு ஸ்டூடியோவில் இடமின்றி ஏ.வி.எம்.மில் ஒரு தளத்தையே ஏற்பாடு

https://t.me/tamilpdfebooks

செய்தனர் என்பது அந்தக் காலக்கட்டத்தில் மிகப் பெரிய செய்தி.

விஸ்வநாதன்-ராமமூர்த்தி இரட்டையர் மட்டுமல்ல; கே.வி. மகாதேவன், ஜி ராமநாதன், எஸ்.வி. வெங்கட்ராமன், சலபதி ராவ், எஸ். சுதர்சனம் என்று அத்தனை பேரும் என் பிரியத்துக்குரியவர்கள். எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர் என்றால் எனக்கு உயிர். எல்லாம் சரி. இருந்தும் நான் இலக்கியவாதிகளின் பாட்டுக் கச்சேரியில் அந்நியனாக உணர்வதன் காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, இவர்கள் அத்தனை பேரும் இந்தப் பட்டியலில் இளையராஜாவையும் சேர்த்துக்கொள்வது. இரண்டாவது, இசை என்பதற்கு இவர்கள் பூகோள வரையறை வகுத்து விடுவது.

நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஹொகனேக்கலில் பிரம்மராஜன் கவிதைப் பட்டறை ஒன்றை ஒழுங்கு செய்தபோது நானும் அதில் கலந்துகொண்டேன். மூன்று தினங்கள் குளிர்காலம். இரவில் bonfire போட்டு சுற்றி அமர்ந்து பாட்டுக் கச்சேரி. எம். யுவன் மிக நன்றாகப் பாடுவார். ஆயிரம் பாடல்கள் அவருக்கு அத்துப்படி. ஆனாலும் இளையராஜா காரணமாக என்னால் அந்த இரவை ரசிக்க முடியவில்லை. (இளையராஜா ரசிகர்கள் மன்னிக்கவும்).

மேற்கத்திய இசையை எடுத்துக்கொண்டால் பீத்தோவன், வாக்னர், மொஸார்ட் என்ற பெயர்களெல்லாம் இங்கே வெறும் பெயர்களோடு சரி. பிரம்மராஜன் விதிவிலக்கு. நிலைமை இப்படியிருக்கும்போது நான் ஜாஸ், ப்ளூஸ் என்று சொன்னால் அடிக்கத்தான் வருகிறார்கள். பாப் இசை பற்றிப் பேசினாலோ குப்பை என்கிறார்கள்.

ஆனால், 'குப்பை ரோஜா' என்ற பெயரில் ஒருவர் ஆல்பம் வெளியிட்டார். பச்சாத்தா ரோஸா (Bachata Rosa) என்றால் ஸ்பானிஷில் குப்பை ரோஜா. பச்சாத்தா என்பது டொமினிகன் ரிபப்ளிக் நாட்டின் இசை வடிவம். (யாராவது டொமினிகன் ரிபப்ளிக் பேயிருக்கிறீர்களா? கூபாவுக்கும் புவெர்த்தோ ரீக்கோவுக்கும் இடையிலுள்ள சிறு தீவு டொமினிகன் ரிபப்ளிக். ஹெய்த்தியோடு ஒட்டியது). பச்சாத்தா என்ற ஸ்பானிஷ் வார்த்தையின் பொருள் குப்பை.

பச்சாத்தா ரோஸா என்ற ஆல்பத்தை சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியிட்டவர் ஹுவான் லூயிஸ் குவெர்ரா (Juan Luis Guerra).

https://t.me/tamilpdfebooks

வெளியிடப்பட்ட போது 50 லட்சம் பிரதிகள் விற்பனை ஆயின.

Merengue, bachata மற்றும் கூபாவின் ஸால்ஸா மூன்றையும் இணைத்த வடிவம் குவெர்ராவினுடையது. மெரிங்கே என்றால் இரண்டு பொருள். ஒன்று, முட்டையின் வெள்ளைக் கருவோடு சர்க்கரை கலந்து வறுத்த ஒரு பதார்த்தம். மற்றொன்று, மெரிங்கே இசை. பச்சாத்தாவைப்போல் டொமினிகன் ரிபப்ளிக் நாட்டுக்கு உரியது. லத்தீன் அமெரிக்க இசையின் ஆப்ரிக்க மற்றும் ஸ்பானிஷ் வேர்களைத் தேடும் முயற்சியே குவெர்ராவின் இசை என்று சொல்லலாம். குவெர்ரா ஆங்கிலத்தில் பாடுவதில்லை. ஸ்பானிஷ் மட்டும்தான். ஸ்பானிஷ் புரியாவிட்டாலும் குவெர்ராவை ரசிக்க முடியும். ஏனென்றால், அவரது இசை நமது நாடி நரம்புகளுக்குள்ளும் ஊடுருவி நம்மை நடனமாடச் செய்யும் வலிமை கொண்டது. ஸ்பானிஷ் தெரிந்தால் கூடுதலாக, டொமினிகன் ரிபப்ளிக் மக்களின் சோகத்தையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். Ojala que Llueva Cate என்ற குவெர்ராவின் பாடல் அதற்கு ஒரு உதாரணம். பொருள்: கா..பி மழையாகப் பொழியட்டும்! இது பற்றி குவெர்ரா சொல்கிறார்: 'நான் ஒருநாள் வயல்வெளிகளில் நடந்துகொண்டிருந்தபோது ஒரு விவசாயி இந்தப் பாடலைப் பாடுவதைக் கேட்டேன். எங்கள் நாட்டில் எத்தனையோ கவிஞர்கள் தாங்கள் கவிஞர்கள் என்பதே தெரியாமல் வாழ்ந்து இறந்து போகிறார்கள். அப்படி ஒரு கவிஞன் வறுமை தாங்க முடியாமல் கா..பியும் ப்ரெட்டும் இன்னும் அவனுக்கு என்னவெல்லாம் தேவையோ, அது எல்லாம் மழையாகப் பொழிவதாகப் பாடியதைக் கேட்டேன். அதுவே இந்தப் பாடல்!'

தில்லியில் இருந்தபோது ஸ்பானிஷ் கற்றுக்கொள்ள முயன்றேன். தமிழிலிருந்து மாறி ஸ்பானிஷில் எழுதலாம் என்பது என் திட்டமாக இருந்தது. ஆனால், இடையில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்துவிட்டதால் அந்த முயற்சி பாதியிலேயே நின்று போனது. ஸ்பானிஷ் மொழியே இசை... அதில் குவெர்ராவின் இசை... என்ன சொல்ல... இசையின் இசை!

குவெர்ராவை ரசித்தவர்கள் எனக்கு எழுதுங்கள்.

* * *

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆச்சரியமாக உள்ளது. காண்பது கனவா, நனவா என்றே தெரியவில்லை. இரண்டே தினங்களில் இருபத்தைந்து ஈ-மெயில்கள்! சமீபத்தில் பாண்டிச்சேரி சென்றிருந்தபோது வெங்கடேஷின் கணினியில் 'எட்டிப் பார்த்த' போது ஏகப்பட்ட ஈ-மெயில்கள் வந்திருப்பது கண்டு சென்னை திரும்பியதும் ப்ரௌசிங் சென்டர் போனேன். அங்கே பார்த்தால் செம க்யூ. நண்பிகளோடு அரட்டை அடிப்பதற்காக காத்திருக்கும் இளைஞர் கூட்டம். பேசாமல் வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டேன். இன்று காலை மறுபடியும் சென்றேன்.

சுடலை மணி, பாலகிருஷ்ணன், ஸ்ரீகணேஷ், லக்ஷ்மி நாராயணன், ராஜேஸ்வரி, பாலசுப்பிரமணியன், சரவண பாண்டி ராமைய்யன், பாலாஜி ராமகிருஷ்ணன், ராஜா, பி.எஸ். நாதன், தியாகராஜன், செல்லதுரை கந்தசாமி, கே. ராஜாராமன், ரங்கராமன், ஏ. ரமேஷ், செந்தில் குமரன், ஷங்கர் ப்ரதாப் இத்தனை பேரும் யு.எஸ்ஸிலிருந்து எழுதியிருக்கின்றனர். இவர்கள் தவிர சாம்ராஜ் ஆண்ட்ரூஸ் மலேஷியாவில் இருந்து. பற்பநாத பலவேச முத்து - குவைத்.

பல கடிதங்கள் மிக நீண்டவை. குறிப்புகள் எடுத்தபடி படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்னும் ஐந்தாறு கடிதங்கள் இருந்தன. டக்கென்று மின்சாரம் நின்று போனது. மூன்றாம் உலக நாடு என்பதும் ஞாபகம் வந்தது. மணியைப் பார்த்தேன். இரண்டு மணி நேரம் ஆகியிருந்தது!

இவ்வளவு கடிதங்களிலும் சில பொதுவான அம்சங்கள் இருந்தன. அவை நிச்சயமாக இங்கே குறிப்பிடத் தகுந்தவை. எல்லாக் கடிதங்களுமே அநேகமாகப் பாராட்டியிருக்கும் ஒரு அம்சம், கோணல் பக்கங்களில் தென்படும் வெளிப்படைத் தன்மை. அதன் நேர்மை.

எனக்கு இது மகிழ்ச்சியைத் தருவதற்குப் பதிலாக வருத்தத்தையே அளித்தது என்று சொல்லலாம். இத்தனை பேர் பாராட்டுகிற அளவுக்கு வெளிப்படைத் தன்மை என்பது அவ்வளவு அரிதான விஷயமாகவா போய்விட்டது?

அடுத்து, அக்கடிதங்களின் பொதுத் தன்மை - அவற்றை எழுதிய அனைவருமே - ஒருவர் நீங்கலாக - என்னுடைய மற்ற எழுத்துக்கள் எதையுமே படித்ததில்லை என்பதும், இவர்கள் யாரும் இலக்கியச் சிறு பத்திரிகை வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்பதும். இது மிகவும்

https://t.me/tamilpdfebooks

சந்தோஷத்துக்குரிய விஷயம்.

ஒரு மொழியின் இலக்கிய வளர்ச்சி என்பது அதன் இலக்கியவாதிகளின் கையில் மட்டுமே இல்லை. அதற்குச் சூழலும் ஒரு காரணம். சமகாலத் தமிழ் இலக்கியம் வளராமல் இருப்பதற்கு நான் அவதானிக்கும் முக்கிய காரணிகளில் ஒன்று இங்கே வாசிப்பவர்களே இல்லை என்பது. திரும்பத் திரும்ப இங்கே எழுத்தாளர்களே வாசகர்களாகவும், விமர்சகர்களாகவும், சிறு பத்திரிகை ஆசிரியர்களாகவும் இருக்க வேண்டிய துர்பாக்கிய நிலை இருந்துவருகிறது.

ஒரு நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். கன்னட மொழிக்காரர். பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர். கணிதத் துறை. எனக்குக் கணிதம் என்றால் அலர்ஜி. அவர் வீட்டில் பெரிய நூலகம் ஒன்று இருந்தது. கணிதப் புத்தகங்கள்தானே என்று அசட்டையுடன் கண்களை ஒட்டிய எனக்குப் பெரியதோர் அதிர்ச்சி. எனக்குப் பிடித்த அத்தனை புத்தகங்களும் எப்படி ஒரே இடத்தில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கின்றன?

உதாரணத்துக்கு ஒரு சில பெயர்கள்: Che Guerra, Gabriel Garcia Marquez, Carlos Fuentes, Mario Vargas Llosa, Regis Debrey, Friedrich Nietzsche, Kierkegaard, William Burroughs, Sadat Hasan Manto, Salman Rushdie, Ronald Sukenick, Jean Genet, Rilke, Julio Cortazar, Donald Barthelme என்று தொடரும் மிக நீண்ட பட்டியல் அது. எப்படி இது சாத்தியம்? ஏதோ புதையலைக் கண்டவனைப் போல விழி பிதுங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் வியப்பைப் பார்த்துவிட்டு அந்தக் கணிதப் பேராசிரியர் ‘எனக்குக் கொஞ்சம் படிப்பதில் விருப்பமுண்டு’ என்றார்.

இதுதான் வேண்டும். இலக்கியத்தை இலக்கியம் சாராத வேறு துறையினரும் மிகச் சாதாரணமாக சுவாசிக்கும் நிலை ஏற்பட வேண்டும். ஒரு விமானி, விஞ்ஞானி, தொழிலாளி, மருத்துவர், ஆசிரியர், மந்திரி, செக்ஸ் ஒர்க்கர், நர்ஸ், பாதிரி என்று பல்வேறு தரப்பட்டவரும் இலக்கியப் புத்தகங்களை வாசிக்கக்கூடிய நிலை உருவாக வேண்டும். அதற்கு இது நல்லதொரு தொடக்கம் என்று நினைக்கிறேன்.

https://t.me/tamilpdfebooks

எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர்களின் பெயர்ப் பட்டியலை ஆங்கிலத்திலேயே கொடுத்திருக்கும் காரணம் - நீட்ஷே என்ற பெயரை ஆங்கிலத்தில் Nietzsche என்று கண்டுபிடிப்பதற்குள் அரை மணி நேரம் ஆகிவிட்டது என்கிறார் கலிஃபோர்னியாவிலிருந்து கே. ராஜாராமன். கல்லூரி நாட்களில் முதலில் நீட்ஷே என்ற பெயரே ஒரு தொடர்கதையில்தான் பார்த்தேன். அதுவும் தொடர்கதை எழுத்தாளர், நியாட்ஷே என்று தவறுதலாக எழுதியிருந்தார். எனக்கும் அப்போது என்ஸைக்ளோபீடியாவில் கண்டுபிடிக்க அரை மணி நேரம் ஆயிற்று

* * *

ஹ்யூஸ்டன் நகரிலிருந்து செல்லதுரை கந்தசாமி கேட்கிறார்: 'எப்படி சாரு நீங்கள் தமிழ்நாட்டில் நடமாடுறீங்க?'. ஸல்மான் ருஷ்டி மாதிரி, தஸ்லிமா நஸ்ரீன் மாதிரி அல்லது குறைந்தபட்சம் அருந்ததிராய் மாதிரி என்னை ஏன் தண்டிக்கவில்லை என்பது நண்பரின் ஆச்சரியம்.

இதற்கு நீண்டதொரு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். சமீபத்தில் திரைப்பட விழாவுக்காக திருவனந்தபுரம் சென்றிருந்தேன். அங்கே ஒரு ரெஸ்டாரண்டில் எனக்கு எதிரே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர், 'நீங்கள் சாரு நிவேதிதாதானே?' என்று மலையாளத்தில் கேட்டார். 'உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?' 'பத்திரிகையில் உங்கள் புகைப்படத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன்.'

அப்புறம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது தெரிந்தது. அவர் மலையாளத்தில் வெளிவந்திருக்கும் என் ஸீரோ டிகிரி நாவலைக் கூடப் படித்திருக்கவில்லை. என் பேட்டியை மட்டுமே படித்திருக்கிறார்.

இதுபோல் தமிழ்நாட்டில் இதுவரை எனக்கு நடந்ததேயில்லை. காரணம் - அங்கே சாஹித்யக்காரர் என்றால் அவ்வளவு மரியாதை. ஸீரோ டிகிரி மலையாளப் பதிப்பு வெளியீட்டுக்காக சென்ற ஆண்டு கோழிக்கோடு சென்றபோது இதை நான் நேரிலேயே அனுபவித்தேன்.

கோழிக்கோடு பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு சொற்பொழிவு. பின்னர் ஆராய்ச்சி மாணவர்களோடு ஒரு பேட்டி. அவர்களின் கேள்வி மிகவும் அறிவுபூர்வமாக இருந்தது. இந்த இடத்தில் ஒரு இடைச் செருகல். ஒரு தமிழ் தொலைக்காட்சி சேனலில் இலக்கியவாதி ஒருவரை ஒரு பெண்

https://t.me/tamilpdfebooks

பேட்டி காண்கிறார். இலக்கியவாதி சொல்கிறார். நான் இள வயதில் கையெழுத்துப் பிரதி நடத்தியிருக்கிறேன் என்று. உடனே பேட்டியாளர் இளித்துக்கொண்டே கேட்ட கேள்வி - எத்தனை பிரதிகள் அச்சிட்டீர்கள் என்று! தமிழ்நாட்டின் மௌடீகத்துக்கு இது ஒரு சிறு உதாரணம். இம்மாதிரி ஒரு சேனலில் என்னைப் பேட்டிக்கு அழைத்தார்கள். நான் சொன்னேன் - முதலில் திரு. ரஜினிகாந்தை இந்தக் காலை நேரத்தில் பேட்டி காணுங்கள். பிறகு அது பற்றி நான் ஆலோசிக்கிறேன் என்று.

எழுத்தாளன் என்றால் அவ்வளவு இளக்காரமாகப் போயிற்றா என்று ஒரு சின்ன கோபம். சரி. கோழிக்கோடு விஷயத்துக்கு வருகிறேன். ஒரு மாணவர் என் நாவலை கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே படித்திருந்தார். அவர் கேட்டார் - நீட்ஷே கூறும் Dinonysian Characteristicsக்கும் உங்கள் நாவலுக்கும் நிறைய பொருத்தங்கள் இருந்தன. உங்களிடம் நீட்ஷேயின் செல்வாக்கு உண்டா?

(இப்படி ஒரு கேள்வியை தமிழ்நாட்டு மாணவனிடம் நான் கனவில்கூட எதிர்பார்க்க முடியுமா?) இதையடுத்து ஏஷியா நெட் சேனலில் ஒரு பேட்டி. அங்கே என்னைப் பேட்டி கண்டவர் - அப்போதுதான் முதல் முதலாக ஸீரோ டிகிரி மலையாளப் பிரதியை என்னிடமிருந்து வாங்கிப் பார்க்கிறார். லேசாகப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, 'இந்த நாவலின் அமைப்பும் வடிவமும் ஹூலியோ கொர்த்தஸாரின் Hopscotch நாவலை எனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது' என்றார். (அந்த நண்பரின் பெயர்: மாங்காடு ரத்னாகரன்).

நான் மயக்கம் போட்டு விழாத குறை. இன்னும் நூறு ஆண்டுகள் ஆனாலும் தமிழ்நாட்டில் ஒரு டி.வி. ஊழியர் இப்படி ஒரு வாசகத்தைச் சொல்லப் போவதில்லை. இது சத்தியம்.

இந்தப் பேட்டி மறுநாள் ஒளிபரப்பானது. மாலையில் ஸீரோ டிகிரி வெளியீட்டு விழாவில் இதுபோல் இன்னும் மூன்று புத்தகங்களும் அன்றைய தினம் வெளியிடப்பட்டன. நானும் பேசுவதாக இருந்தது. அந்த இடத்துக்குச் சென்றேன். கூட்டம் தொடங்க அரை மணி இருந்தது. ஆளாளுக்கு என்னைப் புகைப்படம் எடுத்தார்கள். டி.வி. மற்றும் பத்திரிகைக்காரர்கள். இது எனக்குப் புதிது என்பதால் மிகவும் லஜ்ஜையாகப் போயிற்று. அதனால் ரகசியமாக ஒரு இடத்தைக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கண்டுபிடித்து அங்கே போய் உட்கார்ந்து ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் வானத்தை வெறித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போதும் சுற்றி வர முளைத்தார்கள் புகைப்படக்காரர்கள்.

சிறிதுகூட உயர்வு நவிற்சியில் சொல்லவில்லை. இந்தப்படியேதான் நடந்தது. பிறகு கூட்டம். பேச்சு. முடிந்ததும் மற்றொரு டி.வியிலிருந்து பேட்டிக்காக அங்கே வருவதாகச் சொல்லியிருந்தனர். ஆனால், கம்யூனிஸ்டு கட்சி ஊர்வலம் காரணமாக அவர்களால் வர இயலவில்லை.

அன்றைய இரவு முழுவதும் ஒரு நீண்ட பேட்டி. காலை ஐந்து மணிக்குத்தான் முடிந்தது. இந்தப் பேட்டி 'மலையாளம்' மற்றும் 'கலா கௌமுதி'யில் வெளிவந்தது. இரண்டும் இலக்கியப் பத்திரிகைகள். மலையாளம் பத்திரிகை - வாராந்தரி - சர்க்குலேஷன் ஒரு லட்சம். தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் பத்திரிகை சர்க்குலேஷன் வெறும் 500 என்பதை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

காலையில் தினசரிகளைப் புரட்டினால் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி! ஏழு தினசரிகளில் முந்தைய தினம் கோழிக்கோடு பல்கலைக் கழகத்தில் நான் ஆற்றிய சொற்பொழிவு வெளியாகி இருந்தது. அவற்றில் இரண்டு ஆங்கில தினசரிகள். ஐந்து மலையாள தினசரிகள்.

இது பற்றி என் மலையாள நண்பர்களிடம் ஆச்சரியமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். தமிழ்நாட்டில் ஒரு சினிமா நடிகருக்குத்தான் இப்படிப்பட்ட மரியாதை கிடைக்கும் என்றேன்.

ஒரு நண்பர் என்னை ஆதரித்தார். 'சாரு சொல்வது சரிதான். நான் ஒருமுறை சென்னை சென்றிருந்தபோது குஷ்புவுக்குக் குழந்தை பிறந்தது என்று தமிழ் தினசரியில் தலைப்புச் செய்தி போட்டிருந்தது' என்று சொல்லி ஆச்சரியப்பட்டார்.

எனவே செல்லதுரை, இங்கே தமிழ்நாட்டில் நான் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம்; யாரும் கவனிக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால் இங்கே எனக்கு எந்த அடையாளம் இல்லை. I am a nobody here.

இதையே ஸீரோ டிகிரியில் வேறு மாதிரி சொல்லியிருக்கிறேன் - I

https://t.me/tamilpdfebooks

am a

goldsmith among beggars!

* * *

செல்லதுரை கேட்பதுபோல் பாரிஸில் ஒரு பெண் கேட்டாள்.

பாரிஸில் இருக்கும் என் நண்பர் அர்விந்த் அப்பாதுரையின் பங்க்கர். வீட்டுக்குக் கீழே பூமிக்கடியில் உள்ள அவருக்கான பிரத்தியேக அறை. தவழ்ந்துதான் உள்ளே நுழைய வேண்டும். உள்ளே போய்விட்டால், பெரிய அறை. நூற்றுக்கணக்கான இசைத் தட்டுகள். மங்கலான ஸர்ரியல் தன்மைகொண்ட இருளைப் போர்த்திக்கொண்டிருக்கும் வெளிச்சம். இருபது பேர் இருக்கலாம். அர்விந்த், கலா மோகன், கற்சுறா, நான் - எங்கள் நால்வரைத் தவிர மற்றவர்கள் ஃப்ரெஞ்சுக்காரர்கள். நேரம் கூடக் கூட ஆட்கள் வந்துகொண்டே இருந்தார்கள்.

கைகளில் ஒயின் போத்தல்கள். நிறைய பேர் பெண்கள். (இங்கே தமிழ்நாட்டில் என்றால் ஒரு பெண்ணைக்கூடப் பார்க்க முடியாது. Gay Club மாதிரி நூற்றுக்கு நூறு ஆண்களாகவே இருப்பர்). எல்லோரும் நடனமாடிக்கொண்டிருந்தனர். வட்டத்தினுள்ளே சுழன்று ஆடியபடி நான். சற்றே களைத்ததும் நான் வட்டத்துக்கு வந்து விட, வட்டத்திலிருந்து ஒரு ஆணோ பெண்ணோ மையத்துக்கு வந்து ஆடுவார்கள். இப்படியாக உற்சாகம் கரை புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த இரவில் கலா மோகன் ‘ஒரு நிமிடம்’ என்று சொல்லி, அனைவரிடமும் எனக்கு அன்று பிறந்தநாள் என்பதை அறிவித்தார். எல்லோரும் ப்ரெஞ்சில் வாழ்த்துப் பாடல் பாடி, என்னைப் பேசுவதற்கு அழைத்தனர். ‘என்ன பேசுவது?’ ‘உங்கள் எழுத்தைப் பற்றிப் பேசுங்கள்’ என்றார்கள் கோரஸாக. வந்திருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் கலைஞர்கள். ஸ்டீஃபானி என்ற பெண் நாவலாசிரியை. சிலர் ஓவியர்கள். நாடகக்காரர்கள். நடனக் கலைஞர்கள்.

என் எழுத்தைப் பற்றிப் பேசினேன். Marquis de Sade, Luis Ferdinand

Celine, Jean Genet, George Bataille, Geoge Perec போன்றவர்களின் பாதிப்பை என் எழுத்தில் பார்க்கலாம் என்றேன். ஒரு பத்து நிமிடம்

https://t.me/tamilpdfebooks

என் உடைந்த ஆங்கிலத்தில் பேசினேன். கலாமோகன் ‘மொழிபெயர்க்கவா?’ என்று கேட்டார். ‘எங்களுக்குப் புரிந்து விட்டது’ என்றார்கள் அவர்கள். (கலாமோகன் ஃப்ரெஞ்சில் நிபுணர். தமிழிலும் ஃப்ரெஞ்சிலும் எழுதுபவர்).

ஒரு பெண் ஆச்சரியத்துடன் சொன்னாள். நீங்கள் சொல்லும் எழுத்தாளர்களை நாங்களே முழுமையாகப் படிக்கவில்லை. கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். விதிவிலக்கு என்று ஜெனேயை மட்டும் சொல்லலாம். ஆச்சரியம் என்னவென்றால் - நீங்கள் சொன்ன எழுத்தாளர்களையெல்லாம் படித்தவர்கள் இங்கேயும் உண்டு. ஆனால், அவர்களுக்கு 70 வயது இருக்கும். Sorbonneஇல் பேராசிரியர்களாக மட்டுமே அவர்களை நாங்கள் அறிவோம். இப்படி ஒரு இளைஞராக அல்ல!

ஸ்டீஃபானி கேட்டாள் - அதெல்லாம் சரி சாரு. உங்கள் தமிழ்நாட்டில் உங்களை எப்படி வெளியில் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்?

https://t.me/tamilpdfebooks

42. மகாகவி பாரதியார்

படிக்கும்போது படித்த வரிகளுக்குக் கீழே கோடு போட்டு விடுவது என் சுபாவம். பேனாவும் கையுமாகத்தான் புத்தகத்தையே படிப்பேன். இதுவே கடன் வாங்கிய புத்தகமாக இருந்தால் கைகளைக் கட்டிப்போட்டு விட்டதுபோல் இருக்கும். துறுதுறு என பரபரக்கும் கைகள்.

ஒரே ஒரு புத்தகத்தில் அதன் அத்தனை வரிகளிலும் அடிக்கோடு போட்டு விட்டேன். மார்த்தா த்ராபா (Marta Traba) எழுதிய Mothers and Shadows என்ற நாவல். பைபிளைப்போல் பாதுகாத்த அந்தப் புத்தகம் இப்போது என்னிடமில்லை.

அந்த அளவுக்கு திளைத்துப் படித்த வேறு சில நூல்களும் உண்டு. மிலோராத் பாவிச் (Milorad Pavic) எழுதிய ஸெர்பிய நாவல் - The Dictioanry of Kazars.

இதேபோல் சமீபத்தில் படித்த ஒரு புத்தகத்திலும் நடந்தது. அத்தனை வரிகளுக்கும் அடிக்கோடு அபிஷேகம். ஆச்சரியகரமாக, அது ஒரு தமிழ்ப் புத்தகம்.

'ரயில் வண்டி காலை சுமார் ஐந்தரை மணிக்குப் புதுச்சேரிபோய்ச் சேர்ந்தது. வழியில் யார் என் மீது 'கண் வீசினார், கண் வீசவில்லை' என்ற கவலையே எனக்குக் கிடையாது. மலரில் இருக்கும் தேனைக் குடித்துவிட்டு மதிமயங்கி மதோன்மஸ்தாய் ரீங்காரம் செய்துகொண்டு ஆகாயத்தில் விசையுடன் விர்ரென்று பறக்கும் வண்டைப்போல நான் இருந்தேன் என்றால், கற்பனையே அல்ல. இத்தகைய உணர்ச்சி ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் ஒரு தரமாகிலும் ஏற்பட்டிருக்கும்.'

இது பாரதியைப் பார்க்க வ.ரா. புதுச்சேரிக்குச் சென்ற அனுபவத்தைப் பற்றி எழுதியிருப்பது. இதே போன்றதொரு உணர்ச்சிதான் எனக்கு வ.ரா.வின் அந்த முழு நூலையும் படித்தபோது

https://t.me/tamilpdfebooks

ஏற்பட்டது. 'மகாகவி பாரதியார்' என்பது அந்த நூலின் பெயர்.

உலகில் தமிழ் தெரிந்த அத்தனை பேரும் படித்துத் திளைக்க வேண்டிய புத்தகம் இது. அக்கிரகாரத்து அதிசய மனிதர் என்று புகழப்பட்ட வ. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் பாரதியோடு நெருங்கிப் பழகியவர். அதை வைத்து பாரதியின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை மிகச் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறார். வ.ரா.வின் மொழி நடை பற்றி ஏற்கெனவே எழுதியிருக்கிறேன். அதற்கு இந்த நூலும் ஒரு சான்று.

பாரதி ஒரு legend ஆக வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், அதை வ.ரா. சொல்லும்போது பாரதியை நேரிலேயே பார்ப்பதுபோல் இருக்கிறது. பாரதி பாடுவதை நாமே கேட்பதுபோல் இருக்கிறது.

உதாரணத்துக்கு ஒன்றிரண்டு சொல்லலாம் என்று நினைத்தால் முடியவில்லை. எதைச் சொல்வது, எதை விடுவது என்றே தெரியவில்லை. அந்த அளவுக்கு பாரதியின் வாழ்க்கை நம்மைத் திகைக்கவைக்கிறது.

பாரதி சீமையிலே படித்துக் கலெக்டர் துரையாகி குவியல் குவியலாகப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று அவர் தந்தைக்கு ஆசை. அதனால் பாரதியை கணக்குப் போடக் கூப்பிட்டால் அவர் 'கணக்கு, பிணக்கு, வணக்கு, மணக்கு, ஆமணக்கு' என்று அடுக்கிக்கொண்டே போவாராம்.

ஏதோ ஒரு சமயம், கணக்குப் போடாமல் பாரதியார் விழித்துக் கொண்டிருந்ததை தகப்பனார் கண்டார். 'இது என்ன விழி?' என்றார். உடனே பாரதியார் உரக்கவே, 'வழி, பழி, குழி, வழி, பிழி, சுழி' என்று கூறிக் கணக்கிலே 'சுழி' போட்டு விட்டாராம். பையனுக்குச் சித்தப் பிரமையோ என்று எண்ணி, தகப்பனார் மனம் ஏங்கிப் போனார்.

பாரதி காந்தியைச் சந்திக்கும் சம்பவத்தைப் படித்தபோது ஒரு கவியின் கர்வத்தைக் காண முடிந்தது

ராஜாஜியின் பங்களாவில் வந்து தங்கியிருக்கிறார் காந்தி. ஒருநாள் மத்தியான நேரம். காந்தி, ராஜாஜி, சத்தியமூர்த்தி, ஏ. ரங்கசாமி அய்யங்கார் முதலியோர் ஒரு அறையில் ஏதோ அரசியல்

https://t.me/tamilpdfebooks

சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வாயில் காப்போனாக வ.ரா. சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

> 'அறைக்குள்ளே பேச்சு நடந்துகொண்டிருக்கிற சமயத்தில் பாரதியார் மடமடவென்று வந்தார். 'என்ன ஓய்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அறைக்குள்ளே நுழைந்து விட்டார்...
>
> பாரதியார் காந்தியை வணங்கிவிட்டு அவர் பக்கத்தில் மெத்தையில் உட்கார்ந்துகொண்டார். அப்புறம் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பித்தது.
>
> **பாரதியார்:** மிஸ்டர் காந்தி, இன்றைக்குச் சாயங்காலம் ஐந்தரை மணிக்கு நான் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசப் போகிறேன். அந்தக் கூட்டத்துக்குத் தாங்கள் தலைமை வகிக்க முடியுமா?
>
> **காந்தி:** மகாதேவ் பாய்! இன்றைக்கு மாலையில் நமது அலுவல்கள் என்ன?
>
> **மகாதேவ்:** இன்றைக்கு மாலை ஐந்தரை மணிக்கு நாம் வேறோர் இடத்தில் இருக்க வேண்டும்.
>
> **காந்தி:** அப்படியானால், இன்றைக்கு தோதுப்படாது. தங்களுடைய கூட்டத்தை நாளைக்கு ஒத்திப் போட முடியுமா?
>
> **பாரதியார்:** முடியாது. நான் போய்வருகிறேன். மிஸ்டர் காந்தி! தாங்கள் ஆரம்பிக்கப்போகும் இயக்கத்தை நான் ஆசீர்வதிக்கிறேன்.
>
> பாரதியார் போய்விட்டார். நானும் வாயிற்படிக்குப் போய் விட்டேன். பாரதியார் வெளியே போனதும், 'இவர் யார்?' என்று காந்தி கேட்டார். தாம் ஆதரித்து வரும் பாரதியாரைப் புகழ்ந்து சொல்வது நாகரிகம் அல்ல என்று நினைத்தோ என்னவோ, ரங்கசாமி அய்யங்கார் பதில் சொல்லவில்லை. காந்தியின் மெத்தையில் மரியாதை தெரியாமல் பாரதியார் உட்கார்ந்து கொண்டார் என்று கோபம்கொண்டோ என்னவோ சத்தியமூர்த்தி வாய் திறக்கவில்லை. ராஜாஜிதான், 'அவர் எங்கள் தமிழ்நாட்டுக் கவி' என்று சொன்னார்.

https://t.me/tamilpdfebooks

> அதைக் கேட்டதும், 'இவரைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். இதற்குத் தமிழ்நாட்டில் ஒருவரும் இல்லையா?' என்றார் காந்தி. எல்லோரும் மௌனமாக இருந்து விட்டார்கள்.'

ஒரு விஷயம் எனக்கு இன்னமும் குழப்பமாகவே உள்ளது. பாரதியைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க அப்போது எத்தனையோ பேர் இருந்துள்ளனர். செல்வந்தர்கள், அதிகாரிகள், சராசரி மனிதர்கள் என அவருடைய அருமை தெரிந்த ஏராளமான பேர் அவரைக் கொண்டாடி இருக்கின்றனர். குறிப்பாக எஸ். துரைசாமி அய்யர், சுரேந்திரநாத் ஆர்யா, வி. சர்க்கரைச் செட்டியார் (இவர் சென்னை மேயராக இருந்தவர்), மண்டையம் எஸ்.என். திருமலாச்சாரியார், மண்டையம் சீனுவாஸாச்சாரியார், டாக்டர் எம்.ஸி. நஞ்சுண்ட ராவ் - இன்னும் இதுபோல் எத்தனையோ பேர். வ.ரா.வே சொல்கிறார்...

'இன்னும் ஒரே ஒரு நண்பர். வயதில் பாரதியாருக்கு ரொம்ப மூத்தவர். அவர் பெயரைச் சொன்னால், போலிசார் இப்பொழுது திகைத்துத் திடுக்கிடவும் கூடும். அவர் பெயர் கிருஷ்ணசாமி அய்யர். அவர் சென்னையில் போலிஸ் டெபுடி கமிஷனராக இருந்தவர். கனம் நீதிபதி கிருஷ்ணசாமி அய்யருக்கு உயிர்த் தோழர்.'

இவர்கள் மட்டுமல்ல. சாமான்ய மனிதர்கள்கூட பாரதியின்மீது உயிரையே வைத்திருந்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக, பாரதி வீட்டில் வேலை செய்த அம்மாக்கண்ணு என்ற மூதாட்டி, சம்பளமே இல்லாமல் பாரதிக்கு எத்தனையோ சேவை செய்தவர். படிப்பறிவு அற்ற அந்த மூதாட்டிக்கு பாரதியின் மேன்மை எப்படித் தெரியும்? அவள் சக்தியின் சொரூபம் என்கிறார் வ.ரா. 'அவளுக்குக் கல்வி இல்லாமல் இருக்கலாம். இயற்கை அறிவுகூட இல்லாமல் போய்விட்டதா? இயற்கை அறிவு, இயற்கை உணர்ச்சி இவற்றைக்கொண்டு பாரதியாரை அவள் எடை போட்டுப் பார்த்திருக்க வேண்டும். பாரதியாரின் இயற்கையான மேன்மைக் குணங்களைக் கண்டு அவள் பரவசமாகியிருக்க வேண்டும்.'

இந்த மூதாட்டி மட்டுமல்ல. பாரதி புதுச்சேரியில் வாழ்ந்தபோது அவரது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பொன்னு முருகேசன்

https://t.me/tamilpdfebooks

பிள்ளையின் மனைவியாரும் பாரதியைத் தன் மூத்த மகனாகவே கருதி, தொண்டு செய்திருக்கிறார்.

‘காலையில் பாரதியார் எழுந்திருந்தால், பல் விளக்குவதற்கு பல் பொடியும் தண்ணீரும் தயாராக மெத்தையில் காத்துக் கொண்டிருக்கும். பாரதியார் பல் தேய்த்து முகம் கழுவியதும், வீட்டின் அடுப்பங்கரையிலிருக்கும் அந்த அம்மாளுக்கு எப்படித் தெரியுமோ, உடனே காபி, இட்லி அல்லது ஏதாவது தின்பண்டம் வந்து விடும். குழந்தையின் முகம் பார்த்து உணவு ஊட்டும் தாயைப்போல நடந்துகொண்டு வந்தாள் அந்த அம்மாள்.’

இன்னும் பாரதியின் மெய்க்காப்பாளராகவே வாழ்ந்த குவளைக் கண்ணனைப் பற்றிப் பேசினால், அது ஒரு நீண்ட சரிதையாகும்.

இப்படி இவ்வளவு பேர் இருந்தும் பாரதி எப்படி அற்பாயுளில் செத்தார்? எனக்குப் புதிராகவே உள்ளது. வ.ரா. சொல்வதுபோல் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோவில் யானையைத் தன் தம்பியைப்போல் பாவித்து பழகி வந்திருக்கிறார் பாரதி. இந்தச் சகோதரத்துவத்துக்குக் கோவில் யானை துரோகம் இழைத்து பாரதியைத் தாக்கிவிட்டது, அவர் மனதைப் பெரிதும் பாதித்திருக்கும். காயம் ஒன்றும் அதிகமில்லை. மெய்க்காப்பாளன் குவளைக் கண்ணன் ஓடி வந்து பாரதியைக் காப்பாற்றி விட்டார். ஆனால், மனதில் பட்ட காயம்தான் அவரை நிலைகுலையச் செய்து விட்டது போலும்!

‘கல் தூண்

பிளந்துறுவ தல்லால் பெரும்பாரம் தாங்கின்

தளர்ந்து வளையுமோ தான்.’

‘பெரும் பாரம் தாங்கின், தளர்ந்து வளைந்து கொடுக்கும் சுபாவம் பாரதியாரிடம் கிடையாது. எனவே, பிறர் கண்ணுக்குப் படாதபடி, அவருடைய மனம் உடைந்து போயிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவ்வளவு விரைவில் பாரதியார் மறைந்து போனார்.’

பாரதியின் குழந்தைத்தனம், கவித்துவ ஆளுமை, ரௌத்ரம், எல்லையற்ற காருண்யம் என்று எல்லா குணாம்சங்களையும் வ.ரா. இந்த நூலில் சொல்லிச் செல்கிறார். இப்படிப்பட்ட நூலை நான் முப்பது

https://t.me/tamilpdfebooks

ஆண்டுகளுக்கு முன்பே படித்திருக்க வேண்டும். ஆனால், பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் இதையா சொல்லித் தருகிறார்கள்? மிக அவமானகரமான கல்வி முறை நம்முடையது.

பாரதியின் மற்றொரு விசேஷமான அம்சம் - அவரது உரைநடை. உரைநடையைப் பொறுத்தவரை அவரே எனது ஆசான் என்று உறுதியாகச் சொல்லுவேன்.

சமீபத்தில் நான் படித்த யுவன் சந்திரசேகரின் ‘விருந்தாளி’ என்ற சிறுகதை (காலச்சுவடு, மே-ஜூன் 2002) இப்படித் துவங்குகிறது.

‘பாரதியாரைத் தெரிந்தவர்களில் முக்கால்வாசிப் பேருக்கு அவர் கவிஞர் என்பதாகத்தான் தெரிந்திருக்கும். புனைகதையில் சில சிகரங்களை எட்டியவர் அவர் என்பதை அறிந்த கால்வாசிப் பேரில் நானும் ஒருவன்.’

‘மகாகவி பாரதியார்’ என்ற வ.ரா.வின் நூலை சந்தியா பதிப்பகம் சமீபத்தில் வெளியிட்டுள்ளது. ஆனால், வ.ரா. பற்றிய குறிப்போ, இந்த நூலின் முந்திய பதிப்புகள் பற்றிய விவரமோ எதுவுமே இந்த நூலில் காணப்படவில்லை என்பது மிகவும் வருத்தத்துக்குரிய விஷயம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

43. எதுவுமே கற்பனை அல்ல

'நல்ல கதை கிடைக்கவில்லை' என்பது நமது சினிமாத் துறையில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் ஒரு விஷயம். கதை கிடைத்தாலும் அதை வைத்துக்கொண்டு நாள் கணக்கில், மாதக் கணக்கில் நட்சத்திர ஓட்டலில் 'டிஸ்கஷன்' என்று ஒரு சடங்கு. இவ்வளவு நடந்தும் தமிழ் சினிமா, உலக சினிமா அரங்கில் இடம் பிடிக்க முடியவில்லை.

ஆனால், உலக சினிமா எப்படி இருக்கிறது? கடந்த ஏப்ரல் மாதம் திருவனந்தபுரத்தில் நடந்த ஏழாவது திரைப்பட விழாவுக்குச் சென்றபோது அதைத் தெரிந்துகொள்ள மேலும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதிலும் குறிப்பாக இஸ்லாமிய நாடுகளிலிருந்து வந்த படங்களுக்கு முதல் இடம் கொடுத்துப் பார்த்தேன். என் எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை.

The day I became a woman என்று ஒரு ஈரானியப் படம். அதன் கதை என்ன தெரியுமா?

அகர் என்று ஒரு சிறுமி. அவளுக்கு அன்றைய தினம் ஒன்பதாவது வயது துவங்குகிறது. ஈரானிய பெண்ணுக்கு ஒன்பது வயது ஆகி விட்டால் பருவமடைந்து விட்டதாக அர்த்தம். அன்றிலிருந்து பர்தா அணிய வேண்டும். ஆண் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடக்கூடாது.

அகரை பர்தா அணியச் சொல்கிறார்கள் அம்மாவும், பாட்டியும். அவளுக்கோ தன் தோழனுடன் தெருவில் சென்று விளையாட வேண்டும். சிறுவன் அகர் வீட்டு வாசலில் நின்று கூப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுகிறான். '12 மணிக்குத் தானே பெரியவளாகிறேன். இப்போது மணி 11. இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருக்கிறது. விளையாடிவிட்டு வருகிறேன்' என்கிறாள் அகர்.

அம்மா சம்மதித்தாலும் பாட்டி விடுவதாக இல்லை. சிறுமிக்கும்

https://t.me/tamilpdfebooks

பாட்டிக்கும் விவாதம்.

'இப்படிப் பேசியே என் ஒரு மணி நேரத்தில் பத்து நிமிடம் போய் விட்டது' என்று சிணுங்குகிறாள் சிறுமி.

'சரி போ. ஆனால், பன்னிரண்டு மணி ஆகி விட்டது என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?'

'கடிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்.'

கடிகாரத்துக்குப் பதிலாக ஒரு குச்சியைக் கொடுக்கிறாள் பாட்டி. குச்சியை வெயிலில் வைத்துக் காண்பிக்கிறாள். நீண்ட நிழல் விழுகிறது. நிழலே விழவில்லை என்றால் மணி பன்னிரண்டு.

'இன்னும் முக்கால் மணி நேரம் விளையாடலாம்' என்று தோழனைத் தேடுகிறாள் அகர். குச்சியை தரையில் வைத்து வைத்துப் பார்த்தபடியே சிறுவனின் வீட்டுக்கு வருகிறாள். ஆனால், ஹோம் ஒர்க் செய்ய வேண்டும் என்று சிறுவன் விளையாடுவதற்குத் தடை விதித்து விடுகிறாள் அவன் அம்மா.

மிட்டாய் வாங்கி வரச் சொல்லி, தன் வீட்டின் ஜன்னலிலிருந்து அகரிடம் காசு தருகிறான் சிறுவன்.

அகர் கடிகாரக் குச்சியை தரையில் வைத்துப் பார்க்கிறாள். நிழல் மிகவும் நெருங்கி வருகிறது. பரபரப்புடன் ஓடிப்போய் குச்சி மிட்டாய் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறாள்.

இவள் ஒரு வாய். சிறுவன் ஒரு வாய். ஜன்னலின் உயரம் எட்டவில்லை என்பதால் எக்கி எக்கித் தருகிறாள். இந்தக் காட்சி மட்டும் படத்தில் ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் செல்கிறது. மிட்டாய் தீர்ந்து போகிறது. அகரின் அம்மா வந்து அவளுக்குப் பர்தாவைப் போட்டு அழைத்துச் செல்கிறாள். முப்பது நிமிடம் ஓடும் முதல் பகுதி இது.

இதே படத்தின் அடுத்த கதையில் இரண்டு டஜன் பெண்கள் சைக்கிளில் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர். கடற்கரையை ஒட்டிய சாலை. அது ஒரு சைக்கிள் ரேஸ். படத்தில் 25 நிமிடம் வரும் இந்தக் கதை முழுவதும் சைக்கிள் ரேஸ் மூலமாகவே சொல்லப்படுகிறது.

https://t.me/tamilpdfebooks

கதாநாயகி தலோயை குதிரையில் துரத்தியபடி வருகிறான் அவள் கணவன். அவள் ரேஸில் கலந்துகொள்வதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. உடனே திரும்பி வரச் சொல்கிறான். 'வராவிட்டால் தலாக் செய்து விடுவேன்'. அப்போதும் அவள் வரவில்லை. தலாக் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறான்.

சைக்கிள் ரேஸ் தொடர்ந்தபடி இருக்கிறது. பிறகு அவளுடைய சகோதரர்கள் வந்து அவளை அடித்து, உதைத்து சைக்கிளை உடைத்துப் போட்டுவிட்டுப் போகிறார்கள். தலோய் நடந்தே நகரத்துக்கு வந்து சேர்கிறாள்.

இதை அடுத்து ஒரு மூதாட்டியின் கதை. இப்படி மூன்று பகுதிகளைக் கொண்ட படம் இது. குறைவான வசனங்களால் மிக வலுவாக உருவாக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தின் இயக்குனர் Marziyeh Meshkini என்ற முப்பத்து மூன்று வயதுப் பெண்.

மற்றொரு ஈரானியப் படம் - வட்டம். மகப்பேறு மருத்துவமனையில் படம் துவங்குகிறது. தன் பேத்திக்கு மகள் பிறந்திருக்கிறாள் என்றதும், மரணச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றதுபோல் அதிர்ச்சி அடைகிறாள் ஒரு மூதாட்டி. எல்லாப் பெண்களின் முகத்திலும் திகில். 'ஸ்கேன் டெஸ்டில் ஆண் குழந்தை என்று சொன்னார்களே?' என்று நர்ஸிடம் கேட்கிறாள் கிழவி. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு இப்போது என்ன பதில் சொல்வது என்று கவலைப்படுகிறாள் மற்றொரு பெண்.

அடுத்த காட்சியில் மூன்று பெண்கள் சிறையில் இருந்து பரோலில் வருகிறார்கள். முறையான அடையாள அட்டை இல்லாததால் ஒரு பெண்ணால் வெளியூருக்குச் செல்ல முடியவில்லை. பெண்கள் வெளியூர் செல்ல வேண்டுமானால், ஒன்று ஆண் துணை இருக்கவேண்டும். அல்லது முறையான அடையாள அட்டை வேண்டும்.

சிறையில் இருக்கும் ஒரு பெண் கர்ப்பமாகி விடுகிறாள். திருமணம் ஆகாதவள். அபார்ஷன் செய்துகொள்வதற்காக சிறையில் இருந்து தப்பி வீட்டுக்கு வருகிறாள். வீட்டில் அவளை அடித்துத் துரத்தி

https://t.me/tamilpdfebooks

விடுகின்றனர். அபார்ஷன் செய்துகொள்வதற்காக யார் யாரையோ உதவி கேட்கிறாள். நெருங்கிய தோழி ஒருத்தியிடம் செல்கிறாள். அவள் ஒரு சினிமா தியேட்டரில் டிக்கெட் விற்பவள். அப்போது அங்கே வரும் இன்னொரு பெண்ணை அறிமுகப்படுத்துகிறாள் நம்பர் டூ என்று.

‘அப்படியென்றால்?’

‘நான் ஜெயிலில் இருக்கும்போது குழந்தைகளைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காக என் கணவன் இரண்டாவது திருமணம் செய்துகொண்டான்.’

ஒரு பெண் தன்னுடைய இரண்டு வயது மகளை, சாலையில் அனாதையாக விட்டுவிட்டு ஓடி மறைகிறாள். அந்தக் குழந்தை தனியாக அழுதுகொண்டிருக்கிறது.

லி்ஃப்ட் கேட்ட ஒரு செக்ஸ் ஒர்க்கரைத் தன் காரில் ஏற்றிச் சென்ற ஒரு தொழிலாளியைப் போலிஸ் பிடித்துக்கொள்கிறது. நெருங்கிய உறவினரைத் தவிர, அந்நியப் பெண்களை காரில் அழைத்துச் செல்வது குற்றம். தொழிலாளி போலிஸ்காரர்களின் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடி ஓடி விடுகிறான். ஆனால், அந்தப் பெண் சிறைக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுகிறாள். வேனுக்குள் ஏறியவுடன் சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்கிறாள். ‘இங்கே சிகரெட் குடிக்கக்கூடாது’ என்று கத்துகிறான் ஒரு போலிஸ்காரன்.

ஒரு இடைச் செருகல் - படத்திலேயே இந்த செக்ஸ் ஒர்க்கர் மட்டும்தான் மற்ற பெண்களைப்போல் அஞ்சி நடுங்காமல் தன்னம்பிக்கையுடனும் தைரியமாகவும் இருக்கிறாள். வேனுக்குள் இருக்கும் மற்றொரு கைதி சிகரெட் பிடிப்பதற்காக அந்தப் போலிஸ்காரர்களை கெஞ்சி, தாஜா செய்து, அவர்களுக்கும் சிகரெட் கொடுத்து தானும் குடிக்கிறான். அடுத்த கணம், அந்த செக்ஸ் ஒர்க்கர் அலட்சியமாக காலின் மேல் கால் போட்டு தன் சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைக்கிறாள். (படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் அத்தனை பெண்களும் சிறையின் ஒரே அறையில் ஒடுங்கிக் கிடக்கிறார்கள்).

எது குற்றம் என்றே தெரியவில்லை. எல்லாமே குற்றம். குற்றம் செய்தால் சிறை. பெண்கள்தான் தீவிரமான கண்காணிப்புக்கு

https://t.me/tamilpdfebooks

உள்ளாகிறார்கள். சிறு குழந்தையில் இருந்து கிழவி வரையிலும் பயந்து நடுங்குகின்றனர். படம் முழுவதும் போலிஸ்தான் எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றனர்.

ஈரானிய சமுதாயம் முழுக்க முழுக்க ஆண்களின் உலகமாகவே இருப்பது இப்படத்தில் மிக வலுவாகப் பதிவாகியுள்ளது. ஆனால், ஒரு ஆச்சரியம். பணியிடங்களில் பெண்களை சர்வ சாதாரணமாகக் காண முடிகிறது. ஆண்களைவிட பெண்கள்தான் அதிகமாக கார் ஓட்டுகிறார்கள். முக்கால்வாசிப் பெண்கள் புகைக்கிறார்கள். ஆனால், சாலையில் புகைக்கக்கூடாது. ஆண்கள் எங்கே வேண்டுமானாலும் புகைக்கலாம். அதேபோல் பெண்கள் சிறைக்குச் செல்வதும் சர்வ சகஜமாக உள்ளது. சிறைக்குச் செல்லாத பெண்களே இல்லையோ என்று எண்ண வைக்கிறது.

ஆண்களைப் போலவே பெண்களையும் வெளியிடங்களில் காண முடிந்தாலும் அதே அளவு ஈவ் டீசிங்கும் பரவலாக இருக்கிறது. தெருவில் நடந்து செல்லும் பெண்களை மோட்டார் சைக்கிளில் செல்பவன் 'பின்னால் ஏறிக்கொள்கிறாயா?' என நக்கலாகக் கேட்கிறான். அவளது பிருஷ்டத்தில் தட்டுகிறான். பஸ்ஸில் நடுத்தர வயதுடைய ஒருவன் ஒரு பெண்ணை இடிக்கிறான். பதிலுக்கு அவள் திட்டுகிறாள். அரபி மொழியில் (ஈரானில் அரபி தானே?) இத்தனை வசை வார்த்தைகள் உண்டா என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

இப்படத்தின் இயக்குனர்: Jafar Panahi.

* * *

ஃபாத்திமா என்ற துனீஷியப் படம். துனீஷியா முந்தைய ஃப்ரெஞ்ச் காலனி என்பதால் ஃப்ரான்ஸைப் போலவே இருக்கிறது. மினி ஸ்கர்ட், ஸீ த்ரூ ஆடைகள். நிர்வாண குளியல் காட்சிகள். பார்ட்டியில் வெள்ளமாய் ஓடும் ஒயின் என்று ஏகதேசம். ஆஃப்கனுக்கும் துனீஷியாவுக்கும்தான் எத்தனை பெரிய வித்தியாசம்! சொல்ல மறந்து விட்டேனே. துனீஷியா ஒரு இஸ்லாமிய நாடு!

ஃபாத்திமாவுக்கு வயது 17. அம்மா இறந்து விடுகிறாள். ஒருநாள் ஃபாத்திமாவை அவளுடைய உறவினன் ஒருவன் கற்பழித்து

https://t.me/tamilpdfebooks

விடுகிறான். அவள் தந்தை இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்கிறார். தலைநகர் துனிஸுக்குச் சென்று மேற்படிப்பு படிக்க ஃபாத்திமாவுக்கு விருப்பம். அப்பா மறுக்கிறார். எப்படியோ அவரை வற்புறுத்தி அனுமதி பெற்று துனிஸ் செல்கிறாள்.

அங்கே ஃபாத்திமாவுக்கும் முராத் என்ற மாணவனுக்கும் உறவு ஏற்படுகிறது. படிப்பு முடிந்து ஒரு கிராமத்து ஆசிரியையாக வேலைக்குச் செல்கிறாள் ஃபாத்திமா. அங்கே அஸிஸ் என்ற டாக்டருடன் காதல். இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்ள முடிவெடுக்கின்றனர்.

திருமணத்துக்கு முன்பு ஃபாத்திமா ஒரு டாக்டரைப் பார்த்து தன் ஹைமனை தைத்துக்கொண்டு விடுகிறாள். இது பற்றிய குற்றவுணர்வுடன் டாக்டரிடம் ஆலோசனை கேட்க, 'இதுபோல் இங்கே பல பெண்கள் வந்து தைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே. இந்த விஷயத்தை இதோடு மறந்து விட்டு சந்தோஷமாக இரு' என்று அறிவுரை சொல்கிறார்.

ஃபாத்திமா-அஸிஸ் மண வாழ்க்கை இனிதே செல்கிறது. ஒருநாள் ஒரு பார்ட்டியில் அந்த டாக்டரைப் பார்த்து விடுகிறாள் ஃபாத்திமா. அவரும் அஸிஸும் நண்பர்கள். குற்றவுணர்வு தாங்க முடியாமல் கணவனிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறாள்.

அஸிஸ் அதிர்ச்சி அடைகிறான். அவன் ஃபாத்திமாவை வர்ஜின் என்றல்லவா நினைத்திருந்தான்? 'நீ வர்ஜினா? முதலில் அதைச் சொல்' என்று கேட்கிறாள் ஃபாத்திமா. 'அது வேறு விஷயம்' என்று சொல்லி தலாக் கொடுத்து விடுகிறான் அஸிஸ்.

'நாம் என்ன கற்காலத்திலா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்?' என்று ஆக்ரோஷத்துடன் கேட்டுவிட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறாள் ஃபாத்திமா. இப்படத்தின் இயக்குனர்: Khaled Ghorbal..

* * *

'கவிஞன்' என்ற இந்தோனேஷியப் படம். இதன் இயக்குனர் Garin Nugroho. இப்படத்தின் கதை கற்பனை அல்ல. நிஜம். 1960களில்

https://t.me/tamilpdfebooks

இந்தோனேஷியாவில் நடந்த மாபெரும் படுகொலைகளை நேரில் கண்டவர் இப்ரஹீம் காதிர் என்ற கவிஞர். இவரேதான் இப்படத்தில் தன் சொந்தப் பெயருடன் நடித்திருக்கிறார். நடிப்பு என்று இதைச் சொல்ல முடியாது. 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் கண்டதை மறு உருவாக்கம் செய்திருக்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டும். சரித்திரத்தின் அந்தக் கால கட்டத்தைத் திரும்பவும் வாழ்ந்திருக்கிறார் காதிர்.

தான் கண்ட கொடுமைகளைக் கவிதையாகச் சொல்லுகிறார் இப்ரஹீம் காதிர். அவர் சொல்லச் சொல்ல அறுபதுகளின் காட்சிகள் அரங்கேறுகின்றன. கொல்லப்பட்ட அப்பாவி மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை இருபது லட்சம். இப்படுகொலைக்குக் காரணமாக அமைந்த சம்பவம் - ஜகார்த்தாவில் 1965ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 12ஆம் தேதி ஏழு ராணுவ ஜெனரல்கள் கொல்லப்பட்டது. இந்தக் கொலையைச் செய்தது கம்யூனிஸ்டுகள் என்று முடிவு கட்டிய அரசு, பல்லாயிரக்கணக்கான அப்பாவி மக்களைக் கைது செய்தது. கைது செய்யப்பட்டவர்களில் ஓரிருவரைத் தவிர வேறு யாரும் வீடு திரும்பவில்லை. அவர்கள் விசாரணையின்றி கொல்லப்பட்டார்கள். எனவே, போலிஸ் யாரைத் தேடி வருகிறதோ அது மரணத்துக்கான அழைப்பாகவே கருதப்பட்டது. பயத்தில் கதறக் கதற மக்கள் போலிசாரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அப்படிக் கைது செய்யப்பட்டவர்களில் ஒருவர்தான் இப்ரஹீம் காதிர் என்ற கவிஞர்.

படம் முழுவதும் சிறைக் கூடத்திலேயே எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரே ஒரு காட்சி மட்டும் ஒரு வீட்டின் உட்புறம். படத்தில் 'வெளி' என்பதே இல்லை. ஆகாயம் இல்லை. சாலைகள் இல்லை. வாகனங்கள் இல்லை. அருவிகள் இல்லை. காடுகளோ, மரங்களோ இல்லை. எதுவுமே இல்லை. இருப்பதெல்லாம் வெறும் சிறைச் சுவர்கள். அதற்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் மனிதர்கள்.

இப்ரஹீம் காதிர் படம் முழுக்க ஒரு நீண்ட கவிதையைப் பாடுகிறார். இந்தோனேஷியாவின் பாரம்பரியக் கவிதை வடிவமான Didongஇல் அமைந்த அந்தக் கவியின் மூலம், தான் கண்ட துயரக் காட்சிகளை விளக்குகிறார் காதிர். அந்த மிக நீண்ட கவிதையை அவர் படித்து முடிக்க ஒரு வாரம் ஆகிறது. அந்த ஒரே வாரத்தில்

https://t.me/tamilpdfebooks

எடுக்கப்பட்டதுதான் இந்தப் படமும். படத்தில் எதுவுமே கற்பனை அல்ல.

ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபியை ராணுவத்தினர் கைது செய்கின்றனர். அப்போது அவன் சொல்லுகிறான்... சித்தாந்தம் மனிதர்களைக் காப்பாற்றும் என்று நம்பினேன். ஆனால், இப்போதுதான் புரிகிறது, சித்தாந்தம் மனிதர்களைக் கொல்லும் என்பது!

படம் நெடுகிலும் மனிதர்களின் துயர ஓலமும், துப்பாக்கிச் சத்தமும், அடியும், அலறலும், பூட்ஸ் கால்களின் ஓசையும், துருப் பிடித்த சிறைக் கதவுகளின் கிறீச்சிட்ட சப்தங்களும். இது எல்லாவற்றறுக்கும் ஊடாக இப்ரஹீம் காதிரின் கவிதையும்...

சிறையில் அடைக்கப்படும் மனிதர்களின் பெயர்களை அவ்வப்போது ஒருவன் வந்து அறிவிக்கிறான். அழைக்கப்பட்டவர்கள் முன்னே வருகிறார்கள். (எல்லோரும் லுங்கியும் சட்டையும்தான் அணிந்திருக்கின்றனர்). அவர்களின் கைகளைக் கயிற்றால் கட்டுகிறான் ஒருவன். மற்றொருவன் அவர்களின் முகத்தை மறைப்பதற்காக சாக்குப் பையை தலையின் மேல் போட்டு மூடுகிறான். இந்த மற்றொருவன்தான் இப்ரஹீம் காதிர். அவருக்குச் சிறையில் கொடுக்கப்பட்ட வேலை இதுதான். தூக்கில் தொங்கப் போகிறவர்களுக்கு சாக்கு போடுவது.

ஒரு கட்டத்தில் சாக்குகள் போதவில்லை. சந்தையில் இருந்து சாக்குகளை வாங்கி வரும் பெண் சொல்கிறாள். 'இந்தக் காரணத்துக்காகத்தான் சாக்கு வாங்குகிறேன் என்று தெரிந்ததும் வியாபாரிகள் சாக்குகளை விற்க மறுக்கிறார்கள்.'

'போ.. போ... வேறு எங்கிருந்தாவது சாக்குகளை வாங்கி வா. இல்லா விட்டால் உனக்கும் சாக்குதான்' என்று அவளை விரட்டி அடிக்கிறான் சிறைக் காவலாளி. அப்போது இப்ரஹீம் காதிரின் கவிதை கேட்கிறது.

'சாக்குகள் என்பதை நாங்கள் தானியம் சேகரிப்பதற்காக
அல்லவா வைத்திருந்தோம்...

கயிறுகள் என்பதை நாங்கள் மாடுகளைப் பிணைப்பதற்காக

https://t.me/tamilpdfebooks

அல்லவா வைத்திருந்தோம்...

மானிடனே!

நீ எப்போது சாக்கையும் கயிறையும் கொலைக் கருவிகளாக மாற்றினாய்?

மனிதன் என்பவன் இறைவனின் உன்னத சிருஷ்டி அல்லவா? அப்படியிருக்கும்போது நீ ஏன் அவனைக் கொலை செய்து இறைவனை அவமதிக்கிறாய்?'

37 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்ததை எண்ணி கவிதையில் உருகுகிறார் இப்ரஹீம் காதிர்.

கம்யூனிஸ்ட் புரட்சிக்காரர் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு எந்த விசாரணையும் இல்லாமல் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட காதிர் பின்னர் 22 தினங்கள் கழித்து விடுதலை செய்யப்பட்டார். 'தவறுதலாகக் கைது செய்து விட்டோம்' என்றது ராணுவம்.

இந்தப் படத்தில் நடித்திருப்பவர்களும் இப்ரஹீம் காதிருடன் சிறையில் இருந்து கொல்லப்பட்டவர்கள் போக, எஞ்சியவர்கள்தான்.

சிறைக் கூடத்தில் ஒரு காட்சி - அது மிகச் சிறிய ஒரு அறை. இப்ரஹீம் காதிரும் அவரது நண்பர்களும் படுத்துக் கிடக்கின்றனர், ஒருவர் மீது ஒருவராக. ஒருவர் தலையில் ஒருவர் கால் என்று தாறுமாறாகக் கிடக்கின்றனர். அப்போது ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மனைவியை முதன்முதலாகச் சந்தித்தது பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்ல, ஒரே கும்மாளமும் கூத்துமாகக் கிடக்கிறது அறை. 'இப்ரஹீம், உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள். என்ன தப்பி விடலாம் என்று பார்க்கிறீர்களா?' ஒரு குரல் கேட்கிறது. 'அது என்ன கதை, பெரிய கதை! அவளை முதன்முதலாகப் பார்த்த போது எனக்கு வேறொரு விஷயத்தைப் பற்றித்தான் பெரிய ஆச்சரியம். இவ்வளவு நாள் வானத்தில் கிடந்த அந்த நிலா எப்படி என் மடிக்கு வந்தது என்று!' எல்லோரும் கொல்லென்று சிரிக்கிறார்கள்.

திடீரென்று ஒரு மௌனம் சூழ்கிறது. இனிமேல் தங்களினால் அன்புக்குரிய மனைவிமார்களைப் பார்க்க முடியாது என்ற துயரத்தின்

https://t.me/tamilpdfebooks

மெல்லிய காலடி அங்கே கேட்கத் துவங்குகிறது.

படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் எல்லோரும் வட்டமாகச் சுற்றி அமர்ந்து பாடுகின்றனர். பத்து நிமிடம் செல்லும் இந்தக் காட்சியை எப்படி விளக்குவது என்றே தெரியவில்லை. இந்தோனேஷியாவின் இஸ்லாமியக் கலாச்சாரத்தில் இசையின் முக்கியத்துவம் எவ்வளவு ஆழமானது என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

காட்சியமைப்பு, நடிப்பு, ஒளி, இசை, வசனம் போன்றவற்றில் உச்சங்களைத் தொட்டிருக்கும் - கறுப்பு வெள்ளையில் தொண்ணூறு நிமிடங்கள் ஓடும் இத்திரைப்படம் வாழ்நாள் முழுதும் மறக்க முடியாத ஒரு காவியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். படத்தில் மற்றொரு காட்சியில் - இப்ரஹீம் காதிரை நீண்ட நாள் கழித்து தற்செயலாகச் சந்திக்க நேரும் ஒரு ராணுவ அதிகாரி 'என்ன இப்ரஹீம். உன் அரசியல் எப்படி இருக்கிறது?' என்று விசாரிக்கிறார். அதற்கு இப்ரஹீம் காதிர் 'எனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது. சின்ன வயதிலிருந்தே செய்து கொண்டிருக்கும் வேலை' என்கிறார்.

'என்ன வேலை?'

'மீன் பிடிப்பது' என்று சொல்லிவிட்டு தூண்டிலோடு குளத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறார் காதிர்.

இந்தோனேஷியாவில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிறைய தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர். எங்கள் ஊரிலிருந்துகூட (நாகூர்) நிறைய பேர் அங்கே 'ஸபர்' சென்றதுண்டு. எல்லாம் முந்தைய தலைமுறை. இப்போது வளைகுடா நாடுகளுக்குத்தான் செல்கின்றனர். நிற்க. இப்போதும் இந்தோனேஷியாவில் தமிழர்கள் உண்டா? உண்டெனில், அவர்களால்தான் கீழ்க்கண்ட என் சந்தேகங்களை விளக்க முடியும்.

Atjeh என்ற பகுதி இந்தோனேஷியாவில் எங்கே உள்ளது? இப்ரஹீம் காதிர் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இப்போதும் அவர் Atjehவில் தான் இருக்கிறாரா? அவரது கவிதைகளை நீங்கள் யாரேனும் படித்ததுண்டா? இப்படத்தின் இயக்குனர் கரீன் நுக்ரஹோவை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அந்த 40 வயது இளைஞர் இந்தோனேஷியப் பத்திரிகைகளில் நிறைய சினிமா விமர்சனம் எழுதுபவர். அவரையோ, இப்ரஹீம் காதிரையோ

https://t.me/tamilpdfebooks

வாழ்நாளில் ஒருமுறை சந்திக்க விரும்புகிறேன். கையில் தூண்டில், இடுப்பில் லுங்கியோடு எங்கேனும் ஒரு குளக் கரையில் மீன் பிடித்தபடி நின்றுகொண்டிருக்கும் அந்தக் கவிஞரை நீங்கள் பார்த்தால் என் 'ஸலாமை' அவருக்குச் சொல்லுங்கள்... இன்ஷா அல்லாஹ்!

* * *

பரான் என்றால் மழை. மஜீத் மஜீதி இயக்கிய படம். ஆ∴ப்கானிஸ்தானிலிருந்து பிழைப்புக்காக ஈரான் வரும் கூலியாட்களைப் பற்றிய படம். படத்தின் பெரும் பகுதி ஒரு கட்டிடம் கட்டும் இடத்தில்தான் படமாக்கப்பட்டுள்ளது.

லத்தீ∴ப் ஒரு டீன் ஏஜ் பையன். ஈரானைச் சேர்ந்தவன். கட்டிடம் கட்டும் இடத்தில் வேலை செய்கிறான். கட்டிடத் தொழிலாளர்களுக்கு சமைத்துக் கொடுப்பது, டீ கொடுப்பது போன்றவை அவன் வேலை.

ஆ∴ப்கன் கூலிகளை வேலைக்கு அமர்த்தக்கூடாது என்பது ஈரானின் சட்டம். அதனால் அரசு அதிகாரிகள் வந்தால் அங்கே வேலை செய்யும் ஆ∴கன் கூலிகளை ஓடி ஒளிந்து கொள்ளச் சொல்கிறான் காண்ட்ராக்டர் மெமார்.

ஒருநாள் கட்டிட வேலையின்போது நான்காவது மாடியில் இருந்து விழுந்து விடுகிறான் ஒரு தொழிலாளி. கால் ஊனமாகி விடுவதால் அவனால் மேற்கொண்டு வேலைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவன் ஒரு ஆ∴ப்கன் அகதி. பிழைப்புக்காக என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தன் மகளுக்கு ஆண் வேடமிட்டு தனக்குப் பதிலாக அதே கட்டிட வேலைக்கு அனுப்புகிறான். அவள் பெயர் ரஹ்மத். அவளால் அந்தக் கடினமான கட்டிட வேலையைச் செய்ய முடியவில்லை. அப்போது மெமாருக்கும் லத்தீ∴புக்கும் ஒத்து வராமல் போகிறது. இருவருக்குமிடையே அடிக்கடி சிறு சிறு சச்சரவுகள்.

இங்கே ஒரு இடைச் செருகல். படத்தின் ஒரு முக்கியமான அம்சம், லத்தீ∴பின் நக்கலும் குறும்பும். 'நான்காவது மாடியிலிருந்து விழுந்து விட்டான்' என்று பரபரப்புடன் சொல்லிக்கொண்டே விழுந்து விட்ட தொழிலாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுகிறார்கள். அப்போது லத்தீ∴ப் அவர்களைப் பார்த்து, 'பாராசூட் இல்லாமல் எப்படி இவன் நான்காவது

https://t.me/tamilpdfebooks

மாடியிலிருந்து குதித்தான்?' என்று கேட்கிறான்.

லத்தீ:ஃபை கட்டிட வேலைக்குத் தள்ளிவிட்டு ரஹ்மத்தை சமையல் வேலைக்கு அமர்த்தி விடுகிறான் மெமார். ரஹ்மத் சுவையாகச் சமைக்கிறாள். அருமையாக தேநீர் போடுகிறாள். எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவளைப் பிடித்துப் போகிறது. லத்தீ:ஃபுக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை. வெறுக்கிறான். ஆனால், திடீரென்று ஒருநாள் ரஹ்மத் பெண் என்பதைத் தற்செயலாக அறிகிறான். அந்தக் கணத்தில் இருந்து லத்தீ:ஃப் அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கி, அவளுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் இருந்து வருகிறான். தான் பெண் என்பதை லத்தீ:ஃப் கண்டு கொண்டு விட்டான் என்பதை ரஹ்மத்தும் உணர்ந்து கொள்கிறாள்.

ஒருநாள் அரசாங்க அதிகாரிகள் இந்த ஆ:ஃப்கன் கூலிகளைக் கண்டுபிடித்து விரட்டி விடுகின்றனர். ரஹ்மத்தை எங்கெங்கோ தேடி அலைகிறான் லத்தீ:ஃப். கடைசியில் எங்கோ ஓரிடத்தில் அவள் கல் சுமக்கும் வேலையைச் செய்து வருவதைக் கண்டுபிடிக்கிறான். அரபு நாடுகளில் கூலி வேலை செய்பவர்களின் மனிதத் தன்மையற்ற நிலை மிகக் கடுமையான தொனியில் படத்தில் காண்பிக்கப்படுகிறது.

இடையில் ரஹ்மத்தின் தந்தையின் உறவினர்கள் ஆ:ஃப்கனில் தாலிபான்களால் கொல்லப்படும் செய்தி கிடைக்கிறது. 'எல்லாமே போய்விட்டது. நாங்கள் அனாதை. எங்கள் தனிமையின் சுமையை இந்த உலகத்தில் யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது' என்று கதறுகிறார் அந்த ஆ:ஃப்கன் கிழவர்.

தன் ஒரு ஆண்டு சம்பளப் பணத்தை அவரிடம் கொடுத்து அவர்கள் திரும்பவும் ஆ:ஃப்கன் செல்வதற்கு உதவுகிறான் லத்தீ:ஃப்.

தான் உயிருக்குயிராக காதலித்த ரஹ்மத்தை இனி பார்க்கவே முடியாது என்ற நிலையில் - அவள் வண்டியில் ஏறிச் செல்வதைக் கண்கலங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் லத்தீ:ஃப். ரஹ்மத்தின் கால்கள் தரையில் பதிந்த இடத்தில் மழைத் துளிகள் விழுகின்றன.

என் ஞாபகத்தில் சொல்வதானால் ரஹ்மத்துக்கு இந்தப் படத்தில் வசனமே இல்லை. இந்தப் பக்கங்களில் நான் ஏற்கெனவே

https://t.me/tamilpdfebooks

எழுதியிருந்த ஆஃப்கன் பெண் ஷர்பத் குலாவின் மௌனத்தோடு ஒப்பிடக் கூடியதே ரஹ்மத்தின் மௌனம். படத்தில் அவளது கண்கள் மட்டுமே பேசுகின்றன. ஷர்பத் குலாவைப்போல். ஆஃப்கன் அகதியாக நடித்திருக்கும் இந்தப் பெண் உண்மையிலேயே ஆஃப்கன் அகதி என்பதும் மேற்கொண்டு ஒரு தகவல்.

தாலிபான்கள் செய்த காரியங்களைப் பற்றி இப்போது உலகுக்கே தெரியும். ஆஃப்கனிலிருந்து ஈரானுக்கு அகதிகளாக வந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 15 லட்சம் என்கிறது அரசாங்கப் புள்ளி விபரம். ஆனால் உண்மையான எண்ணிக்கை அதைவிட இரண்டு மடங்கு. ஈராக்கில் இருந்து ஈரானுக்கு அகதிகளாக வந்தவர்களையும் சேர்த்தால் அநேகமாக உலகிலேயே அகதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக உள்ள நாடு ஈரானாகத்தான் இருக்கும் என்கிறார் இப்படத்தின் இயக்குனர் மஜீத் மஜீதி. இவரது படங்கள் உலக அளவில் பேசப்பட்டவை என்பதால் நீங்களும் இவர் படங்களைப் பார்த்திருக்கக்கூடும்.

* * *

மேற்கண்ட படங்களையெல்லாம் பார்த்து முடித்தபோது ஒரு விஷயம் தெளிவாகிறது. இஸ்லாமியக் கலாச்சாரம் என்பது ஒற்றை அடையாளம் அல்ல. எல்லா நாடுகளிலும் அது ஒரே மாதிரியாக இல்லை. ஈரானுக்கும் இந்தோனேஷியாவுக்கும், துனீஷியாவுக்கும், மலேஷியாவுக்கும் இடையே கலாச்சார அளவில் கடல் அளவு வித்தியாசம் உள்ளது.

மேலும், இந்தப் படங்கள் மசாலா படங்கள் அல்ல. சீரியஸ் ரகம். ஆனால், இந்தியாவின் கலைப் படங்களைப்போல அவை சலிப்பைத் தருவதில்லை. பொழுதுபோக்கு சினிமா அளவுக்கு விறுவிறுப்பாக இருந்த இந்தப் படங்களில் பாடல்கள் இல்லை, காமெடி இல்லை, ஃபைட் இல்லை. இருந்தாலும் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தன.

ஈரான் என்றால் நமக்கு ஞாபகம் வருவது அயோத்துல்லா கொமேய்னியும் ஃபத்வாவும். ஆனால், அதே ஈரானிலிருந்துதான் இப்படிப்பட்ட படங்களும் வருகின்றன. அரசையும் ஆணாதிக்கச்

https://t.me/tamilpdfebooks

சமூகத்தையும் கடுமையாக விமர்சிக்கும் ஈரான் படங்கள் ஒவ்வொரு திரைப்பட விழாவிலும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று வருகின்றன.

இது ஒரு புறமிருக்க, நம் ஜனநாயக நாட்டைப் பற்றி நினைக்கும் போது ஒரு விஷயம் மனதை நெருடுகிறது. வாட்டர் என்ற படத்தை இயக்க மீரா நாயரும் அவர் குழுவினரும் வாரணாசிக்குச் சென்றபோது அங்கே அவர்கள் தாக்கப்பட்டனர். படப்பிடிப்புச் சாதனங்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. அந்தப் படம் எடுக்கப்பட முடியாமலேயே நின்று போனது. கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு நாம் கொடுக்கும் மரியாதை இது!

https://t.me/tamilpdfebooks

44. தற்கொலை கீதம்

திரைப்பட விழாவில் பார்த்த மற்றொரு முக்கியமான திரைப்படம் Gloomy Sunday. ஒரு அற்புதமான ஹங்கேரியப் படம். இயக்குனர் Rolf Schubel.

புடாபெஸ்ட் நகரில் Herr Szabo என்ற யூதனின் விடுதி. அந்த விடுதியில் பணிபுரியும் Llona அவனுடைய காதலி. (இந்த நடிகை ஒரு பேரழகி. வெகு அபூர்வமாகவே இப்படிப்பட்ட அழகிகள் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றனர் என்பது என் கருத்து). இருவரும் அந்த விடுதியில் ஆந்த்ரேஸ் என்ற பியானிஸ்டை வேலைக்கு அமர்த்துகின்றனர். ஆனால், லோனா அவனது இசையில் மயங்கி அவனையும் காதலிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறாள். ஸாபோ, ஆந்த்ரேஸ் இருவருடனும் அவள் வாழ்கிறாள். இருவருடனும் உறவு கொள்கிறாள். லோனாவிடம் ஸாபோ சொல்கிறான்... 'உன்னை முழுமையாக இழந்து விடுவதைவிட ஆந்த்ரேஸோடு உன்னைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வதில் எனக்கு வருத்தமில்லை'. மற்றொரு சமயம் சொல்கிறான். 'உனக்கென்ன, ஒன்றுக்கு ரெண்டு பேர். எங்களைப் பார். ஆளுக்குப் பாதி பெண்.'

ஸாபோவின் விடுதிக்கு ஒருநாள் ஒரு ஜெர்மானியன் வருகிறான். லோனாவின் பேரழகில் மயங்கி அவளிடம் தன் காதலைத் தெரிவிக்கிறான். 'என்னுடன் ஜெர்மனிக்கு வந்து விடு. அங்கே உனக்கு சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன். இங்கே இந்த ரெஸ்டாரண்டில் பணிப் பெண்ணாக வாழ வேண்டியவள் அல்ல நீ. உன் அழகுக்கு ஒரு அரசியைப்போல் இருக்க வேண்டியவள்' என்கிறான்.

'எனக்கு உன்னுடைய ஜெர்மானிய சொர்க்கம் தேவையில்லை. இங்கே இந்த விடுதியில் இரண்டு பேருடன் வாழ்வதே எனக்கு சொர்க்கமாகத்தான் இருக்கிறது' என்று மறுத்து விடுகிறாள் லோனா.

ஆந்த்ரேஸ் ஸாபோவைப்போல் மென்மையானவன் அல்ல. ஒரு

https://t.me/tamilpdfebooks

முரடன். லோனா ஜெர்மானியனுடன் வெளியே செல்வதைப் பார்த்து, 'உனக்கு ரெண்டு பேர் போதவில்லையா?' என்று கேட்கிறான்.

ஆனாலும் லோனாவின் மீதான அவனுடைய காதல் வெறித் தனமானது. அவளுடைய பிறந்த நாளன்று தான் உருவாக்கிய Gloomy Sunday என்ற பாடலை அவளுக்குப் பரிசாக அளிக்கிறான். Gloomy Sunday உடனடியாகப் பிரபலமாகிறது. விடுதிக்கு முக்கிய புள்ளிகள் வரத் தொடங்குகின்றனர்.

இதற்கு இடையில் லோனா தன் காதலை ஏற்காததால் மனமுடைந்து டன்யூப் நதியில் குதித்து விடுகிறான் ஜெர்மானியன். அதிர்ஷ்டவசமாக அப்போது அவனைக் காப்பாற்றுகிறான் ஸாபோ. நன்றியுணர்வுடன் 'என்றைக்காவது நீ செய்த இந்த உதவிக்கு நான் கைம்மாறு செய்வேன்' என்கிறான் ஜெர்மானியன்.

கதை நடப்பது முப்பதுகளின் இறுதி. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் Gloomy Sundayயைக் கேட்டு பல பேர் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர். BBC வானொலி அந்தப் பாடலைத் தடை செய்கிறது. தற்கொலை கீதம் என்றே கருதப்பட்ட இந்தப் பாடலைக் கேட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டவர்கள் ஒன்றிரண்டு பேர் அல்ல. நூற்றுக்கணக்கான பேர். இன்றைக்கும் இந்தப் பாடல் அமெரிக்காவில் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. இதெல்லாம் நிஜமான வரலாற்றுச் சம்பவங்கள்.

நாற்பதுகளின் தொடக்கம். ஜெர்மானியன் நாஜி அதிகாரியாக புடாபெஸ்டுக்குத் திரும்பவும் வருகிறான். யூதர்களின் உயிர் நாஜிகளின் கையில். பல ஆயிரக்கணக்கான யூதர்கள் கைது செய்யப்பட்டு Aushwitz வதைமுகாமுக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். எங்கு பார்த்தாலும் நாஜி சிப்பாய்கள்.

ஒருநாள் தனது சக நாஜி அதிகாரிகளுடன் ஸாபோவின் விடுதிக்கு வருகிறான் ஜெர்மானியன். ஸாபோவை தன் சகாக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறான். ஸாபோவுக்கு உள்ளுக்குள் பயம். அப்போது ஸாபோவிடம் நாஜிகளைப் பற்றி ஒரு மோசமான ஜோக் சொல்லச் சொல்கிறான் ஒரு அதிகாரி.

இதைவிட அவலமான நிலைமை ஒன்று உண்டா? நாஜிகளைப்

https://t.me/tamilpdfebooks

பற்றிய மோசமான ஜோக்கை நாஜிகளிடமே சொல்ல வேண்டுமா? நடுங்குகிறான் ஸாபோ.

'பயப்படாமல் சொல்' என்று தைரியப்படுத்துகிறார்கள். ஜோக்கை சொல்கிறான் ஸாபோ. (சொல்லாவிட்டால் கொன்று விடுவார்களே?)

ஒரு நாஜி அதிகாரி இருந்தான். அவனுடைய இரண்டு கண்களில் ஒன்று செயற்கைக் கண். ஒரு கண்தான் இயற்கைக் கண். அவன் யூதக் கைதியிடம் கேட்டான். 'என் இரண்டு கண்ணில் எது செயற்கைக் கண்?' என்று. கைதி யோசிக்கவேயில்லை. சட்டென்று சொன்னான் 'இடது கண்'. 'எப்படி சரியாகக் கண்டுபிடித்தாய்?' 'அந்த இடது கண்ணில்தான் கொஞ்சமாவது உணர்ச்சி ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.'

ஜோக்கை சொல்லி முடித்ததும் விடுதியில் மயான அமைதி. சட்டென்று அந்த அமைதியைக் கலைத்து ஒரு நாஜி அதிகாரி பலமாகச் சிரிக்கிறான். உடனே எல்லோரையும் அந்தச் சிரிப்பு தொற்றிக்கொள்கிறது. பிறகு அவர்கள் அந்தப் புகழ் பெற்ற Gloomy Sundayயை இசைக்கச் சொல்கின்றனர். ஆந்த்ரேஸ் மறுத்து விடுகிறான். ஸாபோவிடம் உள்ள நெளிவு சுளிவு ஆந்த்ரேஸிடம் கிடையாது. அவன் ஒரு கலைஞன். அந்த நாஜிகள் ஆந்த்ரேஸை அந்த இடத்திலேயே சுட்டுக் கொல்கின்றனர்.

நாளுக்கு நாள் நிலைமை மோசமாகிறது. 'விடுதியை விற்று விட்டு வெளிநாடு சென்று விடலாம்' என்கிறாள் லோனா. ஸாபோவுக்கு அந்த விடுதிதான் உயிர். அவன் அந்த விடுதியைத் துவக்கிய நாளிலிருந்து அன்றைய தினம்வரை அதற்கு ஒருநாள் கூட விடுமுறை விட்டதில்லை. 'இங்கே இருந்தால் மரணம்தான்' என்பதை ஸாபோவுக்கு மெல்ல மெல்லப் புரிய வைக்கிறாள் லோனா.

ஆனால், வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமானால் அதற்கு நாஜிகளின் அனுமதி அட்டை வேண்டும். ஸாபோவுக்கு ஜெர்மானியன் தனக்குக் கொடுத்த வாக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அவனிடம் ஓடுகிறான். 'எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடு' என்று மன்றாடுகிறான். ஆனால், ஜெர்மானியனோ அவனுக்கு உதவுவதாகச் சொல்லி நம்ப வைத்து பிறகு ஏமாற்றி விடுகிறான். ஆஷ்விட்ஸுக்கு அனுப்பப்படும் யூதர்களின் பட்டியலில் ஸாபோவின் பெயரும் இருக்கிறது.

https://t.me/tamilpdfebooks

பட்டியலோடு ஸாபோவைத் தேடி விடுதிக்கு வருகின்றனர் நாஜிகள். பதறியடித்துக்கொண்டு ஜெர்மானியனிடம் ஓடி வருகிறாள் லோனா. ஸாபோவின் உயிரைக் காப்பாற்றும்படிக் கெஞ்சுகிறாள். ஜெர்மானியன் அந்த நேரத்திலும் அவளிடம் பேரம் பேசுகிறான். ‘காப்பாற்றினால் என்ன தருவாய்?’

‘என்ன வேண்டுமானாலும்.’ ‘ஒரே ஒருமுறை உன்னை நான் அனுபவிக்க வேண்டும்.’

அந்த உடலுறவுக் காட்சியைப் போன்றதொரு துயரமான காட்சியைக் காண்பது அரிது என்றே சொல்ல வேண்டும். பனிக் கட்டியில் விறைத்த சவமாகக் கிடக்கிறாள் லோனா. ஸாபோவை நாஜிகள் இந்நேரம் இழுத்துக்கொண்டு போயிருப்பார்களோ... விறைத்த அந்தச் சடலம் லேசாக நடுங்குகிறது.

ஆனால், கடைசியில் லோனாவையும் ஏமாற்றி விடுகிறான் அந்த ஜெர்மானியன். அவன் தன் சகாக்களுக்கு அனுப்பி வைக்கும் பெயர் ஸாபோவினுடையது அல்ல. வேறு ஒரு யூதனுடையது. ஸாபோ ஆஷ்விட்ஸுக்கு ரயிலில் அனுப்பப்படுவதை குரூரமாகப் பார்த்து ரசிக்கிறான் ஜெர்மானியன்.

காதல், குரூரம், துரோகம், அன்பு, பயம், காமம் என்று பல்வேறு மனித உணர்வுகளுக்கிடையே ஊடாடும் ஓர் அபூர்வமான திரைப்படம் இது.

பின்குறிப்பு: Gloomy Sunday பாடலை யாரேனும் கேட்டிருக்கிறீர்களா? படம் முழுதும் இந்தப் பாடல்தான் பியானோவின் வழியே நம்மை ஆட்கொள்ளுகிறது. உண்மையில் அது ஒரு அமானுஷ்யமான இசை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

45. இளையராஜாவின் இசை ஏன் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை!

எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தேன் கூடு என்று தெரியாமல் கை வைத்து விட்டேன். ஏகப்பட்ட தேனீக்கள் கொட்டி விட்டன. இளையராஜா விஷயத்தைத்தான் சொல்கிறேன்.

I do not agree with a word of what you say; But I will defend to the death your right to say it.

ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை பற்றி வால்டேர் கூறிய உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கூற்று இது.

தமிழ் மக்களுக்கு இளையராஜாவைப் பிடித்திருக்கிறது. இசைஞானி என்றே பட்டம் கொடுத்துக் கொண்டாடுகின்றனர். இசைஞானி, இசைக் கடவுள், எப்படியும் இருக்கட்டும். எனக்கு ஒரு ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஐயா, எனக்கு இளையராஜாவின் இசை பிடிக்கவில்லை. இதைச் சொல்ல எனக்கு உரிமையில்லையா?

இளையராஜாவின் இசை என்பது ஒரு படைப்பு. பொது வெளியில் வைக்கப்பட்டுள்ள படைப்பு. இதை விமர்சிக்கவோ, பிடித்திருக்கிறது அல்லது பிடிக்கவில்லை என்று சொல்வதற்கோ ஒருவருக்கு முழு உரிமையும் இருக்கிறது. என்னுடைய கருத்தைச் சொல்வது எனது பிறப்புரிமை. இது உங்களைப் புண்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. புண்படுத்துகிறது என்றால் அடுத்த மனிதரின் கருத்துச் சுதந்திரத்தை நீங்கள் மறுக்கிறீர்கள் என்று பொருள். ஒருவருடைய கருத்தை நான் துளிக்கூட ஒப்புக்கொள்ளா விட்டாலும் அவருடைய கருத்தை அவர் சொல்வதற்கான உரிமைக்காக என் உயிரையும் தர சித்தமாக இருக்கிறேன். இதுவே வால்டேரிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டது.

ஆனால், பொதுவாக பலரும் fanatics ஆக இருக்கின்றனர். இளையராஜாவின் இசையைப் பிடிக்கவில்லை என்று

https://t.me/tamilpdfebooks

சொன்னவுடனேயே கொமெய்னியாக மாறி ஃபத்வா கொடுக்கத் துடிக்கின்றனர்.

நான் இளையராஜாவின் இசையை விமர்சிக்கவில்லை. அதற்கு எனக்குப் போதுமான தகுதியோ, பயிற்சியோ கிடையாது. அவரது இசைபற்றி விவாதிக்கக்கூட இல்லை. எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று மட்டுமே சொல்கிறேன். இது என் அபிப்பிராயம்.

இது ஒருவேளை nostalgiaவாகக் கூட இருக்கலாம். என் இசை ரசனை விஸ்வநாதன்-ராமமூர்த்தியோடு நின்று போயிருக்கலாம். நான் சொல்வது தவறாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், இதற்கெல்லாம் ஒரு மனிதனுக்கு உரிமை இருக்கிறது.

மீரா நாயரின் மான்சூன் வெட்டிங். பஞ்சாபி Tappa இசையின் Carnival என்று இந்தப் படத்தைச் சொல்லலாம். இது வெனிஸ் திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்பட்டபோது ஐரோப்பியப் பார்வையாளர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று நடனமாடினர் என்பது செய்தி. ஒரு ecstatic நிலைக்குக் கொண்டுசெல்லக்கூடிய, நாடி நரம்புகளையெல்லாம் துடிதுடிக்க வைக்கக்கூடிய இசை கார்னிவல் மான்சூன் வெட்டிங்.

இந்தியாவில் பஞ்சாபிகளிடம் மட்டுமே காணக்கூடிய பண்பு அது. கொண்டாட்டம். நடனம். திருமண வைபவத்தில் எழுபது வயது மூதாட்டிகூட டீன் ஏஜ் பையனுடன் சேர்ந்து நடனமாடுவாள் - சாலையில்... ஊர்வலத்தில். துளிக்கூட வெட்கப்பட மாட்டார்கள்.

மான்சூன் வெட்டிங் படம் பஞ்சாபி கலாச்சாரத்தை வெகு நுட்பத்துடன் நமக்குச் சொல்லுகிறது.

மற்றொரு படம் - சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த Bandit Queen. இதற்கு இசையமைத்தது பாகிஸ்தானின் நுஸ்ரத் ஃபத்தே அலிகான். சூஃபி இசையின் மிகச் சிறந்த கலைஞன். ஃபூலான் தேவியை முப்பது பேர் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கற்பழிக்கும் போது நுஸ்ரத்தின் அடி வயிற்றில் இருந்து கிளம்பும் ஒரு ஓலம். என் சினிமா அனுபவத்தில் இப்படி ஒரு இசையைக் கேட்டதில்லை. இந்தியப் பெண்களின் அவலத்தையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி ஒரே குரலில் கொடுத்தான் நுஸ்ரத். அந்தப் படத்தைப் பார்த்து ஒரு வாரம் காய்ச்சலில் படுத்துக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கிடந்தேன். சூபி இசையின் கடவுள் நுஸ்ரத்.

யோசித்துப் பார்த்தால் இந்திய சினிமாவில் இதுபோல் இன்னும் சில சினிமாக்களைச் சொல்ல முடியும். சிவகவியை நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன். ஆனால், இளையராஜா அந்த அளவுக்கு என்னை ஈர்க்கவில்லை.

தமிழ்நாடு உருவாக்கிய சம காலத்திய இசைக் கலைஞர்களில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தவர் எல். சுப்ரமணியன்.

* * *

நான்-வெஜ் சாப்பிடுகிறவர்கள் பொதுவாகக் கவனித்திருக்கலாம். சாப்பாடு என்று சொன்னவுடன் ஒரு பெரிய வட்டமான தட்டைக் கொண்டுவருவார்கள். மூளை, ஈரல், குடல், காடை, மீன் என்று விதவிதமாக சிறு சிறு தட்டுகளில் இருக்கும். அதை உங்கள் முகத்துக்கு நேரே நீட்டி 'எது வேண்டும்?' என்று கேட்பார்கள். 'எதுவும் வேண்டாம். வெறும் சாப்பாடு மட்டும் போதும்' என்று சொன்னீர்களோ, தொலைந்தது. உங்களைப் பிச்சைக்காரனைப்போல் பார்ப்பார்கள். லோட்டாவைக் கொண்டுவந்து வைக்கும்போது தண்ணீர் உங்கள் ஆடையில் சிந்தும். அப்போதும் உங்களை விடாமல் 'ஆம்லேட்?' என்று மிரட்டுகிற தொனியில் கேட்பார்கள். கடன் வாங்கிவிட்டு நீண்ட காலமாக இழுக்கடித்தால், கடன் கொடுத்தவரின் பேச்சும் பாணியும் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கும் அந்த சர்வர்களின் பேச்சு. ஆம்லெட்டாவது சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலைக்கு உங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளிவிடுவார்கள். நம் கையிலோ எப்போதும் பணப் புழக்கம் தாராளம்! 'சிங்கிள் ஆம்லெட்' என்பேன். அதற்கும் ஒரு முறை முறைப்பார்கள். டபுள் ஆம்லெட்டுக்குக் காசு இருந்தால் அட்டகாசமாக ஈரல் வறுவலோ, மூளைப் பொரியலோ சாப்பிட்டு விடலாமே?

ஆனால், உடுப்பி ஓட்டலுக்கு செல்லுங்கள். ஒரே ஒரு காஃபி ஐந்து ரூபாய். அந்த ஐந்து ரூபாய் காஃபிக்காக அவர்கள் உங்களுக்கு ராஜ உபசாரம் செய்வதைக் காணலாம். ஆனாலும், இந்த நாக்கு இருக்கிறதே. அதற்குச் சூடு சொரணை கிடையாது. அது பாட்டுக்குக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கொஞ்சம்கூட லஜ்ஜையில்லாமல் முனியாண்டி விலாஸ் பக்கம்தான் நடத்திக்கொண்டு போகும் கால்களை.

ஆனால், அண்ணா சாலையில் உள்ள பழமையான, புகழ் பெற்ற அந்த நான்-வெஜ் ஓட்டலில் இம்மாதிரி பிரச்னைகள் ஏதும் இல்லை. ஒரு மணி நேரம்கூட உட்கார்ந்திருந்து வெறும் நாலு ரூபாய்க்கு டீ குடித்து விட்டு வரலாம். டீ மட்டுமல்ல, எல்லா அய்ட்டங்களுமே படு சுவையாக இருக்கும். விலையும் மிகக் குறைவு.

ஒருநாள் மதிய வேளை. இரண்டரை மணி இருக்கும். எக்மோர் ரயில் நிலையம் எதிரேயுள்ள பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். கடுமையான பசி. அசோக் பில்லர் அருகேயிருக்கும் ரஞ்சனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று திட்டம். அங்கேபோய்ச் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாமா, பசி தாங்க முடியுமா என யோசித்தபடி பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருக்கையில் தற்செயலாக அந்த ஓட்டலைப் பார்த்தேன். அண்ணா சாலையில் உள்ள ஓட்டலின் பெயரே இதிலும் எழுதியிருந்தது. 'அந்த ஓட்டலின் கிளை போலிருக்கிறது' என்று நினைத்தபடி உள்ளே நுழைந்தேன். ஒரு வாய் ருசி பார்த்ததுமே தெரிந்து விட்டது. இது டூப்ளிகேட் என்று. மற்ற ஓட்டல்களைப்போல் அந்த வட்டமான பெரிய தட்டைக் கொண்டுவந்து மூஞ்சிக்கு முன்னே நீட்டவில்லை. அதற்கு அவசியமே இல்லாமல் சாப்பாட்டின் கூடவே மீனையும் சேர்த்திருந்தனர். (சிங்கிள் ஆம்லெட்டோட கிளம்பப் பார்க்கிறாயா, படவா?). நோ சாய்ஸ். ஆனால், சாப்பிட்டு முடித்த பிறகுதான் பெரிய அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அறுபது ரூபாய்க்குப் பில். கடவுளே, கொஞ்சம் சோறும் ஒரு துண்டு மீனும் அறுபது ரூபாயா? இனிமேல் பெயரைப் பார்த்து ஏமாந்து விடக்கூடாது என்று எண்ணியபடியே டிப்ஸ் கொடுக்காமல் வெளியே வந்தேன்!

https://t.me/tamilpdfebooks

46. ஞான திருஷ்டியும் ஜோசியமும்

தமிழ்நாட்டில் நகைச்சுவைக்குப் பஞ்சமில்லை என்று ஏற்கெனவே எழுதியிருந்தேன். அதற்கு சமீபத்திய உதாரணம் ஒன்று - கோட்டையில் பத்து மனோதத்துவ நிபுணர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

எதற்கு? முதல்வரிடம் மனு கொடுக்க கோட்டைக்கு வருபவர்கள் பலர் அங்கேயே தற்கொலை செய்துகொண்டு விடுகின்றனர். இவர்களை தற்கொலையிலிருந்து தடுப்பதுதான் இனி மனோதத்துவ நிபுணர்களின் பணி!

* * *

கார்த்திக் படு அமைதியான பையன். வம்பு தும்பு கிடையாது. கலாட்டா கிடையாது. அதிர்ந்து பேச மாட்டான். நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது தேநீர் போட்டுக் கொடுப்பான். காகிதம், ரீ∴பிள் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுப்பான். என் கையில் பைசா இல்லா விட்டால் இரண்டையும் கடனுக்குக்கூட வாங்கிக் கொண்டுவந்து கொடுப்பான். அமைதி என்றால் அப்படி ஒரு அமைதி. அவனுடைய பதினைந்து வயதில் நான் அடிக்காத லூட்டி கிடையாது. டீச்சருக்கே லவ் லெட்டர் கொடுத்து பதினைந்து நாள் ஸ்கூல் பக்கம் தலை காட்டவில்லை. வீட்டிலும் தெரிந்துவிட்டது. 'என்ன பெரிசா பண்ணிட்டான், ஊர்ல யாரும் பண்ணாத தப்பை? ஆம்பளைப் பசங்கன்னா அப்படித்தான் இருக்கும்' என்று அம்மா எனக்காக சிபாரிசு செய்த பிறகுதான் அப்பாவிடமிருந்து தப்பினேன். திருமணமாகாமல் முதிர் கன்னியாக இருந்த அந்த டீச்சரும் சந்தோஷமே அடைந்திருக்கக் கூடும் என்பது என் யூகம். அவரது அழகுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம்!

இப்படியெல்லாம் கார்த்திக்கிடம் எந்த அறிகுறியும் காணோம். என் நண்பர்களே இது பற்றி என்னிடம் விசாரிக்கிற அளவுக்கு அவனுடைய விழுமிய பண்பாடு என்னை அச்சுறுத்தியது.

https://t.me/tamilpdfebooks

ஒருநாள் ஆர்வம் தாங்க மாட்டாமல் அவனிடமே நேரடியாகக் கேட்டு விட்டேன். 'என்ன... வயசுக்குத் தகுந்த ரவுடித்தனமே உன்கிட்ட இல்லியே?'

அதற்கு அவன் தந்த பதில்: 'ஒரு வீட்ல ஒரு ரவுடிதான் இருக்க முடியும் டாடி.'

* * *

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ராகவன் என்று எனக்கு ஒரு நண்பர் உண்டு. ஆழ்வார் பாசுரங்களை எல்லாம் பாடி அதன் மேல் எனக்குத் தீராக் காதல் ஏற்படக் காரணமாக இருந்தவர். நிறைய புராணக் கதைகள் சொல்லுவார். அவரை ஒரு கதைக் களஞ்சியம் என்றே சொல்லலாம்.

திடீரென்று அவர் எனக்கு போன் செய்து 'என்ன சாரு போர் வந்து விடுமா?' என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

'வந்து விடும்' என்று பதில் சொன்னேன். 'அப்பாடா... நல்லது' என்று ஆசுவாசமடைந்தார் ராகவன். 'என்ன ஸ்வாமி... இப்படிச் சொல்கிறீர்? போர் வந்தால் இந்தப் பக்கம் 15 லட்சம் அந்தப் பக்கம் 15 லட்சம் பேர் செத்து விடுவார்களே?'

'என்ன இது ரொம்பக் குறைச்சலா இருக்கே? ரெண்டு பக்கமும் ரெண்டு கோடியாவது போனாத்தான் நல்லது.'

'என்னது ரெண்டு கோடியா? குண்டு நம்ம தலையிலல்ல வந்து விழும்போலிருக்கு.'

'விழட்டுமே... நமக்கென்ன வீடா வாசலா?'

ராகவன் சளைக்க மாட்டார்போலத் தெரிந்தது. பெரும்பான்மை இந்தியர்களின் மனோநிலை இப்படித்தான் இருக்கிறது.

இந்தியா, பாகிஸ்தான் இரண்டு நாடுகளுமே இன்றைய தினத்தில் மிகவும் பின்தங்கிக் கிடக்கின்றன. மக்கள் நடப்பதற்கு சரியான சாலை வசதிகள்கூடக் கிடையாது. கற்பனை செய்யமுடியாத அளவுக்குத் தீவிரமாகி விட்டது வறுமை. காரணம், இந்த இரு நாடுகளின் ஆட்சியாளர்கள். இப்போது அவர்கள் தங்கள் நாட்டுக் குடிமக்களை ஒரேயடியாகத் தீர்த்துக்கட்டுவதற்கும் தயார் செய்து

https://t.me/tamilpdfebooks

கொண்டிருக்கின்றனர்.

* * *

நானும் இண்டர்நெட்டுக்கு addict ஆகி விட்டேன். பிறகென்ன? மஜீத் மஜீதி என்ற ஈரானிய இயக்குனர் பற்றிய விபரம் தெரியாமல் முழித்துக்கொண்டிருந்தால் 'இந்தா பிடி, அவருடைய பேட்டியே என்னிடம் இருக்கிறது' என்று கை மேல் தருகிறது இன்டர்நெட். இதேபோல் இந்தோனேஷிய இயக்குனர் நுக்ரஹோ பற்றி, இன்னும் எனக்கு வேண்டிய அத்தனை விபரங்களும் விரல் நுனியில் கிடைக்கிறது. இதையடுத்து - நூறு மெயில்கள்! படிக்கவும் பதில் எழுதவும் காலையில் பத்து மணிக்கு உட்கார்ந்தேன். எழுந்து கொள்ளும்போது இரவு ஏழு மணி. அப்படியும் வேலை முடியவில்லை. இன்னும் பதில் எழுத வேண்டிய மெயில்கள் 25 இருந்தன. ப்ரௌசிங் சென்டர் என்றால் நன்றாகத் தீட்டியிருப்பார்கள். அங்கே போகவில்லை. நண்பர் மணியின் அலுவலகத்தில்தான் இவ்வளவு நேரம் பார்த்தேன்.

ஏழு மணிக்கு வந்த மணி என் முதுகில் ஒரு தட்டு தட்டியதும் தான் எனக்கு நேரத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞையே வந்தது.

பிறகு பீச்சுக்குப் போனோம். அங்கே அண்ணாச்சி தனது ஐரோப்பிய பயணத்தைப் பற்றிச் சொல்லி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

'ஆம்ஸ்டெர்டாம் அனுபவத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

சொன்னார். ஆனால், இங்கே எழுத இயலாது.

* * *

என் மீது அக்கறை கொண்ட பல நண்பர்கள் 'கம்ப்யூட்டர் வாங்கி விடுங்கள்' என்று அன்புடன் ஆலோசனை சொல்கின்றனர்.

இதற்குப் பதில் சொல்வதற்கோ, அது பற்றி எழுதுவதற்கோ எனக்கு சங்கோஜமாக உள்ளது. காரணம் - சுய இரக்கம் எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று.

https://t.me/tamilpdfebooks

எனவே பாரதியின் வாழ்விலிருந்து ஒரு உதாரணம் தருகிறேன்.

‘பல் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் ஒரு கிழவர் வந்தார். ‘வாரும் விளக்கெண்ணெய்ச் செட்டியாரே’ என்றார் பாரதியார். எவ்வளவு வரவேற்பு அளித்தாலும், செட்டியாரின் உடம்பு பட்ட பாட்டை நான் எவ்வாறு வர்ணிப்பது! செட்டியார் யார் தெரியுமா? பாரதியார் குடியிருந்த வீட்டுக்கு உடையவர். அவர் வாடகைப் பணம் பாக்கி. என்றாலும், கேட்பதற்கு நடுக்கம்! விளக்கெண்ணெய்ச் செட்டியார் என்பது பாரதியார் கொடுத்த செல்லப் பெயர்!

‘செட்டியாரே! என்ன அவசரம்! நல்ல பதவிக்காக ஜன்மம் ஜன்மமாகப் பிறக்கலாம் என்ற ஹிந்து பரம்பரையிலே பிறந்து வளர்ந்த உமக்கு, ஏன் வாடகைக்கு அவசரம்? இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்குள் சுயராஜ்யம் வரப் போகிறது. அந்த ராஜாங்க கஜானாவுக்கு ஒரு ‘செக்’ கொடுக்கிறேன். வாங்கிக் கொள்ளுமே!’ என்று சொல்லிவிட்டு, வெண்கலத்தை இடைவிடாமல் தட்டியதுபோலக் கலகல என்று சிரித்தார். தரித்திரத்தை நிந்தனை செய்யும் நகைப்பு!

செட்டியார் என்ன செய்கிறார் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ‘மகான்! உங்கள் உண்டியல் ஏன் செல்லாது? கூசாமல் கொடுங்கள். வாங்கிக்கொள்கிறேன்’ என்று செட்டியார் முணுமுணுத்தார்.

‘செட்டியாரே, உமக்கு நூறு வயது. போம். பணம் வந்தவுடன் ஒரு விநாடிகூடத் தாமதிக்காமல் அனுப்பி வைக்கிறேன்’ என்றார். செட்டியார் வணக்கத்துடன் மறைந்தார்.’

இது வ.ரா. பாரதியைப் பற்றி எழுதியுள்ளது. பாரதியின் நிலைமையிலிருந்து இன்னும் ஒரு இஞ்ச்கூட முன்னேறவில்லை. தமிழ் எழுத்தாளனின் நிலைமை இன்னும் மோசமாகியிருக்கிறது என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். பாரதிக்காவது அவரை ‘மகான்’ என்று அழைக்கும் வீட்டுக்காரர் இருந்தார். பாரதியின் புகழும் செல்வாக்கும் அவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்தது. இன்றைய எழுத்தாளனின் நிலை மிகவும் அவலமானது. குரூரமானது. ஒரு குப்பையான மசாலா சினிமாவில் நடிக்கும் நடிகனுக்கு முன்னே பவ்யமாக கூனிக் குறுகி நின்றுகொண்டிருக்கிறார் ஒரு எழுத்தாளர்.

https://t.me/tamilpdfebooks

அவர் பெயருக்குப் பின்னே நான்கு புத்தகங்கள்!

நல்லவேளை நான் தப்பினேன். பாரதியைப் போன்ற தரித்திர நிலைதான் என்றாலும் மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரின் நிலைமையில் என்னை நான் வைத்துக்கொண்டதில்லை.

இயக்குனர் ராஜேஷ்வர் என் நண்பர் என்பதால் அவரோடு சில சமயங்களில் ஷூட்டிங் நடக்கும் இடத்துக்குச் செல்வதுண்டு. ஒருநாள் - நடிகர் லிவிங்ஸ்டன் என் அருகே அமர்ந்திருந்தார். ஏற்கெனவே என்னை அவருக்கு ராஜேஷ்வர் அறிமுகம் செய்து வைத்திருந்தார். வேறு ஏதோ காட்சியை ஷூட் செய்து கொண்டிருந்ததால் லிவிங்ஸ்டன் வெறுமனே உட்கார்ந்திருந்தார். நான் ஏதோ பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். காட்சி முடிந்ததும் ராஜேஷ்வர் எங்கள் அருகே வந்தார். அப்போது லிவிங்ஸ்டன் அவரைப் பார்த்து 'என்ன பாஸ், உங்கள் எழுத்தாள நண்பர் ஒன்றுமே பேச மாட்டேன் என்கிறார்' என்றார். உடனே ராஜேஷ்வர் சட்டென்று 'அவர் பேசினால் உங்களுக்குப் புரியாதே' என்று சொன்னார்.

* * *

எனக்கு வந்த மெயில்களில் சிலவற்றைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எல்லா கடிதங்களுமே முழுதாக வெளியிடப்பட்டு விவாதிக்கப்பட வேண்டியவைதான். இருப்பினும் வசதி கருதி ஒரு சில.

மணிவண்ணனின் நீண்ட கடிதத்தின் சுருக்கம். 'நீங்கள் ஏன் நல்ல புத்தகங்களைப்பற்றி மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவர்களை educate செய்யக்கூடாது? அதை விட்டுவிட்டு தமிழர்களுக்கு இலக்கியம் தெரியவில்லை என்று ஏன் புலம்புகிறீர்கள்?'

மக்களை இலக்கியத்தின் பக்கம் திருப்புவது என் வேலை அல்ல. நான் ஒரு பொற்கொல்லன். விதவிதமான நகைகளையும் ஆபரணங்களையும் செய்துவைத்திருக்கிறேன். இதை அள்ளியும் செல்லலாம். தள்ளியும் செல்லலாம். அவரவர் இஷ்டம்.

கேரளாவில் ஒரு பேட்டியின்போது 'ஏன் எழுதுகிறீர்கள்?' என்று

https://t.me/tamilpdfebooks

கேட்டார்கள்.

'I write as a bird flies" என்றேன்.

அதையே இப்போதும் கூற விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, மணிவண்ணனின் ஏவுகணை. 'ஒரு இலக்கியவாதியான நீங்கள் எப்படி வர்த்தகப் பத்திரிகையிலெல்லாம் எழுதலாம்? மிகவும் வருத்தப்பட்டேன்' என்கிறார்.

மை டியர் மணிவண்ணன், இலக்கியப் பத்திரிகையில் மட்டும் எழுதினால் மூன்றே நாளில் பட்டினி கிடந்து செத்து விட வேண்டியதுதான்.

இலக்கியப் பத்திரிகைகள் கோவில் கொடை மாதிரி உண்டியல் வசூலித்து நடத்தப்பட்டு வருபவை. முன்பெல்லாம் இது கூட இல்லை. பெண்டாட்டியின் நகையை விற்றும், நிலத்தை விற்றும்தான் இலக்கியப் பத்திரிகைகள் நடத்தப்பட்டன. (சி.சு. செல்லப்பா எழுத்து பத்திரிகைக்காக தன் சொத்து முழுவதையும் இழந்தவர்). இவர்களிடம் கதை அனுப்பிவிட்டு 'என் கதைக்குப் பைசா கொடு' என்று கேட்க முடியாது. கேட்பது அதர்மம்.

மேலும், வர்த்தகப் பத்திரிகையில் எழுதினால்கூட இந்த உலகிலேயே மிகக் குறைந்த கூலி வாங்கும் ஒரு ஜீவன் தமிழ் எழுத்தாளன்தான்.

இதைவிட அவலம் என்னவென்றால் - தமிழ்நாட்டில் மட்டும்தான் ஒரு எழுத்தாளன் தன் ஜீவனோபாயத்துக்காக வேறொரு அடிமை வேலையைச் செய்கிறான். அநேகமாக, ஒரு குமாஸ்தா வேலை. மணிவண்ணனின் 'லாஸ்ட் பஞ்ச்' எனக்குப் பிடித்திருந்தது. 'என் வயது 29 தான். எனவே ஏதோ ஒரு கழண்ட கேசின் புலம்பல் என்று நினைக்க வேண்டாம்.'

சான்ஃப்ரான்ஸிஸ்கோவிலிருந்து ஜக்தீஷ் இந்தப் பக்கங்களில் தெரியும் நேர்மை பற்றி சிலாகித்து விட்டு, இது ஏன் சமூக வாழ்வில் தொலைந்து போயிற்று என்று கேட்கிறார். காரணம், நமது கல்வி முறை சரியில்லை என்பது ஜக்தீஷின் கருத்து. அவர் படித்த பள்ளியில் பையன்கள் தவறு செய்தால் 'முண்டக் கட்டையாக' பெஞ்சின் மீது

https://t.me/tamilpdfebooks

ஏற்றுவாராம் வாத்தியார் - மாணவிகளுக்கு முன்பாக! ஐயகோ... நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறதே. இது எந்த ஊர் பள்ளி? நல்லவேளை, தன் குழந்தைகளுக்கும் இந்த நிலைமை வர வேண்டாம் என்றுதான் சான்ஃப்ரான்ஸிஸ்கோ சென்று விட்டார் போலும்.

லண்டனிலிருந்து ரெங்கராமன் சங்கரநாராயணன்... லகானின் அருமை பெருமைகளை விளக்கி இரண்டு பக்கக் கடிதம்! அதுவும் ஆங்கில லிபியில் தமிழ்க் கடிதம்! படிப்பதற்கு இது மகா சிரமம். அதனால் நான் கவலையே படாமல் என் 'உடைந்த' ஆங்கிலத்திலேயே எழுதி விடுவது வழக்கம்.

லகான் பற்றிய விவாதம் வீண். அது இந்தி மசாலா சினிமா ஃபார்முலாவை ஒட்டி எடுக்கப்பட்ட மற்றொரு குப்பை. இந்தியில் தரமான இயக்குனர்கள் கேதான் மேத்தாவைப்போல் பலர் குவிகிறார்கள். சினிமா என்பது அற்புதமான ஒரு கலை வடிவம். அதற்காக சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாது என்று பொருள் அல்ல. அர்த் சத்யா, மிர்ச் மசாலா, பவானி பவாய், மாச்சிஸ் போன்ற திரைப்படங்கள் எல்லாம் மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டவைதான்.

ஆப்ரிக்க சினிமாவைத் தவிர உலகின் அத்தனை தேசத்துப் படங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். மாதத்தில் 25 சினிமா என்று பத்து வருடங்கள் பார்த்த அனுபவம் உண்டு. இப்போது திரைப்பட விழாக்களுக்கு மட்டும் போவது என்று குறைத்துக் கொண்டுள்ளேன். விழாவில் ஒரு நாளில் ஐந்து படங்கள்.

அந்தத் தகுதியில் சொல்கிறேன் - லகான் போன்ற குப்பைகள் ஆஸ்காருக்குச் செல்வது நமக்கு அவமானம். மீரா நாயரின் மான்சூன் வெட்டிங் ஒரு க்ளாசிக். அதுதான் ஆஸ்காருக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

அடுத்து ஒரு சுவாரசியமான கடிதம் நடராஜனுடையது (கலிஃபோர்னியா). சுய அறிமுகத்துடன் தொடங்குகிறது கடிதம். மற்றவர்களின் 'ஹாபி'க்கு மதிப்புக் கொடுப்பதே என்னுடைய ஹாபி. என் மனைவியின் ஹாபி - பேசுவது. என் மகளின் ஹாபி - பந்து விளையாட்டு. என் நண்பர்களின் ஹாபி - பங்குச் சந்தையில் இருந்து தமிழ் சினிமா வரை பலவிதமாக வேறுபடுகிறது. அவர்கள்

https://t.me/tamilpdfebooks

எல்லோருக்கும் 'கம்பெனி' கொடுப்பதிலேயே பெரும்பாலான நேரம் செலவாகி விடுகிறது என்று படு ஜோராகப் போகிறது இவருடைய கடிதம். இடையில் சோதிடத்தைப் பற்றி என் கருத்தைக் கேட்டிருக்கிறார் நடராஜன். சோதிடர்களைப் பற்றிப் பல கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். எங்கள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றியவர்களே சோதிடர்கள்தான். இல்லாவிட்டால் குடும்பத்தோடு தற்கொலை செய்துகொண்ட கேஸ்களில் எங்களுடையதும் ஒன்றாக இருந்திருக்கும்.

இந்தியாவில் அந்தக் காலத்தில் வாத்தியார்களுக்கு இருந்த ஒரே பொழுதுபோக்கு அவர்களின் மனைவி. அதனால் ஒண்ணாங் கிளாஸ் வாத்தியாரான என் தந்தைக்கு ஆறு குழந்தைகள். கொடிய வறுமை என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வீட்டுக்கு வரும் சோதிடர்தான் எங்கள் குடும்பத்துக்கான நற்செய்தியைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து, என் அன்னையாரைத் தற்கொலை முயற்சியிலிருந்து தடுப்பார். நற்செய்தி என்ன தெரியுமா? பையன் பிரமாதமாகப் படிப்பான். வெகு சீக்கிரத்திலேயே உங்கள் வீட்டில் பாலாறும் தேனாறும் ஓடும்!

கடைசியில் பாலாறும் தேனாறும் ஓடுவதற்குப் பதிலாக நாங்கள்தான் ஊரை விட்டு ஓட வேண்டி வந்தது, என் தங்கை வீட்டைவிட்டு ஓடி விட்டதால். பொதுவாக, எங்கள் ஊரில் யாராவது ஒரு பெண் வீட்டைவிட்டு ஓடி விட்டால் அந்த வீட்டின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர் அதற்கான தார்மீகப் பொறுப்பேற்று தற்கொலை செய்துகொள்வது வழக்கம். என் தந்தையார் திராவிடக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். ஆதலால் இம்மாதிரி சலசலப்புக்கெல்லாம் அஞ்சாமல் வேறு ஊருக்குச் சென்று விட்டார்.

பின்னாளில் ஒரு அம்மையாருடன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். வீட்டுக்கு வந்த சோதிடர் ஒருவர் - அவர் என் நண்பரும்கூட - நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழ முடியாது என்று கணிதம் சொல்கிறது என்று சொல்லி அதற்கான பரிகாரத்தையும் கூறினார். அந்த அம்மையாரைப் பிரியப் போகிறேன் என்பதற்கான ஒரு சிறு அறிகுறிகூட அப்போது எனக்குப் புலப்பட்டதில்லை. வெகு அன்னியோன்யம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

‘பரிகாரமெல்லாம் செய்ய முடியாது. பிரிந்தால் பிரிய வேண்டியதுதான். வேறு வழியில்லை. காலத்தின் போக்கில் நடப்பது நடக்கட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டேன்.

நான் ஆழ்வார்களின் மனப் போக்கில் லயிக்கக் கூடியவன். முழுச் சரணாகதி. பொற்காசுகளை அள்ளித் தருகிற நீ அதை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய சாக்கு மூட்டையையும் வழங்க மாட்டாயா என்று கேட்கும் ஆழ்வாரின் மனோநிலை.

பரிகாரமெல்லாம் செய்து என் வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டுக் கொள்ள வேண்டியது என் வேலையல்ல. அது பெருமாளின் வேலை. சாரு care of பெருமாள். இதற்கிடையில் நான் பக்கா நாத்திகன் வேறு. ஏகப்பட்ட குளறுபடி. சுய முரண்பாடு...

அந்த அம்மையாரும் நானும் என் நண்பரின் கணிப்பை மெய்யாக்கினோம். பிரிந்தோம்.

ஒரே நாளில் சாரு care of பெருமாள் என்று இருந்தது சாரு care of platform என்று மாறியது. கவலைப்படவில்லை. நாவல் எழுதுவதற்குக் கிடைத்த விடுமுறை.

சுக்கிரனை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். Dionysian character..

பெருங்குடிகாரன். ஆதிகவி. மகள்மீது மிகுந்த பாசம் கொண்டவன். இந்தப் பாசமே அவன் மரணத்துக்கும் காரணமாக அமைந்தது. சுக்கிரன் சோதிடக் கலையின் தந்தை என்பர். சுக்கிரனே அப்போது எனக்கு வாழ்வதற்கான பலத்தைக் கொடுத்தவன்.

அப்போது வாழ்க்கை ஒரு மர்ம நாவலின் பக்கங்களைப்போல் திடுக்கிடச் செய்யும்படி நாளுக்கு நாள் திருப்பங்கள் கூடியதாக இருந்தது. கடைசிப் பக்கத்தைப் புரட்டும் ஆர்வம் மிகுந்தது. திருநெல்வேலியில் ஒரு சோதிடரைச் சந்தித்தேன். சொன்னேன். சஸ்பென்ஸ் கூடுதலாக உள்ளது. மீளா அவஸ்தை. ஆறு மாதமாக வேலைக்கே போகவில்லை. என்னவாகும் வாழ்க்கை?

‘சென்னைக்குத் திரும்புங்கள். அடுத்த மாதம் உங்களுக்குத் திருமணம்’ என்றார் சோதிடர்.

திரும்பினேன். ஆறு மாதமாக அட்ரஸ் இல்லா விட்டாலும்

https://t.me/tamilpdfebooks

அலுவலகத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. வேறு ஒரு அலுவலகத்துக்கு மாற்றினார்கள்.

அங்கே டயானாவைப்போல் ஒரு பெண் (பெயர் - அவந்திகா). போயும் போயும் இந்தியத் தபால் துறையில், அதுவும் குமாஸ்தா வேலையில் இப்படி ஒரு அழகியா என ஆச்சரியம். அவளுக்கு என்னைப் பார்த்து இப்படியும் ஒரு பரிசுத்த ஆத்மாவா என ஆச்சரியம். (மன்னிக்கவும், இது அவளுடைய கருத்து. நான் பொறுப்பல்ல). இரண்டு ஆச்சரியங்களும் இரண்டே வாரத்தில் திருமணம் செய்துகொண்டன. ஏப்ரல் 2ஆம் தேதி திருமணம். ஏப்ரல் ஃபூல் பண்ணுகிறேன் என்று நினைத்து திருமணத்துக்கு யாருமே வரவில்லை!

* * *

பிறகு நானும் அவந்திகாவும் ஒரு சோதிடரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சோதிடர் என்பதைவிட clairvoyant என்று சொல்லலாம். எழுபது வயது அம்மாள். கண்களை மூடித் தியானித்து வருங்காலத்தையும் கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் காணக் கூடியவர்.

'விரைவில் நீங்கள் ஒரு வீடு வாங்குவீர்கள். அதன் அருகே ஒரு நதியும் தெரிகிறது' என்றார்.

'நிச்சயமாக இல்லை' என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அதிலும் நதிக்கருகில் வீடா? அப்படியானால் அடையாறுதான். அடையாறில் வீடு வாங்க வேண்டுமானால் அதற்கு வைர வியாபாரியாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்?

ஆனால், அந்த அம்மா சொன்னது மிக விரைவில் பலிதமாயிற்று. அடையாறு அல்ல. சின்மயா நகர். நதி? என்ன செய்வது? வீட்டுக்கு எதிரும் புதிரும் திரும்பிய இடமெல்லாம் கூவம்தான் வளைந்து நெளிந்து ஓடுகிறது. உலகின் மிக அழகிய ஸென் (Seine) நதியை நினைத்துப் பொறாமைதான் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

* * *

இங்கே ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது. மதம்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்பதற்கும் ஆன்மிகம் என்பதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டோ, அத்தனை வித்தியாசம்தான் நான் சொல்லும் சோதிடம் என்பதற்கும், கையில் சூலம் ஏந்தியவர்கள் சொல்லும் சோதிடத்துக்கும் உள்ளது.

சூஃபிகள், ஞானிகள், கவிஞர்கள் போன்றவர்களின் ஞான திருஷ்டியே நான் சொல்வது. சூலாயுதபாணிகள் சொல்வது வேறு. இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது.

https://t.me/tamilpdfebooks

47. உண்டியலைத் தவிர வேறு வழியில்லை

ஓய் கடவுளே... நீர் உம்முடைய பக்தர்களிடம் பிள்ளைகளையெல்லாம் வாங்கிச் சாப்பிடுகிற மகா குரூரமான பேர்வழி என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன். எப்போதய்யா நல்ல பிள்ளையானீர்? அல்லது ஒரு வேளை நாத்திகர்கள் மீது ஏதேனும் விசேஷமான அன்பு வைத்திருக்கிறீரா? நம்பவே முடியவில்லை! பிச்சைக்காரனுக்குக் கோடி ரூபாய் லாட்டரி அடித்த மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது!

வேறு என்ன? 250 மெயில்கள் வந்துள்ளன! பெங்களூர் செந்தாமரை கோணல் பக்கங்களைச் சேகரித்து வைத்துள்ளாராம். விரைவில் தன் வருங்காலக் கணவருக்கு அதைப் பரிசாக அளிக்க இருக்கிறாராம். ஒரு லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளருக்குத்தான் இத்தகைய மரியாதையெல்லாம் கிடைக்கும். இப்போது இங்கே நடக்கிறது. 3000 கி.மீ. தூரத்தில் இருந்து ஒரு வாசகர் என்னை தொலைபேசியில் அழைத்து அரை மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஆழ்வார் பாசுரங்களை இனிமையான குரலில் பாடிக் காண்பித்தார். உருகிப் போனேன். ஹானலூலூவிலிருந்து (ஹவாய்) சந்திரா மாமியும், வாஷிங்டனிலிருந்து செண்பக ராஜாமணியும் Gloomy Sunday பாடல் வரிகளை அனுப்பியிருக்கின்றனர்.

(இதையெல்லாம் அவந்திகாவிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது 'அலட்டல் தாங்க முடியவில்லை. நானே கோணலைத் திட்டி ஒரு மெயில் அனுப்பப் போகிறேன்' என்றான் கார்த்திக் - பின்னாலிருந்து).

இதோ அந்த அற்புதமான பாடல்:

> Sunday is gloomy, my hours are slumberless. Dearest, the shadow I live with are numberless. Little white flowers will never awaken you, not where the black coach of sorrow has taken you. Angels have no thought of ever returning you. Would they be angry if I thought of joining you?

https://t.me/tamilpdfebooks

Gloomy Sunday.

Gloomy is sunday, with shadows I spend it all. My heart and I have decided to end it all. Soon there will be candles and prayers that are sad, I know. But let them not weep, let them know that I am glad to go. Death is no dream, for in death I'm caressing you. With the last breath of my soul I'll be blessing you.

Gloomy Sunday.

Dreaming, I was only dreaming. I wake and I find you asleep in the deep of my heart, dear. Darling, I hope that my dream never haunted you. My heart is telling you how much I wnated you.

Gloomy Sunday.

பாடலை எழுதியவர் Rezso Seress.. புகழ் பெற்ற ஹங்கேரிய பியானிஸ்ட். செரஸ் இந்தப் பாடலை தன்னுடைய காதலிக்காக இயற்றினார். பாடல் வெளிவந்ததும் அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். செரஸும் தற்கொலை செய்துகொண்டார். இவை செண்பக ராஜாமணி அனுப்பியுள்ள தகவல்கள். அவர் அனுப்பியுள்ள மேலும் ஒரு தகவல் - ஈரானின் பெரும்பான்மையான பேச்சு மொழி: பெர்ஷியன்.

* * *

இனிமேல் ஒரு மாதத்துக்கு ஐயாவைக் கையிலேயே பிடிக்க முடியாது. ஆமாம், நான் ஒரு ஃபுட்பால் fanatic..

கடவுளின் சிருஷ்டியில் பெண் ஒரு அற்புதம் என்றால் மனிதனின் சிருஷ்டியில் கால் பந்தாட்டம் ஒரு அற்புதம். இந்த ஆட்டத்தை மற்ற விளையாட்டுகளுடன் ஒப்பிட முடியாது. இது ஒரு Carnival.

துவக்க ஆட்டமாக ஃப்ரான்ஸும், செனகலும் மோதப் போகின்றன என்றதும் 'செனகல்தான் வெல்லும்' என்றேன். ரஞ்சன் சிரித்தார். ரஞ்சனும் என்னைப்போல் ஒரு ஃபுட்பால் வெறியர். 'செனகலாவது ஜெயிப்பதாவது?' என்றார்.

நான் சொன்னதுபோலவே செனகல் வென்றது. ஆனால், நான் ஏன்

https://t.me/tamilpdfebooks

அப்படிச் சொன்னேன்? ஒரு சில அனுமானங்கள். 1990ஆம் ஆண்டு அப்போதைய நடப்பு சேம்பியனான அர்ஜென்டினாவை தொடக்க ஆட்டத்தில் கேமரூன் அணி வென்றது ஞாபகக் கிடங்கில் இருந்ததால் சொல்லியிருக்கலாம்.

மேலும், உஸ்மான் செம்பீன் (Ousman Sembene) என்ற அற்புதமான இயக்குனரைக் கொடுத்தது செனகல். அந்த நாடு வெல்ல வேண்டாமா? அது மட்டுமல்ல, கால் பந்தாட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஆதிக்கம் முறியடிக்கப்பட வேண்டும்.

செனகல் நாட்டு ஆட்டக்காரர் கோல் போட்டதும் அவருடைய டி-ஷர்ட்டை கழற்றிப்போட்டு அதைச் சுற்றி வந்து அந்த ஆட்டக்காரர்கள் ஒரு நடனம் ஆடினார்களே... அதைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும். அதுதான் dionysian Spirit.. அதற்காகத்தான் செனகல் வெல்லும் என்று சொன்னேன்.

இந்தமுறை ஐரோப்பிய நாடு எதுவும் உலகக் கோப்பையை வெல்ல முடியாது என்பது என் யூகம். அதிலும் குறிப்பாக ஜெர்மன் வெல்லக்கூடாது என்பது என் பிரார்த்தனை. உலக நாடுகள் முழுதுமே ஜெர்மன் அணி என்றால் ஒரு வெறுப்பு உண்டு. காரணம், அந்த அளவுக்கு ஃபௌல் செய்யக் கூடியவர்கள். ஒருமுறை நடுவருக்குத் தெரியாமல் எதிரணியின் கோலியை அடித்துக் காயப்படுத்தியவர்கள். இதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை. பெர்லினின் சாலைகளில் என்னைத் தனியாக நடப்பதற்கே என் நண்பர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. அந்த அளவுக்கு அங்கே Xenophobia. (ஜெர்மன் அனுபவம் பற்றி தனியாக எழுத இருப்பதால் இங்கே விரிவாக எழுதவில்லை).

கால் பந்தாட்டம் பற்றி யோசிக்கும்போது தவிர்க்கவே முடியாமல் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. 50 லட்சம் பேரை ஜனத் தொகையாகக்கொண்ட உருகுவாய் என்ற சிறியதொரு நாடு (சென்னை நகரின் ஜனத் தொகையே 50 லட்சம்!) இரண்டு முறை சேம்பியனாகி இருக்கிறது. 1930 மற்றும் 1950ஆம் ஆண்டுகளில். ஆனால், இந்தியா சேம்பியனாவது கிடக்கட்டும். உலகக் கோப்பை போட்டிகளில் கலந்துகொள்வதற்குக்கூட இன்னும் 200 ஆண்டுகள் ஆனாலும் தகுதி பெற முடியாது என்று தோன்றுகிறது. காரணம், கிரிக்கெட்.

https://t.me/tamilpdfebooks

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி வரிகள்தான் ஞாபகம் வருகிறது. சொன்னால் விரோதம் இது. ஆகிலும் சொல்லுவேன்.

கிரிக்கெட் இந்தியாவில் மற்ற விளையாட்டுகளை அழித்தொழித்து விட்டது. அப்படி அழித்த விளையாட்டுகளில் ஒன்றுதான் கால் பந்தாட்டம். மிகச் சிறந்த ஆட்டக்காரர்கள் இங்கு ஷூ வாங்கக்கூட வழி இல்லாமல் வெறும் காலில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு அவமானகரமான உண்மை.

ஒரு வீதியில் ஒரு வீட்டின் மாத வருமானம் ஒரு கோடி ரூபாய். அதே வீதியின் கடைசியில் இருக்கும் குடிசையில் வாழும் ரிக்‌ஷாக்காரனின் மாத வருமானம் ஆயிரம் ரூபாய். இந்தியாவில் காணப்படும் மலைக்கும் மடுவுக்குமான இந்த வித்தியாசத்தைப் பார்த்து என் வெளிநாட்டு நண்பர்கள் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். இதேபோன்ற வித்தியாசம்தான் இந்தியாவில் கிரிக்கெட்டுக்கும் கால் பந்தாட்டத்துக்கும் இடையே உள்ளது.

இதனால் என்னைக் கிரிக்கெட்டின் விரோதி என எண்ணிவிட வேண்டாம். எனக்கும் கிரிக்கெட் பிடிக்கும். அநேகமாக கிரிக்கெட் பற்றி தமிழில் கிடைக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு சிறுகதையை அடியேன்தான் எழுதியிருக்கிறேன். (தலைப்பு: கிரிக்கெட்டை முன் வைத்து புத்திஜீவிகளுக்கு ஒரு முட்டாள் சொல்லிக்கொண்டது - எழுதிய ஆண்டு 1987). பிரச்னை அது அல்ல - கால் பந்தாட்டம் இந்தியாவில் வளராததற்குக் காரணம் என்ன என்பதுதான்.

* * *

பாரிஸில் ஷோபா சக்தியுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். ஜனவரி மாதம். ஐந்து டிகிரி செல்ஷியஸ். ஸ்வெட்டர், மஃப்ளர், தொப்பி என்று ஏகப்பட்ட பாதுகாப்பு. ஆனால், ஒரு மணி நேரம் சென்றதும் திடீரென்று வெயில். வேர்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. இந்தக் குளிர்கால paraphernaliaவையெல்லாம் வைப்பதற்கே ஒரு தள்ளுவண்டி வேண்டும் என்கிற நிலைமை உண்டாகி விட்டது. விஷயம் இதோடு போகவில்லை. மேலும், ஒரு மணி நேரம் சென்றதும் திடீரென்று மழை! ஷோபாவிடம் சொன்னேன். ‘என்ன இது இப்படித் திடீர் திடீர்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்று மாறுகிறது' என்று. அதற்கு ஷோபா சொன்ன பதில் - இங்கே பாரிஸில் மூன்று w-க்களை முன்கூட்டியே அனுமானிக்க முடியாது. அது பாட்டுக்கு வரும். போகும். மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த மூன்று w-க்கள்... work, women & weather..

ஷோபாவின் இந்த வாசகம் எனக்கு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னால் ஞாபகம் வந்தது. காலை வேளை - எழுத வேண்டியது எக்கச்சக்கமாகி இருந்தது. ஆனால், காகிதம் தீர்ந்து விட்டது. ரீஃபிளும் காலி. மோட்டுவளையை வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். கையில் ஒரு பைசா இல்லை. அப்போது கார்த்திக் கேட்டான் என்ன விஷயம் என்று. சொன்னேன். 'ப்பூ. இதுதானா?' என்றபடி கிளம்பினான். 'ஏய், எங்கே கிளம்புகிறாய்? உன்னிடம் பணம் இருக்கிறதா என்ன?' 'பணம் எதுக்கு? கடனுக்கு வாங்கிக்கொண்டால் போயிற்று.'

ஆகா... தாயைக் காத்த தனயனைத்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். சின்ன வயதில் பார்த்தும் இருக்கிறோம். (கண்ணாம்பாவின் அழுத முகம் இப்போதும் ஞாபகம் வருகிறது). இவன் தந்தையைக் காத்த தனயன் போலும் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

மதியம் மணியிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு. 'மாலையில் சந்திக்கலாமா?'

'எங்கே, நம்பர் ஒன் ஆர் நம்பர் டூ?'

நம்பர் ஒன் என்றால் மெரீனா பீச். நம்பர் டூ எட்வர்ட் எலியட்ஸ் பீச்.

'இரண்டும் இல்லை. சோழா ஷெரட்டன்' என்றார் மணி. 'சரி வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டேன்.

ஆனால், கிளம்பும்போது ஞாபகம் வந்தது. கையில் ஒரு பைசா கூட இல்லை என்பது. எப்படிப் போவது? அவந்திகா வைத்திருக்கும் உண்டியலைத் தவிர வேறு வழியில்லை. சுட்ட மண்ணால் செய்த அழகிய உண்டியல் அது. குலுக்கிக் குலுக்கிப் பார்த்தேன். துளை வழியே காசுகள் விழுகிற வழியைக் காணோம். சின்ன வயதில் அம்மாவும் இதேபோல் ஒரு உண்டியல் வைத்திருந்தார். அதிலிருந்து காசுகளை எடுக்க விளக்கு மாற்றுக் குச்சியைப் பயன்படுத்துவதைப்

https://t.me/tamilpdfebooks

பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இப்போது அந்தக் குச்சிக்கு எங்கே போவது? கால மாறுதலில் தென்னந் துடைப்பத்துக்குப் பதிலாக பிளாஸ்டிக் துடைப்பம் வந்து விட்டது என்று கவலைப்பட்டு ஒரு folklore பத்திரிகையில் ஆய்வாளர் ஒருவர் கட்டுரை எழுதியிருந்தது ஞாபகம் வந்தது. நம் வீட்டில் என்ன இருக்கும் என்று தேடினேன். நல்லவேளை, தென்னங்குச்சிகளால் கட்டப்பட்ட துடைப்பம் இருந்தது. ஒரு குச்சியை எடுத்து வந்து உண்டியலின் துளையில் விட்டேன். அப்போது ஒரு சிறிய பயம். பூஜை அறையில் இருக்கும் இந்த உண்டியலில் துடைப்பக் குச்சியை விடலாமா? சரி, ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை. நாணயங்கள் ஒவ்வொன்றாக விழுந்தன. எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன்.

கதீட்ரல் சாலையில் உள்ள நட்சத்திர ஓட்டல் சோழா ஷெரட்டன். ஒரு பெக்கின் விலை ரூ.300/- கோபாலகிருஷ்ணனும் வந்திருந்தார். மூவருக்கும் ஆன பில் தொகை ரூ. 6000/- ஷோபா சக்தி பாரிஸில் சொல்லிய மூன்று w-க்கள் ஞாபகம் வந்தது!

https://t.me/tamilpdfebooks

48. என்.ஓ.சி.

இந்தக் கதையை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்கு நீண்ட நாளாக ஆசை. கதை என்றால் கதை அல்ல. நிஜம். இப்போதுதான் அதற்குச் சந்தர்ப்பம் வந்துள்ளது.

வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமானால் இங்கே அரசு ஊழியர்கள் தங்கள் துறையின் தலைமை அலுவலகத்தில் இருந்து என்.ஓ.சி. வாங்க வேண்டும். (நோ அப்ஜெக்ஷன் சர்டி்ஃபிகேட்). இதைக் காண்பித்தால்தான் தூதரகத்தில் விசா தருவார்கள்.

2000ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பாரிஸ் வரும்படி நண்பர் ஷோபா சக்தி எழுதியிருந்தார். கடிதம் எனக்கு ஏப்ரல் மாதமே வந்து விட்டது.

நான் வேலை பார்த்தது தபால் துறை. 'சும்மா ஊர் சுற்றிப் பார்க்கப் போகிறேன்' என்றால் என்.ஓ.சி. தர மாட்டார்கள். ஏதேனும் குறிப்பிட்ட காரணம் சொல்ல வேண்டும். அதனால் பாரிஸிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த 'எக்ஸில்' என்ற தமிழ் சஞ்சிகையின் சார்பாக ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் 'சம காலத் தமிழ் இலக்கியம்' பற்றி விரிவுரை ஆற்ற வேண்டும் என்பதைக் காரணமாகக் குறிப்பிட்டேன். இதற்கு அத்தாட்சியாக எக்ஸில் சஞ்சிகையில் இருந்து வந்த கடிதத்தையும் என் விண்ணப்பத்துடன் இணைத்து என் அதிகாரியிடம் கொடுத்தேன். என்னுடைய கேஸை என் அதிகாரி சிபாரிசு செய்தால்தான் தலைமை அலுவலகத்தில் விண்ணப்பத்தை பரிசீலனைக்கே எடுத்துக்கொள்வார்கள். இல்லாவிட்டால் உடனடி நிராகரிப்புதான்.

இப்படி ஒரு விஷயத்தில் அல்ல. எந்தக் காரியமாக இருந்தாலும் மேலதிகாரியின் சிபாரிசுக் கையெழுத்து அவசியம். அரசு அலுவலகங்களில் ஜால்ரா அடிப்பதும், முறை வாசல் செய்வதும் பிரதானமாகப்போய், அரசாங்க அலுவலைச் செய்வது பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டதற்கும் காரணம் இதுதான். எக்காரணம் கொண்டும்

https://t.me/tamilpdfebooks

உங்கள் மேலதிகாரியை நீங்கள் பகைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. பகைத்தால் உங்களுடைய எந்தக் காரியமும் நடக்காது.

அதிர்ஷ்டவசமாக அப்போது என் அதிகாரியாக இருந்தவர் என் மீது மிகுந்த மரியாதை கொண்டவர். பெயர் தேவநாதன். வைணவ சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர். மிகத் தேர்ந்த உபந்யாசகர். தினமும் அரை மணி நேரமாகிலும் எனக்கு ஆழ்வார் பாசுரங்களைப் பாடி விளக்கம் சொல்லுவார். காரணம், என் எழுத்தின் மீது அவருக்கு ஆர்வமும் விருப்பமும் உண்டு. இதையும்விட முக்கியமான காரணம் அவந்திகா.

ஒரு விதவைப் பெண்ணை அவளுடைய பத்து வயது பையனோடு திருமணம் செய்துகொண்டது அபூர்வமான விஷயமாம். சமூக மதிப்பீடுகளைக் கேள்வி கேட்கும் என்னைப் போன்ற ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இதில் என்ன அபூர்வம் இருக்க முடியும்? மேலும் அவந்திகாவே ஒரு அபூர்வம். அவளை மணந்துகொள்ள ஒருவன் தவமல்லவா செய்திருக்க வேண்டும்?

இந்தப் பின்னணியில் தேவநாதன் எனக்குச் சுலபத்தில் சிபாரிசு செய்து விட்டார் என்றாலும் ஒரு பெரிய தடங்கல் இருந்தது. என்.ஓ.சி. கொடுப்பதாக இருந்தால் ஒரு அரசு ஊழியரின் மேல் சமீபத்திய சில ஆண்டுகளில் எந்த ஒழுங்கு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடாது. ஆனால், என் மீதோ ஒழுங்கு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டு தண்டனையும் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பத்திரிகையில் நான் எழுதியிருந்த கதைக்காக அளிக்கப்பட்ட தண்டனை அது!

என் அதிகாரி சளைக்கவில்லை. விண்ணப்பத்தில் இந்தக் கேள்விக்கு ‘எந்தத் தண்டனையும் அளிக்கப்படவில்லை’ என்று எழுதி அனுப்பி விட்டார்.

ஆகஸ்ட் மாத வாக்கில் என்.ஓ.சி. வந்து சேர்ந்தது. மகிழ்ச்சியுடன் பிரித்துப் படித்த எனக்கு அதிர்ச்சி! விசா வாங்குவதற்கும் வெளிநாடு செல்வதற்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டிய என்.ஓ.சி. பாஸ்போர்ட் வாங்குவதற்கான என்.ஓ.சி.யாக இருந்தது.

https://t.me/tamilpdfebooks

பாரிஸ் செல்வதை நவம்பருக்கு ஒத்திப் போட்டுவிட்டு பிழையைச் சுட்டிக் காட்டி தலைமையகத்துக்கு எழுதினேன். ஆனால், அங்கேயிருந்து எனக்குத் தெரிந்த அதிகாரி மாறி விட்டார். புதிய அதிகாரிக்கு Exil என்ற பெயர் பீதியை ஏற்படுத்தி விட்டது. எக்ஸைல் - நாடு கடத்தப்படுதல் - ஆக, என்னை அழைத்தவர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டவர்களா? நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் என்னை அழைக்கிறார்கள் என்றால் நான் ஒரு தீவிரவாதியா? தீவிரவாதி நாட்டை விட்டுத் தப்ப அனுமதிக்கலாமா? என்றெல்லாம் யோசித்த அந்த அதிகாரிக்கு என் பயணத்தின் நோக்கமே இந்தியாவின் மேலாண்மைக்கு ஊறு விளைவிப்பதுதான் என்ற தேசப் பற்று மிக்க சந்தேகம் கிளம்பி விட்டது.

இந்த விஷயத்தை தில்லியிலுள்ள மந்திரி சபைதான் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று கருதிய அவர் என் விண்ணப்பத்தை தில்லிக்கு அனுப்பி விட்டார்.

இப்படி ஒரு சந்தேகம் எழுந்தால் தில்லி தலைமையகம் என்ன செய்யும்? ஃப்ரான்ஸ் அரசுக்கு எழுதிக் கேட்கும். அல்லது அந்தக் காகிதங்களைக் கிழித்துக் குப்பைத் தொட்டியில் போடும்.

நான் ஒரு ஆள் பாரிஸ் போவது Interpol அளவில் விசாரிக்கப்பட்டு அகில உலகப் பிரச்னையாக மாறுவதை விரும்பாத நான், மணியை அணுகினேன். அவருக்கு மத்திய மந்திரிகள் சிலரை நேரடியாகத் தெரியும் என்பதால் தபால் துறை மந்திரியின் உதவியாளரிடம் பேசினார். மந்திரியின் உதவியாளர் எங்கள் இலாகாவின் முதன்மை அதிகாரியிடம் பேசினார். அந்த அதிகாரிதான் இந்தியத் தபால் துறைக்கே தலைவர்! உடனே அந்த அதிகாரியின் உதவியாளர் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார்.

'நீங்கள் க்ரூப் Aவா? க்ரூப் Bயா?' என்று கேட்டார்.

க்ரூப் A என்பது ஐ.ஏ.எஸ். எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. விஷயம் மந்திரி அளவுக்குப் போய்விட்டதால் நான் ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் நினைத்து விட்டார். நான் சொன்னேன்... 'ஐயா... கேட் கீப்பருக்கு அடுத்த லெவலில் உள்ள ஒரு ஸ்டெனோதான் நான்... தயவு செய்து எனக்கு

https://t.me/tamilpdfebooks

உதவி செய்யுங்கள்.’

நான் சொன்னதைக் கேட்டு அவர் சிரித்துவிட்டார். ‘இந்த மாதிரி கீழ் மட்டத்தில் உள்ள ஊழியர்களின் விண்ணப்பத்தை எல்லாம் தில்லிக்கு அனுப்பி, எங்கள் நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம்’ என்ற குறிப்புடன் தில்லி நிர்வாகம் என் விண்ணப்பத்தை சென்னைக்குத் திருப்பி அனுப்பியது.

அப்போது எங்கள் துறைத் தலைவர் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்று விட்டதால் அவருக்கு அடுத்த அதிகாரியிடம் சென்று கையெழுத்திட்டுத் தருமாறு முறையிட்டேன்.

‘முறையிட்டேன்’ என்பது நாகரீகமான பிரயோகம். கெஞ்சினேன் என்பதுதான் உண்மை. காரணம் - அப்போது நவம்பர் 18ஆம் தேதி. 25ஆம் தேதிக்கு ஷோபா டிக்கெட் அனுப்பியிருந்தார். ஏதேனும் குளறுபடி நேர்ந்தால் 35 ஆயிரம் ரூபாய் விலையுள்ள டிக்கெட் வீணாகி விடும். அதுவே என் பதற்றத்துக்குக் காரணம். மேலும் அந்தப் பணம், ஷோபா சக்தி பாரிஸில் ஒரு கஃபேயில் கோப்பை கழுவி சம்பாதித்தது. இனிமேல் இவர்கள் என்.ஓ.சி. கொடுத்த பிறகுதான் விசா எடுப்பதற்காக பாண்டிச்சேரி செல்ல வேண்டும். ஒரே ஒரு வாரம்தான் உள்ளது.

எதற்கும் அந்த அதிகாரி அசையவில்லை. இறுகிய முகத்துடன் ‘தலைவர்தான் கையெழுத்துப் போட வேண்டும். நான் போட்டால் என் வேலை காலி’ என்றார். கர்னாடகா தபால் துறையின் தலைவர்தான் அப்போது எங்களுக்கும் தலைவராக இருந்தனர். சென்னையில் புதிய தலைவர் நியமிக்கப்படும் வரை இரண்டு மாநிலங்களுக்கும் ஒரே தலைவர்தான்.

இப்போது என்ன செய்வது?

பல அதிகாரிகளைப் பிடித்து காலில் விழுந்து, கெஞ்சி, பெங்களூருக்கு ஃபேக்ஸ் அனுப்பினோம். பெங்களூர் தலைவர் படு சுறுசுறுப்பு. உடனே பதில் ஃபேக்ஸ் வந்தது.

‘அந்த ஆள் செப்டம்பர் மாதத்தில் நடக்க இருக்கும் கூட்டத்துக்குத் தானே அனுமதி கேட்டுள்ளார்? ஆனால், இப்போது நடப்பது நவம்பர் மாதமாயிற்றே? காலம் கடந்து விட்டது. இனிமேல் என்.ஓ.சி.

https://t.me/tamilpdfebooks

கொடுப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதால் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுகிறது.'

ஆக, இனிமேல் நான் ஷோபாவுக்கு எழுதி அடுத்த கூட்டத்துக்கான கடிதத்தை வாங்கிக்கொடுத்து, அதற்குள் மற்றொரு அதிகாரி வந்து அதை அவர் ஐ.நா. சபைக்கு அனுப்பி வைத்து... ஆங்கிலத்தில் உள்ள ஒரு வசை வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டு என்.ஓ.சி. இல்லாமலேயே பாண்டிச்சேரி கிளம்பினேன்.

பாண்டிச்சேரியில் என் நண்பரிடம் விஷயத்தைச் சொன்னேன். 'அரசு ஊழியர் என்பதை அப்படியே அமுக்கி விடுங்கள். இதோ நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்' என்று சொன்ன அவர் ஐந்தே நிமிடத்தில் அவருடைய பத்திரிகையில் நான் வேலை செய்வதாகவும், வெளிநாடு செல்ல என்.ஓ.சி. தருவதாகவும் சான்றிதழ் கொடுத்தார். (அவர்தான் அப்பத்திரிகையின் உரிமையாளர்).

உடனே விசா கிடைத்துவிட்டது. வாங்கிக்கொண்டு சென்னை திரும்பி, பயண ஏற்பாடுகளை முடித்துக்கொண்டு விமான நிலையம் வந்தேன். இந்திய இமிக்ரேஷன் அதிகாரிகள் என்னைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டனர். சொன்னேன். 'நீங்கள் பாரிஸ் செல்ல முடியாது' என்று கூறி விட்டனர்.

'அரசு ஊழியர் என்கிறீர்கள். அதே சமயம் இலக்கிய விஷயமாகப் பயணம் என்கிறீர்கள். நம்ப முடியவில்லை.'

என்னுடைய தவறுதான். பாண்டிச்சேரியில் சொன்ன பொய்யையே இங்கேயும் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

அப்போது சில இமிக்ரேஷன் அதிகாரிகள் ஒருவரிடம் ஆட்டோகிரா.்ப் வாங்கிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அவரோ என்னைப் பார்த்துக் கையசைத்தபடி என்னிடம் வந்தார்.

'இவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?' என்று அவரிடம் கேட்டனர் அதிகாரிகள். 'ஐயோ... தெரியுமாவா? இவர் பெரிய எழுத்தாளர். இவரை ஏன் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறீர்கள்?' என்றார் அவர்.

அவர்தான் திரைப்படப் பாடலாசிரியர் அறிவுமதி!

அவர் சொன்ன பிறகுதான் என்னை விமானம் ஏற அனுமதித்தனர்

https://t.me/tamilpdfebooks

அந்த அதிகாரிகள்.

https://t.me/tamilpdfebooks

49. என் கண்டுபிடிப்புகள்

இந்திய சாஸ்திரிய சங்கீதம் Apollonian தன்மை கொண்டது. ஆஃப்ரிக்க இசை Dionysian.

Planet என்ற தலைப்புள்ள C.D. ஒன்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போது இதை நான் கண்டுபிடித்தேன்.

3000 கி.மீ. தூரத்தில் இருந்து போன் செய்து அரை மணி நேரம் ஆழ்வார் பாசுரங்களைப் பாடிய வாசகர்தான் அந்த C.D.யை அனுப்பியிருந்தார். 'பெயர் வேண்டாம்' என்று சொல்லியிருப்பதால் வாசகர் என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

என் கண்டுபிடிப்பைப் பற்றி நண்பர் விஜயனிடம் கூறியபோது, 'இதே விஷயத்தை வேறு ஒரு ஆளும் கண்டுபிடித்து நிறப்பிரிகை பத்திரிகையில் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதியுள்ளார்' என்றார். அந்த ஆள் வேறு யாருமல்ல, விஜயன்தான்.

எனக்கு வருத்தமாகப் போய்விட்டது. நான் கண்டுபிடித்த ஒரு விஷயத்தை ஏற்கெனவே ஒருவர் கண்டுபிடித்திருந்தது. 'கவலைப்படாதீர்கள், Small men think alike' என்று ஆறுதல் சொன்னார் விஜயன்.

நம்முடைய பறையை Dionysian இசை என்று சொல்லலாம். கேட்கும்போது நாடி நரம்புகள் துள்ள வேண்டும். குதியாட்டம் போட வேண்டும். மெய் மறக்கச் செய்யும் இசை என்று சொல்வார்கள். மெய் மறக்கச் செய்தால் அது Apollonian இசை. மெய் என்பது உடம்பு. மெய்யை மறக்கச் செய்யலாகாது. மெய் மைதுன உச்சத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். கதற வேண்டும். கோவில் பூசாரி உடுக்கையை அடிக்கும்போது சாமி வந்து ஆடுவார்களே - அதுபோல. அதுதான் Dionysian இசை.

பறை இசையில் இந்தப் பிரபஞ்சமே துள்ளி ஆடும். வானத்துக்கும்

https://t.me/tamilpdfebooks

பூமிக்குமாகக் குதிக்கும் இந்த உடல். தலித் சமூகத்தின் இதுவரைக்குமான வரலாற்றை பறையின் அதிர்வில் நீங்கள் கேட்க முடியும். மரண ஊர்வலத்தில் பறை அடித்துக் கொண்டு செல்வதை பஸ்ஸில் இருந்து பார்க்கும்போது, குதித்து இறங்கி அவர்களோடு ஆட வேண்டும் என்று தோன்றும்.

பறை பற்றி எழுத வேண்டும் என்பது என் நீண்ட நாள் கனவு. ஆனால், பறையின் உக்கிரத்தை எழுத்தில் கொண்டுவரமுடியுமா என்றும் சந்தேகம். இனி கவலையில்லை. அழகிய பெரியவன் அதைச் செய்கிறார். தமிழில் யாரையேனும் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறேன் என்றால் அது அழகிய பெரியவன்தான்.

‘அவர் வாழும் பேர்ணாம்பட்டுக்கு நடந்தே செல்லப் போகிறேன்’ என்று ரவிக்குமாரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது அவர் பயந்து போனார். நடந்து செல்வது பற்றியல்ல. அழகிய பெரியவன் பற்றி. ‘அவர் இப்போது நன்றாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் போய்ப் பார்த்து அதைக் கெடுத்து விடாதீர்கள்’ என்றார் ரவிக்குமார்.

Werner Herzog என்ற ஜெர்மன் இயக்குனர் ஒருவர் இருக்கிறார். ஜெர்மனியின் மிகச் சிறந்த மூன்று இயக்குனர்கள் என்று பார்த்தால் அதில் ஹெர்ஸாக் நிச்சயம் இருப்பார். மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இவர் படத்தைப் பார்க்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாம் எதையோ இழந்திருக்கிறோம் என்று பொருள். இவரது படங்களில் நடித்த Klaus Kinski என்ற நடிகருக்கு ஈடு இணையே உலகில் எவரும் இல்லை.

ஹெர்ஸாக்கின் நண்பர் ஒருவர் அடிக்கடி அவரிடம் ‘படம் எடுப்பது சுலபமான வேலை’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பாராம். ‘அப்படியானால் நீ எடுத்துப் பாரேன்’ - இது ஹெர்ஸாக்.

‘எடுத்தால் நீ என்ன செய்வாய், பெட்.’

‘நீ மட்டும் எடுத்துவிட்டால் நான் என்னுடைய ஷூவையே சாப்பிட்டுக் காட்டுகிறேன்.’

ஹெர்ஸாக்கின் நண்பர் பந்தயம் கட்டியபடி படம் எடுத்து விட்டார்.

இப்போது ஹெர்ஸாக் ஷூவை சாப்பிட வேண்டும். துரதிருஷ்டம்,

https://t.me/tamilpdfebooks

ஹெர்ஸாக் ஷூ போடுவதில்லை. பூட்ஸ்தான்.

ஹெர்ஸாக் சற்றும் அசரவில்லை. பூட்ஸைக் கழற்றி கொதிக்கும் வெந்நீரில் போட்டார். ஆறு மணி நேரம் வெந்நீரில் வெந்த பூட்ஸை எடுத்து மேஜையில் வைத்து கத்தி மற்றும் முள் கரண்டி போட்டு வெட்டி எடுத்துச் சாப்பிட்டார். இரண்டு பூட்ஸையும் அவர் சாப்பிட்டு முடிக்க இரண்டு மணி நேரம் ஆயிற்று. இச்சம்பவத்தை முழுவதுமாக படமாகவும் எடுத்தார்கள் ஹெர்ஸாக்கின் நண்பர்கள். 'Herzog eats his own shoes' என்ற அந்தப் படத்தை தேடிப் பிடித்துப் பாருங்கள்.

ஆனால், நான் சொல்ல வந்தது இது அல்ல. ஹெர்ஸாக்கின் தோழி ஒருத்திக்கு ம்யூனிச்சில் சுகக் கேடு வந்துவிட்டது. மரணத்தின் விளிம்பில் நிற்கிறாள். அப்போது ஹெர்ஸாக் பாரிஸில் இருக்கிறார். என்ன செய்வது? விமானத்தைப் பிடித்து ஓடிப்போய்ப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால், ஹெர்ஸாக் என்ன செய்தார் தெரியுமா?

பாரிஸிலிருந்து ம்யூனிச்சுக்கு நடந்தே சென்றார்.

நண்பர்கள் பரிகசித்தார்கள்: 'நீ போய்ச் சேரும்வரை அவள் உயிரோடு இருப்பாளா?' என்று கேட்டார்கள். எதைப் பற்றியும் ஹெர்ஸாக் கவலைப்படவில்லை.

ஜனவரி மாதம். நல்ல கடுமையான குளிர்காலம் வேறு. ஆனாலும், ஹெர்ஸாக் அசாத்தியமான மனிதர். ம்யூனிச் சென்று தன் தோழியைப் பார்த்தார். தோழியும் உயிரோடுதான் இருந்தாள்.

பேர்ணாம்பட்டுக்குச் செல்வது அவ்வளவு கடினமல்ல. காலையில் கிளம்பினால் மாலையில் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம்.

அழகிய பெரியவனின் எழுத்துக்கு நான் அடிமை என்று சொல்லலாம். என் வருத்தம் என்ன என்றால் அழகிய பெரியவன் எழுத்தில் சாதித்ததை இளையராஜா இசையில் சாதிக்கவில்லையே என்பதுதான். (அடப்பாவி, இளையராஜாவை விட மாட்டேங்கிறான்யா!) இளையராஜாவின் இசை Apollonian தன்மை கொண்டது. ஆனால், அவரது மூத்த சகோதரர் பாவலர் வரதராசனை எனக்குப் பிடிக்கும். ஆசுகவியான அவர்தான் உண்மையான இசைஞானி. அற்பாயுளில் அவர் மறைந்தது தமிழ்நாட்டின் துரதிர்ஷ்டம்.

https://t.me/tamilpdfebooks

இந்திய சாஸ்திரிய சங்கீதம் Apollonian தன்மை கொண்டதாக இருப்பதன் காரணம் - இந்திய வாழ்வும் தத்துவமும் உடலை மறுப்பதாக இருப்பதுதான் என்கிறார் விஜயன். எனக்கு இதில் முழு உடன்பாடு.

ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். பாரிஸில் தங்கிய போது என் உணவு - காலையில் வியட்நாம் சூப். மதியம் ஐரோப்பிய உணவு. இரவில் பழம். ஷோபா சக்திகூட என் இரவு உணவு பற்றிக் கிண்டல் செய்தார். 'என்ன சாரு. காந்தி மாதிரி ஆகி விட்டீர்கள்?' என்று. வேறு என்ன செய்வது? அங்கே சூப் என்று சொன்னால் அதில் அரை கிலோ மாமிசம் இருக்கிறது. பீட்ஸா என்றால் நான்கு பேர் சாப்பிடும் அளவுக்குத் தருகிறார்கள். நமக்கு அப்படிச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லையே! நம் நாட்டில் அரை கிலோ மாமிசம் வாங்கினால் அதை ஒன்பது பேர் சாப்பிட வேண்டும். ஆளுக்கு ஒரு துண்டு கிடைப்பதே அரிது.

பாரிஸில் நான் தமிழ் உணவே அவ்வளவாகச் சாப்பிடவில்லை. மோர்க் குழம்பு சாப்பிடவா இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறோம்? பாரிஸிலிருந்து பெர்லின் சென்றேன். நண்பர் சுசீந்திரன்-இன்பா தம்பதியினரின் இல்லம். இன்பா, சுசீந்திரன் இருவருமே சமையல் கலை வல்லுநர்கள். (ஒரு ஆச்சரியம் - இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது சுசீந்திரனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு! சென்னை வந்துள்ளேன் - சந்திக்க வேண்டும் என்று. நூறு வயசு என்பார்களே, அது சுசிக்கு உண்டு). ஒரு மாத காலம் தமிழ் உணவு - அதிலும் குறிப்பாக ரசம் சாப்பிடாததால் 'ரசம் சாப்பிடலாம்' என்றேன். பொதுவாக ஈழத் தமிழர்களுக்கு ரசம் வைக்கத் தெரியாது. மற்றபடி சமையலில் கில்லாடிகள். என் ஈழத்து நண்பர் ஒருவர் ரசம் சாப்பிடுவதற்கென்றே பாரிஸிலிருந்து ஆண்டுதோறும் தமிழ்நாட்டுக்கு வருகிறார்.

ஆனால், அன்றைய தினம் இன்பா வைத்த ரசம் - காவிய ரசம். ரசித்துச் சாப்பிட்டேன். பிறகு வெளியே கிளம்பும்போது இன்பா சொன்னார். 'பல் துலக்கி விட்டுக் கிளம்புங்கள்' என்று. 'ஏன்?' 'இங்கே ஜெர்மன்காரர்களுக்குப் பூண்டு வாசம் பிடிக்காது.'

https://t.me/tamilpdfebooks

'புரட்சி என்றால்கூட ஜெர்மன்காரர்கள் டிக்கெட் எடுத்துக் கொண்டு தான் புரட்சி செய்ய வருவார்கள்'- இதைச் சொன்னவர் லெனின்.

இதுதான் Apollonian character. ஃப்ரான்ஸ் Dionysian என்றால் ஜெர்மன் Apollonian. ஆனால், ஒரு விஷயம் எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் விளங்காத புதிராகவும் உள்ளது. ஹெகல், கீர்க்கேகார்ட், கார்ல் மார்க்ஸ், நீட்ஷே, ஹேடெக்கர் என்று பலப்பல தத்துவவாதிகள் இந்த இறுகிய தேசத்தில் இருந்து எப்படி உருவானார்கள்? ஒரு நூற்றாண்டுக்கு இரண்டு மூன்று தத்துவ மேதைகள் இந்தப் பூமியிலிருந்து எங்ஙனம் சாத்தியம்? தத்துவம் மட்டுமல்ல. இசைத் துறையிலும். Handel, செபாஸ்டியன் பாக்ஹ், Hayden, மொஸார்ட், பீத்தோவன், வாக்னர், ஷோன்பர்க் என்று வரிசையாக இசை மேதைகளை இந்தத் தேசம் எப்படி உருவாக்கியது?

சரி, இந்தியாவுக்கு வருவோம். இந்திய சாஸ்திரிய சங்கீதம் மெய்யை மறக்கச் செய்கிறது. ஆப்ரிக்க இசையும், நம்முடைய பறையும் மெய்யைக் கொண்டாடுகிறது. சங்கீதம் மட்டுமல்லாமல், இந்திய சமூகமே மெய்யை மறுக்கிறது. ஒதுக்குகிறது. கண்காணிக்கிறது. (rejecting, controlling and policing) பூண்டு, வெங்காயம் என்று ஆரம்பித்து எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான உணவுப் பொருள்களைக் கூடாது என்று சொல்லி ஒதுக்கிவைத்துள்ளது இந்திய சமூகம். இப்படிப்பட்ட சமூகத்தில் கால் பந்தாட்டம் எப்படிச் சாத்தியம்? இன்னும் இருநூறு ஆண்டுகளானாலும் முடியாது.

அடியேனின் மற்றொரு கண்டுபிடிப்பு பாலியல் பற்றியது.

Male Sexuality - Apollonian

Female Sexuality - Dionysian

யோசித்துப் பாருங்கள். ஆணின் பாலியல் - ஆரம்பம், உச்சம், முடிவு என்ற தன்மை கொண்டது. கூம்பு வடிவம் என்று சொல்லலாம். எனவே ஒற்றைத் தன்மையானது. ஆனால், பெண்ணின் பாலியல் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தது. ஆணின் பாலியலுக்கு ஒரு மையம் உண்டு. Phallocentric. பெண்ணின் உடல் முழுதுமே பாலியல் வெளிதான். உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலைவரை படர்ந்து படர்ந்து செல்லும் வெளி அது. ஆரம்பம், முடிவு என்ற புள்ளிகள் இல்லாதது. மையம்

https://t.me/tamilpdfebooks

இல்லாதது. Spiral தன்மை கொண்டது. புதிரானது, மர்மமானது, அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியது. எனவே பெண்ணின் பாலியல் Dionysian.

* * *

பெயர் சொல்ல விரும்பாத அந்தத் தொலைதூரத்து வாசகர் அனுப்பிய C.D.யைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது இவ்வளவும் தோன்றியது. அந்த வாசகருக்கு நன்றி! மேலும் ஒன்று - ஆழ்வார் பாசுரங்களைப் பாடுகிறவர் இந்திய இசையோடு நிறுத்தி விடுவார் என்று நினைத்து விட்டேன். அதுவும் தவறாகி விட்டது. அந்த C.D.யில் அவர் குறிப்பிட்டுக் கேட்கச் சொன்னது மொராக்கோ இசையை! அவர் ஒரு உண்மையான இசை ரசிகர் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். அரபி இசை பற்றித் தனியாகவே எழுத வேண்டும்.

https://t.me/tamilpdfebooks

50. ஜப்பான் டிக்கட்?

ஜப்பானிலிருந்து எஸ். முத்தையா எழுதியிருக்கிறார்: 'நீங்கள் ஏன் ஜப்பான் பக்கம் வரக்கூடாது? வந்தால் உங்களுக்கு ஸாகேவையும் (அரிசியில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் தேவ பானம்) ஷுஷியையும் ஸஸீமேவையும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன். 'ஸஸீமே என்பது சமைக்கப்படாத பச்சை மீன். என்னைப் பொறுத்தவரை உலகத்திலேயே சிறந்த உணவு அதுதான்.

முத்தையா சொல்வது மிகவும் சரி. உலகத்திலேயே சிறந்த உணவு சமைக்கப்படாத ஜப்பானிய மீன்தான். இதைத் தயக்கமின்றி சொல்லுவேன். (பாரிஸில் ஒரு ஜப்பானிய விடுதியில் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்). கடிதத்தின் இறுதியில் முத்தையா குறிப்பிடுகிறார்: 'உங்கள் செலவில் டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டுவந்து சேருங்கள். இங்கே ஊர் சுற்றிக் காட்டும் பொறுப்பையும் செலவையும் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.'

பச்சையான, சமைக்கப்படாத மீனைச் சாப்பிடுவதற்காகவாவது ஜப்பான் செல்ல வேண்டாமா என ஆர்வம் எழ, ப்ரௌசிங் சென்டரை விட்டு உற்சாகத்துடனும் சற்றுக் குழப்பத்துடனும் வெளியே வந்தேன்.

குழப்பத்துக்குக் காரணம் - டிக்கட். காலம்தான் எத்தனை மாறி விட்டது? சீனாவில் இருந்து யுவான் சுவாங் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டா இந்தியா வந்தார்?

மணியிடம் கேட்கலாமா? வேண்டாம். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு மனிதரையே படுத்தியெடுத்தால் அவருக்கும் சலிப்பாக இருக்காதா?

யோசனை இந்த ரீதியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது அந்த மனிதர் என் எதிரே தோன்றினார். யெஸ். தோன்றினார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். குறுக்குச் சந்தில் இருந்து திடீரென்று திரும்பி என் பக்கம் வந்தார் அவர்.

https://t.me/tamilpdfebooks

மேலே சட்டை இல்லை. மார்பில் ஏகப்பட்ட மணிகள். தலையில் முண்டாசு. ஜமுக்காளத்தையே முண்டாசாகக் கட்டியிருந்தார். பார்த்ததுமே தெரிந்துவிட்டது - தெலுங்கு ஜோசியர்.

சரி, ஜப்பானியப் பயணம் பற்றிக் கேட்டுவிடலாம் என்று பக்கத்தில் இருந்த மரத்தடியில் அவருடன் அமர்ந்தேன். 'ஒரு பூவை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றார். நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதை அவர் சொல்லி விடுவாராம்.

அப்படியானால், யாருமே நினைக்க முடியாத பூவைத்தான் நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நிச்சயமாக மல்லிகைப் பூ வேண்டாம். வட இந்தியாவில் அந்தப் பழக்கம் கிடையாது. இங்கே தென்னிந்தியாவில் மட்டும்தான். ஒரு கூடை மல்லிகைப் பூவைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வெளியே கிளம்புகிறார்கள் பெண்கள்! அதுகூடப் பரவாயில்லை. அலுவலகங்களில், குளிரூட்டப்பட்ட அறைகளில், கம்ப்யூட்டர் எதிரே அருகருகே அமரும்போது பாவையின் தலையிலுள்ள பூவுக்கும் நமது நாசிக்கும் இரண்டு இஞ்ச் இடைவெளிகூட இருக்காது போலிருக்கிறது. படு சிரமத்துடன் புலனடக்கப் பயிற்சியில் ஈடுபட வேண்டியுள்ளது. வட இந்தியாவில் மல்லிகை erotic தன்மை கொண்டதாக மட்டுமே கருதப்படுகிறது.

தாழம்பூவை நினைக்கலாம். சிறு வயதில் ஊரில் பார்த்திருக்கிறேன். பெண்கள் நீண்ட ஜடையில் தாழம்பூ வைத்துப் பின்னிக்கொள்வார்கள். வாசனை ஊரைத் தூக்கும் என்று சொல்வார்கள். எனக்குத் தெரியாது. வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே சுடுகாடு இருந்ததால் பிண நாற்றத்தை முகர்ந்து முகர்ந்து நாசி தனது முகரும் தன்மையை இழந்து சுவாசத்துக்கு மட்டுமே பயன்பட்டு வருகிறது. பிறகு ஊரை விட்டு வெளியேறிய பின், தாழம்பூவுக்கும் எனக்கும் விட்டுப் போயிருந்த தொடர்பு இப்போதுதான் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

காரணம் - நல்ல பாம்பு. இங்கே நான் வசிக்கும் சின்மயா நகரில் நல்ல பாம்புகள் அதிகம். நல்ல பாம்புக்குத் தாழம்பூ வாசனை உண்டாம். அவந்திகாவுக்குக் கூர்மையான முகரும் திறனுண்டு. 'தாழம்பூ வாசனை அடிக்கிறது. இங்கே பக்கத்தில்தான் எங்கோ நாகம்

https://t.me/tamilpdfebooks

வந்திருக்கிறது' என்பாள். விரைவிலேயே அந்த நாகம் எங்களுக்குத் தென்படும்.

நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தச் சோதிடர் 'தாழம்பூ' என்று மிகச் சரியாகச் சொல்லி என்னை அசத்தினார். இதேபோல ஏழெட்டு விஷயங்களைச் சொன்னார்.

'சரி, ஜப்பான் டிக்கட்?'

'உங்கள் பாக்கெட்டில் ஐநூறு ரூபாய் இருக்கிறது. அதை என்னுடைய பூஜைக்காகத் தந்து விடுங்கள். உங்களுக்கு டிக்கட் கிடைக்கச் செய்கிறேன்.'

'அடப்பாவி, சரியான ஜேப்படியாக அல்லவா இருக்கிறது? பாக்கெட்டில் ஐநூறு இருப்பது உண்மை. ஆனால், மளிகைக் கடைக்குக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்றே?'

'டிக்கெட்டும் வேண்டாம். ஒண்ணும் வேண்டாம். போய்யா' என்று சொல்லி ஐம்பது ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டேன்.

ஐம்பது அதிகம்தான்.

ஆனால், என்ன இருந்தாலும் அவன் ஒரு கலைஞன். கலைஞனைக் கலைஞனே மதிக்காவிட்டால் எப்படி?

* * *

அழகான ஒரு கடிதத்தை எழுதியிருக்கிற செந்தில்தான் (Florida) கடைசியில் நச்சென்று ஒரு குட்டு வைத்திருக்கிறார். 'நீங்கள் உங்களுடைய ஏழ்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அதில் தந்திரம் தெரிகிறது...'

மந்திரத்தால் மாங்காய் வரவழைக்க முடியாது என்பார்கள். வரவழைக்கத் தெரிந்தால் இதுபோன்ற அசூயையான மேட்டர்களை எழுதாமல் தவிர்க்கலாம். என்ன செய்ய, பாரதிக்கே இந்த மந்திரம் தெரியவில்லையே?

நான் கூறுவது யாவும் தனி நபர் பிரச்னை அல்ல. சல்மான் ருஷ்டி என்ற எழுத்தாளன் தன் தேவைக்காக பிச்சையெடுத்துக்

https://t.me/tamilpdfebooks

கொண்டிருக்கவில்லை. கேரளத்தில் நான் சந்தித்த எழுத்தாளர்கள் எவரும் தங்கள் ஜீவனோபாயத்துக்காக யாரிடமும் கையேந்தி வாழவில்லை. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே இது காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து வருவதாகத் தெரிகிறது.

பாரதியின் வாழ்விலிருந்து ஒரு சம்பவம்.

'ஒரு சமயம் பணத்துக்கு ரொம்ப முடை. வீட்டில் உணவுச் சாமான்கள் இல்லை. ஐந்து ரூபாய் வேண்டுமென்று ஒரு நண்பருக்குக் கடிதம் எழுதி அனுப்பினார் பாரதியார். கடிதத்துக்குப் பதில் இல்லை. சாயங்காலம் அந்த நண்பரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. 'பாரதி! உங்களுக்கு நான் அனுப்பியிருப்பேன். இந்த ஒத்தாசை நான் செய்திருந்தால், உங்களுக்கு மனச் சமாதானம் ஏற்பட்டு, உங்களுடைய மேதமையின் கூர்மை மழுங்கிப் போயிருக்கும். உங்கள் மேதமையை அழித்துவிட எனக்குச் சம்மதமில்லை' என முந்திக் கொண்டு நண்பர் சொன்னார்.

பாரதியாருக்குத் தாங்க முடியாத ஆத்திரம். 'ஓய்! அளப்பை நிறுத்தும். மேதைக்குத் தரித்திரம் மட்டும் போதாதா? அதோடு, நீர் ஏளனம் வேறு செய்ய வேண்டுமா? உம்முடைய மனப்பான்மையை சீர்திருத்தம் செய்யமுடியாது. அதை அடியோடு தலைகுப்புற அடிக்கும் புரட்சித் தத்துவம் இந்த நாட்டுக்குத் தேவை' என்று சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றார். (வ.ரா.வின் மகாகவி பாரதியார் நூலிலிருந்து)

வறுமை கொடிது. அதை ஏளனம் செய்வது அதனினும் கொடிது.

சுய இரக்கம் எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. அது என் எழுத்தில் லவலேசமும் இல்லாதபடி கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனால் சுய எள்ளலும் சுய நையாண்டியும் தேவையான ஒன்றல்லவா?

சரி. இதற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவோம். ஔவையார்கூட ஆத்திச்சூடியில் 'தோழனோடு ஏழைமை பகரேல்' என்று பாடியிருக்கிறாராம். எனவே, இனிமேல் சுய இரக்கமோ, சுய எள்ளலோ எப்படியோ போகட்டும். அது இந்தப் பக்கங்களில் தலை காட்டாது. சர்வம் ஸந்தோஷ மயம் ஜகத்!

https://t.me/tamilpdfebooks

* * *

கம்பனுக்கு சடையப்ப வள்ளலைப்போல் எனக்கு வெங்கடேஷ். அப்படிப்பட்டவருக்கு திடீரென்று என் மீது என்ன கோபம் என்று தெரியவில்லை. இரண்டு மாதத்து முரசொலி இதழ்களை அனுப்பி படித்துப் பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறார்.

பெயர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே தவிர, இதுவரை அவ்விதழை நான் காண நேர்ந்ததில்லை. இப்போதுதான் முதல்முதலாகப் பார்க்கிறேன்.

கடவுளே, நான் செய்த தவறு இன்னதென்று சொல்லாமல் இப்படி ஒரு தண்டனையா? வேறென்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை. Philistine என்ற வார்த்தை ஞாபகம் வருகிறது. ஆனால், சொல்லத்தான் பயமாக இருக்கிறது.

கூபாவிலிருந்து ஒரு கட்சிப் பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. இப்போதும் வருகிறதா எனத் தெரியவில்லை. ஏழெட்டு ஆண்டுகள் அதன் தீவிர வாசகனாக இருந்தேன். Alejo Carpentierஇலிருந்து Julio Cortazar வரை தென்னமெரிக்க இலக்கிய மேதைகள் அத்தனை பேரும் எனக்குப் பரிச்சயமானது அந்தக் கட்சிப் பத்திரிகையின் வாயிலாகத்தான். அதன் பெயர் Granma.

* * *

சில பிரார்த்தனைகள் பலித்தன. சில பலிக்கவில்லை. 7ஆம் தேதி நடந்த அர்ஜென்டினா - இங்கிலாந்து போட்டியில் அர்ஜென்டினா வென்று விடும் என்று எதிர்பார்த்த கோடிக்கணக்கான பேரில் நானும் ஒருவன். கிட்டத்தட்ட இரண்டு சூறைப் புயல்கள் (tornadoes) மோதிக்கொண்டதுபோல இருந்தது. இருந்தாலும் அர்ஜென்டினா தோற்று விட்டது. அடுத்த நம்பிக்கை ப்ரஸீல். வீண் போகவில்லை. முன்னணியிலேயே இருக்கிறது. உலகக் கோப்பையைக் கைப்பற்றி விடும் என நம்புகிறேன்.

Bill Shankly என்ற பி.பி.சி. வர்ணனையாளர் 1981ஆம் ஆண்டு சொன்னது இது.

https://t.me/tamilpdfebooks

Some people think football is a matter of life and death. I don't like that attitude. I can assure them it is much more than that.

மாற்றுக் கலாச்சாரப் பின்னணியிலிருந்து ஒரு குரல்

ஜி.கே. விஜயன்

நவீனம் எதிர்கொண்ட தமிழ் பண்பாட்டுச் சூழலை மொழி வழியாக மீள் உருவாக்கம் செய்தவர்கள் என்று அறியப்படும் பார்ப்பனர்கள் மற்றும் மேல்தட்டுப் பணக்காரர்களின் எழுத்து வடிவங்கள் யாவும் பழைய உள்ளீடுகளைக்கொண்ட புதிய முறைகளையே வழங்கி வந்துள்ளதை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க எழுத்துக்களைக்கொண்டே நாம் முடிவுக்கு வர முடியும்.

இந்திய தேசியம், தமிழ் தேசியம், தமிழ்ப் பண்பாடு போன்றதான பெருங்கதையாடல்களைக்கொண்டு உருப்பெற்ற தமிழ் உரைநடையை 'வெகு மக்கள்' அல்லது 'வாசகர்களுக்கு' ஏற்றவாறு சுலபமாக்கியும் அவ்வடிவத்தில் உள்ள கருத்து இறுக்கத்தை இளக்கியும் படங்களோடு சேர்த்து காட்சிப்படுத்தி அதை வாசகர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்குமான களமாக நிகழ்த்திக் காட்டிய பத்திரிகை உரிமையாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களின் நோக்கங்களை எங்ஙனம் புரிந்துகொள்வது?

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் ஏற்படும் சமூக அரசியல் நிகழ்வுகளில் 'வெகுமக்கள் உளவியல்' என்னும் கருத்தமைவு அச்சமூகத்தில் உள்ள அறிஞர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்கள், கதையாசிரியர்கள், கேலிச் சித்திரக்காரர்கள் போன்றோரின் கருத்துக்களை வெகுசன ஊடகங்கள் வழியாக (வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள்) செலுத்தி இவைகளின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொகுப்பாக அறியப்படுகிறது என்பது நவீன சமூக அரசியல் விமர்சனங்களில் ஒன்றாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விமர்சனங்கள் முந்திய பத்தியில் கேட்கப்பட்டிருந்த கேள்விக்கு எவ்வகையில் விடையறுப்பதாக இருக்க முடியும்?

* * *

https://t.me/tamilpdfebooks

சிறு பத்திரிகை எனும் வேறொரு கருத்துத் தளத்தில் எழுபதுகளின் மத்தியில் பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் (முதன்முறையாக கல்லூரியில் பயின்ற குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்கள்) உள் நுழைகின்றனர். இவர்கள் சிறு பத்திரிகை உரைநடை வடிவத்தில் அதுவரை புழக்கத்தில் இருந்த அரசியல் தொடாத - இலக்கியம் மாத்திரம் - என்பதை மாற்றி அமைப்பதற்கான தேவையை வலியுறுத்தினர். (தமிழ் வெகுசன பத்திரிகை வரலாற்றில் தொண்ணூறுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு இவை எவ்வகையில் காரணங்கள் கொண்டிருந்தன என்பதைப் பின்னர் காண்போம்).

* * *

தமிழ் உரைநடை வடிவத்தில் பத்தி எழுத்துக்கள் என்ற வடிவம் முதன்முதலாக எழுத்தாளர் கல்கி மூலம் உருவாயிற்று என்று நாம் கருதலாம். அவருடைய வெகுசன எழுத்து வடிவம் உரைநடையில் உள்ள கருத்து இறுக்கத்தைத் தளர்த்தி 'வெகுசன' வாசகனோடு உரையாட வேண்டிய தேவையை உணர்த்தியது. அது மட்டுமல்லாமல், நாம் முன்னர் கூறிய தமிழ் தேசிய இந்திய தேசிய தமிழ்ப் பண்பாடு போன்ற மூன்று பெருங் கதையாடலும் சங்கமமாகும் கருத்து நிலைப்பாட்டை கல்கியின் எழுத்துக்களில் நாம் அதிகம் காண முடியும்.

அடுத்து வந்த முக்கியமான columnistஆக எழுத்தாளர் சுஜாதா. பத்தி எழுத்துக்களில் அதுவரை காணக் கிடைக்காத அங்கதம், மேலும் அறிவியல் தொடர்பான விவரங்கள், மத்தியத் தட்டு வகுப்பினரில் உள்ள வாழ்வியல் சிக்கல்கள் என விரியும் இவரது கட்டுரை வடிவம் பின்னர் தமிழ்ப் பண்பாட்டை மீள் உருவாக்கம் செய்வது என்பதாகவே தனக்கான எல்லையை வந்தடைகிறது.

* * *

அதிகம் சிறு பத்திரிகை சூழலிலும், கொஞ்சம் பெரும் பத்திரிகை சூழலிலும், இன்று மிகப் பரந்த அளவின் மின்னணு பத்திரிகை மூலமாகவும் அறியப்படும் சாருநிவேதிதா இந்தப் பின்புலத்தில்

https://t.me/tamilpdfebooks

வைக்கப்படவேண்டிய அடுத்த பத்தி எழுத்தாளராக அறிமுகம் ஆகிறார். சாருவின் எழுத்துக்கள் மற்ற இருவரிடமிருந்து கீழ் சொல்லும் புள்ளிகளில் வேறுபடுகின்றன. கட்டுகளற்ற உடல் துய்ப்பு (Hedonism), ஐரோப்பிய மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க சினிமா அறிமுகம், விவாதம், மரபுக்கெதிரான அழகியல் உணர்வு, உலக இலக்கியங்கள் குறித்தான தீராத கவன ஈர்ப்பு, சமூக நடப்புகளைப்பற்றிய மத்திய தட்டு கருத்தியல் சாராத பட்டவர்த்தனம், இசை குறித்த எல்லையற்ற ஆவல் (சூஃபி, மேற்கத்திய சாஸ்த்திரியம், கறுப்பின இசை, ஜாஸ், ப்ளூஸ், ப்ரஸீலிய சாம்பா... ஸால்ஸா) ornithology, food connoiseur... என்று பலவாக.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் சிறு பத்திரிகை வட்டத்தில் சமூக நிகழ்வுகளையும் தமிழிலக்கியத்தையும் அரசியல், வரலாறு போன்ற அறிவுத் துறைகளின் பின்னணியில் விமர்சனம் செய்யத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து தொடங்கி இன்றுவரை பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் சாருநிவேதிதாவின் தனித்துவம் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

சிறு பத்திரிகை வரலாற்றின் தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்று வரை புதிர் விவாதங்களாக முன் வைக்கப்படும் ‘உள்ளொளி’, ‘தர்ஸனம்’ போன்ற பெருங்கதையாடல்களைத் தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்துள்ள சாரு அதற்கு எதிராக மொழியின் தர்க்க முறையை மீறல் (crossing the logics of language in narrative), மற்றும் உடலை மாற்று அழகியலாக - இலக்கிய மையமாக கட்டமைத்தல் போன்றதாக தன் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இதைத் தன்னுடைய கோணல் பக்கங்களிலும் தொடர்ந்திருக்கிறார் என்பது இவருடைய எழுத்தியக்க நம்பிக்கைக்குச் சான்றாக உள்ளது. (இந்த வடிவத்தில் கூடுதல் பலமாக இருப்பது இவர் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்ட auto fiction எழுத்து முறை).

* சில இடங்களில் விவரணைகள் அதிகமாகவும் சில இடங்களில் அங்கதம் அதிகமாகவும் சில இடங்களில் சுய இரக்கம் அதிகமாகவும் வெளிப்படும் கோணல் பக்கங்கள் மத்திய தர வாழ்க்கை தரும் வேதனைகள், சோதனைகள் என்பதைத் தாண்டி உடல் பற்றிய விவாதங்களில் இறங்கும்போது ஆசிரியரின் இருப்பு

https://t.me/tamilpdfebooks

ஒரு தேர்ந்த தத்துவ மாணவனின் இடத்தை அடைந்து விடுகிறது. ப்ரஸீலின் கால் பந்தாட்டத் திறமையை அவர்களின் சாம்பா, ஸால்ஸா நடன வகைகளோடு ஒப்பிடும் ஆசிரியர் அக்கருத்தை இன்னும் அதிக அளவில் விவாதிக்க வேண்டிய தேவையை உணர்த்துகிறார் - இந்தியத் தத்துவத்தில் உடலின் நிலை தலித்தாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என அறைந்து சொல்லும் போது.

* தன்னுடைய பிறப்பு குறித்த விவரணங்கள் மற்றும் உறவினர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அதிர்ச்சியடையச் செய்யும் ஆசிரியரின் தன்னிலை (subject location) அரசினர் மருத்துவமனையில் குழந்தைகள் திருடிச் செல்லப்படுவதைப் பற்றி விவரித்துவிட்டு தன்னுடைய அதிர்ச்சியையும் அதில் பதிவு செய்துகொள்கிறது. முதல் வகையில் மத்திய தட்டு மன நிலையை அதிர்ச்சியூட்டும் எழுத்து வேறு வகையில் தானும் அதில் தவிர்க்க முடியாத பாத்திரமானதையும் நேர்மையோடு ஒத்துக் கொள்கிறது.

* கட்டுரைகளில் தொடர்ந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது மத்திய தட்டு மக்களின் வாழ்வியல்சார் தத்துவம். 'மிகச் சிறந்த', 'அதி உன்னதமான' போன்ற மிகைக் குறியீட்டுச் சொற்களின் பயன்பாடு, வாழ்க்கையில் காணவே முடியாத முழுமையையும் உணர்வுகளின் உயர் உச்சத்தையும் மொழியின் ஊடாக உச்சரித்தோ, எழுதிப் பார்த்தோ, படித்துப் பார்த்தோ அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளும் மத்திய தட்டுப் பிரிவினரின் பாவப்பட்ட இயல்புணர்வோடு ஒத்துச்செல்லும் மன நிலையைக் குறிக்கிறது.

தமிழில் வெகுசன பத்திரிகைகளின் சமூக இருப்பு (social location) என்பது அது சார்ந்திருக்கும் மத்திய தட்டு மக்களின் மனநிலையைக் கட்டமைப்பதிலும் அதில் நிகழும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தன்னை இயைந்துகொள்வதிலுமே இருக்கிறது. ஆனால், மத்திய தட்டு மக்களின் மனப்போக்கு ஒரே முகமாக இருந்ததில்லை.

மாற்றுக் கலாச்சாரப் பின்னணியிலிருந்து வரும் ஓர் எழுத்தாளர் எப்படி நம் மனப்போக்கோடு தன் எழுத்துக்களை மோத விட்டு அதை ஜனநாயக உணர்வுகள் மதிக்கப்படக்கூடிய தளமாக மாற்றுகிறார்

https://t.me/tamilpdfebooks

என்பதிலோ அல்லது அதற்கான விவாதங்களைத் தொடங்குகிறார் என்பதிலோதான் அவரின் எழுத்துக்கான வெற்றி அடங்கியுள்ளது.

சென்னை

22.10.2002

https://t.me/tamilpdfebooks

கோணல் பக்கங்கள் - 1

Konal Pakkangal - 1

by Charu Nivedita ©

Kizhakku First Edition : 2012
Previous Editions : 2002
272 Pages

e-ISBN: 978-81-8493-852-4

This digital edition published in 2013 by

Kizhakku Pathippagam
177/103, First Floor, Ambal's Building,
Lloyds Road, Royapettah,
Chennai 600 014, India.
Ph: +914442009603

Kizhakku Pathippagam is an imprint of New Horizon Media Pvt. Ltd.

Email: support@nhm.in
Web: www.nhmreader.in

First published in print in: March 2002

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.

This e-book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book. Any unauthorised distribution of this e-book may be considered a direct infringement of copyright and those responsible may be liable in law accordingly.
All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.